เรื่องจริงอิงนิทาน เล่ม ๑

โดย

ฤาษีลิงดำ

เรื่องจริงอิงนิทาน ๑ โดย ฤาษีลิงดำ

เรื่องจริงอิงนิทาน เล่ม ๑

โดย

ฤาษีลิงดำ

คำนำ

หลวงพ่อของเรา คือ ฤาษี ลิงดำ วัดจันทาราม (วัดท่าซุง) จังหวัดอุทัยธานี ท่านเป็นศิษย์ หลวงพ่อปาน สุทธาวงศ์ (พระครูวิหารกิจจานุการ) วัดบางนมโค อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

หลวงพ่อมีประสพการณ์ในเรื่องอัศจรรย์ต่าง ๆ เป็นอันมาก ในระยะเวลาที่เรารู้จักท่าน ซึ่งเป็นเวลาประมาณ ๕ ปี นับถึงวันเขียนคำนำนี้ ท่านค่อย ๆ ทยอยเล่าเรื่องเหล่านั้นให้พวกเราฟังในยามที่ว่างจากการปฏิบัติธรรม เป็นเรื่องสนุก ๆ และยากที่จะหาคนผ่านประสพการณ์มามาก ๆ อย่างท่าน

ผู้เขียนคำนำ ออกจะเป็นคนเห็นแก่ตัวสักหน่อย ไม่อยากให้ลูกหลานต้องลำบากเรื่องการจัดทำหนังสือแจกงานศพของตัวเอง ประกอบกับได้พบมาแล้วว่าเรื่องชนิดนี้ ถ้าจำเอามาเล่าต่อไม่ว่าจะจำแม่นละเอียดลออเพียงใด คนอ่านก็ต้องหาว่าโกหกจนได้ ดังนั้นจึงขอร้องให้หลวงพ่อเล่าเรื่องเหล่านี้ลงเทปไว้แล้วมาถอดเป็นตัวหนังสือ กะว่าเอาไว้พิมพ์แจกงานศพตัวเอง พรรคพวกที่ได้ทราบความคิดนี้พากันชอบอกชอบใจ บอกว่าถ้ามีเรื่องมากจนพิมพ์เป็นเล่มเดียวไม่ไหวก็ให้ลงท้ายไว้ด้วยใจความว่า โปรดอ่านตอนต่อไปในงานศพของคนนั้น ๆ ทีเดียว

เป็นอันว่าหลวงพ่อรับคำ แล้วอัดเทปมาตามหัวข้อเรื่องที่พวกเราจำได้ และจดให้ท่านไว้ นับได้กว่า ๔๐ เรื่อง แต่อัดมาจริงตอนนี้ แถมพกให้ด้วยเป็น ๕๔ เรื่อง มาทราบเอาตอนที่ท่านบ่นมาในเทปว่าไปรังแกท่านเข้า คืออัดเทปเป็นการแสลงโรค เลยต้องกราบขอขมาไว้ ณ ที่นี้

ผู้ที่บวชเป็นพระ ท่านว่าควรมีปฏิปทา ๓ อย่าง คือ **อธิศีล** รักษาศีลยิ่งกว่าชีวิต **อธิจิต** ทำสมาธิ **อธิปัญญา** ทำวิปัสสนา พระส่วนมาก อธิศีลยังไปไม่ไหว ไม่ต้องพูดถึงอธิจิต อธิปัญญา เอาแค่อ่านตำรา ตีความผิดบ้างถูกบ้าง แล้วมักจะคัดค้านว่า ผี เทวดา นรก สวรรค์ มีที่ไหนกัน ท่านพูดเปรียบเทียบต่างหาก สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ในใจเท่านั้นเอง อย่างนี้เป็นต้น หมายความว่าผู้ใดทำผิดไว้จิตใจย่อมเกรงว่าผิดนั้นจะถูกจับได้จึงตกนรกอยู่ตลอดเวลา ซึ่งผู้เขียนคำนำเห็นว่าไม่จริง เป็นการพูดอย่างขอไปที เลยไปเปิดพระไตรปิฎกดู ขึ้นต้นพระวินัยเล่ม ๑ หน้า ๒ ก็ว่าไว้ชัดเจนว่าพวกทำมิจฉาทิฏฐิต่าง ๆ

ตลอดจนพวกติเตียนพระอริยเจ้า "ต่อเบื้องหน้าแตกกายทำลายไป จึงไปสู่ทุคติวินิบาต นรก" นี่ท่านพูดไว้ชัดว่าตายแล้วจึงไปนรก ส่วนเรื่องการเห็นผี เห็นเทวดา พรหม นรก สวรรค์ นั้น ต้องใช้ทิพยจักขุญาณ ยิ่งล้ำจักษุมนุษย์ธรรมดา จึงจะมองเห็นได้ ซึ่งพวกเราก็ขืนจะเอาตาธรรมดาไปดูให้เห็นอยู่ร่ำไป

หลวงพ่อเป็นพระสมบูรณ์แบบ อธิศีล โดยเฉพาะสีลัพพตปรามาสยอมตัวตายดีกว่าศีลขาดนี้ท่านเน้นหนัก เพราะฉะนั้น เราจึงเชื่อได้สนิทว่า เรื่องที่ท่านเล่ามานี้ไม่มุสาแน่ และท่านก็เลือกเล่าแต่เรื่องที่ท่านประสบเองเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนั้น อธิจิตของท่าน เราก็สรุปได้ว่าท่านรู้วิชาสาม สามารถรู้อดีต รู้จิตคนอื่นได้ อธิปัญญา ท่านก็ไล่เราไปนิพพานอยู่ทุกวัน บอกว่าไม่ยาก ความรู้ทางตำราของท่านก็เก่ง เป็นท่านมหา เพราะฉะนั้น ทั้งทฤษฎีและปฏิบัติท่านมีครบ เรื่องผีสางเทวดา นรก สวรรค์ พรหม นิพพาน มีจริงไปดูมาแล้ว อย่างนี้ท่านกล้าพูดกับพวกเรา จึงเป็นที่สบอารมณ์พวกเรามาก พระอื่นอาจเก่งกว่านี้ แต่ท่านไม่ค่อยจะพูดให้เราฟัง กลัวจะถูกหาว่าอวดอุตริมนุสธรรม หลวงพ่อของเราท่านไม่กลัว เพราะเป็นการพูดเพื่อส่งเสริมกำลังใจ ทำให้เกิดความเชื่อมั่น ปีติให้เกิดในใจบรรดาศิษย์ เมื่อมีความมั่นใจว่านิพพานมีจริง นรก สวรรค์มีจริง ก็ปฏิบัติทางจิตได้ง่าย กำจัดนิวรณ์ ๕ ข้อ ๕ คือวิจิกิจฉาไปได้

ถึงตอนนี้ ท่านผู้มีปัญญาก็จะค้าน ว่าผีบางผี เทวดาบางองค์ก็มีคนเห็น โดยไม่ต้องใช้ทิพยจักขุญาณอะไรนั่นเลย ก็จริงของท่าน เคล็ดมีอยู่ว่า หากท่านเหล่านี้ประสงค์จะให้เราเห็น เราก็สามารถเห็นได้ด้วยตาธรรมดา บางทีไปด้วยกัน ๒ คน ท่านให้เห็นคนเดียว คือคนหนึ่งเห็น อีกคนหนึ่งไม่เห็นก็มี

ในเรื่องที่เล่ามานี้ หลวงพ่อท่านเปรยไว้ว่าใครจะเชื่อก็เชื่อ ถ้าไม่เชื่อก็เชิญตามอัธยาศัย ไม่ได้พูดให้เชื่อ แต่เล่าให้ฟังตามที่พบมา ผู้เขียนคำนำก็ขอเตือนไว้คำเดียวก็แล้วกัน คือ ไม่เชื่อก็เฉยๆ ไว้ดีกว่า ถือว่าฟังนิทาน

ถ้าบังเอิญหนังสือนี้ได้พิมพ์แจกงานศพของผู้เขียนคำนำจริงๆ ก็ขอย้ำอีกคำว่าขอให้เชื่อเถอะ

พล.อ.ท. ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์

๑๓ มี.ค. ๑๖

สารบาญ

เรื่อง	หน้า
๑. เจ้าด้วน	๑
๒. ผีแขก	๖
๓. นายดวง	๑๗
๔. พระเจ้าตากสิน	๒๑
๕. ผีพระ	๒๕
๖. เจ้ายี่	๓๔
๗. ผีพม่า	๔๔
๘. ผีผู้หญิง	๔๗
๙. สัมภเวสี	๕๐
๑๐. ผีเมืองกรุงเทพ ฯ	๕๙
๑๑. ผีห้วยกร้อ	๖๗
๑๒. ขุดทรัพย์วัดสามกอ	๗๑
๑๓. ผีวัดท่าซุง	๗๕
๑๔. ผีนางไม้	๘๓
๑๕. เทวดาในโบสถ์	๙๔
๑๖. ผีเตี่ยยายซิ้ม	๑๐๐
๑๗. ผีเฝ้าทรัพย์	๑๐๔
๑๘. ทรัพย์วัดเสากระโดงทอง	๑๐๕
๑๙. พระภูมิวัดบางนมโค	๑๐๖
๒๐. พระภูมิกรมแพทย์ทหารเรือ	๑๐๙
๒๑. กฎของกรรม	๑๑๐
๒๒. อานุภาพของต้นโพธิ์	๑๑๒

เรื่อง	หน้า

๒๓. หลวงพ่อปานยกพระศรีอาริย์ ๑๑๓
๒๔. หลวงพ่อปานสร้างโบสถ์ ๑๑๕
๒๕. ต้นหางนกยูงล้ม ๑๑๗
๒๖. ตาเผือดล้างชาม ๑๒๓
๒๗. เรือยนต์หยุด ๑๒๕
๒๘. ลงเบ็ดราวในอากาศ ๑๒๗
๒๙. ใครเลี้ยง ๑๓๒
๓๐. เด็กตายในครรภ์ ๑๓๕
๓๑. ทำเหล็กอ่อน ๑๓๕
๓๒. หมอดู ๑๓๗
๓๓. ให้หวยสังกะสี ๑๓๘
๓๔. หวยเรือ ๑๓๙
๓๕. ให้หวยคนลูกมาก ๑๔๑
๓๖. ให้หวยเด็ก ๑๔๒
๓๗. ให้หวยคนที่สีกุก ๑๔๔
๓๘. ผีวัดช่างเหล็ก ๑๔๙
๓๙. ผีวัดไทรใหญ่ ๑๕๒
๔๐. หลวงพ่อจงเดินไปวัดบางนมโค ๑๕๔
๔๑. เผ้าเรือ ๑๕๕
๔๒. หลวงพ่อเขียนให้หวย ๑๕๖
๔๓. พระครูธรรมาภิราม ๑๖๔
๔๔. อาจารย์สร้อยบิณฑบาต ๑๖๕
๔๕. ท่านวัดพระบาทตากผ้า ๑๖๙
๔๖. พระองค์ที่ ๑๐ ๑๗๓

เรื่อง	หน้า
๔๗. หลวงพ่อขี้งัว	๑๗๕
๔๘. พระครูสุวรรณพิทักษ์บรรพต	๑๗๙
๔๙. ท่านอาจารย์ซัว	๑๘๑
๕๐. เจ้าคุณเทพสิทธินายกวัดระฆัง	๑๘๓
๕๑. เข้าทรง	๑๙๔
๕๒. เข้าทรงกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์	๑๙๖
๕๓. จ้าวแก้วจินดา	๑๙๗
๕๔. จ้าวปล่องเหลี่ยม	๒๐๑

เรื่องจริงอิงนิทาน

โดย

ฤาษี ลิงดำ

๑ "เจ้าด้วน"

ต่อไปนี้ก็จะเอาเรื่องผีมาคุยให้ฟัง สำหรับเรื่องผีนี้รู้สึกว่าเป็นปัญหาใหญ่ ทั้งนี้ก็เพราะว่าบรรดาคนที่เกิดมาในโลก คนที่เห็นผีก็มี หรือคนที่ไม่เห็นผีก็มี และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคำว่าผีก็จัดว่าเป็นอทิสมานกาย คือว่ามีร่างกายที่ไม่สามารถจะมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า ในเมื่อมีใครเห็นผีแล้วก็มาเล่าสู่กันฟัง แต่ว่าคนบางคนหรือหลายคนไม่เชื่อ เมื่อเขาไม่เชื่อแล้วคนที่เล่าให้ฟังก็ไม่สามารถจะหยิบยกเอามาให้ดูได้ ทั้งนี้ เพราะผีไม่ใช่วัตถุ คำว่าอทิสมานกายในที่นี้ก็หมายความว่ากายที่ไม่สามารถจะมองเห็นได้ด้วยตาเนื้อ ถ้าจะเห็นได้ก็ หนึ่ง เมื่อผีแสดงกายให้ปรากฏ คือต้องการจะให้เห็นจึงจะเห็นได้ หรือว่า สอง ในเมื่อบุคคลผู้นั้นสามารถสร้างทิพยจักขุญาณให้ปรากฏจึงจะเห็นได้ ฉะนั้นเรื่องผีนี้จะมีใครเชื่อหรือไม่เชื่อก็เป็นเรื่องที่บังคับกันไม่ได้เหมือนกัน แล้วก็จะไปตั้งกฎตั้งเกณฑ์ให้คนนั้นเชื่อคนนี้เชื่อก็ไม่ได้ เว้นไว้แต่ท่านทั้งหลายที่ได้ประสบมาเอง สำหรับผู้พูดนี้ก็เหมือนกัน ในสมัยก่อนเขาพูดกันถึงเรื่องผีก็สงสัย จะถือว่าไม่เชื่อก็ไม่ได้เพราะเคยกลัวผี ในสมัยที่กลัวผีนั้น ไม่เคยเห็นผีเลยแต่ก็กลัวผี ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าเขาลือกันว่าผีนี่นะมีสภาพดุร้ายมีความน่ากลัวอยู่มาก อาการที่แสดงออกต่าง ๆ รู้สึกว่าน่ากลัวจัด ก็เลยกลัวผี กลัวทั้ง ๆ ที่ไม่เคยเห็นผี แล้วในกาลต่อมา ก็กลายเป็นคนเห็นผี เห็นได้ในตอนไหน ความจริงในตอนนั้นไม่เคยเจริญพระกรรมฐาน ไม่เคยได้ทิพยจักขุญาณแต่ก็พบผีผู้เป็นอาจารย์รายแรก ทำให้เชื่อว่าผีมีจริง ผีรายนี้ต้องเชื่อว่าเป็นรายใหญ่ ท่านอาจารย์ใหญ่รายนี้ก็ให้นามว่าเจ้าด้วน คือว่าเป็นผีหัวไม่มี หัวขาด คือคอขาด

เจ้าด้วนนี้ ประวัติของเขาจะเป็นมายังไงในสมัยที่เป็นมนุษย์ ผู้พูดก็ไม่เคยทราบประวัติเหมือนกัน แล้วก็ไม่ทราบว่าเจ้าด้วนนี้ตายตั้งแต่เมื่อไหร่ มาทราบเอาตอนสมัยที่เป็นรุ่นหนุ่มขึ้นมา อายุ ๑๖ – ๑๗ ตอนนั้น อยู่ที่อำเภอตลิ่งชัน จังหวัดธนบุรี

แล้วก็ตอนหนุ่มนี่นะตามธรรมดาของคนที่ชอบเที่ยวซี ไอ้การเที่ยวในกาลนั้น จะไปไหนใคร ๆ ก็รู้ เรื่องของคนหนุ่ม แต่ความจริงจะหาว่าเป็นนักเจ้าชู้ไปเที่ยวบ้านสาว ๆ นี่มันก็ไม่แน่เหมือนกัน ตามปกติก็ชอบไปเที่ยวบ้านท่านผู้ใหญ่ ก็ไปหาเพื่อนคุยกันแบบสนุก ๆ ตามประสาของคนไม่ติดเหล้าเมายา เมื่อไปแล้วก็กลับไม่เกินเวลา เวลาที่ท่านยายกับท่านแม่สั่งต้องกลับเวลาเท่าไร ก็ต้องกลับเวลาเท่านั้น ถ้ากลับเกินเวลาก็แสดงว่าวันนั้นถูกพังเทศน์ จะต้องฟังเทศน์กัณฑ์มหาราช คือบ่นกันเป็นการใหญ่ เกรงว่าท่านแม่ท่านยายจะเหนื่อย หรือว่ารำคาญท่านบ่นก็ไม่ทราบ เลยไม่ยอมกลับผิดเวลา ส่วนใหญ่ก็กลับก่อนเวลาเล็กน้อย ตานี้มาว่ากันถึงว่าคุณด้วน หรือท่านอาจารย์ด้วน อาจารย์ที่สอนให้รู้จักผี ท่านมีสำนักอยู่ที่ป่าช้าวัดเรไร สำหรับวัดเรไรนี่ ก็อยู่หน้าสถานีตำรวจตลิ่งชัน ข้างมีคลองบางละมาด คืนหนึ่งเดินไปที่สะพาน เดือนหงาย เดือนหงายจัด พอเดินไปถึงกลางสะพานข้ามคลอง ก็พบชายคนหนึ่งรู้ว่าเป็นผู้ชาย เดินสวนทางมา ในตอนแรกก็ไม่ได้สังเกตว่าหัวไม่มี พอถึงสะพานพอดีก็มาพบกัน มองไปอีกทีก็ปรากฏว่า พ่อเจ้าประคุณไม่มีหัว แกก็ยืนขวางหน้า มายืนขวางหน้าก็มองไปมองมาว่าแกจะมีอาวุธหรือเปล่า แกก็ไม่มีอาวุธ สำหรับผู้พูดนี่มีปืนพก ๑ กระบอก กับมีดดาบอีก ๑ เล่ม เพราะว่าตำบลนั้นเป็นตำบลนักเลง ถ้าใครไม่มีอาวุธก็ถือว่าเย่อหยิ่ง ดีไม่ดีก็ถูกไล่ตีไล่ฟันเอาเฉยๆ ถ้าถือมีดถือปืนละก็เขาถือว่าคนนั้นขี้ขลาดเขาไม่ทำ เขาว่ายังงั้นนะ ก็เป็นอันว่าเมื่อเห็นแกไม่มีอาวุธก็ถามว่าจะไปไหน แกไม่มีปากนี่ แกก็เลยไม่พูด ทำโคลงตัวไปโคลงตัวมาก็เลยรู้ว่าเจ้าด้วนแน่ เพราะว่าผู้ใหญ่บอกไว้แล้วว่าเจ้าด้วนนี่มันเคยแผลงฤทธิ์บ่อย ๆ แต่ว่าอาการแผลงฤทธิ์ของเจ้าด้วนไม่เคยทำให้ใครกลัว นอกจากว่า ๑ รับอาสานำเดินไปในระหว่างป่าช้า ทางนั้นผ่านไปในป่าช้าวัดเรไร เป็นสวนแล้วมีต้นไม้ครึ้ม ยอดไม้เข้าชนกันระหว่างที่เดินเข้าไปตามทางนั้นถ้าไม่มีไฟฉายก็มองไม่เห็นทาง เมื่อทราบว่าเจ้าด้วนแน่แล้วก็เลยบอกว่าพี่ด้วน นี่ ช่วยนำทางทีเถอะนะพี่ชาย นำทางไปส่ง ไอ้ทางนี่มันมืดฉันมองไม่เห็น ช่วยนำทางไปข้างหน้าฉันกลัวผีอื่นมันจะหลอก พี่ด้วนนำทางทีได้ไหมเขาก็ผงกตัวของเขาก้มตัวของเขาน่ะ แสดงยอมรับจะนำทาง แล้วเขาก็หันหลังเดินไปทางวัดเรไร เดินออกหน้าผู้พูดก็เดินตามหลัง พอเข้าถึงสุมทุมพุ่มไม้เวลากลางคืนมันมืดแต่ก็น่า

อัศจรรย์ เมื่อเจ้าด้วนนำทางรู้สึกว่าเห็นทางราง ๆ คล้ายกับเดือนหงายน้อย ๆ แสงเดือนน้อย ๆ นะ พอเห็นกันถนัด เจ้าด้วนก็นำทางไปส่งถึงปลายสวน คือหมดเขตที่มืด ก็หมดเขตของป่าช้า แล้วก็สั่งเขาว่า พี่ด้วน เวลาประมาณสามทุ่มฉันจะกลับมา พี่ด้วนคอยรับด้วยนะ ถ้าพี่ด้วนมารับละก็ เวลาฉันกลับฉันจะไปซื้อก๋วยเตี๋ยวมาให้ เจ้าด้วนนี่ชอบก๋วยเตี๋ยวผัด หรือข้าวผัด เป็นอันว่าเวลาขากลับก็พบว่าเจ้าด้วนยืนรอรับอยู่แล้ว ก็นำทางมาส่งถึงกลางสะพาน เพราะว่าเดือนหงายเห็นทางถนัด ก็เลยสั่งว่าพี่ด้วนยืนคอยอยู่แถวนี้เถอะนะ ประเดี๋ยวฉันจะไปซื้อก๋วยเตี๋ยวผัดมาให้ เพราะว่าหน้าวัดช่างเหล็กหรือสถานีตำรวจตลิ่งชันมีร้านค้าอาหาร เขาขายอาหารก็ไปซื้อมาแล้วก็ให้นายด้วน

นี่เป็นอันว่าจะไปเที่ยวผ่านทางนี้ละก็ คนสมัยนั้นที่เป็นหนุ่มและคนแก่ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๗๐ เศษ ๆ ความจริงตาด้วนแกมีอายุก่อนนั้นนะ ทุกคนรู้จักนายด้วนได้ดี แล้วมาคราวหนึ่ง นายด้วนนี่ แกแผลงฤทธิ์พิเศษ คือว่ามีคนหนึ่งชื่อป้าคร้าม ป้าคร้ามนี่ผู้พูดเรียกแกว่ายังงั้นนะ เคารพแกเรียกแกว่าป้าเพราะว่าเป็นรุ่นป้า แกพายเรือไปตอนเช้ามืดไปขายมะพร้าวทุกวันรับมะพร้าวจากชาวสวนแล้วก็ไปขายที่หน้าวัดช่างเหล็ก หรือหน้าวัดเรไร เพราะว่าบรรดาเรือค้ามารอซื้อที่นั่น เช้ามืดวันหนึ่งเมื่อแกผ่านหน้าวัดเรไร หรือปากคลองบางละมาดจะออกไปวัดเรไร จะออกคลองอีกคลองหนึ่งเขาเรียกว่า คลองชักพระ พอผ่านสะพานไปก็ปรากฏว่าเรือแกวิ่งถอยหลัง แกหันหลังมาดูก็พบเจ้าด้วนนั่งอยู่ข้างตลิ่งมันทำมือยาวมากดึงท้ายเรือแก พอเรือมาถึงตลิ่งมันก็ปล่อย แกก็ผลักเรือออกพายไป พอถึงกลางคลองเจ้าด้วนมันก็ดึงกลับมาอีก แกก็ร้องเอะอะโวยวายบอกเจ้าด้วน เอ็งจะมาแกล้งข้าทำไม เอ็งน่ะดีแต่มาแกล้งข้า ประเดี๋ยวข้าไปขายของไม่ทันละก็ของมันจะเสียนะ ข้าจะขาดทุน เอายังงี้นะ เอ็งอย่ามัวนั่งแกล้งข้าเลย เอ็งช่วยข้าขายนะ เวลาไปขายของน่ะถ้าหากว่าเอ็งช่วยข้าขายหมด แล้วขายได้รวดเร็ว พอไปถึงแล้วประเดี๋ยวเดียวขายได้หมดลำ ได้กำไรดีละก้อ ข้าจะซื้อข้าวผัดเอามาให้ เพราะว่าเอ็งชอบข้าวผัดใช่ไหม เจ้าด้วนเขาก็พยักตัว ไม่ใช่พยักหน้า ไม่มีหน้านี่ ไม่มีหัว แล้วก็ปล่อยไป แล้วก็ปรากฏว่ารูปร่างของเจ้าด้วนน่ะหายไปกับตา แกก็พายเรือออกไปจอดอยู่คลองชักพระหน้าวัดช่างเหล็ก ถึง

เวลาเช้า ก็พอดีเรือซื้อของเขามา มีเรือขายมะพร้าวหลายสิบลำที่นำมะพร้าวออกไปจากสวน แต่ว่าเรือที่ซื้อมะพร้าวทุกลำน่ะ มีความต้องการเรือลำนี้มาก มาถึงก็ตรงรี่เข้ามาให้ราคาสูง เป็นอันว่าป้าคร้ามก็ขายมะพร้าวได้รวดเร็ว แล้วขายหมดเป็นรายแรกแต่เช้าตรู่ ตามปกติแกต้องขายถึงเวลา ๑๐ น. หรือ ๑๑ น. จึงจะหมด แล้วก็ต้องพูดกันมากการค้ามะพร้าววันนั้น ไม่ได้พูดราคากันเลย หมายความว่าเจ้าของมะพร้าวไม่ต้องตีราคาเมื่อเรือต้องการซื้อมาจอดเข้ามันก็บอกราคาเลยว่าเท่านั้นเท่านี้ ร้อยละเท่านั้นเท่านี้ซึ่งมันเป็นราคาแพงกว่าปกติ ป้าคร้ามก็ยอมขาย เมื่อขายของหมดก็คิดว่านี่คงเป็นอานุภาพของเจ้าด้วน จึงได้แวะซื้อข้าวผัดมา พอถึงหน้าวัดเรไรก็ไปวางไว้ที่ตอไม้ต้นมะม่วง คือตอมะม่วงเขาถูกฟัน ตัดลงมาเหลือตอประมาณ ๑ เมตร ก็ไปวางไว้ที่นั่น แล้วก็เรียกเจ้าด้วนมาว่าด้วนเอ๊ย มากินข้าวผัดนะลูกนะ แล้วพรุ่งนี้ช่วยกันขายใหม่นะ ถ้าเอ็งช่วยข้าขายทุกวันข้าจะเลี้ยงทุกวัน นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาก็ปรากฏว่าป้าคร้ามขายมะพร้าวได้ดี แล้วก็ต้องซื้อข้าวผัดมาให้เจ้าด้วนกินทุกวัน นี่เป็นเรื่องตอนหนึ่งของอานุภาพของเจ้าด้วนนะ

แล้วก็มีอีกตอนหนึ่ง เพื่อนของผู้พูดนี่เองพายเรือไปหน้าวัดเรไร ผ่านสำนักงานเจ้าด้วน เจ้าด้วนแกก็ดึงเรือกลับ กลางคืนเหมือนกัน รายนั้นเมื่อเห็นเจ้าด้วนดึงเรือกลับมาถึงตลิ่ง เขาปล่อยมือก็ดันเรือออกมาพายออกมาอีก เจ้าด้วนก็ดึงเข้าไปอีก พ่อเจ้าประคุณคนนี้ขี้โมโหเลยเอามีดฟันปั๊บลงไปให้ บอกเอ้าไอ้ด้วนแขนขาดละมึง เท่านั้นแหละ พอพายเรือต่อไปพ่อเจ้าประคุณด้วนก็เดินเลาะตลิ่งไปร้องตะโกนว่า ต่อที ต่อที แกฟันแขนข้าขาด แขนข้ารุ่งริ่งแล้วต่อให้ทีเหอะ ข้าไม่มีแขนข้าจะทำยังไง มันก็เดินตามไป เจ้านั่นอดรำคาญไม่ไหวก็แวะเข้าไปที่ตลิ่ง เอาหญ้ามาผูกติดกันเข้า บอกเอ้าเจ้าด้วน ข้าต่อแขนให้เอ็งแล้ว เอ็งอย่าร้องรำคาญไปนะ เขาก็เลยบอกเออ ต่อให้ข้ายังงี้ก็ค่อยยังชั่วหน่อยหัวหน้าไม่มีแล้ว แขนขาดอีกข้าก็แย่น่ะซี ก็เป็นอันว่าเจ้าด้วนก็ไม่รบกวนละคราวนี้

แต่ว่าเรื่องราวของเจ้าด้วนนี่มีมากนะ ท่านผู้ฟัง นำมาเล่าให้ท่านฟังเพียงแค่นี้ก็เพราะว่านี่มันเป็นเรื่องผีอาจารย์ สำหรับผู้พูดน่าจะเรียกว่าอาจารย์ เพราะอาจารย์ด้วนได้สอนให้ผู้พูดรู้จักผีเป็นรายแรกแล้วก็เป็นผีใจดี แทนที่จะเป็นผีดุร้ายน่ากลัว มีลีลา

หลอกหลอนให้กลัวด้วยอาการต่าง ๆ เปล่าไม่มีไม่ว่าใครทั้งหมด มาพบคุณด้วนแล้วต่างคนต่างพากันสรรเสริญว่าผีคุณด้วนนี้เป็นผีที่ดีจริง ๆ เป็นอันว่าเรื่องผี ผู้พูดเชื่อตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมานะ แต่ว่าสำหรับท่านผู้ฟังหรือท่านผู้อ่านหนังสือ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามใจเถอะ เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าใครทั้งหมด ถ้าเป็นสิ่งที่ไม่สามารถพบได้ด้วยตนเองนี่ก็เป็นการเชื่อยากเหลือเกิน การเชื่อโดยเขาพูดแต่ยังไม่พบ พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นอธิโมกขศรัทธา น้อมใจเชื่อ ดีเหมือนกันแต่ว่าดีน้อยไป ตานี้เรื่องผีจะพบจะเห็นได้ก็แสนยากถ้าผีเขาไม่ต้องการให้เห็น บางรายคนรักตายไป จะเป็นพ่อเป็นแม่หรือสามีบุตรธิดาก็ตาม อยากจะเห็นอยากจะพบว่า คนตายตายแล้วมีความสุขหรือความทุกข์ แต่ทว่าถ้าผีมาพบเข้าจริง ๆ ก็เกิดความกลัว นี่ก่อนหน้าที่จะมาพูดให้ฟังนี่ก็เหมือนกัน ระยะกาลไม่นาน มีคณะนายทหาร ๒ คน เรียกกันว่าคณะนะ สองคนเท่านั้น พร้อมด้วยเพื่อนที่เป็นพลเรือนอีกคน นั่งรถไปทางจังหวัดนครสวรรค์ เพราะว่าจะไปกินเลี้ยงกัน ก็มีรถอีกคันหนึ่งมีคนนั่งมาเห็นจะเจ็ด กี่คนล่ะ รวมกันเป็น ๙ คนนี่ ๖ คนซี ๖ คน รถคันนี้รู้สึกว่าเมาทั้งคัน คือรถเมา เพราะอะไร เพราะว่าคนนั่งมาเมา วิ่งส่ายมาตลอดทาง พอมาถึงรถของคณะนายทหารทั้ง ๓ คน คือว่าพลเรือนหนึ่งคน นายทหารสองคน พอดียางแตก รถถลาเข้าชนรถนายทหาร เป็นอันว่ารถที่นายทหารนั่งไปรวมด้วยกัน ๓ คน แล้วฝ่ายพลเรือนคันนั้นอีก ๖ คน ตายด้วยกันหมดพร้อมกัน เรียกว่าตายด้วยกันละทั้งหมดไม่มีใครเหลือ เมื่อสามีตาย หรือว่าพ่อตาย บรรดาภรรยาและลูกก็มาหาผู้พูด บอกว่าคิดถึงเขาอยากจะเห็น อยากจะรู้ว่าเขามีความสุขหรือความทุกข์ แต่ว่าเวลาที่คิดถึงก็ปรากฏว่าบางครั้งก็ได้กลิ่น คือว่ากลิ่นตัวนะ ไม่ใช่กลิ่นสางของคนที่ตายปรากฏขึ้น แล้วบางคราวก็ฝันเห็น แล้วแกว่ายังไงทั้ง ๆ ที่แกอยากเห็นเขา แกบอกว่าเกิดความกลัว มารายงานบอกว่ากรุณาติดต่อกับเขาทีเถอะว่าอย่าให้เห็นอีกเลย ถ้ามาก็มาเงียบๆ อย่าให้พบเลยเพราะกลัว นี่เรื่องของคนน่ะเป็นยังงี้นะท่านผู้ฟัง อยากจะรู้ว่าคนตายไปไหนมีความสุขหรือความทุกข์ เวลาไม่เห็นก็บ่นว่าไม่มาหา แต่พอมาหาให้พบเข้าก็เกิดความกลัว เป็นเรื่องของคนที่สามารถจะพบได้ เพราะผีแสดงให้พบ แต่ว่าเรื่องนี้ผู้พูดไม่กะไม่เกณฑ์ให้ทุกคน

เป็นคนเห็นผีรู้ผีได้ นอกจากว่าท่านผู้รับฟังหรือท่านที่ต้องการจะเห็น ถ้าเจริญพระกรรม-ฐานเข้าถึงอุปจารญาณ แล้วก็ฝึกอุปจารสมาธินั้นให้เป็นทิพยจักขุญาณเท่านี้แหละ ถ้าหากว่าท่านต้องการจะเห็นผีได้เมื่อไร ก็คงจะเห็นได้สมความปรารถนา

เอาละสำหรับเรื่องผีเจ้าด้วนก็มีเพียงเท่านี้ จะมีเรื่องอะไรต่อไปก็ต้องขอดูต้นตำรับก่อน

๒. ผีแขก

เรื่องที่สองนี่ขอให้นามว่าผีแขกวัดบางนมโค แล้วก็คงจะมีผีอื่นติดตามมาด้วยเท่าที่จะนึกออกนะ เอากันเพียงแต่นึกออก ถ้ายังนึกไม่ออกละก็ ก็ไม่เล่าให้ฟัง

สำหรับผีแขกนี่ผู้พูดพบเมื่อสมัยบวชใหม่ ๆ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๐ ผู้พูดก็พึ่งบวชเป็นพระในพระพุทธศาสนาใหม่ ๆ แล้วก็เจริญพระกรรมฐานกับหลวงพ่อปานตามสมควร เพราะว่าตามธรรมดาของพระต้องมีปฏิบัติในเขต ๓ ประการให้ครบถ้วน คือว่าอ่านตามแบบฉบับของพระบวชใหม่ท่านเขียนไว้อย่างนั้น คือว่า ๑. อธิศีลสิกขา รักษาศีลยิ่งกว่าฆราวาส ๒. อธิจิตสิกขา ต้องทรงสมาธิจิตให้เป็นฌาน ๓. อธิปัญญาสิกขา ต้องเจริญวิปัสสนาญาณตามกำลังที่จะพึงทำได้ เรียกว่า ๓ ประการนี้ ต้องทำเป็นคุณสมบัติพิเศษ ฉะนั้น เมื่อบวชเข้ามาแล้วจึงเจริญพระกรรมฐาน ขณะที่เจริญพระกรรมฐานเห็นกุฏิอยู่หลังหนึ่งเป็นศาลา คือว่าท่านสร้างไว้สำหรับเป็นโรงเรียนพระปริยัติธรรม คือว่าเป็นกุฏิคู่นะ บนศาลาหน้ามุขของวัดบางนมโค อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในพรรษานั้นปรากฏว่าตอนต้นพรรษา มีพระขึ้นไปนอนบนนั้น ๒ องค์ แล้วก็ ๒ รายแรกขึ้นไปอยู่กันคนละหลัง กุฏิใกล้กันห่างกันสักคนละ ๔ เมตร สามวันสององค์นั้นก็ลงมาเมื่อลงมาแล้วใครถามว่าทำไมถึงลงมา แกก็บอกว่ามันเงียบเกินไป รายงานเท่านั้น แล้วต่อมาอีก ๒ – ๓ วัน พระอีก ๒ องค์ก็ขึ้นไปนอนบ้าง พอ ๓ วันก็ลงมาเหมือนกัน ครั้นไปถามว่าทำไมถึงไม่อยู่แกก็รายงานว่าเงียบเหมือนกัน พูดเหมือนกัน ทีนี้ผู้พูดก็คิดว่ากุฏิสองหลังนะเงียบสงัดดีถ้าเราเป็นนักเจริญพระกรรมฐานกิจเหมาะมาก ก็เลยไปกราบเรียน

หลวงพ่อปานให้ทราบ บอกว่าอยากจะไปอยู่ที่กุฏิหลังนั้น หลวงพ่อปานท่านก็เตือนบอก อย่าไปเลยคุณ อยู่ที่เดิมของคุณเถอะดีแล้ว ก็เลยกราบเรียนท่านว่าเห็นหลังนั้นเหมาะ อยากจะไปอยู่ เมื่อพูดกันแล้ว ๒ – ๓ วาระ ตามธรรมดาระเบียบของพระเขาพูดกัน ๓ หน เมื่อถึง ๓ คราวหลวงพ่อปานท่านนิ่ง บอก เอา คุณอยากจะไปอยู่ก็ได้ แต่ท่าวระวังนะ หลังนั้นน่ะมีอันตรายมากยิ่งกว่าในป่าช้า อยู่ในป่าช้าเสียอีกดีกว่าอยู่ที่นั่น ก็เลยกราบเรียน ท่านว่าเคยอยู่ป่าช้ามาแล้ว มันเงียบสงัดมากยังไม่นึกกลัว ก็กุฏิหลังนี้มันอยู่ระหว่างพระ ใกล้พระใกล้พวกกันมากจะน่ากลัวอะไร หลวงพ่อปานท่านก็ยิ้ม แล้วก็บอกว่าอนุญาต ไปได้คุณ ไปอยู่ได้ตามใจ ถ้ามันมีอะไรเกิดขึ้นละก้อมาบอกฉันนะ นี่เป็นคำสั่งของท่าน ด้วยความเมตตา เมื่อท่านอนุญาตแล้ว คืนวันนั้นประมาณ ๑ ทุ่ม ใช้ศัพท์แบบนี้เถอะนะ มันง่ายดี ก็ห่มจีวรพาดสังฆาฏิ เตรียมเครื่องอุปกรณ์พร้อม ขึ้นไปนอนข้างบน ในระยะ ต้นก็บูชาพระสวดมนต์เสร็จ แล้วก็หยิบหนังสือพระวินัยบัญญัติมาอ่านเพื่อซักซ้อมความ เข้าใจเวลาประมาณ ๒ ทุ่ม ปรากฏว่าที่กุฏิอีกหลังหนึ่งซึ่งไม่มีพระนอน มีเสียงคนคุยกัน จะเปรียบเทียบเสียงนี่ต้องบอกว่าหลายสิบหรือถึง ๑๐๐ คน เสียงคุยเพรียกไปหมดฟังไม่ได้ ศัพท์ เป็นเสียงของผู้ชาย ก็หยิบเอาไฟฉายลุกออกไปเพราะกุฏิมันใกล้กันฟังชัดฟังถนัด พูดเสียงดังจนหนวกหู เข้าไปถึงก็ปรากฏว่ากุฏิหลังนั้นใส่กุญแจ ไปดูรอบ ๆ ก็เห็นใส่กลอน หมด ไขกุญแจเข้าไปก็ไม่มีอะไร นอกจากขี้นกที่มันเปื้อนพื้น ทีนี้ตรวจดูแล้วว่าไม่มี ใครแน่ก็กลับมานอนใหม่ พอหยิบหนังสือขึ้นมาอ่านก็ปรากฏว่ามีเสียงคนคุยกัน ก็เลย เข้าใจว่านี่เป็นเสียงผีแน่ พอทราบว่าเป็นเสียงผีก็เลยไม่สนใจ คิดว่าแกอยากจะคุยก็เชิญ คุยไปตามอัธยาศัย เมื่อผีจะคุยไม่ใช่เรื่องของคนที่จะไปยุ่งกับผี เลยนั่งอ่านหนังสือไปตาม อัธยาศัยจนถึงเวลา ๔ ทุ่ม เมื่อถึงเวลา ๔ ทุ่ม ก็เจริญพระกรรมฐาน ๑ ชั่วโมง แกก็คุย ของแกอยู่ยังงั้น เมื่อถึง ๕ ทุ่มก็นอน นอนภาวนาหลับไปก็เสียงผีคุยอยู่ยังงั้นแหละจน กระทั่งหลับ แกเลิกคุยกันเมื่อไรก็ไม่ทราบ ทีนี้เวลาเจริญพระกรรมฐานมีอีกเวลาหนึ่ง คือตี ๒ ถึงเวลา ๒ นาฬิกาก็เริ่มเจริญพระกรรมฐาน ทีนี้ตั้งนาฬิกาไว้ ๑ นาฬิกาครึ่ง ๑ นาฬิกา ๓๐ นาที เมื่อนาฬิกาปลุกก็ตื่นขึ้นแล้วเปิดหน้าต่างออก ล้างหน้า คราวนี้ เอาละซี แปลกแล้วพ่อเจ้าประคุณก็คุยกันไม่มีเสียง ไม่มีเสียงคุยไม่ทราบว่าแกไปไหนหมด

แต่ว่าพอเปิดหน้าต่างออกมา เดือนหงาย รอบ ๆ กุฏิหลังนั้นเป็นดาดฟ้าคอนกรีต พ่อเจ้าประคุณผีพวกนั้นโดดกันโหยงเหยงๆ ตึงตังโครมคราม เต็มชานไปหมด คือว่าชานคอนกรีตน่ะเต็ม ก็ยืนมองดูว่าเอนี่แกมันโดดกันทำไม มองไปมองมาเห็นทุกคนไม่มีหัว มีแต่ตัวหมายความว่ามีขามีตัว หาหัวไม่ได้ ก็เลยนึกแปลกใจว่าเอ๊ะไอ้เจ้าผีไม่มีหัวนี่มาโดดอีกแล้ว เคยพบมาที่วัดเรไรทีหนึ่งแล้วก็ไม่มีหัว แต่ว่าเจ้าพวกนี้ก็ไม่มีหัว มาโดดให้ดูอีกแล้ว ก็ไม่ได้มีความรู้สึกกลัวอะไร เพราะว่าในเมื่อโดดก็โดดไป ผีนี่ เคยพบเจ้าด้วนมาแล้วก็ไม่เคยหวาดกลัว เพราะว่าเจ้าด้วนเป็นเพื่อนที่ดี แต่ว่าเจ้าผีพวกนี้มันจะเป็นเพื่อนหรือไม่เป็นเพื่อนไม่ทราบ ตามใจของมัน เมื่อมันโดดกันไปก็ดูมันโดด พอล้างหน้าเสร็จเช็ดหน้าดีแล้วก็ทำวัตรสวดมนต์ อุทิศส่วนกุศลให้มันก็ไม่เลิกโดด พอถึงเวลาจวน ๒ นาฬิกาอีก ๕ นาทีจะถึงเวลา ๒ นาฬิกา ก็เข้าเจริญพระกรรมฐาน คราวนี้พ่อเจ้าประคุณเข้ามาโดดในกุฏิ ก็ปล่อยมัน ใจดีสบายไม่รู้สึกกลัว เมื่อถึงเวลา ๓ นาฬิกา เลิก ขอโทษ ๔ น. ตอนนี้ทำเวลา ๒ ชั่วโมง ๔ น. เลิก พวกพ่อเจ้าประคุณก็ออกไปโดดอยู่ข้างนอก พอลืมตามาแกก็หนีไปโดดข้างนอก ก็ปล่อยแก เพราะไม่มีความรู้สึกกลัว เพราะคิดว่าไอ้การโดด ผีอยากจะโดดก็โดดไป คนไม่เกี่ยว เมื่อเลิกแล้วก็หยิบหนังสือพระวินัยขึ้นอ่านเป็นการซักซ้อมความเข้าใจ ตอนนี้ขนาดที่อ่านหนังสือรู้สึกว่าเพลีย เห็นจะเป็นเพราะอำนาจของผี ก็เลยเอาหนังสือวาง ตะเกียงก็ยังไม่ได้ดับ เอนกายลงนอนชักผ้าห่มขึ้นห่ม พอผ้าห่มถึงอกก็ปรากฏว่าเจ้าผีคนหนึ่งกระโดดขึ้นมาพร้อมกับผ้าห่ม ขึ้นนั่งทับหน้าอกทันทีแล้วมันทำท่าจะเอามือบีบคอ ตานี้เจ้าผีคนนี้รูปร่างของมันเป็นยังงี้ จะเล่าให้ฟัง มีหัวนุ่งผ้าลอยชายเป็นผ้าขาวแต่รู้สึกว่าไม่ขาวแล้ว เก่ามาก แล้วผ้าอีกผืนหนึ่งห้อยคอ มีผมรุงรัง หน้าเสี้ยม ๆ รูปร่างไม่โตนัก ลักษณะท่าทางบอกว่าเป็นแขก พอมันโดดขึ้นมาทับอก แล้วมันก็จะเอามือบีบคอ นี่ผู้พูดเวลาจะไปอยู่ก็ไม่ไว้ใจอยู่แล้ว คิดว่าหลังนี้คงจะมีผีดุ หลวงพ่อปานจึงได้คัดค้าน ถึงได้นำเอาหวายสำหรับตีผีไปด้วย วางไว้ติดกับหูเลยพิงไว้ข้างขวา แล้วก็ติดกับหู เห็นว่าเอามือเข้ามาจะจับคอบีบก็เลยจะเอาหวายไปตีมัน มันก็เอาแขนซ้ายกดแขนขวาของผู้พูดไว้ห้ามมิให้หยิบ ก็เลยจะเอามือซ้ายหยิบอีก มันก็เลยเอามือขวากดอีก เป็นอันว่าทำอะไรกันไม่ได้ ถ้ามันปล่อยเมื่อไร ผู้พูดก็จะตีเมื่อนั้น ตานี้

เมื่อมันไม่ปล่อยมันก็ได้แต่นั่งทับ มันนั่งทับอยู่นานก็ทำท่าจะอึดอัด ก็เลยนึกถึงคาถาไล่ผีขึ้นมาได้ ที่บรรดาครูบาอาจารย์ต่าง ๆ แต่ไม่ใช่หลวงพ่อปานสอนให้ คาถาบทนี้ขับผีดี คาถาบทนั้นขับผีดี ก็เลยเอามาว่าเพื่อจะขับมัน เป่ามันให้มันหนีมันกลัว คาถาบทหนึ่งพอว่าไปจบแล้วก็เป่า มันก็ยิ้มแสยะบอกว่าคาถาบทนี้กูไม่กลัวว่ะ ก็เลยว่าคาถาอีกบทหนึ่งจะเป่ามันอีก พอว่าไปจบมันก็ยิ้มใหม่ บอกว่าเอ๊ะ คาถาบทนี้มึงได้ครึ่งเดียวนี่หว่า คาถาบทนี้มันมีอีกครึ่งหนึ่งมันก็เลยว่าต่อให้จบ มันว่าตั้งแต่ต้นจนถึงตรงที่ผู้พูดว่าไปจบแล้วมันก็ว่าต่อไปอีกครึ่งหนึ่งจนจบ มันก็เลยบอกว่าคาถาบทนี้เต็มบทเขาว่ายังงี้ นี่เอ็งได้ครึ่งเดียวนี่หว่า นั่นกลายเป็นโดนผีสอนให้ว่าคาถาขับผีไป แล้วก็เป็นอันว่ามันไม่กลัวคาถาขับผี อีตอนนี้หมดท่า มานอนนึกไอ้เจ้านั่นมันก็เอา ๒ มือกดแขนไว้ ไปมันก็ไม่ไปแต่ว่ามันจะทำอะไรยิ่งกว่านั้นมันก็ทำไม่ได้ ก็เลยบอกนึกในใจว่าถ้ามันนั่งทับอยู่แบบนี้เราก็แย่เหมือนกัน ก็คิดไปคิดมาว่าจะจัดการกะมันยังไง มันก็มองหน้าก็เลยนึกมาในใจว่าขึ้นชื่อว่าความดีหรือความวิเศษสุด อำนาจมากที่สุดกว่าใครทั้งหมดก็คือพระพุทธเจ้าแม้แต่เทวดาและพรหมซึ่งมีอำนาจยิ่งกว่าผีก็ยังมีความเคารพในพระพุทธเจ้า แสดงว่าพระพุทธเจ้ามีอานุภาพมากกว่าเทวดาและพรหม ผีเพียงเท่านี้นี่มันมีศักดิ์ศรีไม่เท่าเทวดาแล้วมันจะมีความเก่งกล้าเกินพระพุทธเจ้าได้ยังไง เมื่อนึกขึ้นมาในใจแบบนี้ก็คิดถึงบารมีพระพุทธเจ้า แล้วก็ภาวนาว่า พุทโธ พอนึกว่าพุทโธแล้วก็เป่ามัน มันก็หกคะเมนตีงนอนหงายลงกับพื้น แล้ววิ่งหนีไปทันที เป็นอันทราบชัดว่าคาถาขับผีไม่มีอะไรดีกว่าพุทโธ

นี่ท่านผู้ฟัง ถ้าฟังแล้วก็ลองคิดด้วยนะ ที่พูดมานี่ก็ไม่ได้พูดให้ใครเชื่อเหมือนกัน เพราะว่าเล่าให้ฟังตามที่พบเห็นมาเอง ทีนี้เมื่อเจ้านั่นไปแล้วก็เกิดอาการเพลีย เพลียมากขึ้นก็นอนใกล้จะหลับ พอจะหลับอีตอนนั้นเผลอ มีเจ้าผีตัวหนึ่งรูปร่างอ้วน ๆ ดำ ๆ เป็นลักษณะของแขกชัด ๆ โดดเข้ามาทางหน้าต่างด้านหัวนอน มันเอามือจับคอ พอมือจับคอก็เลยหันหน้าไปจะเป่ามันอีก พอดีไม่ทันเป่ามันก็หนีไปก่อน แต่ทว่าอาการจับคอของมันนี่ซี ท่านผู้ฟัง เดือดร้อนเหลือเกิน เพราะอะไร เพราะว่าพอจับแล้วรู้สึกเจ็บไปทั้งตัว พอมันไปแล้วก็เจ็บหมดทั้งตัว วันนั้นออกเดินบิณฑบาตไม่ได้ ก็เป็นเวลาเช้าตรู่

ประมาณ ๖ โมงเช้าพอดี หรือว่าใกล้ ๆ กัน จะว่าพอดีเป๊งมันก็ไม่ได้ เป็นเวลาที่พระจะบิณฑบาต แล้วก็ตามปกติหลวงพ่อปานถ้ายังไม่ถึง ๗ โมงเช้าท่านก็ไม่ออกมานอกกุฏิ แต่วันนั้นท่านเรียกอาจารย์เจิมตั้งแต่เวลา ๖ โมง บอกให้เปิดประตู อาจารย์เจิมซึ่งเป็นพระนอนอยู่กับท่านกุฏิเดียวกันบอกว่าเวลานี้ ๖ โมงขอรับยังไม่ถึง ๗ โมง ท่านก็บอกว่าเปิดเถอะ เดี๋ยวเจ้าตัวดีมันจะมา เมื่อคืนนี้มันต่อสู้กับผีมาครึ่งคืน ประเดี๋ยวมันมา วันนี้มันไปบิณฑบาตไม่ได้ มันเสียท่าผี อาจารย์เจิมก็เปิดประตู หลวงพ่อมานั่งอยู่หน้ากุฏิตรงที่รับแขก เรียกว่ารับแขกย่อย หรือว่ารับแขกพระ สำหรับผู้พูดเองเมื่อเจ้าผีตัวนั้นไปแล้ว เวลาสาง ๆ เดินไปบิณฑบาตไม่ได้นี่ ก็ไปหาหลวงพ่อ ให้ท่านช่วยแก้ไขอาการปวดตามร่างกาย เวลาเดินไปรู้สึกว่าซ่องแซ่งเต็มที มันปวดไปหมดทั้งตัว พอเข้าไปถึงหน้ากุฏิท่าน ท่านยกมือขึ้นบ๊อง ท่านถามว่ายังไง พ่อตัวดีเมื่อคืนนี้รบกันใหญ่รึ นี่ท่านนอนอยู่ที่กุฏิของท่าน ทำไมท่านทราบ ก็เลยกราบลงไปบอกว่ารบกันใหญ่ขอรับ ท่านก็เลยบอกว่าฉันบอกแล้วยังไงล่ะ ว่าไอ้กุฏิหลังนั้นน่ะ มันมีความร้ายแรงยิ่งกว่าป่าช้าเธออยู่ในป่าช้าน่ะดีแล้ว ไม่มีอันตราย ก็เลยกราบเรียนท่านว่า กระผมเห็นว่าเป็นที่เงียบสงัดดี แล้วก็ใกล้กับเพื่อนจะไปจะมาก็สะดวก ก็เลยเอาเป็นที่อาศัย แต่ไม่ทราบว่าจะมีความร้ายแรงอย่างนี้ ท่านก็เลยถามว่าเป็นยังไงบ้าง ก็บอกว่า กราบเรียนท่านว่ามันปวดทั้งตัวขอรับ ท่านก็บอกว่าเอ้า ก้มหัวมา ก็เลยก้มศีรษะเข้าไป เมื่อก้มเข้าไปแล้วท่านเอามือจับศีรษะแล้วก็เป่า ๓ ครั้ง อาการเจ็บปวดทั้งหมดปรากฏว่าหายไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

นี่ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ ต่อมาท่านก็ถามว่า จะไปอีกไหมล่ะ จะไปอยู่อีกไหม ก็บอกว่าไปขอรับ ท่านถามว่าไม่เข็ดรึ มันยังไม่เลิกนะ มันมาบอกฉันว่าจะอาละวาดตลอดเวลา ๓ เดือน ภายในพรรษานี้ ความจริงวันที่ไปนั้นตรงกับวันเข้าพรรษาพอดี เมื่อท่านบอกยังงั้นก็เลยบอกว่าดีแล้วนี่ขอรับ เขาบอกว่าเขาจะอาละวาด ผมก็อยากจะใช้ความอดทนต่อสู้กับความยากลำบากเพื่อรักษากำลังจิต เพราะว่าเวลาจะตายก็ทราบไม่ได้ว่าจะมีอาการตายแบบไหน เวลาจะตายถ้ามีใครกวนแบบนี้ ถ้าไม่ทดสอบกันก่อนสติสัมปชัญญะก็จะไม่ดี จะเกิดความหวาดหวั่น เมื่อเกิดความหวาดหวั่นขึ้นแล้วก็จะคุมอารมณ์ไว้ไม่ได้ อารมณ์ที่จะรักษากุศลจิตก็จะไม่เกิด ดีไม่ดีก็จะไปอบายภูมิ ท่านก็ยิ้ม

ก็เลยบอกว่าตามใจแก ตามใจ เมื่อตัดสินใจได้ยังงั้นก็ดี ตามใจเถอะ ไม่ว่าอะไร แต่ก็อย่าลืมนะ เขาบอกว่าเขาจะจัดการกับแก ๙๐ วันใน ๓ เดือนนี้ เขาจะไม่ยอมลด ก็เลยกราบเรียนท่านว่าตามใจเขา นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาก็ปรากฏว่าพ่อเจ้าประคุณแสดงเดชทุกวัน ไอ้การแสดงเดชตอนหลังนี่ก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ไม่หนัก เบากว่านั้นมากเพราะเข้าไม่ถึงตัว ก็ไม่อยากจะพูดให้ฟัง พูดให้ฟังก็รู้สึกว่ายังงั้นแหละรสมันต่ำไป แล้วมาจนกระทั่งปลายพรรษา จวนจะออกพรรษา แม้แต่พระเพื่อน ๆ จะขึ้นไปคุยก็ไม่ได้ บางคราวแกไม่แสดงให้ผู้พูดเห็น แต่ว่าแสดงให้พระอื่นเห็น มีหลายครั้ง มีพระขึ้นไปนอนบนเตียง แกก็มายืนส่องหน้า พระบอกว่าหน้าใหญ่เหมือนกระด้ง พระพวกนั้นโดดลงมาทนไม่ไหว อีกคราวหนึ่งพระมานอนด้วย ก็ปรากฏว่ามีตุ๊กแกตัวหนึ่งวิ่งเข้าไปในสบงของแก นั่งกันอยู่ ๓ องค์ เห็นวิ่งนูนตามลำขา ทีนี้ทุกองค์ก็พยายามช่วยกันจับตุ๊กแก ตุ๊กแกนี่พอไล่ไปไล่มาก็หล่นลงมาที่เสื่อ หล่นมาที่เสื่อทั้ง ๆ ที่ตะเกียงสว่าง ๆ หน้าต่างก็ปิด ตุ๊กแกนี่วิ่งไปทางไหนไม่ได้ นอกจากว่าจะขึ้นฝา ก็ไม่มี พอหล่นลงไปแล้วปรากฏว่าพ่อเจ้าประคุณตุ๊กแกลงไปอยู่ใต้เสื่อวิ่งนูนไปนูนมา ก็ช่วยกันกดเสื่อไว้แล้วตะปบให้เข้ามาใกล้ ในที่สุดก็หาตุ๊กแกไม่ได้ พระพวกนั้นก็เป็นอันว่าไม่อยากขึ้นไปอีก ในเมื่อเวลาออกพรรษาแล้ว วันหนึ่งตื่นขึ้นเวลาตี ๔ ได้ยินเสียงคนคุยกันที่หน้าประตู เป็นเสียงผู้ชาย เสียงใหญ่มาก เสียงคนหนึ่งเขาว่า เฮ้ย นี่มันตี ๔ แล้วเว้ย กูจะกลับละนะ แล้วเสียงอีกคนก็บอกว่ากูก็จะกลับเหมือนกันว่ะ แต่ว่าพระเพื่อนกูนี่ยังไง วันนี้ตื่นสายไปนี่ เขาเคยลุกตี ๒ นะ นี่ตี ๔ แล้วทำไมถึงยังไม่ตื่น ความจริงน่ะตื่นแล้ว พึ่งตื่นเวลานั้นแหละ เขาก็บอกว่าเอ้าไปก็ไป เดี๋ยวกูจะปลุกพระเพื่อนกูก่อน แล้วเขาก็ทุบประตูปึ้ง ๆ ๆ เรียกว่าเพื่อน ๆ ลุกเถอะ นี่มันตี ๔ แล้วนะ ไม่ใช่ตี ๒ ลุกเถอะ เจริญกรรมฐาน ประเดี๋ยวมันจะสว่างเสีย พอได้ยินเสียง บันไดมันอยู่อีกแถบหนึ่ง เลยคว้าไฟฉาย มายืนดักที่บันไดคอยฉายดูใครเป็นคนเรียก ทางมันมีทางลงทางเดียว พอฉายไฟฉายกราดอยู่ข้างบนเสียงที่ศาลาดังตึง ก็ทราบว่าเขาลงไปข้างล่างแล้ว เลยวิ่งตามลงไปเอาไฟฉาย ๆ กราด เสียงหัวเราะดังลั่น เขาว่ายังไงทราบไหม เขาบอกว่าเอาไฟมาฉายผีมันจะเห็นได้ยังไงพ่อคุณ เสียงหัวเราะก้าก ๆ ๆ ๆ แล้วก็หายไป

นี่เป็นอันว่าเรื่องผีแขก หมดยุคกันตอนนี้นะ ตอนหลังสุด ตอนจะออกพรรษา แล้วแทนที่ว่าจะเป็นศัตรูกลับเป็นมิตร แต่ว่าในกาลบางคราวถ้ามีความต้องการจะตื่นเวลาไหน หรือว่าใครเขาจะไปจะมา สั่งเขาว่าถ้าใครจะไปละก็บอกให้รู้ด้วยนะ ถ้าต้องการตื่นเวลาไหนละก็สั่งเขาไว้ เขาก็จะปลุกตามเวลานั้น ถ้าถึงเวลาแกจะมายืนอยู่ปลายเตียง ตรงปลายเตียงแล้วก็ปลุกว่าเพื่อน ๆ ถึงเวลาแล้ว เท่านั้นเท่านี้แล้ว หรือว่าเวลาแขกไปใครมา แกจะบอกว่าตี ๒ หรือตี ๔ เวลาตื่นใหม่ ๆ แกจะบอกว่าตอนเช้าวันนี้จะมีคนนั้นมา จะมีคนมาหาจะเป็นผู้หญิงผู้ชายก็ตาม จะเป็นพระ ฆราวาสก็ตาม แกจะคอยบอกข่าว แล้วมีอยู่คราวหนึ่งหลวงพ่อปานสร้างเขื่อนหน้าวัดตอนนั้น หลวงพ่อปานท่านเอาซุงไม้สักมาจอดไว้แพหนึ่ง ก็เกรงว่าพวกขโมยขี้ยาจะมาลักซุงไปขาย ก็เลยให้พระอยู่ยาม แต่ความจริงหลวงพ่อปานไม่ได้สั่งอยู่ยาม มติของท่านมีแปลกอยู่อย่างหนึ่งว่า ถ้าใครขโมยของสงฆ์ไปละก็ลงนรก แล้วท่านก็ซื้อให้ใหม่ เป็นการชำระหนี้สงฆ์ ท่านบอกว่าเราได้ทำบุญ ๒ หน แต่ความจริงท่านขี้คร้านที่จะใช้พระ คือว่าพระน่ะตอนกลางวันเหน็ดเหนื่อยมามากแล้ว ตานี้เมื่อเขาอยากขโมยก็เป็นเรื่องของเขา สำหรับอาจารย์เจิมไม่ยังงั้นเห็นว่าหลวงพ่อไม่สั่งก็สั่งงานเสียเอง ผลัดเปลี่ยนกันอยู่ยามรักษาซุง อีกวันหนึ่งก็เป็นเวรของผู้พูด มีด้วยกัน ๒ องค์ คือเวรละ ๒ องค์ เป็นเวรของผู้พูด พระทุกองค์เวลาเขาจะเฝ้าเขาก็ไปเดินหรือไปนั่งอยู่หน้าเขื่อนหน้าท่า เพราะเห็นซุงได้ถนัด อยู่กันคนละ ๓ ชั่วโมง ๓ ชั่วโมงต่อ ๒ องค์

ตานี้วันนั้นเป็นเวลาประมาณตี ๒ เป็นเวรของผู้พูด ผู้พูดเองก็ไม่ไปอยู่ละ นอนเสีย แล้วก็สั่งเพื่อน เพื่อนผีน่ะแหละ บอกว่าเพื่อนนี่ถ้าขโมยมันจะมาลักซุงละก็ แกปลุกฉันด้วยนะ ฉันจะนอน ทีนี้เมื่อนอนลงไปแล้ว เวลาใกล้จะสว่างเห็นจะเป็นเวลาตี ๓ แกมายืนอยู่ที่ปลายเท้า เอามือกระตุกหัวนิ้วเท้า แล้วบอกว่านี่ขโมยมันจะมาลักซุงก็เลยลืมตาขึ้นมา ถามว่าเวลานี้มันอยู่ที่ไหน แกก็บอกว่ามันนั่งอยู่ฝั่งตรงกันข้าม ใต้ต้นสะตือ แล้วก็สังเกตดูให้ดีนะ ลงไปแล้วก็ไปหมอบแอบเสีย มันจะใช้ชะวาคลุมศีรษะแล้วก็ว่ายข้ามมาที่ซุง ให้สังเกตผักชะวา ผักชะวาตามธรรมดามันลอยมาตามกระแสน้ำมันจะลอยไปตามกระแสน้ำ แต่ไอ้ผักชะวาที่ขโมยมันจะมาน่ะ เป็นกลุ่มโต มันจะลอย

เฉียง ๆ จากฝั่งโน้นเข้ามาพะฝั่งนี้ อันนั้นแหละขโมยมันใช้เป็นเครื่องบ้องกันตัวมัน ถามว่ามันจะเอามากไหม เขาบอกว่ามันต้องการซุงท่อนเดียว จะตัดปล่อยให้มันลอยไปตามกระแสน้ำ แล้วมันจะไปเก็บเอาท้ายน้ำโน่น เมื่อบอกแบบนั้น ทราบแล้วก็ชวนพระเพื่อนกันไปหมอบคอยทีอยู่ หาอิฐที่หักครึ่งหนึ่งเอาไปกองไว้ข้างตัว ได้ไว้คนละ ๔-๕ ก้อน ไปคอยอยู่ประมาณ ๑๐ นาที ก็ปรากฏว่ามีผักชะวาลอยมาเฉียงมาจริง ๆ ลอยเฉียงมา พอเข้ามาใกล้จวนจะถึงซุงมันเป็นระยะที่ขว้างได้ดีมาก ก็เอาอิฐขว้างลงไป จะขว้างให้ถูกก็เกรงว่ามันจะจมน้ำตาย ก็เลยกระซิบกับเพื่อนว่าอย่าขว้างให้ถูกเลย เอาแต่เพียงเฉียด ๆ ให้มันตกใจคิดว่ามีคนเฝ้าอยู่มันจะได้หนีไปก็แล้วกัน เมื่อตกลงแบบนั้นเพื่อนก็ขว้างอิฐลงไปใกล้ ๆ พอขว้างไปแล้วก็ปรากฏว่ามันดำลงไป ไปโผล่เอากลางแม่น้ำ ผักก็ลอยไปตามกระแสน้ำไม่ลอยเฉียง เมื่อมันว่ายไปถึงชายหาดฝั่งตรงกันข้ามก็เดินได้ ไอ้เจ้านั่นปากไม่ดีร้องด่ามา ว่าไอ้........แม่ เอาอิฐขว้างได้นี่หว่า ถ้ามึงเก่งจริงข้ามมาฝั่งนี้ซีโว้ย นี่แกคิดว่าข้ามไปไม่ได้แล้วทำอะไรแกไม่ได้ ความจริงแม่น้ำหน้าวัดบางนมโคไม่กว้างนัก ขว้างอิฐถึงสบาย ๆ เพราะเคยซ้อมขว้าง เพื่อนก็เลยคว้าอิฐขว้างปั๊บลงไปให้โดนกลางหลังพอดี พ่อเจ้าประคุณวิ่งซวนไปเกือบจะล้ม ผู้พูดเห็นว่าแกจะล้มไม่สบายก็เลยขว้างไปอีกก้อนหนึ่ง ซ้ำเข้าข้างสีข้างด้านขวา อีคราวนี้ได้ผล แกวิ่งถลาไปนอนฟุบอยู่บนหาดทราย จะขว้างหัวอีกสักทีก็เกรงว่าศีรษะจะแตก จะมีโทษใหญ่ จึงได้เอาเรือข้ามไปแล้วก็จับเอามา หามเอาขึ้นมาบนวัด เอามามัดไว้ที่ศาลาหน้าวัด พอตอนเช้าก็รายงานให้หลวงพ่อปานทราบ กำนันผู้ใหญ่บ้านก็มา ไปตามตำรวจนายอำเภอมา มาสอบสวนแก แกก็สารภาพว่าแกจะมาลักซุง เมื่อหลวงพ่อปานถามว่าจะลักซุงไปทำไม แกบอกว่าจะไปขาย ถามว่าขายทำไม ตอบว่าขายซื้อยาฝิ่นสูบ หลวงพ่อปานก็ว่า เอ๊อ อย่าไปลงโทษมันเลย มันขโมยเพราะหิว แต่ว่าทีหลังเอ็งอย่าขโมยต่อไปอีกนะ เอาสตางค์นี่ไป ๑๐ บาท ฉันให้แกไป ๑๐ บาท เอาไปซื้อยาฝิ่นสูบ แต่ฉันให้คราวเดียวเท่านี้นะ แกอย่ามาขออีกฉันไม่ให้ละ นี่ฉันเห็นใจแกนะว่าแกลงทุนหนาวแล้วก็ยอมเจ็บตัว แต่ว่าแกไม่ดีอยู่อย่างไปด่าพระเขาเข้านี่ พระผู้นี้น่ะ เขาไม่ใช่ฉันนะ เพราะเขายังหนุ่มอยู่ อารมณ์ความเป็นฆราวาสยังฝังอยู่มาก ดีนาเขาไม่ขว้างแกอีตอนที่แกมาใกล้ซุง ขว้างถูกหัวแก

แกก็จมน้ำตาย นี่ควรจะขอขมาเขา เจ้านั่นรู้สึกตัวแล้วกล่าวคำขอขมา มันจะขอขมาด้วยความจริงใจหรือไม่จริงใจก็ไม่ทราบ นี่เป็นอานุภาพของผีแขกที่ประกาศตนเป็นศัตรูแล้วก็กลายมาเป็นมิตรนะ แต่เรื่องราวของแกยังมีมากกว่านี้อีกมาก เล่าให้ฟังแค่นี้ก็แล้วกัน ประเดี๋ยวจะเบื่อเสีย เป็นอันว่าผู้พูดนี่เชื่อว่าผีมีจริง

ทีนี้นอกจากผีแขกแล้ว ผีที่อาละวาดที่วัดบางนมโคน่ะ ความจริงมีหลายผี เคยพบมามาก ก็มีผีเจ้าอ้วนอีกตัวหนึ่ง ไอ้เจ้าคนนี้มันเป็นเจ๊ก ไม่ทราบว่าชื่ออะไร เพราะป่วยมาจากกรุงเทพฯ ตัวทั้งอ้วนทั้งใหญ่ทั้งสูง มารักษาตัวไม่กี่วัน เวลาเขานำมาหลวงพ่อปานก็บอกว่าคนนี้รักษาไม่ไหวถึงวาระเสียแล้ว แกมาอยู่ได้ไม่กี่วันแกก็ตาย เจ้าอ้วนนี่เป็นผีดี ตามธรรมดาถ้าพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบละก็เจ้าอ้วนไม่เคยแผลงฤทธิ์แผลงเดชแล้วมาตอนหนึ่งตอนที่หลวงพ่อปานไม่อยู่ ไปก่อสร้างเสียที่เขาวงพระจันทร์ ไปคุมที่เขาวงพระจันทร์ประมาณ ๒ เดือน ระยะนั้นพระผู้ใหญ่ไม่อยู่ หลวงพ่อเล็กรองลงมาก็ไม่อยู่ไปด้วยกัน และอาจารย์ฉัตร์ที่มีอาวุโสมาก ทางพระกรรมฐานเก่งมากพอคุ้มครองได้ก็ไม่อยู่ อาจารย์เจิมก็ไม่อยู่ ก็เหลือแต่พระประเภทอาตมานั่นแหละ ประเภทคนพูดนะเหลือแต่พระประเภทอะไรดีล่ะ เอายังงี้ก็แล้วกัน ครึ่งพระครึ่งคน คือว่ามีพระเป็นส่วนน้อย มีสภาพเป็นคนเสียส่วนมากก็แล้วกัน มันยังไม่เต็มพระ ทีนี้ บรรดาพระทั้งหลายพวกที่อยู่นั่นก็มีสภาพเท่ากัน ศักดิ์ศรีมันเท่ากัน แต่พระลูกวัดเล็ก ๆ แกก็ตลกคะนองของแกไปตามเรื่อง คุยเฮ คุยฮาไปตามจังหวะ ประเภทแมวไม่อยู่หนูคะนอง นี่เป็นเรื่องธรรมดานะ ก็เอาคนมาทำพระนี่ ก็เป็นยังงั้นแหละ เป็นอย่างนี้อยู่หลายวัน แต่สำหรับผู้พูดนี่ไม่ชอบคุยกับพวกนั้น กับเพื่อนอีก ๓-๔ องค์ชอบสงัด ก็หลบเข้าไปอยู่ในป่าบ้างไปนั่งเล่นกันที่ศาลาบ้าง ศาลาท่าน้ำบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งทรัพย์สินที่หลวงพ่อปานทิ้งไว้กลางบริเวณหน้าวัด ทั้งเหล็ก ทั้งเครื่องมือ ทั้งไม้ ทั้งหน้าวัดซุงก็มีอยู่มาก ก็มีความห่วงใยวันหนึ่งเพื่อนสองคนยังอยู่ในป่าช้า แล้วผู้พูดก็มานั่งเล่นที่ชิงช้าเด็ก เด็กนักเรียนเขามีชิงช้าให้เล่น ก็มานั่งอยู่ที่ชิงช้า เดือนหงาย ความประสงค์ก็จะมานั่งคุมของอยู่กลางลานวัดเพราะมีคนผ่านไปผ่านมา ก็มีนักเลงลักขโมยคนหนึ่งชื่อเจ้าอะไร นึกชื่อไม่ออก ดูเหมือนว่าจะเป็นเจ้าพุ่ม เดินมาก็ถามว่าเฝ้าของรึ ก็ตอบว่าไม่ได้เฝ้าหรอก แต่ยังไม่หลับก็มานั่งเล่น

เขาก็เลยบอกว่าไม่ต้องเฝ้าหรอกขอรับ ถามว่าทำไมเล่า บอกว่าผมสั่งพวกขโมยไว้หมดแล้ว ว่าของที่วัดบางนมโคนี่กรุณาอย่าลักอย่าขโมย เพราะตัวเขาเองอยู่ตำบลนั้น ถ้าใครจะลัก จะขโมยละก็ ให้ฆ่าเขาให้ตายเสียก่อน มิฉะนั้นแล้ว ถ้าใครลักใครขโมยของวัดบางนมโค เขาจะนำตำรวจไปจับ เขารับรอง ก็เลยบอกว่าขอบใจพี่พุ่ม ดีแล้วช่วยกันรักษาทรัพย์สินของเรา เขาบอกว่าใช่ขอรับ มันจะลักมันจะขโมยที่ไหนน่ะ ผมไม่ว่าหรอก แต่ว่าของหลวงพ่อและของท่านใหญ่นี่น่ะไม่ควรจะลัก ท่านมีคุณมาก ก็เลยถามว่าพี่พุ่มเองน่ะอยากขโมยบ้างหรือเปล่าล่ะ เขาบอกว่าถ้าผมอยากขโมยล่ะก็ได้ทุกวันแหละที่วัดนี้ แต่ความจริงผมขอร้องเขาหมดแล้ว นิมนต์ท่านไปจำวัดได้ ก็เลยบอกนายพุ่มบอกว่า นี่ ฉันยังไม่ง่วง ฉันก็นั่งเล่นของฉัน นายพุ่มแกก็เลยนั่งคุยด้วยครู่หนึ่ง แล้วแกก็ไปธุระของแก

ขณะที่คุยกับนายพุ่มอยู่นั่น บนกุฏิเสียงคุยกันเอะอะโวยวาย ปรากฏว่าพระต้มน้ำร้อนกินกัน แล้วก็เคี่ยวน้ำตาลกินกัน เมื่อนายพุ่มลาไปแล้วแกก็ยังคุยกันฮา ๆ ๆ ก็นึกในใจว่าพระพวกนี้นะ บวชเข้ามาแล้วไม่ทำตนให้เป็นสมณะสารูป ไม่คิดเลยว่าตัวเป็นปูชนียบุคคล นี่ แมวไม่อยู่ หลวงพ่อไม่อยู่เสียหน่อยเดียว ทำตัวเป็นคนชั้นเลวไปได้ ชาวบ้านเขาได้ยินเข้าคงจะเสียดายข้าวมาก เพราะว่าคนประเภทนี้ ถ้าเป็นฆราวาสชาวบ้านเขาก็ไม่เลี้ยง นี่เป็นพระ นี่ เขาคงจะเห็นแก่ผ้าเหลือง เขาจึงได้ใส่บาตรให้กิน มิฉะนั้นเขาก็เห็นแก่ความดีของหลวงพ่อปาน หรือว่าหลวงพ่อเล็ก หรืออาจารย์ฉัตร เขาจึงได้ใส่บาตรให้กิน นั่งนึกในใจอยู่อย่างนั้น พระก็ยังฮา ๆ ๆ กันอยู่บนกุฏิ รู้สึกว่าสักสิบองค์กว่า ๆ ขณะเดียวกันกับที่คิดไม่พอใจพระอยู่นั่นแหละ เจ้าอ้วนแกก็เดินมา จำแกได้ เพราะเดือนหงายจัด และก่อนที่แกจะตาย แกมาป่วยก็เคยไปเยี่ยมแก ไปถามอาการไข้ เอายาไปให้ เอาอาหารไปให้ แกเดินเข้ามาใกล้แกก็ยืนอยู่ข้าง ๆ ก็เลยหันไปถามว่าอ้วนมาทำไมล่ะ แกก็เลยบอกว่า ท่านนั่งอยู่ที่นี่หรือขอรับ ตอบใช่ ก็เลยถามว่าใครฮากันอยู่บนกุฏิ ตอบไม่รู้ซิ ก็พวกพระนั่นแหละ อ้วนจะทำไมล่ะ เขาก็ยกมือไหว้บอกว่า ท่านสององค์อยู่ในป่าช้าขอรับ เงียบสงัดดีเหลือเกิน แล้วท่านกับอยู่นี่ ไม่เฮไม่ฮา แต่พระพวกนั้นเลวจริง ๆ เดี๋ยวผมจะจัดการปราบให้ ก็เลยถามว่า อ้วน จะทำอะไรเขา อย่าไปหลอกให้เขาตกใจนะ ดีไม่ดีหลวงพ่อไม่อยู่รักษาไม่หาย เกิดตายขึ้นมาจะยุ่งนะ เขาเลย

บอกว่าไม่ถึงยังงั้นหรอกขอรับ ผมเอาแต่พอหวาด ๆ ให้เลิกฮากันได้เท่านั้นแหละขอรับ ผมจะช่วยปราบ ในเมื่อท่านปราบไม่ได้ผมจะปราบเอง ก็เลยบอกว่าคนมันรุ่นเดียวกัน ไปว่าเขาได้ยังไง ว่าเขาไม่ได้หรอก เขาก็อาสาว่า ท่านนั่งอยู่ที่นี่แหละครับ ผมขึ้นไป เดี๋ยวเดียวเงียบ เขาก็เดินขึ้นไป เมื่อเดินขึ้นไปแล้วก็ปรากฏว่าสักครู่เดียว ประมาณสัก ๑๐ นาที เสียงบนกุฏิโครมคราม ๆๆ ผู้พูดเองก็คิดว่าพระชกกัน เสียงดังก้องถึงป่าช้า เสียงตึงตังโครมคราม เจ้าสององค์เพื่อนกันที่อยู่ในป่าช้าก็รีบวิ่งออกมา คิดว่าพระชกกัน ผู้พูดเองก็วิ่งขึ้นไป นึกว่าเอ๊ะนี่อะไรกัน เจ้าอ้วนมันจะไปปราบพระ ทำไมพระถึงได้ชกกันตีกันแบบนี้ เมื่อขึ้นไปถึงแล้วก็ปรากฏว่าไม่พบพระสักองค์ เจ้าเพื่อนอีก ๒ องค์ก็มาพบกันพอดี ก็เลยถามกันว่าได้ยินเสียงพระทำอะไรตึงตังโครมครามไหม ก็บอกว่าได้ยิน คิดว่าพระชกกัน หรือตีกัน ได้ยินเสียงฮา ๆ เข้าใจว่าพระจะขัดคอกัน ชกกันตีกันละมัง แล้วนี่มันไปไหนกันหมด ไปหาที่กุฏิทุก ๆ กุฏิไม่มีพระสักองค์ หาไปหามา หามาหาไป เอาไฟไปฉายดู ไปดูใต้ตู้พระประธานที่หอสวดมนต์ เขายกพื้นไว้ประมาณสัก ๗๐ เซ็นต์ เห็นจะได้ ประมาณ ๆ นะไม่ถึง ๑๐๐ เซ็นต์ ไปฉายไฟเข้าตรงนั้น เพราะว่าที่ตู้น่ะมีพระเต็ม เขายกพื้นสูง หลวงพ่อปานท่านยกพื้นไว้ พระสงฆ์ทั้งหมดไปนอนขดกันใต้ตู้ ตู้ใหญ่มากเป็นตู้เต็มห้อง ไปนอนรวมกันอยู่ในนั้นหมด ไปเห็นเข้าแล้วเลยเรียกให้ออกมา แกได้ยินเสียงเป็นเสียงผู้พูดกับเสียงเพื่อน จำได้ก็ออกมา ถามว่าทำไมเข้าไปนอนใต้ตู้ล่ะ ทุกคนก็รายงาน แต่ว่ายังแสดงอาการหวาดกลัวอยู่มากว่าไอ้เจ้าอ้วนมันทำพิษนะซี ถามว่าทำพิษยังไง แกก็รายงานบอกว่า ขณะที่กำลังเคี่ยวน้ำตาลกันอยู่นั่น แล้วก็ไอ้เจ้าเด็กน่ะเห็นหน้าเจ้าอ้วนก่อน ทุกคนบอกว่าผี ๆ ผีไอ้อ้วน พระก็ถามเด็กว่าไอ้อ้วนทำยังไง ได้รับตอบว่ามันส่องหน้าเข้ามาใกล้ ใกล้หม้อเคี่ยวน้ำตาล แต่พระก็มองไม่เห็น ฉายไปก็ไม่เห็น ตะเกียงส่องไปก็ไม่เห็น แต่เด็กก็ชี้ให้ดูว่าไอ้อ้วนมันนั่งใกล้ ๆ ตานี้ถึงเวลาเด็กเคี่ยวน้ำตาลเสร็จ ประเคนพระ พระฉัน พ่อเจ้าประคุณอ้วนก็ไปนั่งข้างวง คือเข้าเรียงตัวกันเหมือนกัน เข้าวงกับเขาด้วย เหมือนบอกว่าขอกินมั่งซี ขอกินบ้างซิ กินคนเดียวไงล่ะ แบ่งไอ้อ้วนกินบ้าง ไอ้อ้วนยังไม่ได้กินเลย เท่านั้นเอง พ่อเจ้าประคุณพระพอแน่ใจว่าไอ้อ้วนแน่ เพราะไอ้อ้วนมันเป็นผีนี่ ก็ลุกขึ้นวิ่งตึงตัง ๆ เข้าใจว่าตีกัน แต่

ความจริงไม่ได้ตี วิ่งหนีไอ้อ้วน พอวิ่งหนีไปไอ้อ้วนก็เข้าสกัดทางด้านประตูกุฏิ ใครจะเข้ากุฏิไม่ได้ ไอ้อ้วนยืนขวางหน้าประตู ในที่สุด พระพวกนั้นเห็นท่าว่าไปไหนไม่รอดแล้ว ก็เลยวิ่งเข้าไปคุดอยู่ใต้ตู้พระพุทธรูป เจ้าอ้วนมันก็ไม่เข้าไป ความจริงมันจะเข้าไปก็ได้ แต่มันเป็นการล้อเท่านั้น เป็นการขู่แล้วก็หายไป ก็เลยบอกกับพระท่านว่าพวกท่านนี้มีความประพฤติไม่ดีนะ ทีหลังอย่าทำยังงี้อีก เจ้าอ้วนมันรำคาญ นี่มันไปนั่งบ่นอยู่กับผมนะ ผมนั่งอยู่ที่หน้าวัด ที่ชิงช้านั่น มันบอกพวกท่านนี่ความประพฤติไม่ดีมันจะมาปราบ ก็เลยสำทับต่อไปว่า ถ้าหากท่านทำความชั่วแบบนี้อีกละก็บางทีมันจะจัดการยิ่งกว่านี้นะขอรับ เป็นอันว่านับแต่วันนั้นเป็นต้นมา พระก็สงบเพราะอำนาจผีปราบ

เอาละ ท่านผู้ฟัง สำหรับเรื่องเจ้าอ้วนและวันนี้ก็ยุติกันเพียงเท่านี้นะ ใช้เวลามาเกือบชั่วโมง เหลือเวลาอีก ๓ นาที ก็ ๑ ชั่วโมง ก็ยุติกันเพียงเท่านั้น วันหลังคุยกันใหม่ เอาละสำหรับวันนี้ขอความสุขสวัสดีจงมีแก่ท่านผู้ฟังทุกท่าน สวัสดี

๓. นายดวง

วันนี้มาพูดกันถึงเรื่องผีต่อไป แต่ว่าอากาศมันหนาวเย็นดีเหลือเกิน เพราะว่าตรงกับวันที่ ๒๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖ เรื่องผีที่จะคุยกันต่อไปในวันนี้ก็เห็นว่าเป็นผีของวัดบางนมโคตามเดิม เพราะยังไม่หมดผี ความจริงผีวัดนี้มีมาก เพราะอยู่นานพบมากแต่ว่าจะนำมาเล่าให้ฟังหมดก็เกรงว่าจะเฟ้อเกินไป ขอตัดมาเฉพาะเรื่อง วันนี้ขอพูดเรื่องผีนายดวง

คำว่า นายดวง ในที่นี้เป็นผี คือว่าคนในวัดบางนมโคนั่นเอง คนข้างๆ วัดแกถูกบึนลั่นตาย แกทำบึนลั่นถูกตัวเองตาย ในเมื่อนายดวงตายแล้วก็ปรากฏว่ากลายเป็นผีที่ชาวบ้านสนใจ เรื่องของการสนใจไม่ใช่ชาวบ้านเขาอยากจะพบแก แกเที่ยวอาละวาดแสดงตนให้ปรากฏอยู่เสมอ ทีนี้ต่อมาหลวงพ่อปานก็สั่งพระ บอกว่า ผีเจ้าดวงนี่มันอาละวาดมาก แต่ความจริงมันไม่ได้หลอกใครหรอก เป็นแต่เพียงว่ามันต้องการความช่วยเหลือ แต่ว่าหาคนช่วยเหลือจริงจังไม่ได้ ฉันจะช่วยเองโอกาสยังไม่มี คำว่า

ฉันในที่นี้เป็นวาจาของหลวงพ่อปาน หมายความว่าท่านยังไม่มีโอกาสจะช่วย เห็นจะเป็นด้วยนายดวงยังไม่ได้แสดงตนให้ปรากฏเฉพาะท่านกระมัง วันนี้อาตมาก็ไม่ทราบเหมือนกัน เป็นอันว่าหลวงพ่อปานยังไม่มีโอกาสจะช่วย ท่านก็สั่งว่าอย่าล้ออย่าเลียนกันเรื่องผีนะผีมันจะผสมเอา แล้วต่อมาวันหนึ่งท่านจะเดินทางไปก่อสร้างที่เขาวงพระจันทร์ ขณะนั้นกำลังทำการก่อสร้างที่เขาวงพระจันทร์ ท่านก็ไป เวลาท่านไป ท่านก็ไปพร้อมด้วยพระผู้ใหญ่ทั้งหมดอีก หลวงพ่อเล็ก อาจารย์ฉัตร อาจารย์เจิม ซึ่งเป็นพระสำคัญ ๆ ก็ไปด้วยก็เหลือแต่เพียงบรรดาลิงหน้าพลับพลาทั้งหลาย กับบรรดาพระลูกวัด บรรดาพระทั้งหลายเหล่านั้นก็ปรากฏว่าตามเดิม ในเมื่อแมวไม่อยู่หนูก็คะนอง นี่เป็นเรื่องธรรมดา แต่ว่าวิธีคะนองอย่างอื่นของแกน่ะไม่สำคัญ ไปสำคัญเอาตอนนี้สิ ตอนกลางคืนหลอกทำเป็นผีบางคราวก็เอาผ้าคลุมส่งเสียงเป็นผีหลอกกันบ้าง บางทีก็เขียนหน้ากากทำเป็นผีแล้วก็ชูขึ้นตามหน้าต่างบ้าง ทำกันอยู่ยังงี้หลายวัน ผู้พูดเองกับเพื่อนสองคนก็เตือนพระเพราะว่าเป็นเพื่อนกันไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาเขา บอกว่าเรื่องนี้หลวงพ่อปานเตือนไว้แล้วนาพวกเรานา อย่าทำ ถ้าขืนทำละก็ดีไม่ดีเจ้าดวงมันจะผสม ทีนี้เมื่อคนเท่ากันใครเขาจะเชื่อ เขาก็ไม่ยอม เขาก็เล่นเป็นแบบสนุกกันไป ผู้พูดเองกับเพื่อนก็เลยไม่อยากจะยุ่ง ก็เลยปล่อยเขา เพราะว่าเขาไม่ฟัง เตือนเขาไม่ฟัง ไม่รับฟังก็ปล่อยเขา ไปอยู่เสียในป่าช้าตามสบาย

เวลาล่วงเลยไปไม่กี่วัน ก็ปรากฏว่าผีเจ้าดวงอาละวาด คือว่าพระหลอกกันเล่นหลาย ๆ วันเข้ามันก็เริ่มผสม อันดับแรกพระบอกว่านั่ง ๆ กลางคืนฉันน้ำร้อนกันอยู่ในกุฏิ เจ้าดวงก็โผล่ขึ้นมาทางหน้าต่างบ้าง ส่งเสียงเรียกทางด้านประตูบ้าง มาขอน้ำร้อนกินบ้าง ขอน้ำตาลกินบ้าง วันแรก ๆ พระก็ยังคิดว่าเป็นพวกเดียวกัน ต่อมา มานั่งประชุมรวมกันเข้า ถามว่าเมื่อคืนใครไปล้อไปหลอกไปเล่น ใครไปยืนทางหน้าต่าง หรือว่าใครทำภาพผีโผล่ทางหน้าต่าง พระทุกองค์ก็บอกว่าไม่มีใครทำ แต่ว่าเพื่อนพระด้วยกันก็ยังสงสัยว่าบางทีพระด้วยกันจะปกปิดกัน ทีนี้มาคืนหนึ่งปรากฏว่าพระมานั่งรวมกันหมดคราวนี้แน่ ปรากฏว่าเจ้าดวงโผล่หน้ามาทางหน้าต่าง พระก็ชักรวมตัวกัน คราวนี้รู้ตัวว่าการขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาน่ะเป็นของไม่ดี แสดงความกลัวขึ้นมา นอนรวมกุฏิเดียวกันพอรุ่งขึ้นอีกวันตกกลางคืนพระไม่มีไปสวดมนต์เย็นตามปกติ คือทำวัตร สวดมนต์ เวลาค่ำ

แกชักกลัวแล้วนี่ ก็มานอนรวมกุฏิเดียวกัน เจ้าดวงมาเคาะประตูเรียก มาเคาะประตูเรียกหนัก ๆ เข้าพระแกก็ไม่ออก พอดีคณะของผู้พูด ๓ องค์เข้ามาจากป่าช้า เพราะเห็นว่าวันนี้พระเงียบสงัดดี ทำไมเขาถึงเลิกกัน ก็มาถาม มาหาพระก่อน หาพระตามกุฏิก็ไม่เจอะไปจนกุฏิท้ายสุด ปรากฏว่าพระนอนรวมอยู่ที่นั่น ก็เลยถามว่าทำไมถึงนอนที่นี่รวมกันล่ะ ไม่กระจาย นอนรวมกันประเดี๋ยวใครก็มาลักของไปหมด หลวงพ่อไม่อยู่ แกก็บอกว่าจะไปแยกกันยังไง ในเมื่อเจ้าดวงมาอาละวาด ก็เลยบอกแกบอกว่า ก็ผมบอกท่านแล้วหลวงพ่อก็สั่งแล้ว แต่พวกท่านขัดคำสั่งของผู้บังคับบัญชา มันก็เป็นยังงี้แหละ โบราณท่านบอกว่า ถ้าเดินตามผู้ใหญ่หมาไม่กัด นี่ท่านพยายามหลีกทางจากผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เดินทางไหน ท่านไม่เดินทางนั้นก็เป็นแบบนี้ เรื่องเจ้าดวงนี่หลวงพ่อปานเตือนแล้วนะ ว่าท่านยังไม่มีโอกาสจะช่วยมัน ท่านก็ยังฝืนทำ กำลังคุยกันอยู่นั่นเอง พ่อดวงก็แสดงเดชมาเคาะประตูเป็นการใหญ่ เคาะประตูโครม ๆๆ แล้วก็เรียก ผม ดวงมาแล้วครับ ใครอยากจะรู้จักเชิญ ผู้พูดกับเพื่อนก็รู้สึกว่าจะมีอาการชินกับผีอยู่สักหน่อย ไอ้เรื่องของผีนี่ไม่มีความรู้สึกอะไร เพราะเชื่อแล้วว่าผีมี โดนผีหลอกเสียจนชิน ทั้ง ๓ องค์ด้วยกันก็พรวดพราดกันออกไป พอออกไปก็เห็นว่าเจ้าดวงวิ่งหนี ก็เลยวิ่งกวดเจ้าดวง มันก็วิ่งหนีไปทางป่าช้า ก็ลองวิ่งตามกันไป บรรดาพระทั้งหลายแกก็มีกำลังใจ วิ่งตามไปด้วย พอดีไปถึงโลงศพที่เขาเก็บมันไว้ มันก็วิ่งเข้าไปในโลงศพพอดี ก็เลยไปยืนล้อมกันแล้วก็บอกว่าดวงนับตั้งแต่วันนี้ต่อไปนะ อย่าอาละวาดอีกนะ ถ้าต้องการอะไรละก็บอกฉันหรือบอกพวกฉันฉันจะให้เธอ การที่เธอทำอย่างนี้ไม่มีประโยชน์อะไร ศพที่นอนอยู่ในโลงนั้นก็เงียบไม่มีเสียงพูด แล้วก็เลยสั่งพระบอกว่านิมนต์กลับไปสวดมนต์ตามปกติ แล้วกลางคืนน่ะเวลาว่างควรจะภาวนาว่าพุทโธ สังโฆ เสียบ้างก็ดี พวกท่านนี่ไม่เอาถ่านเลย บวชเข้ามาแบบนี้มันก็ลงนรกหมด เพราะว่าพระจะต้องศึกษาอธิศีลสิกขา อธิจิตสิกขา อธิปัญญาสิกขา แต่ว่าพวกท่านไม่เอา ทำตนเป็นฆราวาสผีสางนางไม้ดูถูกดูหมิ่นกันหมด ยังงี้ก็แย่บรรดาพระท่านก็ไม่ว่าอะไร ท่านก็เดินกลับ เลยบอกแกว่า นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปทุกองค์นอนประจำตามกุฏิของตัวไม่ต้องกลัว ผมรับรองว่าเจ้าดวงมันจะไม่อาละวาดท่านอีก

ถ้ามันจะแสดงอะไรมันก็ต้องแสดงกับผม ๓ องค์นี่แหละ มันรู้แล้วว่าผมสามองค์นี่ไม่กลัวมัน แล้วก็พอจะพูดกับมันได้ นับตั้งแต่วันนั้นก็ปรากฏว่าพระท่านก็ไปนอนประจำตามกุฏิของท่าน ตอนเช้าถามว่าหลับไหม ทุกองค์ตอบว่าไม่ค่อยจะหลับเพราะหวาดเจ้าดวง

นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เจ้าดวงมันก็เงียบ ต่อมาอีกประมาณเดือนเศษหลวงพ่อปานก็กลับวัด ก็เลยรายงานให้ท่านทราบ บอกว่าระหว่างที่หลวงพ่อไม่อยู่ เจ้าดวงมันอาละวาดขอรับ ท่านก็บอกว่าฉันรู้แล้ว ถามว่ารู้ได้ยังไง ท่านก็บอกว่านางตะเคียนเขาไปบอกฉัน ว่าลูกศิษย์ของท่านน่ะ ไม่เชื่อพึ่งท่าน แกก็เลยปล่อยให้เจ้าดวงมาปราบความจริงก็ดีเหมือนกัน เมื่อคนพูดกันไม่รู้เรื่อง ก็ต้องให้ผีสอนเสียบ้าง แบบเดียวกับเจ้าอ้วน

แล้วก็วันนั้นเอง พอท่านมาถึงตอนสาย ๆ เวลาตอนใกล้ค่ำท่านก็เดินไปที่กุฎังไปจำวัดตามปกติ เวลาใกล้ ๒ ทุ่ม ท่านถึงจะกลับ เมื่อเวลา ๒ ทุ่ม บรรดาพระทั้งหมดก็มารวมกันที่กุฏิหลวงพ่อปาน ผู้พูดกับเพื่อนก็ไปรับหลวงพ่อปานที่กุฎัง คือว่าไปถือกาน้ำถือหมอน ถือเสื่อของท่าน เอามาเก็บที่กุฏิ เพราะท่านจะกลับมาจำวัดที่กุฏิ พอไปถึงท่านท่านก็ยิ้ม ท่านก็บอกว่าข้าเก็บเจ้าดวงแล้วละวะ ถามว่าหลวงพ่อเก็บแล้วหรือขอรับตอบว่า อื้อเก็บแล้ว เลยกราบเรียนถามท่านว่าเจ้าดวงมันทำอะไรหลวงพ่อขอรับ ท่านก็บอกว่า เวลาที่ข้าเดินมา จะมากุฎัง วันนี้พวกแกไม่ได้มาส่ง ข้ามาคนเดียว เจ้าดวงมันโผล่ขึ้นข้าง ๆ ทาง หัวมันใหญ่เท่าพ้อมเห็นจะได้ มันถามว่าท่านจะไปไหน ข้าก็เลยบอกว่า ข้าจะไปนอนของข้า แล้วมันก็หายไป พอข้าเข้าไปนอนในกุฎัง มันก็โผล่หน้าไปนอกประตูนะ มันทำหัวใหญ่มาก ถามว่าท่านมานอนทำไม ท่านก็บอกว่ากูจะนอนของกูนี่มันเรื่องอะไรของมึงล่ะ แล้วต่อจากนั้นไปมันก็ทำตัวเท่าคนธรรมดา แล้วก็นั่งลงกราบท่าน บอกว่ามันต้องการให้ท่านสงเคราะห์ มันลำบากมาก ท่านก็เลยบอกว่าในฐานะที่เจ้าดวงมันเป็นสัมภเวสีนี่ช่วยง่าย ฉันก็เลยอุทิศส่วนกุศลให้แก่มันแล้วมันกราบ ๓ หนครั้งที่ ๓ พอมันลุกขึ้นมาก็ปรากฏว่าร่างกายมันสวยมาก แล้วมันก็บอกว่านับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป มันมีความสุขแล้ว มันจะไม่รบกวนใคร ท่านก็เลยถามว่าไอ้การที่เอ็งรบกวนนั่นน่ะ เอ็งรบกวนเขาทำไม มันก็บอกว่าความจริงไม่ได้ตั้งใจจะหลอก คือมันจะไปแสดง

ตัวไปหาใครหรือทำให้ใครเห็นมัน มันก็บอกชื่อมันว่าชื่อเจ้าดวงมันประกาศให้พึ่งทุกราย ทั้งนี้ก็เพื่อความประสงค์จะให้เขาทำบุญกรวดน้ำให้มัน แต่ว่าหลายคนที่เขาทำบุญกรวดน้ำให้ หรืออุทิศส่วนกุศลให้ แต่เขาก็ว่า ยังกิญจิบ้าง อิมินาบ้าง มันก็ไม่มีโอกาสจะได้รับ พึ่งได้รับจากหลวงพ่อปานนี่เอง หมายความว่าได้รับจากหลวงพ่อ เพราะว่าหลวงพ่อเวลากรวดน้ำให้สัมภเวสีก็ดี หรือผีที่มาขอส่วนบุญก็ดี ท่านเคยสอนบอกว่าอย่าไปว่าภาษาบาลี ให้ว่าภาษาไทยชัด ๆ แล้วก็อุทิศกุศลเฉพาะบุคคลที่จะพึงให้ เวลาท่านกรวดน้ำในคราวนั้นท่านก็ว่าอย่างนั้น ในที่สุดนายดวงก็รับโมทนา มันก็เลยบอกว่าการกรวดน้ำให้แก่ผีนี่เป็นการลำบาก หว่านสาด ๆ ไป คนที่มีกรรมหนักนิดหนึ่งก็ไม่มีโอกาส ถ้าหากว่าให้เฉพาะเจาะจงละก็เขามีโอกาสได้รับ

นี่แหละท่านผู้ฟัง เรื่องของผีมีอยู่มาก ความจริงผีน่ะมีจริง แต่คนที่จะเห็นผีได้จริง ๆ ก็เป็นของยาก คำว่าผี ในที่นี้ไม่ใช่เป็นศัพท์โดยตรง ส่วนมากอุปโลกตั้งแต่เปรต อสุรกาย แล้วเทวดาตั้งแต่ชั้นต่ำถึงชั้นสูง แม้แต่พรหมเราก็อุปโลกให้เป็นผี ทั้งนี้เพราะว่าอะไร เพราะว่าท่านพวกนั้นจัดว่าเป็นพวกอทิสมานกาย คือมีกายที่ไม่สามารถจะเห็นได้ด้วยตาเนื้อ เราก็เลยเรียกกันว่าผีแล้วบรรดาผีทั้งหลาย ไม่ใช่จะมีโทษโดยเฉพาะ บางส่วนก็มีคุณอยู่มาก ถ้าหากบุคคลสามารถจะรู้เรื่องผีได้ดีและไม่กลัวผี ฉะนั้น เรื่องของนายดวงก็ขอยุติไว้เพียงเท่านี้ ต่อจากนี้ไปขอพูดเรื่องผีที่มีประโยชน์ เพราะผีที่มีประโยชน์มีอยู่ ผู้พูดได้ประสบมาเอง

๔. พระเจ้าตากสิน

ใน พ.ศ. ๒๕๐๐ ปีนั้นป่วยมาก แล้วก็ไปนอนรักษาอยู่ที่กรมแพทย์ทหารเรือ ไปนอนอยู่ที่ตึก ๑ เป็นตึกพิเศษ นอนไปได้ ๒ คืน ปรากฏว่าคืนที่ ๒ นั้น เวลาประมาณ ๔ ทุ่ม มันก็นาฬิกาล่ะ ๒๒ นาฬิกากระมัง พูดภาษาเก่ากันดีกว่า เรียกว่า ๔ ทุ่มเศษ ๆ ไฟฟ้าในห้องยังไม่ดับ แล้วประตูก็ใส่กลอนแล้วถึงเวลานอน นอนคนเดียว ยังไม่หลับเหมือนกัน ปรากฏว่าประตูลงกลอนแล้วมีคนผ่านเข้ามา คน ๆ นั้นนุ่งกางเกงสีขาว

แค่เข่า เป็นกางเกงขาสั้นใส่เสื้อสีขาว รูปร่างหน้าตามีส่วนมีทรงสวยมาก หมายความว่าเป็นลักษณะผู้ชายที่อยู่ในเกณฑ์สวย ท่าทางแข็งแรงทะมัดทะแมงมาก มายืนอยู่ที่ข้างมุ้งไฟฟ้ามันยังไม่ดับก็เห็นชัด จะหลับตาก็เห็นจะลืมตาก็เห็น ก็ถามว่าใคร ท่านผู้นั้นก็รายงานว่า ผมคือพระเจ้าตากสิน

ความจริงพระเจ้าตากสินนี้ ผู้พูดเองขณะที่ป่วยใหม่ ๆ ไปนอนอยู่ที่นั่น ทราบว่าเป็นเขตของท่านเพราะเป็นจังหวัดธนบุรี เวลาบูชาพระก็พูดถึงท่านว่าขอฝากตัวด้วย ในฐานะที่มาอยู่ในเขตของพระองค์ ขอให้พระองค์ให้ความคุ้มครอง หากว่าจะมีผีหรือเปรตตนใดมากลั่นแกล้งก็ขอให้ช่วยกำจัดให้พ้นไปด้วย เพราะว่าไม่สบายอยู่ จะตกอกตกใจการรักษาโรค โรคที่เป็นอยู่มันจะกำเริบขึ้น อธิษฐานอย่างนี้มาสองคืน คืนนั้นก็ปรากฏว่าท่านมา ท่านบอกว่าท่านเป็นพระเจ้าตากสิน มองแล้วลักษณะไม่น่าจะเป็นกษัตริย์แต่เป็นคนดี ทรงดีมาก ท่าทางดีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง สมควรแก่การเป็นนักรบ แต่ไอ้การนุ่งกางเกงขาสั้นตัวเดียวแล้วก็ใส่เสื้อแขนสั้น แต่ก็สุภาพ ก็เลยบอกกับท่านว่ากษัตริย์นี่เขาแต่งตัวกันแบบนี้หรือ คนที่แต่งตัวเป็นอสุรกุ๊ย แล้วบอกว่าเป็นกษัตริย์ ใครเขาจะเชื่อ ไม่เชื่อหรอก ถ้าเป็นกษัตริย์จริง ๆ ลองแต่งเครื่องทรงกษัตริย์มาให้ดูซี ท่านบอกว่าถ้าสงสัยอย่างนั้นก็ได้ ประเดี๋ยวจะแต่งให้ดู แล้วก็ไม่เห็นไปเอาเสื้อกางเกงที่ไหนมาใส่ปรากฏว่าเครื่องทรงกษัตริย์มีครบถ้วนบริบูรณ์ เอาเข้าไปยังงั้น มองดูแล้วก็แปลกใจไม่เห็นไปแต่งที่ไหนนี่ มันเกิดขึ้นเอง ท่านก็ยิ้ม ถามว่าเชื่อหรือยัง ก็เลยบอกว่าเชื่อ ถ้าแต่งตัวแบบนี้เชื่อ แต่ว่าจะเป็นพระเจ้าตากสินจริงหรือไม่จริงก็ช่างเถอะ ในฐานะที่ท่านมาเยี่ยมอาตมาได้อาตมาก็ขอบใจ อาตมาขอความคุ้มครอง เกรงว่าผีที่เป็นมิจฉาทิฏฐิทั้งหลายจะกลั่นแกล้งทำให้ตกใจ ถ้าโรคมันกำเริบหมอเขารักษาไม่เสียสตางค์อยู่แล้ว ไม่ต้องเสียค่ายา จะเปลืองยาเขามากเกินไป ท่านก็ยิ้ม บอกได้ขอรับ เพราะท่านบอกผมมา ๒ คืนแล้ว คืนนี้ก็มาแสดงตัวให้ปรากฏเกรงว่าท่านจะไม่รู้ว่าผมรับรู้แล้ว ก็เลยขอบใจท่านท่านก็ให้สัญญาบอกไม่เป็นไร นิมนต์นอนตามสบายขอรับ จะไม่มีใครมารบกวนท่านในด้านที่เป็นศัตรู แล้วท่านก็ลากลับ พอท่านจะลากลับก็บอกว่าเดี๋ยวก่อน อาตมามารักษาตัวที่นี่ไม่ได้เสียเงิน ค่าหมอก็ไม่เสีย ค่ายาก็ไม่เสีย ค่าอาหารก็ไม่เสีย ตึกพิเศษ ค่าห้องก็

ไม่เสีย ตานี้บรรดาพวกนายทหารทั้งหลายเป็นคนจน ก็อยากจะขอหวยสัก ๒ ตัว พระองค์จะประทานได้ไหม ท่านก็ยืนยิ้ม ๆ นั่งสักพักหนึ่ง ท่านก็บอกว่าหวยนี่ผมไม่เคยรู้เลยครับ สมัยผมมันไม่มีหวยนี่ครับ ไอ้ ๓ ตัว ๖ ตัวอะไรประเภทนี้ไม่มี แต่ว่าหากว่าท่านจะขอหวยละก็ผมให้ไม่ได้นะขอรับ มีแต่ว่าผมจะถวายสตางค์ท่าน ท่านก็ล้วงลงไปในกระเป๋า บอกเอ๊ะ สตางค์มันก็ไม่มีติดตัวมามาก มันมีมา ๒๕ สตางค์เท่านั้น ผมก็ขอถวายหมดตัว ขอถวาย ๒๕ สตางค์ ท่านก็หยิบเหรียญสลึง เขาเขียนว่า ๒๕ สตางค์ โยนไปใต้เตียง แล้วท่านก็ยกมือไหว้ แล้วก็ลากลับไป อาตมาก็เลยคิดว่า ไอ้เงิน ๒๕ สตางค์นี่น่ากลัวมันจะเป็นหวย พอตอนเช้าบรรดาพยาบาลมา แล้วก็นายทหารประจำตึกมา เขาก็มาถามว่าเมื่อคืนมีอะไรบ้างครับ เจ้าพวกนั้นน่ะแปลก เห็นหน้าพระไม่ได้ ถามเรื่องเลขกันอยู่เสมอ ก็เลยบอกว่าเมื่อคืนนี้มีพระเจ้าตากสินมาเยี่ยม ขอหวยท่าน ท่านบอกว่าท่านไม่มีหวย มีเงินมา ๒๕ สตางค์ ท่านก็เลยถวายหมดตัวแล้วก็โยนไปไว้ใต้เตียง นั่นแหละมันจะเป็นหวยหรือไม่เป็นฉันก็ไม่รู้ พอบอกไปแล้วภายในวันเดียวปรากฏว่าข่าวกระจายไปทั่วกรมอู่ ทั้งกรมหรืออาจจะเลยกรมอู่ไปบ้างก็ได้ ทุกคนเล่นเลข ๒๕ เป็นเลขท้าย ๒ ตัวสุด และการเล่นของแกก็คงจะเป็นประเภทกินเอง ไม่ใช่ซื้อสลากของรัฐบาล หรือใครจะซื้อบ้างก็ไม่ทราบ กินเองนั่นแหละมาก งวดนั้น ปรากฏว่าเจ้ามือจ่ายหนัก ถูกจริง ๆ นี่ใครจะว่าผีไม่มีก็ช่างเถอะ ผู้พูดประสบมาเอง

ตานี้ คืนที่ ๒ ขณะนอนอยู่เหมือนกัน เสียงกุกกัก ๆ ข้างมุ้งเป็นเวลาเดียวกัน ๔ ทุ่มเศษ ๆ น่ะ คืนต่อมานะ จัดว่าเป็นคืนที่ ๓ ของเวลานอน ก็ลืมตาขึ้นมาดู เอ๊ะ มองเห็นฝรั่งคนหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ ท่าทางเหมือนฝรั่ง มีไม้ถืออันหนึ่ง ไม้ถือหนีบรักแร้ เอารักแร้หนีบไว้ มาก้ม ๆ เงย ๆ เงย ๆ ก้ม ๆ พอผู้พูดลืมตาขึ้นมาแกก็เปิดมุ้ง ถามว่ามาทำไม บอกว่ามาเยี่ยมท่านขอรับ ถามว่าเป็นใคร แกบอกว่าเป็นนายแพทย์ใหญ่ของกรมแพทย์ทหารเรือ เป็นนายแพทย์คนแรกชื่อ เล็ก สุมิตร เอ ชื่อก็ชื่อเป็นคนไทย แต่ท่าทางคล้ายฝรั่ง เลยถามว่าท่านเป็นคนไทยหรือฝรั่ง ท่านก็บอกว่าเป็นคนไทย แต่ก็มีเชื้อสายเป็นฝรั่ง ก็เลยขอบคุณท่าน เลยถามท่านว่าโรคที่เป็นนี่มันจะตายหรือมันจะหาย ท่านก็บอกว่าหายขอรับ ไม่เป็นไร แล้วก็ลากลับไป

พอคืนต่อไปก็ปรากฏว่าหมอสงวนกับพวก ๒ – ๓ คน มานั่งเก้าอี้ เก้าอี้รับแขกประจำห้องเขามี นั่งเก้าอี้รับแขกเวลา ๆ เดียวกัน พอผู้พูดลืมตาขึ้นมาหมอสงวนก็เดินเข้ามายกมือไหว้ ถามว่าใคร แกก็บอกว่าผมหมอสงวนครับ เป็นนายแพทย์ใหญ่กรมแพทย์ทหารเรือ ถามว่ามาทำไม บอกว่ามาเยี่ยม เลยบอกขอบคุณคุณหมอ ขอให้ช่วยรักษาโรคให้หายเร็ว ๆ ด้วยนะ แกก็บอกว่ารักษาเร็วไม่ได้ขอรับ โรคท่านเป็นโรคกรรม แต่ว่าอาการทุกขเวทนาจะไม่มีมาก ไม่เป็นไรขอรับ กระผมรับรอง แล้วก็หายไป หายไปหมดทั้งเพื่อน

คืนต่อมามีมาใหม่ คราวนี้ไม่ใช่หมอแล้ว แต่งตัวเป็นพลจัตวา เป็นพลเรือจัตวาเดินมามีมุ้งมีหมอนมีเสื่อมาด้วย แต่งเครื่องแบบปกติ มาถึงก็ปัดพรืด ๆ ๆ เข้าตรงกลางไอ้ห้องนั้นมันมีเตียง ๒ เตียง เตียงสำหรับคนไข้กับเตียงสำหรับคนเฝ้าไข้ แต่สำหรับผู้พูดไม่มีคนเฝ้าไข้อยู่ เห็นแกปัดพรืด ๆ ก็ถามว่านี่ท่านนายพล จะไปปัดตรงนั้นทำไม แกก็บอกว่าผมจะนอนเป็นเพื่อนท่านตรงนี้ขอรับ ก็เลยบอกว่าเตียงนอนคนเฝ้าไข้เขามีอีกเตียงหนึ่งทำไมไม่นอนเล่า เชิญไปนอนบนนั้นเถอะ เขาก็บอกว่าไอ้เตียงนั้นมันนอนไม่สบายครับมันไม่เรียบ ผมจะนอนตรงนี้ ไม่เป็นไรขอรับ ผมจะนอนเป็นเพื่อนท่าน แกก็ไม่ฟัง พอปัดที่เสร็จแกก็ปูเสื่อ เอาหมอนวาง กางมุ้งแล้วก็นอน นอนไม่นอนเปล่า แถมกรนเสียด้วย แกกรนหนักเข้าก็เลยบอกว่านี่ท่านนายพล นอนกรนแบบนี้ฉันเป็นคนป่วยมันจะหลับยังไงล่ะ นอนไม่ต้องกรนก็ได้ ก็รู้แล้วว่ามานอนด้วยกัน แกก็เลยเงียบกรนแล้วก็เลยต่างคนต่างหลับ แกจะหลับหรือไม่หลับก็ไม่ทราบ แต่ว่าผู้พูดนี่หลับ พอตอนเช้าก็ไม่เห็นแกอยู่นี่ แกไปเสียเมื่อไรก็ไม่ทราบ เป็นอันว่านายพลคนนี้ ผู้พูดไม่รู้จักไม่เคยรู้จักมาก่อน พอตอนเช้าก็ถามพวกนายทหารและพยาบาล ว่านายพลเรือจัตวารูปร่างแบบนี้ ๆ เป็นใคร เขาก็เลยบอกว่าพลเรือจัตวาคล้อยครับ บอกว่าแกตายในห้องนี้ก่อนหน้าที่ท่านจะมาประมาณครึ่งเดือน แกป่วยอยู่ห้องนี้ แล้วแกก็ตายห้องนี้ เป็นอันว่ารู้เรื่องกัน พลจัตวาคล้อยมานอนเป็นเพื่อน

เอาละท่านผู้ฟัง สำหรับไอ้เรื่องผีนี้นะ ผู้พูดรับรองว่ามีจริง แต่หากว่าท่านทั้งหลายจะไปเกณฑ์ให้ท่านทั้งหลายไปจับผีมาให้ดูซี่ ทำไม่ได้ เพราะว่าพวกนี้เป็นอทิสมานกาย

ไม่ใช่วัตถุ นี่ท่านทั้งหลายผู้ฟัง จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็เป็นเรื่องของท่าน สำหรับเรื่องที่ประสพการณ์มาด้วยตนเอง ก็มาเล่าให้ฟัง

๕. ผีพระ

ผีที่จะพูดต่อไปนี้ ก็เป็นผีพระวัดท่าเรือ ตำบลแพงพวย อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี วัดนี้อาตมาไปสร้างโบสถ์ ก่อนที่จะไปสร้างโบสถ์มีบรรดาคณะกรรมการวัดเขามาหา เขาบอกว่าวัดนั้นอยู่ดอนมาก ไปกลางทุ่งหลายกิโล ทางเรือก็ไปลำบาก ทางเดินก็ไปลำบาก งานก่อสร้างก็เป็นไปไม่ได้ด้วยดี ชาวบ้านก็รู้สึกว่าไม่สู้จะร่ำรวย เป็นบ้านคนจนมาก เขามาขอร้องให้ไปช่วย ในเมื่อเขาขอร้องก็บอกว่า ประเดี๋ยวก่อน ถามหลวงพ่อปานก่อน ก็เลยเข้าห้องบูชาพระ บวงสรวงชุมนุมเทวดาเสร็จ ก็อาราธนาพระมาเห็นหลวงพ่อปานท่านมา ก็เลยเรียนถามท่านว่าวัดท่าเรือเขาให้ไปช่วยสร้างโบสถ์ จะไปได้ไหมขอรับ ท่านก็บอกว่ารับได้ รับช่วยเขาได้ ก็เลยกราบเรียนท่านว่า วัดนี้อยู่ดอนมาก การคมนาคมไม่สะดวก รถก็ไปไม่ถึง เรือยนต์ก็เข้าไม่ถึง คนจะต้องเดินกันตั้งแต่ท่าน้ำขึ้นที่วัดสีดา เกือบชั่วโมงหรือชั่วโมงกว่าจะถึงวัด จะสร้างไหวหรือขอรับ ท่านก็บอกว่าทำได้

ในเมื่อท่านรับ ก็ออกมาจากห้องบูชาพระ บอกว่าหลวงพ่อปานท่านรับได้ ท่านรับช่วย ฉันก็จะช่วย ถ้ายังงั้นขอให้ช่วยกันก็แล้วกัน ก็เป็นอันตกลงว่าจะช่วยกัน ทีนี้วันไปดู ก่อนที่เขาจะกลับก็บอกว่า เวลาที่ท่านจะไปดูสถานที่นิมนต์เอาฝนไปด้วยนะขอรับ ถามว่าทำไมล่ะ แกก็บอกว่าแล้งมากเหลือเกิน ปีนี้ตั้งแต่เดือน ๓ มาแล้วถึงเดือน ๕ นี่ฝนไม่เคยตกเลย ก็เลยบอกแกว่าฉันไม่ใช่เจ้าของฝนนี่ ฉันกะเกณฑ์อะไรไม่ได้ ฉันจะหาฝนไม่ได้ แล้วอีกประการหนึ่งฉันไม่ใช่พระอภิญญาสมาบัติ ถ้าฉันได้อาโปกสิณละก็ ฉันจะบังคับฝนให้ตกตามความพอใจของแก เขาก็ยืนยันบอกว่า เขาลือกันว่าลูกศิษย์หลวงพ่อปานเก่ง ต้องมีฝน ก็เลยบอกว่าถ้าพูดอย่างนั้นมันไม่ถูกแน่ ลูกศิษย์หลวงพ่อปานเก่งจะเก่งได้ยังไง ในเมื่อหลวงพ่อปานเองท่านยังไม่รับรองว่าตัวท่านเก่ง เวลาท่านจะทำอะไรท่านก็บอกว่าพระเก่ง หรือเทวดาเก่ง พรหมเก่ง นี่หมายความว่าอาศัยบารมีพระ อาศัย

บารมีพรหม อาศัยบารมีเทวดา พวกคุณมาว่าอย่างนี้นี่ เป็นการทำลายศักดิ์ศรีลูกศิษย์หลวงพ่อปาน คนที่ไม่เก่งไปบอกว่าเก่ง ในเมื่อไปลือกันว่าเก่งแล้ว ถ้าทำอะไรไม่ได้ตามที่เขาต้องการแล้วคุณจะคิดหรือว่าความดีมันจะปรากฏ หรือว่าความชั่วมันจะปรากฏ เขาก็ยิ้ม แล้วในที่สุดเขาก็บอกว่า เอายังงี้ก็แล้วกันกระผมแน่ใจว่าท่านไปนี่ต้องได้ฝนไปด้วย ก็เลยบอกเขาว่าถ้าพระจะกรุณาก็มีฝน หรือบรรดาพรหมกรุณาก็มีฝน ถ้าพระหรือพรหมหรือเทวดาท่านไม่กรุณาก็ไม่มีฝน เพราะฉันเองบังคับฝนไม่ได้ เป็นอันว่าเขาก็ลากลับ

ถึงเวลากำหนดที่จะเดินทางก็เลยนึกขึ้นมาได้ว่า เขาขอฝนไว้ แล้วผู้พูดเองก็ไม่ทราบว่าจะไปเอาฝนที่ไหน มองไปมองมาไม่รู้จะไปหาฝนที่ไหนก็เลยเข้าห้องพระบูชาพระพอบูชาพระก็ปรากฏว่าเห็นหลวงพ่อปานท่านมา ท่านตายแล้วนะ จะเรียกท่านว่าผีหรืออะไรก็ตามใจเถอะ อีตอนนี้ยังไม่เกณฑ์ให้เป็นผีหรอก เป็นหลวงพ่อก่อน แต่ว่าท่านผู้ฟังจะเห็นว่าท่านเป็นผีหรือเป็นอะไรก็ตามใจ ในเมื่อปรากฏว่าท่านมาแล้ว ท่านก็บอกว่าเขาต้องการฝนก็ได้นี่ลูก ถามว่าจะเอาที่ไหนละขอรับ ผมก็ไม่ได้อภิญญา ได้อาโปกสิณละก็จะทำฝนให้ปรากฏ ท่านบอกว่าไม่ต้อง อาศัยบารมีพระพุทธเจ้าดีกว่า ไม่ลำบาก ก็พระพุทธชินราชที่เธอหล่อไว้น่ะ ให้ฝนดีน่ะ เธอลืมหรือยัง นับตั้งแต่หล่อพระชินราชองค์นี้มาน่ะฝนไม่เคยขาดตำบล นาบ้านนี้ดีตลอดเวลา แต่คนที่จะรู้คุณพระชินราชก็ดีหรือว่ารู้คุณของเธอก็ดี มันมีสักหนึ่งในพันเท่านั้นแหละ คนบ้านนี้มันไม่มองเห็นความดีของบุคคลอื่นหรอก แล้วอย่าไปถือมันนะ ชาวโลกมันก็เป็นยังงี้เสมอ ถ้ามันดีมันก็ไปนิพพานกันหมด นรกไม่มีใครไป แต่สวรรค์ก็ยังจะหาคนไปยาก อย่างน้อยที่สุดก็ต้องไปพรหม แล้วก็ไปนิพพาน แล้วก็คนบ้านนี้เธอดูซี มันไปสวรรค์กันที่ไหน มนุษย์มันก็ยังไม่อยากมาเลย มันพอใจไปนรกกัน เมื่อเวลาฉันอยู่ฉันขอให้มันถือศีล ๒ มันทำกันได้ทั้งตำบล พอฉันตายแล้วมันก็ขาดศีล ๒ ทั้งหมด แล้วก็ขาดทั้ง ๕ ตัวเสียด้วย หาคนที่ทรงศีลห้าได้ยากเต็มที แม้แต่ศีล ๒ ที่ฉันขอไว้ก็หาตัวได้ยาก ก็เลยกราบเรียนถามท่านว่าจะทำยังไง ท่านก็บอกว่าไปบูชาพระพุทธชินราช อาราธนาบารมีพระพุทธเจ้า บอกว่าเวลาไปเมื่อคลองมันเล็ก ต้องไปเรือยนต์เล็ก ๆ ไม่งั้นเข้าคลองนั้นไม่ได้ บ่ายเรือเข้าคลองให้อากาศครึ้ม ฝนตกพรำ ๆ น้อย ๆ ยังไม่มีอันตราย พอไปถึงวัดนั้นแล้วพอขึ้นนั่งเรียบร้อย

ขอให้ฝนตก ๒ ชั่วโมง เม็ดหนักๆ ไม่มีลม ให้ตกหนัก ๒ ชั่วโมง ถามว่าท่านจะโปรดได้หรือขอรับ ท่านก็บอกว่า ทำดูก่อน เพราะเธอไม่ได้รับปากเขาไว้ว่าจะเอาฝนไปให้เขา ถึงแม้ว่าฝนจะไม่ตก เราก็ไม่เสียชื่อ ถ้าฝนตกก็จงอย่านึกว่าเราดี ก็คิดว่าพระพุทธเจ้าดีเสียนะ ไม่ใช่เราดี ก็นมัสการท่าน การบูชาพระพุทธชินราชก็ไม่ยาก เพราะอยู่ในห้องอยู่แล้ว เขาหล่อเสร็จจะต้องไว้ที่หอสวดมนต์ เป็นพระเล็กๆ นะ ขนาด ๒๐ นิ้ว เวลาจะเอาไปตั้งที่หอสวดมนต์ท่านบอกว่าอย่าเลยคนอื่นไม่รู้จักฉัน เธอคนเดียวที่รู้จักฉัน เมื่อเวลาไปก็อาราธนาท่านว่าขอฝน ว่าเวลาเรือเข้าปากคลองแพงพวยให้ฝนตกพรำๆ อากาศครึ้ม พอนั่งเสร็จเรียบร้อยดีแล้วก็ขอให้ฝนตกหนัก ไม่มีลมไม่มีอันตรายเม็ดใหญ่ๆ สัก ๒ ชั่วโมง พอบูชาท่านเสร็จท่านก็ไม่ได้ตอบว่ายังไง ไม่เห็นท่านตอบ ท่านเฉย เพราะว่าพระพุทธรูปปกติท่านก็ไม่พูดอยู่แล้ว

พอวันรุ่งขึ้นก็ออกเดินทาง ขณะเดินทางก็นึกถึงหลวงพ่อปานนึกถึงครูบาอาจารย์ นึกถึงเทวดา นึกถึงพระทั้งหมด นึกอยู่ตลอดเวลา พอเรือบ่ายเข้าปากคลองแพงพวย อากาศครึ้ม ฝนเริ่มตกพรำๆ จริงๆ ก็นึกว่า เอ พระท่านโปรดเราแล้ว เรือวิ่งเข้าคลอง ไปสักชั่วโมงก็ถึงวัด ตอนนี้พอขึ้นไปชาวบ้านเขารู้กำหนดเขาก็มาต้อนรับกันมาก เรียกว่า มากันเกือบทั้งตำบล ทั้งผู้ใหญ่ เด็กๆ ก็พอมีบ้าง ขึ้นไปเขาปูเสื่อปูสาดไว้ พอนั่งเรียบร้อย พอเขาประเคนหมากบุหรี่เสร็จเท่านั้นแหละฝนลงขนาดหนัก เม็ดโตๆ มองนาฬิกาไว้ ๒ ชั่วโมงพอดี พอครบ ๒ ชั่วโมงก็ขาดเม็ดอากาศโล่ง ไม่มีกะปริบกะปรอย ก็นั่งคุยกับบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท มีโยมคนหนึ่งแกมาบอกว่า ชื่อโยมเผือก บอกว่าท่านเจ้าคะ ฝนตก ๒ ชั่วโมงก็มากอยู่แล้ว ดินที่นี่สวกมาก เพราะฝนไม่ตกมานาน อยากจะได้อีกสักชั่วโมงก็ดีละ แกว่างั้น ทีนี้ผู้พูดก็เกิดปากไม่ดี บอกโยมนี่มันกลางวัน ถ้าตกหนักแล้วก็เดินกันลำบากคนไปคนมา เอาไว้เวลากลางคืนซี เวลาตี ๒ ตรง ตกอีกสักชั่วโมงมันนอนสบาย นี่พูดไปยังงั้นน่ะ ไม่มีเจตนาอะไร หรือว่าจะอวดวิเศษอะไรหรอก ก็พูดล้อกันเล่น คิดว่าเวลาตี ๒ นี่มันหลับแล้วนี่ ฝนจะตกยังไงก็ช่างมัน ทีนี้การพูดแบบนี้เป็นชนวนให้ชาวบ้านตั้งเกณฑ์คอยดูกันอีก เป็นอันว่าคนที่มาทั้งหมดแกไม่ยอมกลับบ้านกันแกจะดูว่าเวลาตี ๒ น่ะ ฝนมันจะตกไหม คราวนี้ก็เลยเกิดความหนักใจ ก็เลยบอกว่าไอ้ที่พูดน่ะฉัน

พูดเล่นนะ ไม่ฉันไม่รับรองว่าฝนจะตก ถ้าหากว่าท่านจะตกก็ตกไม่ตกฉันก็บังคับไม่ได้นะ หลายคนเขาบอกว่า ต้องได้ขอรับ เพราะว่าท่านมานี่ผมขอฝนไว้ พอท่านมานี่ฝนตกตั้งสองชั่วโมง วัวควายสบายใจ ชาวบ้านสบายใจกันมาก ผมคิดว่าตี ๒ จะต้องตก ก็เลยบอกว่าเป็นเรื่องของพระ ของเทวดา ของพรหมท่าน ถ้าหากว่าท่านสงเคราะห์ก็ได้ ท่านไม่สงเคราะห์ก็แล้วไป อย่ามาหาว่าฉันดีนะ ตัวฉันเองฉันไม่มีอะไรดีหรอก ที่ฝนตกลงมาได้ก็อาศัยพระพุทธเจ้า บารมีพระพุทธเจ้า บารมีพระธรรม พระสงฆ์ พรหม และเทวดาท่านสงเคราะห์ แต่พวกนั้นก็ไม่ยอมเชื่ออะไร คอยกันอยู่จนกระทั่งตี ๒ เวลากลางคืน ปรากฏว่าดาวเต็มฟ้า สว่างไสวไม่มีท่าทีว่าฝนจะตก คนที่นั่งคุยต่างคนก็ต่างมองนาฬิกาจะไม่ยอมนอน ผู้พูดก็นอนไม่ได้ แต่นั่งมองนาฬิกาคิดว่าเมื่อไรจะตี ๒ มองดูอากาศดาวก็เต็มฟ้า มีคนเตือนบอกใกล้จะตี ๒ อีก ๒ – ๓ นาที แล้วขอรับ ดาวยังเต็มฟ้าก็เลยบอกกับแกว่าฉันไม่ได้รับรองนี่ ว่าฝนจะตก แกอยากนั่งแกก็นั่งไปซี แกมาทรมานฉันด้วยนา พวกแกไม่ไปฉันก็นอนไม่ลง เขาบอกไม่เป็นไรหรอก ถ้าตี ๒ ฝนไม่ตกต่างคนต่างก็นอนกันที่วัดนี่แหละ ทีนี้พอเวลาเลื่อนแกร๊ก ตี ๒ ครั้งแรกเป๊ง ฝนตกพอดี เม็ดหนัก ๆ ดาวที่เต็มฟ้าไม่ทราบว่าหายไปไหนหมด ลงหนักจริง ๆ อย่างกลางวัน อีก ๑ ชั่วโมง เวลาตี ๒ ตรงตี ๓ นะ พอเป๊งแรกฝนหยุด ก็เกิดเป็นเรื่องอัศจรรย์ ตานี้ทุกคราวเวลาที่ไปที่นั่นก็ต้องเอาฝนไปด้วย เพราะเขาสั่งไว้ว่าเวลามาขอฝนด้วยนะขอรับ จึงต้องอาราธนาพระพุทธชินราชให้ฝนตกมากบ้าง ตกน้อยบ้าง ตามความต้องการของประชาชน ปีนั้นรู้สึกว่าเป็นอัศจรรย์ ทีนี้เรื่องของฝนตกนี่ก็เป็นเกณฑ์สำคัญอยู่เหมือนกัน เป็นเรื่องใหญ่ที่เป็นเครื่องจูงใจประชาชน

ทีนี้ ต่อมาก็กำหนดกันว่าจะสร้างโบสถ์ตรงไหน แล้วก็กะเวลาฝังศิลาฤกษ์ สมัยก่อนเขาเรียกกันว่าผูกโบสถ์ แต่ว่าตอนหลังนี่เริ่มมีศิลาฤกษ์ เรียกศิลาฤกษ์กัน ทีนี้ฤกษ์ของโหรกับฤกษ์ของผู้พูดมันไม่ตรงกัน ฤกษ์ของผู้พูดเองผู้จัดการนี่น่ะ คิดว่าวันนี้เป็นวันสมควรที่จะลง เรียกว่าผูกโบสถ์หรือฝังศิลาฤกษ์ แต่โหรเขาหาได้อีก ๑๔ วันจะถึงเวลาของเขา ก็เลยมานั่งนึกในใจ มาปรึกษากันว่า ฤกษ์มันไม่ยันกันจะทำยังไง ชาวบ้านก็ตกลงกันว่าเอาของเราก็แล้วกัน ก็เลยบอกว่าชาวบ้านที่เขาเชื่อโหรก็มีมากจะขัดกัน ถ้ากำลัง

ใจขัดกันนี่มันไม่ดี เขาถามว่าจะทำยังไง บอกเอายังงี้ก็แล้วกัน ก่อนที่จะถึงฤกษ์ของโหร ฉันจะปักหลักเขตก่อน แล้วนิมนต์หลวงพ่อเรื่อง นิมนต์หลวงพ่อเล็ก นิมนต์หลวงพ่อจง แล้วก็อาจารย์เริญ สี่องค์ด้วยกันไปเป็นพระกรรมการประธานในการปักหลัก ปักเขต แล้วตอนกลางคืนก็มีพุทธาภิเศก คือปลุกเสกเครื่องรางของขลัง มีการปลุกเสกของสำหรับแจก พอรุ่งขึ้นเช้าก็ปักหลักเขตเอาไม้เสามาประมาณ ๑ เมตร ปักเข้าไป ๑ เมตร แล้วก็ปักเป็นเขตอธิษฐานว่าที่ตรงนี้เราจะสร้างพระอุโบสถภายในเขตนี้ ทีนี้การปักหลักเขตในคราวนั้นพระที่นิมนต์ไปมีพระสำคัญอยู่ ๓ องค์ คือว่าหลวงพ่อจงวัดหน้าต่างนอก หลวงพ่อเล็กวัดบางนมโค หลวงพ่อเรื่องวัดใหม่เพียงสุวรรณ พระคณาอาจารย์ทั้งสามท่านนี่เป็นพระอริยะทั้งนั้น อาตมาอยู่ใกล้ แน่ใจว่าเป็นพระอริยเจ้า ตกเวลากลางคืนขึ้นมามีเหตุอัศจรรย์ เสาทั้ง ๔ เสา กลายเป็นดาว ยอดเสาเป็นดาวสว่าง แม่ครัวเห็นก่อน แล้วก็มาบอกใครต่อใครพากันไปดู เวลาอยู่ไกลสัก ๑ วา จะเห็นเป็นดวงดาวดวงใหญ่ ใหญ่มาก เรียกว่าใหญ่กว่าบาตรพระตั้ง ๒—๓ เท่า ใหญ่กว่าบาตรที่พระบิณฑบาต แต่คนอยู่ใกล้เห็นว่าอยู่ยอดเสา คนที่อยู่ตามบ้านเห็นว่าลอยอยู่บนอากาศ พอตั้งแต่คืนที่สองเป็นต้นไป คนมาแน่นวัดทุกวัน ระยะเวลารอฤกษ์ของโหรนี่ อาตมาไม่มีอะไร จะฝังศิลาฤกษ์นะ ไม่ได้มีอะไร มีขยายเสียงเครื่องเดียว แล้วพอดีหนังตะลุงที่แกเที่ยวเชิด หรือเที่ยวฉายขอข้าวสารน่ะ ถ้าที่ไหนเขาหาแกละก็ แกขอ ๒๐ บาทข้าวสาร ๑ ถัง ไว้เลี้ยงครอบครัว แกก็มา ก็เลยบอกว่ายังงี้ก็แล้วกัน ๑๕ คืน นี่แกไม่ต้องไปไหนหรอก แกเล่นที่วัดนี่ฉันจะเลี้ยงฉันจะให้ข้าวสารวันละ ๑ ถัง เงิน ๒๐ บาท ตามราคาของแก แกก็บอกว่าถ้าเลี้ยงละก็ขอเงินวันละ ๒๐ บาทก็แล้วกันครับ ข้าวสารไม่ต้อง ก็เป็นอันตกลงกัน ก็มีหนังตะลุง ๑ จอ แล้วปรากฏว่าคนมาเต็มวัดทุกคืน มาทำไม มาดูดาวกัน เสาทั้งสี่ต้นเต็มไปด้วยทอง ปิดทองกันจนหาที่ปิดไม่ได้ ยิ่งหลายวันขึ้นคนก็ยิ่งมาไกล คนไกลหนักก็มา คนเก่าก็มา คนใหม่ก็มา คนเก่ามาปิดทองแล้วก็ปิดอีก คนใหม่มาก็ปิดทองใหม่ ทำกันอยู่ยังงี้แหละ คนยืนมุงกันเต็ม แต่เข้าไปใกล้ไม่เห็นดาว ถอยหลังมาสัก ๑ วา เห็น ถ้ายืนไกลมากดาวก็สูง ยืนเข้าไปใกล้ดาวก็ต่ำลง สว่างไสวมาก ใช้กระแสไฟฟ้าสัก ๔ – ๕ พันแรงเทียนยังสว่างสู้ไม่ได้เลย ดวงหนึ่ง สว่างมากเป็นเหตุอัศจรรย์ ก็เป็นอันว่าการรอเวลา ๑๕ วัน เราได้

เงินกันประมาณ ๒ แสนบาท ๑๕ วันไม่ต้องมีอะไร มีแต่หนังตะลุง ได้ ๒ แสนบาทเศษ ๆ แต่ไม่ใช่พอดีหรอก นี่หักค่าใช้จ่ายแล้ว แล้วต่อมาถึงฤดูน้ำ ก็มีเทศน์อีกครั้งหนึ่ง ได้เงินสองแสนกว่า ๆ ก็ยังลงมือสร้างไม่ได้ เพราะว่าถึงฤดูฝนตก ให้คณะกรรมการเอาเงินไปฝากธนาคาร

แล้วก็พอถึงฤดูน้ำในพรรษาก็จัดมีเทศน์กลางปี เพราะที่นั่นถ้ามีเทศน์หน้าแล้งคนไปลำบาก ถ้าหน้าน้ำใช้เรือเข้าไปสะดวก เพราะทางรถก็ลำบาก ทางเรือก็ลำบาก ฤดูแล้งมันยาก ก็เลยมีหน้าน้ำ ไปวันแรกก็นิมนต์พระครูโวไป พระมหาจำลอง พระสมุห์พื้น แล้วก็มีอาตมา ตำแหน่งมันว่าง อาตมาเทศน์ด้วย อ้อ แล้วก็มหาจำรัส มหาจำรัสอีกองค์ วัดอนงคารามไปเทศน์ เทศน์วันแรกได้เงินประมาณ เดี๋ยวก่อนนึกไม่ออกเสียแล้ว มันหลายปีประมาณ ๕ หมื่นหรือ ๗ หมื่นนี่จำไม่ได้ คนที่เขามาติดกัณฑ์เทศน์น่ะหลายหมื่นเห็นจะ ๕ หมื่น วันแรกดีทุกอย่างไม่มีอะไรขัดข้อง พอรุ่งขึ้นเช้าวันที่สอง จะเทศน์อีกวันหนึ่ง เพราะเทศน์ ๒ วันซ้อน วันที่ ๒ นี่มีเรื่องหนัก ฝนตกหนักตั้งแต่เช้าตกไม่ส่างตกเม็ดใหญ่ ๆ คนจะเอาข้าวมาถวายพระก็เปียกปอนกันไปหมด ทีนี้คนที่มาฟังเทศน์เขาจะมาได้ยังไง ความจริงก่อนจะเทศน์ก็มีการบวงสรวงกันแล้ว เรื่องบวงสรวงบอกเจ้าที่เจ้าทาง เทวดาประจำถิ่น หรือใครต่อใคร นี่ก็บอกกันตามธรรมดาตามแบบฉบับของหลวงพ่อปาน ไม่น่าจะมีเหตุขัดข้อง ทำที่ไหนก็ไม่เห็นมีอะไรขัดข้อง มาที่นี่แปลกอาตมานั่งรับแขกคนก็ทนมา ผ่าฝนมาโดยใช้เรือประทุนหรือเรือที่มีหลังคา แต่ก็มาด้วยความลำบาก พอถึงเวลาเที่ยงวัน เที่ยงพอดี ฝนยังไม่ซา ตกหนักอยู่อย่างนั้น พระเทศน์บ่ายโมง นี่เหลือเวลาอีกนิดเดียวจะเทศน์คนก็ยังมาไม่ได้ ก็ไม่ทราบว่าอารมณ์มันเกิดขึ้นมายังไง ก็แหงนหน้าขึ้นไปบนฟ้า พูดเฉย ๆ เสียงดัง ๆ พูดแบบดุว่า ไอ้นี่นี่มันยังไงกันหว่านี่หว่า นี่เขาจะทำบุญทำทาน นี่เขาจะสร้างโบสถ์นี่ มานั่งแกล้งกันยังไงเว้ย เลิกเสียทีสิหว่า เท่านั้นแหละพอพูดจบฝนขาดเม็ดทันที ชาวบ้านที่นั่งอยู่ก็เห็นเป็นอัศจรรย์นึกว่าอาตมานี่เป็นพระร่วงเสียละมั้ง พูดให้ฝนหยุดก็พูดได้ แต่ความจริงน่ะเปล่า ความจริงเปล่า ที่พูดไปน่ะพูดโดยไม่ได้ตั้งใจ หรืออาจจะเป็นเพราะอารมณ์กลุ้มก็ไม่ทราบ ฝนหยุดทันที พอฝนหยุดแล้วก็ปรากฏว่าอีกสักครู่หนึ่งเรือมากันหนัก อัศจรรย์ว่าเรือมาถึงทัน

พระขึ้นเทศน์พอดี คนมาก วันนี้ก็ได้เงินอีกประมาณ ๓ หมื่นบาท ก็ไม่น้อยเหมือนกัน เรียกว่าได้มากเป็นพิเศษ ซึ่งไม่มีวัดไหนจะทำได้ นี่อัศจรรย์

เมื่อเลิกเทศน์เสร็จเรียบร้อยแล้วก็ยังอยู่ที่วัดอีก ๒ วัน พอตกกลางคืน ตอนเย็นนั่นแหละเขาก็มากัน ชาวบ้านไปเอาปืนผาหน้าไม้กันมา เพราะเกรงคนจะมาจี้ มันอยู่กลางทุ่ง อาตมาก็มอบเงินให้คณะกรรมการรักษา เพราะว่า ตัวคนเดียวไม่สามารถจะปกครองเงินได้ เงินทั้งหมดพวกเราร่วมกันรับผิดชอบ ฉันไม่มีอาวุธ ถึงมีอาวุธก็ไม่ไหว สู้เขาไม่ได้หรอกถ้าใครจะมาปล้น ชาวบ้านนั้นทุกคนที่มีอาวุธก็มานอนกันหลายสิบคน เอาปืนมานอนกันเป็นแถว ๆ อยู่กันเป็นจุด ๆ เพื่อป้องกันเงินของสงฆ์ ก็คุยกันไปกว่าจะนับเงินเสร็จกว่าจะปรึกษาหารือกันก็ถึงเวลาตี ๑ หนึ่งนาฬิกานะ เขาถือว่าเป็นวันใหม่ แต่ทางคณะสงฆ์ถือว่ายังเป็นวันเก่า อีตอนนี้ต่างคนต่างก็เข้านอน อาตมาน่ะเอารูปหล่อหลวงพ่อปานไปด้วย ก็กางมุ้งอยู่ที่หลังรูปหลวงพ่อปาน พอเข้ามุ้งชาวบ้านเขาก็นอนล้อมรอบ มีปืน แล้วก็แบ่งกันเป็นจุด ๆ ไปอยู่ไกล ๆ กันบ้าง นั่งในเรือนอนในเรือบ้าง ดักทางเข้าทุก ๆ ทางของวัดเพื่อความปลอดภัย

ขณะที่อาตมานอนไม่ทันจะหลับ พอเคลิ้ม ๆ ก็ปรากฏว่ามีพระองค์หนึ่งรูปร่างดำ ๆ ใหญ่โตเดินเฉียดมุ้งเข้ามา มาถึงก็เตะเท้า พอเตะเท้าปุ๊ก็ร้องว่า เฮ้ยไอ้พวกเปรต ๑๓ จำพวก นี่ตามธรรมดาเปรตในหลักสูตรของพระพุทธศาสนามี ๑๒ จำพวก แต่แกก็ด่าว่าไอ้เปรต ๑๓ จำพวก ก็เลยนึกในใจว่า เออนี่เขาด่าเรานี่นาไม่ใช่เขาด่าคนอื่น ไอ้เปรต ๑๒ จำพวกนั่นมันมีอยู่แล้ว ก็เหลือเปรตอีกพวกเดียว พวกที่ ๑๓ จะเป็นใคร ก็เป็นเราแน่ ก็เลยลืมตาดูซิว่า เขาจะทำอะไร รู้แล้วว่าพระองค์นี้ไม่ใช่คนหรอก ผีแน่ แล้วที่เขาแสดงอยู่อย่างนั้นไม่ใช่มืด ไฟฟ้าเปิดสว่าง ใช้เครื่องกำเนิดไฟฟ้าจุดเปิดสว่างตลอดคืน เห็นตัวก็ชัด แล้วก็เห็นคนที่เขานอนเป็นเพื่อนชัด เพราะอะไร เพราะไฟฟ้าหลายดวง แล้วเขายืนเฉยประเดี๋ยวหนึ่ง ประเดี๋ยวรูปร่างของคนก็หายไป กลายเป็นหมู รูปร่างเหมือนหมู ๔ เท้า แต่ว่าหัวน่ะเป็นงู จากคอมาถึงหัวนี่เป็นงู มุดหัวเข้ามาในมุ้งทำท่าจะกัดท้อง ทีนี้ผู้พูดเองก็มองดู ลืมตาดู เขาทำอ้าปากแล้วขยับปากบั๊บ ๆ ๆ ๆ เข้าไปใกล้ท้อง ทำท่าจะกัด ก็เลยบอกว่า นี่เก่งจริงเชิญกัดซี ถ้าแกเก่งจริงละแกกัดข้าซี ไอ้ผีอย่างแกนี่น่ะ

ข้าปราบมาเยอะแล้ว ประเดี๋ยวข้าจะจับขาฟาดเสียนี่ อะไรนี่ เขามาทำความดีนี่หาทางกลั่นแกล้ง แกใช่ไหมล่ะไอ้ที่แกล้งทำให้ฝนตกเมื่อตอนกลางวัน เขาก็เลยบอกว่าใช่ อีตอนนี้เขากลับไปเป็นคนแล้ว บอกว่าใช่ ถามว่าแกแกล้งทำไม เขาก็เลยบอกว่าอยาก ไม่บอกทำไม ก็เลยถามว่านี่เขาบอกเขาบวงสรวงเขาเชิญแล้วนะ แกไปมุดหัวอยู่ที่ไหน นี่แกเป็นอดีตเจ้าอาวาสวัดนี้นะ ข้ารู้นะ ทำไมถึงทำตนเป็นอันธพาล เราสร้างวัดนี้ให้รุ่งเรืองมาวาระหนึ่งแล้ว แล้วก็วัดนี้ทรุดโทรมไป กุฏิก็พังจะหมดอยู่แล้ว ปลวกกินขนาดผุ นี่เขาจะมาช่วยกันทำ เราน่าจะช่วยกันส่งเสริมให้มันดีขึ้น แล้วทำไมมาแกล้งกันแบบนี้ เขาก็บอกว่าช่วยแล้วนี่ ช่วยหาสตางค์ไงล่ะ ถามว่ามาแกล้งทำไม เขาบอก อยากแกล้ง แน่ะ พูดแบบนักเลง ผีนักเลง เขาบอกว่าอยากแกล้ง ถามว่าอยากแกล้งเพื่อประโยชน์อะไร เขาว่าบอกก็ไม่เจาะตัวนี่ ก็เลยว่าแกไม่ได้บอกชื่อข้านี่ว่าแกชื่ออะไร แล้วข้าจะไปรู้แกยังไง เขาเชิญแบบนี้เขาทำแบบนี้ มันก็ควรจะมาพร้อมกัน คนอื่นเขาไม่เกี่ยวข้อง เขายังมา ก็ไอ้แกเป็นเจ้าวัดนี่ความจริงไม่น่าจะต้องเชิญหรอก มันควรจะมา เขาก็นิ่ง เขาทำอะไรไม่ได้ เขาก็ลุกขึ้นยืนหันหน้าไปทางสายใต้ ทิศใต้ แล้วร้องตะโกนมาดัง ๆ ถามมึงเป็นลูกศิษย์พระหรือโว้ย เท่านั้นแหละ แล้วเขาก็หายไป

เมื่อเขาหายไปแล้วผู้พูดก็นอนหลับ มันเพลียมาตั้งแต่ตอนกลางวัน พอเวลา ๖ โมงเศษ ๆ ก็ตื่น เขาเอาข้าวต้มมาถวาย กำลังนั่งฉันข้าวต้ม นายวาด เปาเล้ง วิ่งเข้ามารายงาน บอกว่าแม่ยายป่วยหนักขอรับ ถามว่าป่วยเป็นโรคอะไร เขาบอกว่าพวกบ้านมาบอก คนที่อยู่ที่บ้านมาบอก บอกว่าเป็นกลางคืน เมื่อประมาณตี ๔ เห็นจะได้ กะประมาณ ลุกขึ้นมาแล้วพูดไม่รู้เรื่องเลย สติสตังไม่ดีไปหมด คนที่ว่านี้ก็คือโยมเผือก เป็นคนที่เป็นกำลังใหญ่ในการสร้างโบสถ์ หมายความว่า ถ้าขาดเท่าไร แกรับป๊วย นี่กำลังสำคัญมาก ถามว่านายวาดจะเอาแกไปไหน ตอบว่าจะเอาแกไปโรงพยาบาลครับ เลยบอกว่าเดี๋ยวก่อน นายวาดไปบ้านก่อนได้ แต่ว่าอย่าพึ่งเอาโยมเผือกไปนะ ประเดี๋ยวฉันจะตามไป ให้ฉันไปเสียก่อนไปหาเสียก่อน ฉันสั่งยังไงค่อยทำอย่างงั้น เวลานี้ฉันกำลังฉันข้าวต้มอยู่ ฉันฉันอิ่มแล้วก็จะไปทันที เขาก็ลงเรือไปก่อน พอผู้พูดฉันข้าวต้มเสร็จก็ไปเหมือนกัน พอไปถึงนายวาดบอกตอนแกไปถึงยังพูดอยู่ แต่พูดไม่รู้เรื่อง อะไร

ก็พูดแต่วัด ๆ อะไรก็วัด จะเป็นอะไรยังไงก็ตาม เรื่องที่นำมาพูดคนอื่นไม่รู้เรื่อง แต่ใคร มาถามเรียกพ่อเรียกแม่ ไม่ยอมรับเป็นแม่ของใคร เป็นยายของใคร บอกว่าข้าไม่ใช่แม่ เอ็ง ข้าไม่ใช่ยายเอ็ง พวกนั้นก็แน่ใจแล้วว่าไม่ใช่โรคประสาท คงจะเป็นเรื่องของผี เมื่อผู้พูดขึ้นไปถึงเขาเลยเงียบไม่พูด เขาไม่พูดละเขานั่งเฉย ๆ ถามว่ามายังไง นั่งเฉย มาธุระอะไรมาโกงคนแก่ทำไม เขาก็นั่งเฉย เป็นอันว่าเขาไม่พูด ก็เลยพูดขึ้นมาลอย ๆ ว่า นี่ เราพบกันแล้วนะเมื่อตอนดึก แล้วบอกให้มาช่วยกันนะ นี่โยมเผือกน่ะ แกเป็นกำลังใหญ่ ทั้งลูกทั้งแม่ทั้งหลายทั้งตระกูลน่ะแหละ โบสถ์หลังนี้ถ้าใครให้เงินไม่พอเท่าไร เขาจะช่วยให้เสร็จ เรามาแกล้งเขาทำไม นี่แกล้งฉันมาแล้วไม่พอ ยังมารังแกผู้หญิง ไอ้คนแบบนี้ เสียศักดิ์ศรี ถ้าเป็นพระก็หาศีลไม่ได้ เขาก็หันหน้ามามอง คล้าย ๆ ไม่พอใจ ถามว่าไม่พอใจรึ เขาก็ไม่พูด บอกเอาเราเลิกกัน เลิกแกล้งผู้หญิง มีอะไรไปพูดกับฉันที่วัด นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปนะ อย่ารังแกใครเป็นอันขาดนะ ถ้ารังแกคนอื่นเมื่อไรก็เป็นอันว่าต้องเกิดเรื่องกัน ท่านกับผมต้องเป็นศัตรูกัน จะเป็นใครผมไม่เห็นสำคัญ ผมไม่เห็นมีความสำคัญ เรื่องผีนี่ไม่เคยกลัว เคยปราบมาเยอะแล้ว เอ้าพวกเราเอาน้ำมาสักขันซิ เจ้าบ้านเขาก็ตักน้ำมาขันหนึ่ง ขันลงหินขนาดใหญ่ มาทำน้ำมนต์ให้เขา ก็ไม่ได้ทำอะไรหรอก ก็ว่าอิติปิโส ภควา ส่งเดช รู้แล้วว่าเขาไม่กลัว พอส่งน้ำมนต์ให้เขาก็กินหมดขันเลย คนธรรมดากินไม่ได้ กินแล้วเห็นจะแย่ ดื่มรวดเดียวหมดขัน พอหมดขันแล้วเขาก็วางขันบอกว่าหวานจัง ก็เลยบอกว่า นี่ฉันจะกลับวัดละนะ พวกเราไม่ต้องเอาโยมเผือกไปโรงพยาบาล ถ้ามีเรื่องอะไรอีกบอกฉัน ก่อนจะกลับก็เลยบอกว่านี่ไปวัดด้วยกัน เลิก เลิกมารบกวนชาวบ้าน ไปด้วยกันเดี๋ยวนี้นะ พอบอกเขาแล้วก็ลงเรือมา ทางบ้านเขารายงานว่า พอลงเรือมาโยมเผือกก็หาย หายจากอาการที่เป็น ก็ถามแกว่าเป็นยังไง แกก็บอกเอ๊ะไม่ได้เป็นยังไง ฉันหลับอยู่นี่ ฉันหลับสบาย ทีนี้พอตอนสายแกก็ตามมาที่วัด เรื่องราวทั้งหมดก็จบลงตรงนั้น เป็นอันว่าการหาเงินในการสร้างโบสถ์ของวัดนั้นต้องอาศัยพระองค์นี้ เรื่องอื่นจะไม่พูดให้ฟังเพราะใกล้ชั่วโมงลงไปแล้ว เล่ากันฟังย่อ ๆ เป็นอันว่านี่ก็ผีเหมือนกัน เป็นผีที่ผู้พูดประสบมาเอง แล้วท่านที่ไม่เคยพบผี จะหาว่าผู้พูดน่ะโกหกท่านก็ตามใจ แต่ว่าถ้าใครมาถามก็บอกว่าพบมาอย่างนี้แหละ อย่างนี้

ต้องเรียกว่าผี เพราะเป็นอทิสสมานกาย แล้วท่านผู้ฟังจะมีความเห็นเป็นประการใดก็ตาม แต่ท่านเถอะนะ

สำหรับวันที่ ๒๒ มกราคม ก็เห็นจะต้องยุติกันเพียงเท่านี้ เพราะร่างกายมันก็ยังไม่ค่อยดีนัก มันเหนื่อยง่าย วันนี้ก็ขอลากันไปก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคลสมบูรณ์พูนผลจงมีแด่ท่านผู้ฟัง สวัสดี.

๖ เจ้ายี่

ท่านผู้ฟังทั้งหลาย วันนี้ก็มาคุยกันเรื่องผีตามเดิม ความจริงก็หลายปีมาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องผีนี้เขาไม่ค่อยจะเชื่อกันนัก แต่ว่าคนที่ไม่เชื่อว่ามีผีแต่ว่ากลัวผีนี่มันก็มีอยู่มาก มันก็เป็นเรื่องแปลก สำหรับเรื่องนี้เป็นของธรรมดาของคน เพราะคนนี่แปลว่ายุ่ง ถ้าหากว่าจะเชื่ออะไรหรือไม่เชื่อก็ตาม มักจะไม่ค้นคว้าหาความเป็นจริง สร้างความยุ่งให้แก่ใจ ท่านจึงเรียกกันว่าคน

วันนี้ คนพูดก็คนเหมือนกัน แล้วก็คนจอมยุ่งเหมือนกัน แต่ว่ายุ่งแปลก คือว่าถ้าสงสัยอะไรก็พยายามค้นคว้าหาความเป็นจริง หาให้พบให้ได้ ถ้าไม่พบไม่ยอมเลิก นี่ก็ยุ่งอีกเหมือนกัน ยุ่งหา ยุ่งค้น ค้นไปค้นมาก็เลยค้นไปเจอะผีเข้า คราวนี้ก็ยุ่งอีก ยุ่งตรงไหน ยุ่งที่ต้องมาเล่าให้ชาวบ้านฟัง ก็มีท่านพลอากาศตรี ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์ ปัจจุบันเป็นเจ้ากรมสื่อสารทหารอากาศ คนนี้ก็คนอีกเหมือนกัน พอเล่าให้ท่านฟังแล้วท่านจำหัวข้อต่าง ๆ ได้ ท่านก็สร้างความยุ่ง หมายความว่ามาให้คนพูดยุ่ง รวมความว่าต่างคนต่างยุ่ง ก็ดีเหมือนกัน เรียกกันว่าพวกเราเป็นบริษัทยุ่ง วันนี้ก็เลยมายุ่งเรื่องผีต่อไป

สำหรับผีวันนี้ จะเอาเรื่องผีท่านผู้ทรงศักดิ์สักหน่อยมาเล่าสู่กันฟัง คือ ผีเจ้ายี่ ท่านผู้ฟังเคยอ่านประวัติศาสตร์นครศรีอยุธยาบ้างหรือเปล่าก็ไม่ทราบ แต่ว่าคนที่ฟังนี่น่าสังเกตดูให้ดีแล้วจะมีความรู้เรื่องประวัติศาสตร์ดีกว่าคนพูด ก็เลยไม่ต้องพูดกันละ บางทีจะไม่ต้องอ่าน เพราะว่าวิชาความรู้ของผู้ฟังทุกคนผ่านมหาวิทยาลัยมาแล้ว ผู้พูดก็ผ่านมหาวิทยาลัยเหมือนกัน หลายวิทยาลัยผ่านมา แต่ไม่ได้แวะเข้าไปเรียน เดินผ่านไปได้ที่เรียนจริง ๆ นี่เป็นมหาวิทยาลัยศาลาวัด ก็เลยใกล้กับผีหน่อย

วันนี้มาคุยกันถึงเรื่องผีเจ้ายี่ ที่อำเภอสรรค์บุรี จังหวัดชัยนาท เรื่องที่จะพบผีเจ้ายี่ ก็ขอพูดตอนต้นสักนิดหนึ่ง เพราะว่าก่อนที่จะไปพบเจ้ายี่ก็มีเรื่องระหว่างพระจังหวัดชัยนาทกับจังหวัดชัยนาทด้วยกัน ท่านสร้างความยุ่ง ความจริงท่านบวชพระแล้วท่านก็ไม่ละจากความเป็นคน เขาเล่าลือกันว่าพระผู้ใหญ่โกงพระผู้น้อย ทรัพย์สินวัดไหนก็ตามพอมีค่าขึ้นมา มีราคาขึ้นมา ที่มีกรุ พระในกรุของดี ๆ ในกรุ พระเก่า ๆ มีค่ามีราคาพระที่ท่านถือว่าตัวท่านใหญ่ แต่ความจริงไม่ใช่ตัวใหญ่ ใจใหญ่ ตำแหน่งใหญ่ ก็เลยโกงพระตำแหน่งน้อย พระตัวน้อย พระมีศักดิ์ศรีน้อย เอาเสียหลายวัด บางวัดก็ปล้ำ เขาขัดขืนไม่ปฏิบัติตามความต้องการก็ปล้ำแก้ผ้าแก้จีวรออก เอาผ้าขาวผ้าเขียวมานุ่งให้ เป็นอันถือว่าสึก แต่ถ้าอย่างนั้นเขาไม่ถือว่าสึก พระองค์เดิม พระองค์นั้นมีสมณสัญญาไม่ขาด ทำยังไงก็ไม่ขาดจากความเป็นพระ นี่เรื่องราวมันมีมาอย่างนี้ เขาลือกัน

ระหว่างนั้น ผู้พูดยังอยู่ในกรุงเทพ ฯ ฟังข่าวแล้วก็ทนไม่ไหว อยากจะรู้ว่าพระน่ะปฏิบัติตนเป็นยังงั้นจริง ๆ รึ นักบวชจัดว่าเป็นปูชนียบุคคล ทำไมถึงทำตนเป็นโจรปล้นทรัพย์สินเขาแบบนั้นสงสัย คิดว่าข่าวนี้จะไม่จริง ครั้นเมื่อไปฟังข่าวเข้าจริง ๆ พอเดินทางเข้าเขตชัยนาท ยังไม่ถึงดี นั่งไปในเรือของบริษัทสุพรรณขนส่ง ขณะที่นั่งไปในเรือก็มีคนจังหวัดชัยนาทโดยสารไปด้วย เขาถามว่าจะไปไหน ก็บอกว่าจะไปจังหวัดชัยนาท เขาถามว่าทราบเรื่องราวของพระจังหวัดชัยนาทไหม บอกว่าทราบเหมือนกันแต่ไม่เคยไปกำลังจะไปฟังข่าว เขาก็เลยบรรยายความตามไท้ให้ทราบ เป็นอันว่าเรื่องราวน่าฟังดี พอเดินทางมาถึงอำเภอสรรพยาจังหวัดชัยนาทก็ขึ้นเรือตรงนั้น ขึ้นที่แพหน้าอำเภอ คนขายพุทราอยู่ก็เล่าเรื่องราวของพระจังหวัดชัยนาทให้ฟัง ฤดูนั้นเป็นฤดูน้ำมาก ถนนหนทางยังไม่ดี รถวิ่งไม่ได้ นั่งเรือจ้างไปอำเภอสรรค์บุรี นั่งเรือถ่อลัดทุ่ง คนถ่อเรือก็เล่าพฤติการณ์ของพระให้ฟัง เป็นอันว่าฟังแล้วทนไม่ไหว คิดว่าถ้าเป็นจริงอย่างนี้ก็ไม่น่าบูชาแล้วก็สงสัยว่าทำไมนะพระจึงทำอย่างนั้นได้ ต่อมาก็ทราบเรื่องราวว่า พระที่ท่านว่าเป็นผู้ใหญ่ในจังหวัดนั้น ไม่ใช่เจ้าคณะจังหวัดนะ เวลานั้นท่านวัดสมอเป็นเจ้าคณะจังหวัดท่านไม่ได้ยุ่งด้วย แต่พระที่ยุ่งแย่งเจ้าคณะจังหวัดไปทำ ก็สงสัยอีกว่าทำไมจึงแย่งกันได้สืบไปสืบมาฟังข่าวดู ก็ปรากฏว่าพระใหญ่ในกรุงเทพ ฯ สนับสนุนการกระทำของพระ

องค์นั้น เพราะพระองค์นั้นมีใจดี เอาพระทองคำมาให้บ้าง เอาเงินมาให้บ้าง ต้องการทรัพย์สินเท่าไรบอกไป หามาให้ วิธีหามาให้ก็ไปหาพระเก่า ๆ พระในกรุขายให้มา ขายได้แล้วก็เอาเงินมาให้ หรือเอาพระในกรุมาให้ตามชอบใจ อันนี้ก็เป็นข่าวเล่าลือเหมือนกัน จริงหรือไม่จริงก็ไม่ทราบ อย่าพึ่งไปโทษท่านนัก เรื่องของข่าว เป็นอันว่าทราบได้ว่าพระที่ทำเป็นการใหญ่ โกงใครต่อใครได้ก็เพราะว่ามีพระใหญ่ในพระนคร คือกรุงเทพ ฯ ช่วยสนับสนุนอยู่ ๒ องค์ เขาว่าอย่างนั้นนะ เป็นเรื่องที่เขาเล่าให้ฟัง ก็ไม่แน่นักหรอก อย่าไปเชื่อนักเลยไอ้เรื่องเล่า แต่ว่าเมื่อเข้ามาในจังหวัดชัยนาทแล้วก็พบปฏิปทาของท่านใหญ่จริง ๆ เป็นอันว่าใครฟ้องร้องท่านเข้าไปในกรุงเทพ ฯ ท่านได้เลื่อนยศขึ้นมาทุกทีนี่ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ แทนที่จะมีความผิดกลับกลายเป็นคนดีไป น่าเห็นใจท่าน น่าโมทนาทีนี้มาดูความเป็นจริงที่เขาเล่าลือกันว่าวัดต่าง ๆ ถูกขุดกรุบ้าง แย่งทรัพย์สินบ้าง เพราะวัดมีรายได้ดี จะเข้าไปยึดอำนาจเอาทรัพย์สินส่วนนั้น ๆ ถ้าเจ้าอาวาสไม่ยอมก็จับสึกจับถอดบ้าง ก็เป็นเรื่องที่เป็นความจริง คดียังคั่งค้าง ท่านทั้งหลายเหล่านี้ฟ้องเข้าไปก็กลายเป็นเรื่องเงียบไปหมด ฟ้องร้องเข้าไปถึงกรุงเทพ ฯ ปรากฏว่าเรื่องนี้ไม่มี ไม่เกิดขึ้น พระองค์นั้นได้เลื่อนยศจริง ๆ ในที่สุดก็ได้เลื่อนยศเป็นราชาคณะ น่าเลื่อมใสในบารมีของท่าน

ทีนี้ เรื่องที่เดินทางมาจังหวัดชัยนาทคราวนั้น เรื่องที่กำลังพัวพันกันอยู่มากก็คือระหว่างพระองค์ใหญ่กับพระที่อำเภอสรรค์บุรี อำเภอสรรค์บุรีเขาเรียกกันว่าวัดศีรษะเมืองคือหัวเมือง หรือว่าวัดมหาธาตุปัจจุบัน อันนี้เดิมทีเป็นที่ตั้งด่าน เมืองด่านสมัยโบราณสมัยจังหวัดพระนครศรีอยุธยาเป็นเมืองหลวง เมืองด่านก็มีเมืองชัยนาท เมืองสรรค์บุรีเมืองสุพรรณบุรี เมืองสุพรรณบุรี ก็มีเจ้าอ้าย เจ้าอ้ายพระยาเป็นเจ้าเมือง เป็นนายด่านเมืองสรรค์บุรีก็เจ้ายี่น้องชายเป็นนายด่าน เมืองชัยนาทก็เจ้าสามพระยาเป็นนายด่าน คือด่านกันพม่าและด่านกันสุโขทัย พอไปถึงวัดมหาธาตุหรือวัดศีรษะเมืองเดิม ก็ไปถามเจ้าอาวาส บรรดาประชาชนคนทั้งหลายเขาทราบว่าพระขึ้นมาจากกรุงเทพ ฯ เขาก็สนใจมานั่งคุยกันประมาณ ๒๐๐ คนเศษ เล่าพฤติการณ์ให้ฟังว่าพวกเขาถูกข่มเหงอย่างไร ๆ บ้างก็เลยบอกกับเขาว่าการมานี่ไม่มีอำนาจหน้าที่อะไร นอกจากจะมาฟังข่าวตามความเป็นจริงเมื่อได้รับข่าวแล้วก็ไม่มีอำนาจจะไปทำอะไรใครเหมือนกัน แต่พวกเขาก็บอกว่าสบายใจ

ที่มีพระกรุงเทพ ฯ มารับฟังข่าวไว้บ้างก็ดีเหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะช่วยเหลืออะไรไม่ได้ก็ช่างเถอะ ให้ได้ระบายความเป็นจริงให้ทราบ ก็เห็นใจเขา คนที่มีความกลุ้ม คนที่มีความเดือดร้อน

ตานี้ เวลาบรรดาประชาชนกลับไปแล้ว เวลาเย็นแล้วสัก ๕ โมงเย็น ก็ไปนั่งที่ศาลาการเปรียญของวัดมหาธาตุ มีเด็กตัวเล็ก ๆ ผู้หญิงบ้างผู้ชายบ้างมาฝึกปั่นจักรยานกันขี่จักรยาน ตัวเองนั่งที่ ๆ นั่งที่เขาจัดไว้ไม่ได้ ก็ยืน ยืนดูเขาปั่นกันไปปั่นกันมาในบริเวณลานวัด ก็ชอบใจ มานั่งนึกในใจเออเด็กพวกนี้มีความสามารถมากกว่าเรา อายุไม่ทันจะถึง ๑๐ ขวบ ก็สามารถขี่จักรยานได้ ชอบใจนั่งดูเพลินไป ดูไปดูมามันก็ใกล้ค่ำ หรือค่ำแล้วก็ไม่ทราบ บรรดาเด็กทั้งหลายกลับกันหมด แต่ก็มองเห็นอากาศมันยังไม่มืด เลยนั่งอยู่คนเดียว คิดอะไรต่ออะไรเพลินไป ไปดูหลักฐานการขุดทรัพย์ของพระใหญ่โกงพระน้อยมองดูแล้วว่าวัดนี้เป็นวัดที่มีโบราณวัตถุมาก นั่งดูเพลิน ขณะที่นั่งดูอยู่นั้นเองก็ปรากฏผี ๒ ผี แต่งตัวเป็นนายทหารโบราณทรงเครื่องเรียกว่าแต่งตัวกันเต็มยศ มีผ้ายก มีเสื้อสวยมากก็แล้วกัน แพรวพราว อีกคนหนึ่งแต่งตัวสวยน้อยลงไปนิด ท่าทางองอาจสมส่วนลักษณะเป็นคนสวย ทั้งคู่เป็นผู้ชายสวย เดินเข้ามาหา ผู้พูดกำลังนั่งอยู่ เมื่อท่านยืนเลยต้องยืนพูด เวลายืนขึ้นไปปรากฏว่าหัวนี่นะ อยู่ต่ำกว่าราวนมของท่านประมาณสัก ๔–๕ นิ้ว รู้สึกว่าท่านทั้งสองนี่ใหญ่โตมาก ก็เลยถามว่านี่เป็นผีหรือเป็นคน แกก็ตอบว่าเป็นผีเลยถามว่าทำไมถึงสวยล่ะ เขาว่าผีนี่ไม่สวยนี่ แกก็ยิ้ม แกก็เลยบอกว่าผีนี่มีทั้งสวยและไม่สวย ก็เลยคุยกันอย่างคนธรรมดา ก็ถามท่านที่แต่งตัวสวยกว่าอีกคนหนึ่ง ถามว่าท่านเป็นใคร ท่านก็ตอบว่าผมนี่แหละที่เขาเรียกกันว่าเจ้ายี่ สำหรับคนนี้เป็นทหารคู่พระทัยเป็นพระยา จำไม่ได้เสียแล้วว่าชื่อพระยาอะไร ทั้งสองคนดูหน้าตาดี เป็นคนไม่ดุ ก็เลยถามว่าที่มานี่มาในลักษณะผี หรือรูปร่างใหญ่โตแบบนี้ หรือมาในรูปร่างลักษณะคนที่มีชีวิต ท่านเจ้ายี่ก็ตอบว่าผมมาในลักษณะของคนที่มีชีวิตอยู่ รูปร่างหน้าตาผมแบบนี้แหละครับ ผมทำเหมือน แล้วก็ใหญ่เท่านี้ เลยมานั่งนึกดูว่าโอ้โฮ คนสมัยนั้นนี่ใหญ่จริง ๆ เครื่องศาสตราวุธถึงได้ใหญ่ แขนขาใหญ่ นิ้วใหญ่ หน้าตาก็ใหญ่ ใหญ่ทั้งตัว แต่ก็สมส่วนสมลักษณะเป็นผู้ชายสวย ท่าทางองอาจ ถามท่านว่ามาทำไม ท่านก็เลยถามว่ามาทำไมล่ะ

ก็เลยบอกว่าอยากจะมารู้เรื่อง เขาว่ากรุที่นี่มีของศักดิ์สิทธิ์มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีพระบรมสารีริกธาตุ จริงไหม ท่านก็เลยบอกว่าจริง ถามว่าคนที่เขามาขุดเอาพระไปนี่ พบพระบรมสารีริกธาตุไหม ท่านก็บอกว่าไม่พบ ถามว่าทำไมจึงไม่พบ ท่านบอกว่าไม่ต้องการให้พบ ถ้าขุดพบแล้วก็นำพระบรมสารีริกธาตุออก จะตายกันหลายคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระที่เป็นหัวหน้านั้น ก็ต้องตาย ความจริงก็น่าเสียดายเหมือนกันนะ ท่านยุ่ง ๆ แบบนี้ก็น่าจะตายเสีย แต่ความจริงก็ไม่ต้องไปทำให้ท่านตายเวลานั้นหรอก เวลานี้กำลังพูดนี่เดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๐๖ วันนี้วันที่ ๒๔ และก็ทราบข่าวว่าพระใหญ่องค์นั้นนอนป่วยมาแล้ว ๒ ปี หนังข้างด้านหลังน่ะเป็นแผลหมด เหวอะหวะไปหมด นอนพลิกตัวก็ไม่ไหว ขยับตรงไหนก็ไม่ได้มันเป็นแผลต้องนอนตะแคงทั้ง ๒ ข้าง เป็นการทรมานตน พูดก็ไม่ได้ กินอะไรก็ไม่ถนัด ได้แต่ชี้โบ๊ชี้เบ๊ ยกมือยกแขนยกขาก็ได้ไม่ถนัด เรียกว่ามีอาชีพนอน อันนี้ก็เห็นจะเป็นกรรมเพราะทำลายพระพุทธรูป ทำลายเจดีย์ พระพุทธรูปองค์ใหญ่ ๆ ท่านก็ทุบเสีย เอาของข้างใน เจดีย์ก็ขุดเสียมาก ขุดเอามาแล้วได้ทรัพย์สินมาก ๆ ก็ไม่เคยบูรณะปฏิสังขรณ์ปล่อยสภาพไปตามนั้น พระเก่า ๆ ที่ได้มาก็ขายไป จ้างเขาทำใหม่คล้าย ๆ แบบพระ ปลอมแล้วเอารักทาเข้าไว้ ถ้าใครเขามาถามก็บอกว่าพระเก่า แต่ว่าทารักเข้าไว้ จะได้สวย ๆ กันเขาดูเนื้อ นี่เป็นวิธีการของท่าน แต่ว่าเรื่องนี้จะเป็นตัวหนังสือพิมพ์ออกมาได้ก็เข้าใจว่าคงจะตายไปนานแล้ว นี่เป็นเรื่องของท่าน ช่างท่านนะ ไม่ต้องมีใครไปทำท่านก็ตายของท่านเองหมดเรื่องไป คือคนเราไม่ต้องไปแช่งกัน ไม่ต้องไปกลั่นแกล้งให้เขาตาย เขาเกิดมาแล้วก็ต้องตาย

ทีนี้มาว่าเรื่องต่อกันไป ถามท่านว่ามีอะไรดี ๆ อีกไหม ท่านบอกว่ามีเลยชวนไปดูของดี ก็เดินตามท่านไป สองท่านก็เข้าไปในวิหารเก่ามีพระพุทธรูปเขาปั้นไว้เยอะทำด้วยปูน แต่มีพระองค์หนึ่งคอหักท่านก็ชี้ให้ดูบอกว่าพระองค์นี้คอหัก ท่านช่วยต่อให้ทีเถอะครับ หักมานานแล้ว ความจริงทุนรอนในการต่อน่ะไม่มาก แต่ไม่มีใครเขาสนใจทำ มองดูแล้วก็เห็นจริงตามท่าน ถ้าจะลงทุนก็ปูนสักกะลาเดียว ไม่ถึงกะลาหรอกนิดเดียว เอาปูนซีเมนต์มาละลายน้ำทา ๆ เอาคอชนเข้าไปก็สามารถจะติดกันได้ แต่ไม่มีใครเขาทำ ก็น่าแปลก เป็นเรื่องน่าแปลกจริง ๆ พระสงฆ์ในพุทธศาสนานี่ไม่รู้ว่าบวชกันยังไง ถือ

แต่ความสำคัญของตัวเป็นใหญ่ เรื่องของพระศาสนาแม้แต่พระพุทธรูปองค์เล็ก ๆ ซึ่งคอหักก็ไม่มีใครต่อให้ นี่จะเรียกกันว่าเขาเป็นพุทธศาสนิกชนนักก็ไม่ค่อยจะได้ ฟังได้หรอก แต่เชื่อไม่ได้ เพราะปฏิปทาไม่เป็นไปตามนั้น เมื่อท่านชี้ให้ดูก็บอกว่านี่ฉันเป็นคนมาใหม่นะ ไม่มีสตางค์ สตางค์ในกระเป๋านี้เหลืออยู่ ๓๐ บาท กะเอาไว้ว่าจะเดินทางกลับก็พอเท่านั้นเอง ค่าเรือประมาณ ๒๐ บาทเศษ ๆ เหลืออีก ๑๐ บาทเป็นค่าอาหาร ท่านหาสตางค์มาช่วยซี ท่านบอกว่าดูที่อกพระองค์นี่ซี พอท่านเจ้ายี่ชี้ให้ดูก็ปรากฏว่ามีเลข ๒๕ ตัวใหญ่มาก ชัดเจน ถามว่าอะไร เลขอะไร ท่านบอกว่าเลขท้าย ๒ ตัว ล้อตเตอรี่นิมนต์ท่านไปซื้อ บอกว่าแหมตั้งแต่บวชมานะ พระเขาห้ามเล่นการพนัน ไม่เคยซื้อล้อตเตอรี่เลย บอกให้คนอื่นซื้อได้ไหม ท่านก็บอกว่าได้ ถามว่าใครล่ะ ท่านก็บอกชื่อให้ ไม่บอกชื่อในที่นี้นะ ท่านบอกชื่อให้แล้ว ตอนเช้ามาพบเขาก็บอกเลขเขา เขาก็ไปซื้อ ๒๐ บาท ไอ้ ๒๐ บาทนี่นึกว่าเขาจะซื้อล้อตเตอรี่ ๒ ใบ เปล่า เขาไปพิมพ์เอง เขาเล่นหวยใต้ดินน่ะ ความจริงไอ้หวยบนดินหวยรัฐบาลออกนี่น่ะ เขามีเจ้ามือจ่ายต่างหากเล่น ๒๐ บาท ปรากฏว่าได้เงิน ๑,๔๐๐ บาท เขาก็เอามาถวาย บอกว่าไม่เอาหรอกต้องการให้ไปซ่อมพระองค์นั้น แล้วเขาก็จัดการซ่อมให้ดี น่าโมทนา

ทีนี้เมื่อดูพระองค์นั้นแล้ว ก็เลยถามว่าที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุอยู่ตรงไหน ท่านก็พาไปที่สถูป คือเจดีย์เก่ารอยเขาขุด ท่านก็ชี้ให้ดูว่าพระบรมสารีริกธาตุอยู่ตรงนี้ พอชี้ให้ดูก็คล้าย ๆ กับไม่มีอะไรบังเลย เห็นชัดถนัด เหมือนกับตั้งอยู่ในอากาศ มีพานทองคำขนาดใหญ่ ๑ ลูก ประดับเพชร แล้วก็มีพานทองคำขนาดย่อมกว่านั้น อีก ๑ ลูก พานนั้นใหญ่มาก ตั้งซ้อนพานทองคำลูกใหญ่ แล้วก็มีมณฑปทองคำมีผอบใส่พระบรมสารีริกธาตุทองคำประดับเพชร แล้วก็มีสร้อยเพชรเป็นพวง ๆ อยู่ ๒ สาย มีมีดหมออยู่ ๒ เล่มฝักทองคำด้ามทองคำ ก็เลยถามท่านว่าพานทองคำนี่ขอได้ไหม ท่านบอกว่าไม่ได้หรอกแล้วเลยบอกว่าเอางี้ก็แล้วกัน ท่านช่วยขุดนะขุดนิดหน่อยก็ถึง แล้วก็เอาพระบรมสารีริกธาตุออกมา ผมถวายมีดกับถวายสร้อยเพชร ๒ สายเอาไปขาย ขายได้ราคาเป็นล้าน ๆ แล้วช่วยทำเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุให้ใหม่ เลยถามท่านว่า ทำไมไม่บอกเจ้าอาวาสท่านทำล่ะ ท่านบอกว่าไม่ได้หรอก เจ้าอาวาสนี่ยังมีความโลภโมโทสันมาก ถ้าได้สมบัติ

ขนาดนี้แล้วเดี๋ยวก็สึก ก็เลยบอกว่าฉันน่ะทำไม่ได้หรอก ฉันไม่ใช่เจ้าของวัดนี่ ไปขุดเข้าเดี๋ยวก็โดนดีเข้า ท่านก็บอกว่าไม่เป็นไรหรอก ผมจะช่วย บอกช่วยก็ไม่ไหวแล้ว ก่อนจะถูกฟ้องก็ตายก่อนแล้ว ท่านถามว่าตายเพราะอะไร บอกว่าตายเพราะไอ้พวกโจรมันจะทุบเอาน่ะซี ได้พานทองคำตั้ง ๒ ลูก ได้มณฑปทองคำ ได้ตลับทองคำมีสร้อยเพชรพวงใหญ่ ๆ ถึง ๒ พวง มีมีดหมอผู้กทองคำด้ามทองคำ ไม่ทันจะเอาไปกุฏิ ไม่ทันจะยกก็ตายเพราะว่าไอ้คนที่มันรู้เข้ามันจะทุบตายแย่งของไป ท่านก็ยิ้ม ท่านก็เลยบอกว่าเมื่อกลัวตายก็ไม่เป็นไรหรอก ถ้ากลัวตายก็เลิกไม่ต้องทำ ถ้าไม่กลัวตายเมื่อไรนิมนต์มาเอาไปได้ แล้วทำเจดีย์บรรจุให้ก็แล้วกัน ก็เป็นอันว่าพับกันไปเรื่องนั้น ที่ยืนคุยอยู่กับท่านนี้ เข้าใจว่ามันไม่มืด อากาศมันสว่าง เห็นอะไรต่ออะไรเหมือนกลางวัน แต่พอดีขณะที่คุยถึงเรื่องนี้ใกล้จะจบเห็นไฟฉาย ๕ ดวง เขาฉายมา คน ๕ คนเดินไปถือไฟฉาย ปรากฏว่าเป็นพวกตำรวจ พอเห็นคนเดินมา ท่านก็บอก พวกตำรวจเขามาตามแล้ว นิมนต์กลับเถอะครับผมก็ขอลา วันหลังพบกันใหม่ พอท่านบอกลาเท่านั้นอากาศมืด แปลกที่คุยกับผีไม่มืดผีมีอำนาจ พอดีพวกตำรวจเขามาถึง ถามว่ามาทำไม เขาบอกมืดมากแล้วครับ ประมาณ ๓ ทุ่ม แล้วท่านผู้บังคับกองผสมห่วงท่าน เกรงว่าใครจะทุบให้ผมมาตาม ก็เลยบอกว่าโอ้โฮ ฉันยืนคุยกับผีอยู่ กำลังยืนคุยอยู่เห็นแสงสว่าง ๆ ดี พอพวกท่านมาเท่านั้นแหละแกบอกลามือเลย เขาก็บอกว่านั่นน่ะซีครับอากาศมืดแล้ว ท่านผู้บังคับกองกับพวกตำรวจมาคอยอยู่นานแล้ว อยากจะพบท่าน ก็เลยไปหาท่านผู้บังคับกอง ท่านผู้บังคับกองคนนี้คือ ร.ต.อ. บุญสม นามสกุลยังไงจำไม่ได้ เป็นคนใจดีมาก เป็นพุทธศาสนิกดี ตำรวจทุกคนเรียกว่าพ่อ ใคร ๆ เขาเรียกว่าคุณพ่อ ท่านใจดี เป็นอันว่าผีเจ้ายี่ตอนนี้หมดไปตอนหนึ่ง แต่ยังไม่หมด เลยเล่ากันตอนต่อไป

ในวันหลังต่อมาเวลาจะไปที่นั่นก็นึกถึงท่านเจ้ายี่ ท่านก็มาเยี่ยมทุกคราว คืนหนึ่งไปนอนอยู่หอสวดมนต์ของวัดมหาธาตุ ตอนหัวค่ำประมาณสัก ๓ ทุ่ม นอนอยู่คนเดียวปรากฏว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งมาเดินอยู่ข้าง ๆ แต่เห็นไม่เต็มตัว เห็นแต่อกไปถึงหน้า ผิวสวยหน้าตาสวย มีหน้าตาอิ่มเอิบ เนื้ออิ่มเนื้อเต็ม เรียกว่าอยู่ในลักษณะของคนสวย เดินวนไปวนมาแล้วก็ยิ้ม ก็คิดว่าใครหนอคนนี้ ไม่ใช่คนแน่ เป็นผี เครื่องประดับก็สวย

ก็เลยบอกเขาว่า นี่ให้เห็นครึ่งตัวทำไมเล่า ขอเห็นเต็มตัวได้ไหม แกเลยทำให้เห็นเต็มตัว ลีลาการเดินสวยมาก แสดงความเป็นผู้ดีอย่างหนัก ก็สงสัย เลยเรียกเขา ความจริงเป็นสาวนะ หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส ถามว่าโยม โยมคือใคร ทีนี้แกก็เลยนั่ง เพราะผีเล่าให้ฟังกำลังนอนอยู่ ขอโทษ แกก็เลยเลิกเดิน นั่งลงมาพนมมือ บอกว่าฉันนี่น่ะ เป็นชายาของเจ้ายี่ อ้าว ยังงั้นหรอกรึ คิดว่าสาว ๆ ที่ไหน ถามว่ารูปร่างที่แสดง นี่แสดงในสมัยที่เป็นผีหรือเป็นคน แกบอกว่าแสดงภาพที่เป็นคน บอกว่าเป็นคนนี่ สวยอย่างนี้เชียวรึ แกก็ยิ้ม ถามว่าสวยรึ ตอบว่าสวย แกก็เลยถามอีกทีว่าพระน่ะเห็นผู้หญิงสวยรึ บอกว่าพระน่ะเห็นผู้หญิงไม่สวยหรอก แต่ทว่าเท่าที่พูดว่าสวยเพราะลักษณะท่าทางแบบนี้ชาวโลกเขานิยมกันว่าสวย แกก็เลยยิ้ม ถามว่าโยมซักแบบนั้นทำไม แกก็ว่า ถ้าหากว่าท่านเห็นผู้หญิงสวยละ ฉันก็ไม่อยากรู้จักกับท่านหรอก แล้วก็จะไม่คุยกะท่านต่อไป แต่นี่ท่านพูดว่าชาวโลกเขาชม ก็ยกประโยชน์ให้แก่ชาวโลกไป ไม่เป็นไร แล้วก็นั่งคุยกัน เลยถามว่า โยม เจ้ายี่ไม่มาเรอะ บอกมา ยืนอยู่ข้างหลัง ยังไม่ได้แสดงตัว ก็เลยบอกว่า เชิญท่านแสดงตัวซี ท่านก็ปรากฏตัว บอกว่าโยมทำไมไม่ให้เห็นตัวล่ะ ตอบว่าผมอยากจะสอบใจท่านน่ะซี คิดว่าท่านจะเกี้ยวเมียผมบ้าง ถามว่า อ้าวแล้วก็เพื่อประโยชน์อะไร ท่านก็เลยบอกว่าถ้าเกี้ยวเมียผมเมื่อไร ผมก็เลิกคบกับท่าน เป็นเสียอย่างงั้น ผีส่งเมียมาล่อเสียได้ เป็นอันว่าวันนั้นก็คุยกันพอสมควร

ต่อมาอีกประมาณปีหนึ่ง ก็ขึ้นไปบ่อย ๆ นะ ปีที่เริ่มต้นไปน่ะ เป็นปี ๒๕๐๓ ตานี้มาปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ชาวบ้านเขาบวชนาคกันเขาก็นิมนต์ไปสวดนาค ขณะนั้นก็ปรากฏว่าไม่ค่อยสบาย เป็นไข้ ไปนอนอยู่ที่กุฏิพระเทียม พระน่ะชื่อเทียมนะ พระสงฆ์ ไปนอนอยู่ หัวค่ำปรากฏว่ามีผีตนหนึ่งมายืนอยู่ที่ปลายเท้า รูปร่างหน้าตาดี เอายังงี้ก็แล้วกัน คล้าย ๆ รัชกาลที่ ๕ มีหนวดเหมือนกัน ทำหน้าสั้นบ้าง หน้ายาวบ้าง ประเดี๋ยวก็หน้ายาวตั้งศอก ประเดี๋ยวก็หน้าสั้นจึ๋ เดี๋ยวก็หน้าใหญ่ ทำท่าแบบนี้เห็นท่าจะไม่ดี ข้าง ๆ วัดก็มีการบวชนาคกัน ก็เลยเรียกท่านเจ้ายี่ บอกโยมท่านเจ้ายี่ไปไหน เชิญมาหาอาตมาประเดี๋ยว ขอให้มาเดี๋ยวนี้ ท่านกับนายทหารคนสนิทก็มาพร้อมกัน ภาพผีนั้นก็หายไป ท่านถามว่ามีธุระอะไรขอรับ ก็เลยบอกท่านว่า เมื่อกี้นี้มีผีตนหนึ่งมาทำหน้าสั้นบ้าง

หน้ายาวบ้าง เวลานี้อาตมาก็ไม่ค่อยสบาย ประเดี๋ยวจะตกใจ ขอโยมอยู่เป็นเพื่อนตลอดคืนนะ ประเดี๋ยวผีพวกนั้นมันจะทำให้ตกใจแล้วก็จะยุ่ง แต่ความจริงถ้าไม่ป่วยไข้ ไม่สบายก็ไม่ใช่ของแปลก ผีเป็นของธรรมดา นี่กำลังป่วยอยู่ ท่านก็เลยบอกไอ้เจ้าของงานข้าง ๆ วัดนี่น่ะตั้ง ๔-๕ รายขอรับ มันกำลังจัดงานบวชพระ มันก็เลยเชิญผมให้ไปช่วยคุมงาน ถ้าไม่ไป มันก็จะมีเรื่องกัน มันกินเหล้าเมายากัน ผมอยู่กับท่านตลอดคืนไม่ได้ บอก เอ ถ้ายังงั้นไม่ได้แล้วโยม โยมก็ไปไม่ได้ เพราะว่าดีไม่ดีอาตมาจะมีอันตรายจากผี ท่านก็ยืนนิ่งประเดี๋ยวหนึ่ง เป็นห่วงอยู่เหมือนกัน ท่านบอกจริงครับ ผมก็ห่วงท่าน เอายังงี้ก็แล้วกัน พวกบ้านผมเขาเก่ง ไม่ต้องกลัวหรอก เดี๋ยวจะให้พวกบ้านผมเขามาเฝ้า มานั่งอยู่ยามคอยป้องกัน ท่านไม่ต้องกลัวนะขอรับ เขาเก่งมาก พอท่านพูดเท่านั้นก็ปรากฏว่าชายา คือภรรยาของท่านมา คนเก่าน่ะ รู้จักกันดีแล้ว ท่านก็บอกอ้าวพวกบ้านผมมาแล้วผมลาละครับจะไปเที่ยวคุมงาน ก็บอกไปได้โยม โยมผู้หญิงมาแล้วก็ไปได้ เมื่อท่านเจ้ายี่กับท่านทหารคนสนิทไปแล้ว ชายาของท่านก็บอก นิมนต์คุณจำวัดให้สบาย ฉันจะนั่งอยู่ข้างเตียงคุณตลอดคืน รับรองว่าไม่มีผีอะไรมาทำอันตรายคุณได้ เมื่อแกพูดจบก็เลยถามว่า โยมผีเมื่อกี้นี้น่ะเป็นใคร ท่านก็เลยบอกให้ทราบว่าผีเมื่อกี้นี้คือพวกบรรดาเจ้าเมืองเก่า ๆ ก่อนพวกฉันมาอยู่ ตั้งแต่สมัยโบราณ คนนั้นแหละเขาเป็นคนตั้งเมืองตรงนี้คนแรก เพราะว่าท่านมาที่นี่คราวไร ท่านก็ไม่เคยบอกให้เขาทราบ บอกแต่พวกฉันตานี้พวกเก่า ๆ เขาก็มาแสดงตัวให้ปรากฏ ก็เลยบอกว่า ถ้าแสดงตัวแบบคนก็ไม่เป็นไรนี่มาทำหน้าสั้นบ้างหน้ายาวบ้าง ท่านก็เลยบอกว่าเขาล้อเล่นน่ะคุณ บอกล้อแบบนี้ไม่เป็นเรื่อง แกก็บอกว่าคุณกำลังไม่สบาย อย่าคุยมากเลย นิมนต์จำวัดให้สบายเถอะ ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งหมด ฉันจะป้องกันให้ เมื่อท่านบอกยังงั้นก็วางใจ เลยจับอานาปานัสติกรรมฐาน นอนหลับไปภายใน ๒ นาที ตื่นขึ้นเช้า เวลาเช้ามืด เวลาได้อรุณท่านก็เลยบอกว่าหมดภัยแล้ว ท่านลาละ ก็เป็นอันว่าหมดเรื่องกัน นี่ก็เป็นเรื่องผีที่มีประโยชน์

ต่อมาปลายปี วัดนั้นเขาจะมีงานประจำปี เขาก็เชิญให้ผู้พูดไปเป็นประธานในงานอีก เรื่องมันยุ่งก็ไป ตอนนี้กำลังเป็นไข้จับสั่นพอดีเลย แต่ว่าเวลาที่เขามาเชิญน่ะมันไม่

เป็นไข้ ก็รับปากเขาไว้ เขาก็ไปประกาศว่าผู้พูดน่ะจะไปเป็นประธานในงาน ถึงเวลางานเข้าจริง ๆ ป่วยไข้ไม่สบายก็เกรงว่าจะเสียสัจจะก็เลยต้องไป เมื่อไปถึงแล้วไข้มันก็แผลงฤทธิ์เป็นวันเริ่มงานพอดี ก็นอนคลุมผ้าอยู่ ขณะที่นอนคลุมผ้าก็บอกหมดละอีคราวนี้ ไม่เอาแต่เฉพาะเจ้ายี่ละ ว่าท่านผู้ใดก็ตามที่เป็นเจ้าผู้ครองนครพระนครนี้มาตั้งแต่สมัยโบราณกาล จนถึงสมัยท่านเจ้ายี่เป็นที่สุด ข้าพเจ้าขอถวายความเคารพ ขอทุกท่านจงเมตตาข้าพเจ้าให้ปลอดภัยด้วยประการทั้งปวง แล้วก็ช่วยงานนี้ให้เป็นไปด้วยดี แล้วก่อนที่จะนอนลงไปก็เห็นวัดนั้นไม่มีรั้วไม่มีกำแพง ก็คิดไว้ในใจว่าวัดนี้ควรจะมีรั้วมีกำแพงเป็นหลักฐานเพราะเป็นวัดในอำเภอ เป็นวัดอยู่ในเขตอำเภอใกล้ ๆ กับตัวอำเภอ แล้วก็ติดตลาดตลาดก็ตั้งอยู่ในเนื้อที่ของวัด วัดควรจะสวย แต่สภาพของวัดเวลานั้นดูไม่ได้เลย กุฏิใครเดินขึ้นไปก็ต้องเดินแบบสุภาพ ถ้าไม่สุภาพก็หล่นใต้ถุน เพราะมันผุไปหมด กุฏิก็โย้ ๆ เย้ ๆ ใกล้จะพังหมด ก็แปลกใจเหมือนกันเงินทองวัดนั้นก็ดีนี่ แต่วัดไม่ดี มันเป็นเรื่องที่แปลกมาก แปลกจริง ๆ วัดอยู่ใกล้ไม้ ใกล้หิน ใกล้ปูน ใกล้ทราย แต่วัดไม่สวย เพราะอะไรก็ไม่ต้องบอก ไม่ต้องพูดกัน

ในเมื่อนอนบอกเรียบร้อยหมดทุกท่านแล้ว ไม่ได้ออกชื่อทั้งหมดเพราะไม่รู้ว่าใครบ้าง ก็ปรากฏว่ามีทุกท่านมายืนเรียงกันอยู่เป็นแถว ประมาณ ๑๐ ท่านเศษ ๆ มีเจ้ายี่ยืนท้ายแถว ก็เลยพูดกับท่านว่าโยม คณะโยมทั้งหมดนี่น่ะ อาตมาตั้งใจจะทำรั้วกำแพงวัดนี้เรียกว่าจัดเป็นห้องประมาณ ๖๐ ห้องเศษ ๆ เอากันแค่ ๖๐ ห้องก็แล้วกัน อาตมาจะบอกบุญกับชาวบ้าน ขอให้โยมช่วยด้วย ทีนี้จำได้ว่าท่านองค์ที่มาทำหน้าสั้นหน้ายาวนั่นแหละเป็นคนพูดคนเดียว บอกได้ขอรับ ผมจะช่วย ถามว่าโยมจะช่วยน่ะ จะหาสักกี่วันจะครบจะหาเงินสักกี่วัน เอาแค่คนเขารับจะให้ แล้วไปจ่ายกันเวลาตรุษสงกรานต์แล้วขอให้ได้จริง ท่านบอกว่าถ้าประกาศหาละก็ งานนี้มัน ๓ วัน ๓ คืนขอรับ ได้ภายในงานนี้แหละเรียกว่างานนี้ไม่ทันเลิกจะครบ ๖๐ ห้อง ก็เลยบอกท่านว่า ถ้าโยมช่วยยังงี้ก็เป็นความดีแล้วตอนเดือน ๔ เดือน ๕ ตอนตรุษสงกรานต์น่ะ ขอให้ชาวบ้านเขามาช่วยให้ครบถ้วนที่เขารับปากไปแล้ว ท่านก็บอกว่าในตอนนั้นจริง ๆ จะได้มากกว่านี้ จะได้มากกว่า ๖๐ ห้องท่านก็ถามว่าจะให้ได้เงินก่อนหรือจะทำก่อน ตอบว่าถ้าเขารับปากจะทำก่อน ถ้ายังงั้นยิ่งดี

ใหญ่ ผมรับรองว่าได้มากกว่า ๖๐ ห้องแน่ถ้าทำก่อน ก็เลยรับปากท่านว่า อาตมาไม่ว่าทำอะไรทำก่อนได้เงินเสมอ ท่านก็เลยบอกว่าเอาละขอรับ ผมจะให้ลูกน้องมาควบคุมท่านคือป้องกันอันตราย พอท่านจะกลับก็บอกว่า โยมจะกลับหมดไม่ได้นะ ช่วยคุมงานด้วยงานนี้ให้ได้เงินดี ๆ ปลอดภัยจากอันตรายต่าง ๆ ท่านก็รับคำ แล้วทุกท่านก็ลากลับ ผู้พูดก็หลับ หลับไปสักชั่วโมง ตื่นขึ้นมาปรากฏว่ามีคนเขามาเยี่ยมประมาณ ๑๒ คน เห็นจะเป็น ๑๒ คน จำได้ยังงั้นนะ ถ้าพลาดก็ขอโทษด้วย ลืมตาขึ้นมาก็เลยพูดเรื่องกำแพงรอบวัด เมื่อพูดจบก็บอกว่า ฉันก็เป็นคนไม่มีเงิน เวลานี้ฉันมีเงินติดตัวอยู่ประมาณ ๖๐ บาท จะว่าไม่มีก็ไม่ได้ มันมี แต่ว่าฉันอยากจะทำกำแพงรอบวัดมีรั้วเป็นเหล็ก คิดราคาประมาณห้องละ ๓๕๐ บาท แต่ความจริงแพงกว่านั้น เอากันเท่านี้ก็แล้วกัน ฉันรับ ๑ ห้อง แล้วใครจะรับสักคนละกี่ห้อง ปรากฏว่าคนที่นั่งอยู่นั่น ๑๒ คน ได้ช่วยกำแพง ๑๖ ช่อง ๑๗ ทั้งของผู้พูด ตานี้ เมื่อได้รายชื่อแล้วก็ส่งให้กองอำนวยการเขาโฆษณา ประเดี๋ยวก็มีคนมารับช่อง ๒ ช่องเรื่อย ๆ จนกว่าจะครบงานปรากฏว่าได้ ๖๐ ห้องเศษ เมื่องานประจำปีผ่านไปพอมีทุนอยู่บ้างก็เลยบอกให้เจ้าอาวาสทำเลย บอกว่าถ้าเงินไม่พอก็ให้ซื้อวัตถุเป็นสินเชื่อทำไป ถึงเวลาตรุษสงกรานต์จริง ๆ ปรากฏว่าได้ประมาณเกือบ ๗๐ ช่อง นี่เป็นอานุภาพของผีนะท่านผู้ฟัง

๗. ผีพม่า

เรื่องของผีเจ้ายี่ก็ขอยุติกันเพียงเท่านี้ ยุติเจ้ายี่นะ แต่ความจริงเรื่องมีมาก เรามาพูดกันอย่างนี้เรียกว่าพูดกันเรื่องของผี ท่านจะเป็นเทวดาหรือพรหมอะไรก็ไม่ทราบละเราก็ยกประโยชน์ให้ท่านเป็นผีไปเสียก็แล้วกัน เพราะว่าท่านเป็นอทิสมานกาย เราเรียกกันว่าผี

ทีนี้ต่อมา ยังไม่จบละ เรื่องของวัดนี้มันยังไม่จบ ต่อมาก็ไปพักที่วัดนั้นอีก วันนั้นบังเอิญเจ้าอาวาสไม่อยู่ ขึ้นไปจากกรุงเทพฯไปเยี่ยมเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสลงมาที่กรุงเทพฯ สวนทางกัน เจ้าอาวาสนี้คือพระปลัดฉ่อง ในกุฏิของแกแปลก มาคราวไรไม่ปรากฏว่าแกนอนในกุฏิสักครั้งหนึ่ง แกนอนนอกกุฏิ วันนั้นพระเขาจัดให้เข้าไปนอนในกุฏิเจ้าอาวาส

มาคราวก่อน ๆ เขาไม่เคยให้เข้าไปนอนในนั้น คราวนี้เขาบอกว่าท่านเจ้าอาวาสไม่อยู่ นิมนต์อาจารย์ไปนอนข้างในเถอะขอรับ เขาว่ายังงั้น ก็เลยคิดว่ามันเงียบดี ก็นั่งคุยกันประมาณสัก ๕ ทุ่มเศษ หลังจากนั้นก็แยกกันไปนอน ผู้พูดก็เข้าไปนอนข้างใน หน้าที่บูชาพระ แต่เข้าไปแล้วมันก็ยังไม่ง่วง เลยหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน ถึงนาฬิกาตีบอกเวลา ๒๔ น. หรือ ๖ ทุ่ม ก็เลยคิดว่านี่เวลามันควรแล้ว ก็วางหนังสือลง จัดธูปเทียนบูชาพระ ตั้งใจว่าจะเข้าสมาธิเต็มอัตราสักครู่หนึ่ง ประมาณสักตี ๒ ก็จะนอน แต่ปรากฏว่าพอจุดธูปบูชาพระก็ขนลุกชัน ซู่ ๆ บังคับยังไงก็ไม่หยุด บังคับให้อาการอันนั้นหายไป ก็ไม่หาย มันเป็นแบบนี้ แต่อาการแบบนี้นี่เคยชนมาแล้วหลายวาระ ชนอะไร ชนรู้ที่ว่าผีมันแกล้ง ผีจะแสดงเดช เรียกว่าผีเขาจะอาละวาด ถ้าผีเขาจะเอาจริงละโดยมากมักจะทำแบบนี้ก่อน ให้ตกใจ มีความหวั่นหวาด แต่ว่าเรื่องนี้มันชินเสียแล้ว โดนมาไม่รู้กี่ร้อยครั้ง ถือว่าเป็นเรื่องปกติก็รู้อาการ เมื่อบังคับให้ขนหยุดลุกไม่ได้ ก็เลยนึกในใจว่านี่เจ้าผีอะไรสักตัวหนึ่ง มันคงจะเล่นงาน มองไปมองมาก็ไม่เห็นมัน มันเก่งเหมือนกัน ก็เลยพูดดัง ๆ บอกว่า เออ นี่ถ้าเก่งจริง ๆ แล้ว ก็แสดงตัวให้ปรากฏกันซีเพื่อน ไอ้เรื่องที่แกแสดงอานุภาพแบบนี้น่ะ มันเกินไปเสียแล้ว มันสายไป สายไปกว่าที่ฉันจะกลัวแก ถ้าเก่งจริงเชิญแสดงตัวให้ปรากฏ เมื่อพูดจบ เพื่อนก็เก่งเหมือนกัน แสดงตัวเดินออกมาจากหลังที่บูชาพระ เป็นพม่า นุ่งโสร่ง ผ้าโพกหัว มายืนอยู่ ก็บอกนี่ นั่ง นั่งเสียนะ แกอย่ามาทำยืนเก้ ๆ กัง ๆ น่ะ ไอ้พระอย่างฉันนี่ก็บวม ๆ อยู่นะ ไม่ค่อยจะดีนักหรอก ถ้าผีดีนี่ฉันเมตตา หรือว่าฉันบูชาเหมือนกัน ถ้าผีไม่ดีจับ ๒ ขาฟาดมาเสียหลายสิบรายแล้ว แน่ะ ขู่ผีส่งเข้านั่น นิสัยมันเคยนะ ความจริงไม่เอาใครจริงหรอก แล้วไอ้ปากมันเก่ง ตัวจริง ๆ ไม่เคยเก่ง ไอ้เจ้าผีนี่ก็ว่าง่ายเหมือนกัน นั่งลง เลยบอกเอ้า นั่งลงแล้วก็ไหว้พระเสียซี แกเห็นว่าฉันเป็นพระหรือว่าเป็นเปรต เขาก็เลยบอกว่าเห็นเป็นพระขอรับ จึงได้แสดงอานุภาพลองดู ถ้าเห็นเป็นเปรตละผมไม่เข้ามาใกล้หรอก ผมรังเกียจเปรต ก็เลยบอกว่า อ้าวนี่แกเป็นผีนี่ ไม่ชอบกับเปรตหรอกรึ เขาบอกว่าผีนี่มันมีหลายชั้น พวกเปรตก็มี อสุรกายก็มี พวกสัมภเวสีก็มี แล้วก็ภุมเทวดา รุกขเทวดา อากาศเทวดา พรหม เขายกประโยชน์ให้เป็นผีหมด ก็พูดดีเหมือนกัน ถามว่าแกเป็นผีพวกไหนล่ะ แกก็เลยบอกว่าเป็นผีพวกอากาศเทวดา

ถามว่าอยู่ชั้นไหน ตอบว่าอยู่ชั้นปรนิมมิตวสวัสดี แหมสูงเสียด้วย อีตาหมอนี่ ก็เลยบอกว่าเทวดาชั้นปรนิมมิตวสวัสดีนี่เขาไม่ได้นุ่งโสร่งนี่ นี่แกนุ่งโสร่งโพกหัวนี่ เทวดาจ๋องกร๋องอะไร ฉันไม่เชื่อแก เขาบอกว่า เอ้า ไม่เชื่อประเดี๋ยวผมจะแสดงภาพเทวดาให้ปรากฏก็ได้ พูดจบแกก็กลายเป็นเทวดา สวยมาก อีคราวนี้ยิ้มแย้มแจ่มใสดี ก็เลยถามแกว่า นี่แกมาอยู่ที่นี่ได้ยังไง แกมายุ่งกับที่นี่เพราะอะไร เขาก็เลยบอกว่าหัวกะโหลกผมอยู่ใต้โต๊ะบูชาขอรับ นิมนต์ล้วงเอาออกมา หัวกะโหลกในสมัยที่ยังเป็นมนุษย์ ก็เลยดึงเอาหัวกะโหลกออกมา หัวกะโหลกเบ้อเร่อทีเดียว โตกว่าบาตรเยอะ ถามว่าหัวกะโหลกมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง แกก็บอกว่าในสมัยที่ประเทศพม่ากับประเทศไทยรบกัน แกถูกเกณฑ์ให้มารบ แต่ความจริงแกไม่ได้เต็มใจมารบ เมื่อเขาเกณฑ์แกก็ต้องมา ถ้าไม่มาก็หมายความว่าตาย ๗ ชั่วโคตรในสมัยนั้น มีเกณฑ์บังคับว่าฆ่ากัน ๗ ชั้นของคนเลย ชั้นบนขึ้นไปก็ถึงทวด ชั้นล่างลงไปก็ถึงหลาน เรียกว่าตระกูลนั้นทั้งตระกูล จะไม่มีใครเหลือ เมื่อเขาเกณฑ์ให้มารบก็มารบ ขณะที่มารบก็มาตายอยู่ที่ข้างกำแพงเมืองสรรค์บุรี ก็เลยถามแกว่าคนมารบกันนี่ เวลาตายมันน่าจะลงนรก ทำไมตายไปเป็นเทวดา แกก็เลยบอกว่าตามปกติผมเป็นฆราวาส ผมเป็นชาวบ้านน่ะ สมัยนั้นพระพุทธศาสนายังรุ่งเรือง ผมก็นับถือพระพุทธศาสนา เคยเจริญฌาณ ตานี้ที่มานี่ก็ด้วยการเกณฑ์นี่ขอรับ ไม่ได้มาด้วยความเต็มใจ เขาให้มารบก็ต้องรบ เขาให้ตีก็ต้องตี เขาให้ฟันก็ต้องฟัน แต่ว่าจิตใจของผมนั้นผมไม่เคยทิ้งพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณเลย นึกถึงคุณพระคุณเจ้า ฯ คุณพ่อคุณแม่อยู่เสมอ ก็ตั้งใจไว้ว่า งานที่ทำนี้ ไม่ได้ทำด้วยความเต็มใจ ทำด้วยความจำใจ ถ้าไม่ทำตัวคนเดียวตายก็ไม่เป็นไร ตานี้ญาติตั้งแต่ญาติเล็กจนถึงญาติผู้ใหญ่จะตายหมด เรียกว่าโคตรทั้งโคตรจะไม่เหลือ คนอื่นที่ไม่ได้มีความผิดด้วยจะพลอยตายก็เลยตัดสินใจมากับเขา ผมไม่ได้เต็มใจรบ ถามว่าขณะที่รบน่ะ ฆ่าใครตายบ้างหรือเปล่า บอกว่าผมมาคราวนี้คราวเดียวครับ ไม่ทันจะฆ่าเขาหรอก เวลาเขาสั่งให้ตีกำแพงเมืองผมก็นั่งปลุกตัว ไอ้คำว่าปลุกตัวน่ะ ไม่ได้ปลุกอะไร นั่งเข้าฌาณ พอจิตเป็นฌาณก็คลายออกมาก็คิดว่าถ้าข้าพเจ้าเคยฆ่า เป็นศัตรูกับใคร เคยจองล้างจองผลาญใครมา ถ้าทำกันไปก็ให้ทำเฉพาะถูกคนนั้น แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ตั้งใจจะฆ่าใคร ถ้าหากว่าคนใดที่เขาเคยเป็นศัตรูกับข้าพเจ้า

เคยจองเวรจองกรรมกันมา ถ้าเขาฆ่าข้าพเจ้าตายก็ขอให้เป็นอโหสิกรรมกัน เมื่อเขาตีกลองรบ เขาสั่งให้ปิดกำแพงเมือง ก็วิ่งเข้ามาไม่ทันจะถึงกำแพง พอถึงข้างคูก็ปรากฏว่าถูกยิงกราดตาย ไม่ทันได้ดีได้พ้นใคร จิตใจก็ยังนึกถึงพระ เวลาตายแล้วผมก็เลยไปเป็นเทวดาชั้นปรนิมมิตวสวัสดีตามผลของญาณที่ได้ไว้ แต่ว่าเวลาตาย มันตายนอกญาณ แต่จิตนึกถึงคุณพระเข้าไว้

๘. ผีผู้หญิง

ตานี้จะมาพูดกันถึงผีในเขตอำเภอชัยนาท สำนักวิปัสสนาอะไรเดี๋ยวนี้ เขาตั้งชื่อว่าวัดโพธิภาวนาราม อยู่หลังจังหวัดชัยนาท สถานที่จะพึงรู้เรื่องคดีต่าง ๆ ก็ต้องมาเอาจากตรงนี้ให้มาก เป็นจุดศูนย์กลาง เพราะเป็นสำนักวิปัสสนา อีกประการหนึ่งในเวลานั้นสำนักวิปัสสนานี้เป็นสำนักที่รุ่งเรืองมาก คนขึ้นมาก เรียกว่าวัดต่าง ๆ ชาวบ้านบอกว่าไม่รู้จะใส่บาตรพระองค์ไหนถึงจะได้บุญ ทั้งนี้ก็เพราะว่าพระผู้ใหญ่ทำไม่เป็นเรื่อง เขาก็เลยพลอยรังเกียจพระผู้น้อยไปด้วย ก็น่าเห็นใจชาวบ้าน เพราะว่าวัตถุต่าง ๆ สิ่งของต่าง ๆ ที่เขาจะนำมาถวายพระเขาหามาได้ด้วยความเหนื่อยยาก เมื่อเขาให้เขาก็หวังผลตอบแทนคือบุญกุศล แต่ทว่าคนที่ทำตนเป็นบุญไม่มีบุญเสียแล้ว กลายเป็นอสุรกายไป เรียกว่ากลายเป็นเปรตหรือเป็นสัตว์นรกไป ทีนี้การทำบุญกับสัตว์นรกนี่ ไม่มีอานิสงส์ ไม่มีอานิสงส์ฝ่ายดี ถ้าจะมีก็คือลงนรกไปตาม ๆ กัน อย่างท่านโกกาลิกะบูชาท่านเทวทัต เมื่อท่านเทวทัตตายแล้ว ลงอเวจีไปแล้ว ท่านโกกาลิกะก็ตามไป ตามไปอยู่อเวจีด้วยกัน ทั้งนี้เพราะว่าท่านเทวทัตปฏิบัติตนเป็นสัตว์นรก ท่านโกกาลิกะคบหาสมาคมบูชาความดี ก็ลงนรกไปด้วย อันนี้ก็น่าจะเห็นใจบรรดาท่านพุทธบริษัทเหมือนกัน เขาต้องการความดีแต่ว่าเวลาที่เขาทำลงไป แทนที่เขาจะอ่อยเหยื่อให้แก่คนดี กลับไปสนับสนุนคนชั่ว ทีนี้คนชั่วเวลาแนะนำจะแนะนำวิธีไหนก็ต้องเอาความชั่วนี่แหละยกมาว่าเป็นความดี คนเราทุกคนในเมื่อเขาต้องการความดี และในเมื่อเขาเห็นคนนั้นเป็นคนดี เขาก็เลยคิดว่าคำแนะนำนั้น ๆ เป็นของดีก็เลยปฏิบัติตาม เมื่อปฏิบัติตามแล้วผลจะเป็นยังไง ถ้าเขาแนะนำในทางที่ชั่ว ผลที่ได้รับมันก็ชั่ว เวลาตายแล้วผลของความชั่วก็สั่งลงอบายภูมิสบายใจ นี่เห็นใจชาวบ้าน เมื่อเขาบอกข่าวมาว่าถ้าจะได้ทราบข่าวให้ดีละก็ต้องมาสำนัก

วิปัสสนาวัดโพธิ์หลังจังหวัดชัยนาท ผู้พูดก็มา เอาพระปลัดฉ่องมาด้วย มาเป็นเพื่อนกัน เพราะว่าไม่รู้จักสำนักนี้ เพราะเวลากลางคืนสำนักนี้ก็ดีเหมือนกัน เป็นสำนักวิปัสสนายุบหนอพองหนอ อันนี้อาตมาคือผู้พูดไม่ได้ประณามว่าเขาดี ไม่ดีนะ เรื่องยุบหนอพองหนอหรืออะไรก็ตามเถอะ ถ้าทำถูกทำดีใช้ได้ทั้งนั้น ไม่ใช่จะว่าสำนักนั้นดีไม่ดี นี่บอกชื่อให้ทราบ ประเดี๋ยวจะว่าสำนักวิปัสสนาอะไร ชื่ออะไร แล้วการเจริญสมถวิปัสสนาเวลานี้ก็รู้สึกว่าจะให้ชื่อต่าง ๆ กัน สำหรับสำนักนี้เป็นสำนักยุบหนอพองหนอก็เลยบอกให้ทราบ แล้วปฏิปทาการต้อนรับของท่านเจ้าสำนักก็รู้สึกว่าเป็นสมถะจริง ๆ ท่านไม่มีอะไรหรอก เสื่อท่านก็ไม่มีมาปูให้นั่ง แล้วการต้อนรับ น้ำร้อนน้ำชาก็ไม่มี ความจริงผู้พูดเป็นคนไม่ติดน้ำร้อนน้ำชาต้องการน้ำเย็นธรรมดา แล้วท่าทางของท่าน ท่านเจ้าสำนักก็เป็นพระราชาคณะ แต่ว่าลีลาของท่าน ก็รู้สึกว่าไม่มีอาการของราชาคณะ ถ้าจะไปดูกิริยาของนักปฏิบัติในที่นั้น ก็รู้สึกว่าจะทำท่าตึง ๆ อยู่สักนิด คล้าย ๆ กับว่าจะเคร่ง ๆ อยู่สักหน่อย แต่เมื่อพิจารณาไปจริง ๆ ก็รู้เหมือนกัน รู้เหมือนกันว่านักปฏิบัติอันดับนี้เข้าสู่ระดับไหน อันนี้เราไม่พูดกันดีกว่า เราจะมาพูดกันเรื่องผี เมื่อคุยกันด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดีของท่านเจ้าบ้าน ทั้งฝ่ายพระและฆราวาส ก็อยากทราบเรื่องราวต่าง ๆ ในฐานะที่ท่านเองท่านเจ้าสำนักเป็นคณะกรรมการสงฆ์จังหวัดชัยนาท ท่านก็เล่าพฤติการณ์ต่าง ๆ ให้ฟัง ฟังแล้วก็สลดใจ ก็กราบเรียนท่านว่าทำไม ในเมื่อพระเดชพระคุณเป็นคณะกรรมการสงฆ์จังหวัด ทำไมไม่จัดการเรื่องนี้ให้มันเป็นเรื่องดีขึ้นมาให้ได้ แล้วปล่อยให้มันเกิดขึ้นได้ยังไง ท่านก็บอกว่าผู้ใหญ่ในกรุงเทพ ฯ เขาสนับสนุนกัน พระองค์นั้นมาถ้ามีเรื่องอะไรก็ตาม เขาพยายามอุ้มชูกัน มีใครเขาฟ้องร้องเข้าไป เขาก็แต่งตั้งกันให้สูงขึ้นมาอีก เป็นการสนับสนุนความชั่วที่เขาทำ พวกเราเป็นพวกไม้ซีกนี่ ไม่มีอำนาจไปงัดไม้ซุง ก็จริงของท่าน เมื่อรับฟังท่านแล้วก็สลดใจ บอก เอ๊ เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงนะนี่รับฟังมามากแล้ว ชาวบ้านพูดให้ฟัง พระผู้น้อยพูดให้ฟังก็ไม่ค่อยจะเชื่อ แต่นี่ท่านผู้ใหญ่พูดให้ฟังเอง มันก็ต้องเชื่อ

หลังจากนั้นเป็นเวลาค่ำ เป็นฤดูหนาว กุฏิว่าง ๆ มีอยู่ ๒-๓ กุฏิ ท่านเจ้าวัดก็รู้สึกว่าใจดีจริง ๆ ท่านไม่ได้นิมนต์เขาไปนอนในกุฏิหรอก มันจะได้พ้นความหนาวไปบ้าง

ท่านบอกให้นอนที่ศาลาดินที่เขาสร้างใหม่ ๆ ไม่มีอะไรบังอยู่โคนต้นโพธิ์ ก็นั่งนึกในใจบอกเออ นี่ท่านคงเห็นว่าพระกรุงเทพ ฯ อย่างเรานี่เป็นคนไม่รู้จักความหนาว ก็ช่างท่านเถอะ ในฐานะที่ท่านเป็นนักสมถวิปัสสนาใจท่านเย็น พระราชาคณะองค์นี้ชื่ออะไรไม่นำชื่อมาพูดดีกว่า ประเดี๋ยวจะพากันแช่งท่าน เวลากลางคืนจะนอนก็รู้สึกว่าไม่มีหมอนก็เอาเสื่อยาวที่เขาปูที่ศาลามาปูเข้าแล้วไอ้ตอนที่เหลือม้วน ๆ อยู่ทำหมอน แล้วก็ผ้าห่มก็คือผ้าจีวรที่ติดตัวไปสององค์กับพระปลัดฉ่อง นอนไกลกันประมาณสัก ๓ วา ไม่ได้นอนใกล้กัน

พอนอนลงไปตอนหัวค่ำ ตื่นขึ้นมาประมาณสัก ๖ ทุ่ม รู้สึกว่ามีใครมานอนเบียดก็นึกในใจว่าเอ๊ะ พระปลัดฉ่องนี่น่ากลัวเขาจะกลัวผี มานอนเบียดทำไม ขยับข้างซ้ายก็ถูกข้างขวาก็ถูก ก็คิดในใจว่านี่มัน ๒ คนนี่ แล้วก็ไม่เป็นเนื้อของผู้ชาย เพราะเนื้อของผู้หญิงนี่ เมื่อก่อนบวชก็เคยกระทบมา มันไม่เหมือนกัน ก็เลยลืมตาขึ้นมาดู ดูพระปลัดฉ่องก็นอนไกลที่เดิม แต่ ๒ คนนี่เป็นฆราวาส ไม่ใช่พระปลัดฉ่อง ก็เลยถามว่า พี่ชายมานอนยังไงล่ะ เขาก็บอกว่า นอนเป็นเพื่อนขอรับ ก็ว่าดีขอบใจ ดีแล้ว จะได้ปลอดภัยแล้วก็นอนหลับตา สักประเดี๋ยว ประเดี๋ยวก็รู้สึกตัวว่าตา ๒ คนนี่แกลุกออกไปจับผู้หญิงคนหนึ่ง รัดคอแล้วก็ดึงออกไป พอดีลืมตามาก็เห็นเป็นผู้หญิง ห่มผ้าตะแบงมาน รูปร่างไม่โตนัก ก็เลยบอกว่าพี่ชายปล่อยมันเถอะ มันเป็นผู้หญิง มันจะเข้ามาขอส่วนบุญละมังมันก็ปล่อย ปล่อยแล้วแกก็นั่งอยู่ข้างนอก อีตอนนี้นอนอีกรู้สึกว่าใกล้จะหลับ พอเคลิ้มลงไปเหมือนกับหลับน่ะ หลับไปนิดหนึ่ง มันมีอาการเจ็บปวดที่หน้าอก ๒ จุด เหนือราวนมทะลุหลัง ลืมตาขึ้นมาดูเห็นแม่หญิงคนนั้นเอามือมา ๒ มือเอานิ้วจี้ลงไป ดิ้นเท่าไหร่มันก็ไม่หลุด มันก็ไม่ปล่อย ก็เลยเรียกอีตา ๒ คน บอกพี่ชาย นั่งอยู่ทำไม มาดึงอีคนนี้ออกไป ไล่ตีมันไปทีเถอะ มันทำฉันเจ็บเหลือเกิน แกก็มารัดคอไป อีกคนหนึ่งเอาไม้ตีตี ๒-๓ ที มันก็วิ่งจู๊ดหนีไป ถามว่าพี่ชายปล่อยมันมาทำไมน่ะ แกก็บอกผมจับมันไล่ออกไปแล้วนี่ ท่านบอกให้ปล่อยผมก็ปล่อยน่ะซี ก็บอกว่าเวลาที่มันทำอันตรายฉันน่ะทำไมพี่ไม่ไล่มัน แกก็เลยบอกว่า มันเป็นคำสั่งของท่าน ท่านสั่งให้ปล่อยให้มันมา มัน

จะทำอะไรก็เป็นเรื่องของมัน ถ้าหากท่านยังไม่สั่งให้ผมไล่ ผมก็ไล่ไม่ได้ เพราะผีเขารับคำสั่งและปฏิบัติคำสั่งเคร่งครัด

นี่แหละละท่านผู้ฟัง เวลาก็ใกล้จะครบชั่วโมงแล้ว จะหยุดกันแค่นี้นะ เป็นอันว่าเรื่องราวของผีที่เล่าให้ฟังนี่เป็นเรื่องที่พบมาเอง แต่ว่าท่านที่ฟังทุกท่านน่ะ จะเชื่อหรือไม่เชื่อเป็นเรื่องของท่านก็แล้วกัน เป็นอันว่าเรื่องของผีวันนี้ก็พักกันก่อน ก่อนที่จะลาก็ให้พรกันตามปกติ ขอให้ทุกท่านที่รับฟังจงประสบแต่ความสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคล และจงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัย ๔ ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ ทุกท่านประสงค์สิ่งใดขอให้ได้สิ่งนั้นสมความปรารถนา

๙. สัมภเวสี

ท่านผู้ฟังทั้งหลาย วันนี้ตรงกับวันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖ การคุยกันนี้คุยกันทุกวันไม่ได้ เพราะว่าภาระมันมีอยู่ เลยหาวันว่าง ๆ ที่มันไม่มีภาระมาคุยกันวันละ ๑ ชั่วโมง สำหรับวันนี้ก็เอาเรื่องผีมาคุยกันสัก ๒ เรื่อง เพราะว่าเรื่องผีน่ะความจริงมีอยู่มาก แต่ว่าถ้าจะคุยกันมากเกินไปก็เกรงว่าจะเบื่อ จะหาว่าเป็นคนบ้าผีเกินไป ความจริงก็ไม่ใช่บ้าใช่บอเรื่องผีหรอก แต่ทว่าไปพบผีเข้าจริง ๆ เรื่องที่เล่าให้ฟังก็ส่วนมากเป็นเรื่องที่พบมาเอง วันนี้จะเล่าเรื่องผีสัมภเวสี

คำว่าผีสัมภเวสีนี่ ที่ชาวบ้านเรียกกันว่าผีตายโหง สำหรับผีตายโหงนี่จะถือว่าเป็นผีสัมภเวสีเสมอไปก็ไม่ได้ บางรายเมื่อถึงวาระจะต้องตายแบบนั้น ตามกฎของกรรม เมื่อเวลาตายแล้วเขาก็ไปสู่อำนาจตามกฎของกรรม กล่าวคือไปรับสุขและรับทุกข์ อันนี้ไม่เรียกว่าสัมภเวสี เรียกว่าไปเกิดเลย เกิดในนรก เกิดเป็นเปรต เกิดเป็นอสุรกาย เกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉาน เกิดเป็นคน เกิดเป็นเทวดา เกิดเป็นคนหรือไปนิพพาน อาการตายไปนิพพานนี่ตายแบบตายโหงก็ถมไป เช่นในสมัยพระพุทธเจ้ามีชีวิตอยู่ คนฟังเทศน์จบได้สำเร็จอรหัตผล แต่ทว่าไม่เคยบำเพ็ญทาน เช่นผ้าผ่อนท่อนสไบไว้ในพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าจะทรงตรัสเรียกว่า เอหิภิกขุ แปลว่า เจ้าจงเป็นภิกษุมาเกิด ผ้าไตรจีวร

ที่สำเร็จด้วยฤทธิ์ก็ไม่มี เพราะว่าเขาไม่ได้ทำไว้ก่อน สมัยนั้นร้านขายผ้า ขายจีวรไม่มีเหมือนสมัยนี้ เพราะว่าพระพุทธศาสนาเกิดขึ้นมาใหม่ ๆ ไปไหนก็เป็นคนใหม่เสียหมด ร้านเจ็กร้านจีนไม่ค่อยมี นักบวชก็ยังไม่ค่อยมากนัก นักบวชไม่ดื่นดาษเหมือนประเทศไทยในสมัยนี้ ฉะนั้นร้านค้าผ้าสำหรับพระจึงไม่มี พระลำบากในการหาผ้าใช้ ต้องไปเก็บผ้าที่เขาทิ้งมาปุ ๆ ปะ ๆ ประกอบกันเข้าจากผืนเล็กมาเป็นผืนใหญ่ แล้วนำมาห่มมานุ่ง นี่เป็นระเบียบของพระ เมื่อการหาผ้าได้ยาก แล้วเขาไม่ได้เคยทำบุญเรื่องผ้าผ่อนท่อนสไบไว้ก่อน พระพุทธเจ้าก็ไม่กล้าเรียก ใช้คำว่าเอหิภิกขุ เพราะว่าถ้าตามธรรมดาพระองค์ทรงตรัสว่าเอหิภิกขุ แปลว่าจงเป็นภิกษุมาเถิด ผ้าที่สำเร็จด้วยฤทธิ์จะลอยมาในอากาศสวมตัวเขาพอดี ทั้งนี้ก็เพราะว่าเขาต้องเคยถวายผ้าไตรจีวรไว้ในพระพุทธศาสนาในชาติก่อน ๆ แต่ว่า คนก็มีหลายสิบท่านด้วยกันที่ปรากฏว่าฟังเทศน์แล้วเป็นพระอรหันต์ พระพุทธเจ้าทรงพิจารณาแล้วว่าเขาไม่เคยถวายผ้าไตรจีวรไว้ในพระพุทธศาสนา รู้ ท่านรู้นะ สัพพัญญู คำว่าสัพพัญญู แปลว่า รู้ทั้งหมด พระพุทธเจ้าที่ไม่รู้อะไรไม่มี ก็ทรงตรัสว่าเมื่อเจ้าปรารถนาจะบวช จงไปหาไตรจีวรมา ถ้าได้ผ้าไตรจีวรมาแล้วเราจะบวชให้ ผู้นี้ปรากฏว่าในขณะที่ไปหาผ้าไตรจีวรในขณะที่กำลังเป็นฆราวาส คือร่างกายเป็นฆราวาสแต่ใจเป็นพระเต็มเปี่ยม เพราะเป็นอรหันต์ ร่างกายที่มีความเลวอยู่มาก ไม่สามารถจะทรงความเป็นพระอรหันต์ไว้ได้ก็เลยต้องตาย ทีนี้ถ้าจะป่วยตายมันก็ป่วยไม่ทัน แล้วก็ตายไม่ทัน ในที่สุดก็ตายเพราะอุบัติเหตุ วัวขวิดตายบ้าง มีการกระทบกระทั่งอะไรตายเสียบ้าง อย่างนี้เป็นต้น เรียกว่าการทรงความเป็นพระอรหันต์สำหรับฆราวาสไม่มี คนที่เป็นพระอรหันต์แล้ว ถ้ายังไม่ได้บวช อย่างช้าวันรุ่งขึ้นก็ตาย ไม่ใช่ ๗ วัน

ตานี้ สำหรับผู้ที่ตายไปแล้วด้วยการถูกฆ่าเราเรียกกันว่าสัมภเวสี เฉพาะบางท่านนะ บางท่านก็ไม่ใช่สัมภเวสี อย่างพระอรหันต์ก็กล่าวมาแล้วว่าถูกวัวขวิดตาย หรือตายด้วยอุบัติเหตุ เวลาตายแล้วท่านไปนิพพานเลย อย่างนี้ไม่เรียกกันว่าสัมภเวสี สำหรับพวกที่เรียกกันว่าสัมภเวสีก็มีอยู่ว่า เวลาตายแล้ว ด้วยกรณีใด ๆ ก็ตาม ยังไม่ครบอายุขัยที่ไปยังเข้าไม่ได้ จะไปนรกก็เข้านรกไม่ได้ จะไปเป็นเปรต อสุรกาย สัตว์เดียรัจฉาน หรือเป็นมนุษย์ เป็นเทวดา เป็นพรหม อย่างนี้ ไปไม่ได้ เพราะยังไม่ถึงเวลาจะไป ก็

เลยต้องท่องเที่ยวไป เดินไปเดินมา เดินมาเดินไป ไปหิวโซเซ ๆ พวกนี้พวกหมอผีชอบเรียกเอาไปเลี้ยง เพราะว่าแกลำบาก เมื่อมีใครเขานำไปเลี้ยง แกก็ต้องไปเหมือนกะเขานั่นแหละ เข้าบ้านโน้นก็ไม่ได้ เข้าบ้านนี้ก็ไม่ได้ อาหารที่จะกินก็ไม่มี ถ้ามีใครพามาชวนเข้าก็ไป ยังไง ๆ ก็คิดว่าทำงานให้เขาเพียงแค่กินอิ่มก็พอ นี่มีสภาพเหมือนกันนะผีกับคน ผีก็เหมือนคนเพราะไอ้ผีนั่นคือจิตใจของคนที่มันเคลื่อนออกจากร่าง สภาพความรู้สึกมันก็เหมือนกัน ไม่แตกต่างกับของเดิม วันนี้จะมาเล่ากันถึงเรื่องสัมภเวสี คือว่าคนตายยังไม่ครบอายุที่จะตาย

ผีตนนี้มีนามว่าเจ้าเสนอ นายเสนอนะ นามสกุลว่าอะไรจำไม่ได้ เป็นคนจังหวัดสุพรรณบุรี นายเสนอคนนี้ ตามปกติเป็นคนดีมาก เรียกว่าคนทั้งตำบล หรือหลาย ๆ ตำบลใกล้เคียงชอบใจนายเสนอ รักใคร่นายเสนอ เพราะเป็นคนดี ไม่เกกมะเหรกเกเร ไม่ใช่เป็นคนอันธพาล ดีในด้านสงเคราะห์ช่วยเหลือ จัดว่าเป็นสังคหะวัตถุ นิยมในการสงเคราะห์ ใครเขาจะมีการมีงานที่ไหน พ่อเสนอก็ไปที่นั่น เจ้าของงานก็ดีใจ เพราะแกทำงานทุกอย่าง ทุกอย่างถ้าไม่เกินความสามารถ แล้วพูดจาก็ดี เป็นที่รักของคนทั่วไป แต่ทีนี้เรื่องที่เจ้าเสนอจะถูกฆ่าตาย ถูกตำรวจยิงตาย เรื่องก็มีว่า วันหนึ่งวัดสารี อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี เขามีงานกัน ดูเหมือนว่าจะมีงานประจำปี ทีนี้ในงานนั้นพวกนักเลงการพนันก็ไปเล่นการพนันในวัด ไอ้นี่ดูเหมือนว่าจะเป็นประเพณีเสีย ๆ มามาก บางวัดเป็นวัดของเจ้าคณะจังหวัดเองในเมือง เคยเห็นเวลาเขามีงานศพกันก็ต้องไปตั้งวงการพนันกันบนศาลา เอาศาลาเป็นบ่อนการพนัน อย่างนี้ก็รู้สึกว่าแย่มาก จะไปโทษพระท่านเลยทีเดียวก็ยาก เพราะคนที่ไปเล่นบางทีก็เป็นคนมีศักดิ์ศรีใหญ่ พระเกรงใจไม่กล้าจะไปพูด ถ้าไปพูดกันเข้าพวกศักดิ์ศรีใหญ่พวกนี้ ความจริงไม่ใช่ศรีดี เป็นสีดำ ไม่ใช่สีขาว พวกสีดำนี้เข้าที่ไหนแย่ที่นั่น แต่ความจริงบ่าเหลือง แน่ะ บ่าเหลืองแต่สีของใจดำ ไม่ได้รู้หรอกว่าอะไรเป็นอะไร อะไรควรอะไรไม่ควร ยกตัวว่าเป็นผู้เลิศเป็นผู้ประเสริฐ ฉันมียศชั้นนั้น ฉันมียศชั้นนี้ ฉันมีศักดิ์ศรีชั้นนั้น ยังงี้ แต่ว่าจิตใจทรามมาก น่าเสียดายยศ น่าเสียดายตำแหน่ง ที่พระมหากษัตริย์ทรงมอบหมายให้ นี่พวกนี้ละเป็นพวกสำคัญนัก มีวัดที่ไหนละก็ตั้งบ่อนที่นั่น ถ้าไปว่าเข้าละก็บอกพวกคนนั้น

คนนี้เขาเป็นหัวหน้า แต่ว่าอาตมาเองไม่เคยนะ สำหรับที่อาตมาอยู่เองไม่เคย เพราะว่าก็ไม่เคยให้อภัยใครเหมือนกัน ไม่ได้ด่าเขาหรอก ถ้าใครเขาเล่นกันจริง ๆ ก็เอาภาพ เอากล้องไปถ่ายภาพไว้ เขาถามว่าถ่ายทำไม ตอบว่าถ่ายเพื่อเก็บหน้าคนดีไว้ดู แล้วบางทีก็เมื่ออัดฟิล์มเสร็จ ทำรูปเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ส่งไปให้ผู้บังคับบัญชาเขาพร้อมทั้งคำชมเชยเขียนจดหมายติดไปด้วย ชมเชยความดีของลูกน้องที่มาคุมงาน อย่างนี้เมื่อผู้บังคับบัญชาเห็นว่าลูกน้องทำดีมากก็มีหลายรายเหมือนกันให้รางวัลเป็นพิเศษ เรียกว่าปล่อยไปอยู่บ้านก็กินลำบาก นอนลำบาก เลยเข้ากรุงไป อย่างนี้ไม่ได้แกล้ง แต่ว่าทำไม่ถูก ก็เลยทำตามระเบียบให้เขารู้ระเบียบเข้าไว้ ว่าการปฏิบัติแบบนั้นมันมีความดีมาก ไม่เปลืองเงินเปลืองทองมาก ไม่ต้องอยู่เวรอยู่ยาม

ตานี้ สำหรับเจ้าเสนอก็เหมือนกัน เมื่อชาวบ้านเขาไปตั้งบ่อนการพนันกันคราวนี้ในบ่อนการพนันก็มีเรื่อง เจ้าเสนอก็วิ่งเข้าไป วิ่งเข้าไปแล้วก็ยกมือไหว้คนนั้นที ยกมือไหว้คนนี้ที เรียกว่าพี่ป้าน้าอาว่าขอโทษเถอะมันเป็นงานวัด อย่าให้มีเรื่องเอะอะโวยวายเลย ท่านจะเล่นก็เล่นกันไป ถ้าหากไม่พอใจจะเล่นจะเลิกก็ตามใจ ไม่ได้ว่าอะไร ก็พูดดี ๆ พอเข้าไปแล้วก็ปรากฏว่าคนคุมบ่อนเป็นตำรวจ เอาพานท้ายปืนตีหน้า ลงมานอนอยู่ เขาโกรธนะ บ่อนของเขา เขาคุมบ่อนของเขาอยู่นี่ ไปตักเตือนคนในบ่อนของเขา เขาก็เอาพานท้ายปืนยาวกระแทกหน้าเข้าให้ เจ้าเสนอนอนหงายผลึ่ง เกือบจะชัก พอดีลุกขึ้นมาได้ไอ้คนเรานี่เป็นคนธรรมดาก็มีโทสะ ก็เลยชักมีดแทงตำรวจเข้าให้ ตำรวจก็ยิงอีกนัดหนึ่งเลยต่างคนต่างตาย เมื่อต่างคนต่างตายแล้ว ปรากฏว่าศพเจ้าเสนอถูกประคับประคองอย่างดี ชาวบ้านทั้งตำบลและตำบลใกล้เคียงต่างคนต่างจัดงานศพอย่างหรูหรา แต่ศพตำรวจไม่มีใครสนใจ ปล่อยทิ้งไว้ตรงนั้นจนเน่าหึ นานหลายวันกว่าทางการจะมาเชิญเอาไป เพราะชาวบ้านไม่มีใครแยแส ปล่อยให้เหี้ยบ้างตะกวดบ้างสุนัขบ้าง ทึ้งกันตามอัธยาศัย เครื่องแบบก็ไม่มีใครถอดให้ นี่เป็นการประกาศผลความดี ชาวบ้านบูชาความดีเกรงความดีจะเสื่อม แม้แต่เครื่องแบบก็ไม่มีใครแตะต้อง

ตานี้ มาว่าถึงเรื่องเจ้าเสนอต่อไป เมื่อมันตายแล้วคนรู้จักมาก มันก็เคยทำความดีกับคนไว้มาก ทีนี้มันก็แสดงตัวในฐานะที่เป็นสัมภเวสี นี่ก็แสดงตัวให้ปรากฏบ่อย ๆ มีคน

หลายคนรายงานให้ทราบ ว่าผีเจ้าเสนอนี่มันดุจริง ๆ เขาไม่เรียกเสนอหรอก เขาเรียกเหนอเฉย ๆ ว่าผีเจ้าเหนอมันดุจริง ๆ ลูกหลานไปทำการทำงานหลังบ้านเจ้าเหนอมันหลอกอยู่เสมอ แต่ว่าอาตมาได้ฟังก็ไม่สนใจเพราะเป็นเรื่องธรรมดาของผี วันหนึ่งมีโอกาสเข้าไปในจังหวัดสุพรรณบุรี ไปที่ตำบลสารี ก็ไปคุยกับเจ้าของบ้านคนหนึ่ง แล้วเด็กสาว ๆ อายุ ๑๕ – ๑๖ คนหนึ่ง อยู่บ้านติดกัน ดูเหมือนว่าจะออกไปเก็บผักมาทำอาหารหลังบ้าน ประเดี๋ยวเดียวก็วิ่งเข้าบ้าน ปรากฏว่ามานอนร้องครวญครางอยู่ ร้องครางแล้วใครเขาถามว่าเป็นอะไรมันก็ไม่ตอบ ร้องดังมาก เอามือกุมที่หน้าอก อีตรงที่กุมที่หน้าอกนะ เป็นตรงกับที่เจ้าเสนอถูกยิงพอดี มันถูกยิงตรงนั้น ตามธรรมดาผีที่ตายที่จะมาเข้าใคร ถ้าเป็นโรคอะไร เขาจะแสดงอย่างนั้น หมายความว่าเวลาเขาตาย ทุกขเวทนามันครอบงำมากอย่างไหนเขาจะแสดงให้ปรากฏ ท้องตาย เวลามาเข้าใครก็แสดงอาการปวดท้อง คนขาหักตายเวลามาเข้าคนก็แสดงอาการขาหัก แต่ความจริงสมัยเป็นผีขาไม่หักไม่ต้องตั้งโรงพยาบาลผี ไม่ต้องรักษาผี เวลานี้ดูเหมือนว่าโรงพยาบาลผีมีมาก พากันรักษาผี นี่เป็นของแปลก เห็นจะเป็นพวกที่ไม่เคยเห็นผีจริง ๆ ท่านจะเดาเอา เห็นว่าผีเวลามาเข้าคน ผีขาเป๋เวลาตายก็มาทำขาเป๋ ก่อนจะตายแขนคอก มาเดินทำท่าแขนคอก ก็เลยนึกว่าผีเป็นอย่างนั้น นี่เป็นเรื่องของการรู้เท่าไม่ถึงการณ์ รู้เสียจริง ๆ แล้วมันก็หมดเรื่อง

ทีนี้เจ้าเด็กคนนั้นมันร้องครวญคราง มีท่านผู้ใหญ่ท่านก็สงสัย ท่านก็ร้องนิมนต์บอกท่านมหา นิมนต์มานี่หน่อยซิ อีหนูมันเป็นอะไร ถามมันก็ไม่พูด มันร้องใหญ่ ร้องท่าเดียว ก็เลยเดินไป ไปนั่งอยู่ข้าง ๆ เด็กสาวคนนั้น ถามว่าอีหนูเป็นอะไรมันก็ไม่ตอบมองหน้าเฉย ๆ แล้วก็ร้อง ก็เลยนึกสงสัยกลับใจเสียนิดหนึ่ง เอาหน้าใจไว้ข้างหลัง เอาข้างหลังไว้ข้างหน้า นี่พูดตามภาษาชาวบ้านนะ ถ้าพูดภาษาพระก็ว่าปลดอารมณ์นิวรณ์ทิ้งลงไป ไอ้ข้างหน้าของใจส่วนมากมันเป็นนิวรณ์ นิวรณ์มันปะหน้าใจ ก็เลยปลดนิวรณ์ไปไว้เสียข้างหน้า นิวรณ์นี่ทิ้งมันเลยไม่ได้หรอกต้องเก็บไว้เป็นเพื่อน แต่ว่าเวลาเราจะใช้ใจโดยเฉพาะที่ไม่เกี่ยวข้องกับนิวรณ์ เราก็เอามันไปไว้เสียข้างหลัง พอเอานิวรณ์ไปไว้ข้างหลัง เอาหลังเป็นหน้าเอาหน้าเป็นหลังกันแล้วก็เห็น เห็นหน้าเจ้าเสนอ เห็นเจ้าเสนอมันนั่งข้าง ๆ เด็กคนนั้น แล้วเอานิ้วจี้ที่เด็กบอกว่าปวด ก็เลยพูดดัง ๆ ว่า เหนอ

ไปทำอะไรหลานล่ะน้อง ไปมีเรื่องอะไรไปคุยกับพี่ที่บ้านโน้น อย่ามายุ่งกับเด็กมันเลย ไปด้วยกัน ไปเดี๋ยวนี้นะ ปล่อยมือจากหลาน เขาก็ปล่อย ไอ้เด็กคนนั้นก็หายปวด แล้วบอกไปบ้านโน้นไปคุยกัน ชาวบ้านเขาก็มองหน้าเลิกลั่ก ๆ แล้วอาตมาก็เดินลงจากบ้านหลังนั้นมาขึ้นหลังที่พัก เพราะเป็นหลังใหญ่ นั่งสบาย พวกนั้นเขาบอกว่าตั้งแต่ตอนนั้นเด็กคนนั้นก็หายปวดแล้วลุกขึ้นทำการทำงานเป็นปกติ เขาถามว่าเป็นอะไร มันก็บอกว่าไม่รู้มันเจ็บ เจ็บทะลุหลัง เพราะเจ้าเสนอมันถูกยิงทะลุหลัง ก็เลยถามมันว่า เอ็งไปทรมานหลานทำไม มันก็เลยบอกว่า ไม่ได้ทรมานหรอกขอรับหลวงพี่ ผมแสดงแบบนี้ที่ใครเขาลือกัน มีคนไปฟ้องหลวงพี่หลายคนแล้วผมก็รู้ เขาหาว่าผมนี่น่ะดุร้ายมาก เที่ยวได้หลอกคนนั้นหลอกคนนี้ ความจริงผมไม่ได้ตั้งใจจะหลอกคน คนทุกคนที่ผมแสดงให้ปรากฏ มันเป็นคนที่ชอบกันอยู่ก่อนทั้งนั้น รักกันมาก เคยช่วยการช่วยงานเขา เขาเคยปวารณา ตัวพ่อเสนอมีอะไรให้ช่วยเหลือละก็บอกเถอะเขาจะทำเต็มที่ แต่ทว่าเวลานี้ผมต้องการความช่วยเหลือขอรับ ถามว่าทำไมล่ะ เออ เอ็งตายแล้วเอ็งไปไหน เอ็งไปนรกหรือไปสวรรค์ มันก็บอกว่าไม่ได้ไปนรกไม่ได้ไปสวรรค์หรอกขอรับหลวงพี่ เวลาเหลืออีก ๔๓ ปี จึงจะไปได้ นับปีมนุษย์ระยะเวลา ๔๓ ปีนี่ผมลำบากมาก เดินไปเดินมาเดินมาเดินไป ผลบุญใด ๆ ที่ทำไว้ก็ยังไม่ปรากฏ ยังกินไม่ได้ ยังไม่ถึงเวลาจะได้รับ ไอ้ผลบาปที่ทำไว้ก็ยังไม่ให้ผล เวลานี้ผมต้องเป็นผีเดินไปเดินมาเข้าไปทุกบ้านเพื่อหวังจะให้เขาสงเคราะห์ช่วยเหลือ เขาก็หาว่าผมไปหลอกเขา เขาก็หลอกเอาบ้าง สาบแช่งเอาบ้างแหมความรู้สึกของคนนี่ไม่เหมือนกัน เวลาที่ผมยังไม่ตายเขาก็รักแรงแข็งขอบผมดีทุกบ้าน ทุกคนปวารณาตัว ผมทำงานให้ทุกอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย แต่ว่าเวลาผมตายเข้าแล้วจริง ๆ นี่ ไม่มีใครสนใจกับผมเลย ก็เลยถามว่า ก็เอ็งเป็นผีนี่ เขาก็กลัว นี่เอ็งไปแสดงตัวให้ปรากฏน่ะเอ็งทำยังไงบ้าง ตอบว่าส่วนใหญ่ไม่ได้หลอกขอรับ ผีไม่มีเวลาจะหลอกคน เขามีความลำบากอยู่แล้ว ผมมาแสดงตัวให้ปรากฏเป็นเงาบ้าง เป็นเสียงบ้างบางคนก็เห็นชัดหน่อย บางคนก็เห็นไม่ชัด ผมก็ประกาศตัวผมว่าผมนี่น่ะ คือนายเสนอบอกได้เท่านั้น ทุกคนพอฟังแล้วก็วิ่ง ถ้าอยู่ในบ้านก็นอนคลุมโปงกัน แล้วบางบ้านก็บอกว่าขอให้ไปที่ชอบ ๆ เถอะ บางบ้านก็แช่งชักหักกระดูกเลย นี่ผมก็เสียใจครับหลวงพี่

ไม่มีใครจะช่วยผมจริง ๆ เมื่อฟังแล้วก็เห็นใจ เพราะทราบแล้วจากพระพุทธเจ้าว่าผีไม่มีไร่ไม่มีนา ไม่มีการค้าขาย ไม่มีอาชีพใด ๆ ถ้าบุญเก่าไม่ส่งผล ก็ต้องอาศัยบุญใหม่ที่คนอยู่ส่งไปให้ แล้วก็ต้องส่งเป็น ถ้าส่งไม่เป็นส่งเท่าไรก็ไม่มีผล ก็เลยถามต่อไปว่า เออ ไอ้น้องชาย เอ็งต้องการอะไรล่ะ มันก็รายงานว่าเวลานี้ผมลำบากขอรับหลวงพี่ หนาวก็หนาว หิวก็หิว กำลังก็ไม่มี สิ่งที่ผมต้องการนั่นก็คือ ๑. ต้องการพระพุทธรูปสักองค์หนึ่งใหญ่สัก ๕ นิ้วก็พอ หน้าตัก ๕ นิ้วนะ ผ้าไตรจีวร ไตรหนึ่ง แล้วก็อาหารอีกชุดหนึ่งอะไรก็ได้ไม่จำกัด ถามว่าจะให้ทำยังไง เขาบอกว่านิมนต์พระมาแล้วถวายสังฆทาน ก็เลยถามว่า เออ ถ้าทำได้อย่างนี้ล่ะ ผลจะพึงมีกะเอ็งยังไง ไหนลองเล่าให้ฟังซิ เขาบอกว่าสำหรับพระพุทธรูป ถ้าผมโมทนาแล้วกำลังจะดีมาก ถ้าเป็นเทวดาก็มีศักดิ์ศรีใหญ่ มีรัศมีใหญ่ สำหรับสบงจีวรนี้ ถ้าโมทนาแล้วจะมีเครื่องประดับเป็นทิพย์ สำหรับอาหารข้าวและน้ำนี้ เมื่อโมทนาแล้วจะมีกำลัง ร่างกายจะมีแรงมาก และมีความเบายิ่งขึ้น

ถามว่าเวลาให้เขาทำบุญน่ะจะให้ทำแบบไหน ไหนลองบอกให้ฟังซิ ฉันน่ะตั้งใจจะช่วยอยู่แล้ว เขาก็บอกว่านิมนต์พระมาถวายสังฆทาน พระรับสังฆทานเสร็จ เวลาอุทิศส่วนกุศลขอให้คนที่ทำบุญนี้ ส่งผลเฉพาะให้แก่ผมคนเดียว อย่าเผื่อแผ่แก่คนอื่นเพราะพวกสัมภเวสีนี่มีความลำบากอยู่มาก มีกรรมยังหนักอยู่ คือเป็นกรรมในระหว่างที่ต้องถูกทรมาน ถ้าเฉลี่ยให้คนอื่นละก็พวกสัมภเวสีไม่ได้รับ ถ้าหากไม่เฉลี่ยให้แก่คนอื่นแล้ว พวกสัมภเวสีจะได้รับสมบูรณ์บริบูรณ์ โดยการกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศล นี่ต้องว่ากันเฉพาะภาษาไทยตรง ๆ ให้เฉพาะตรง ๆ ก็เลยบอกว่าตกลง ตกลง วันพรุ่งนี้ค่อยมารับนะเขาก็เลยบอกว่าขอรับ แล้วหลวงพี่จะบอกใครเขาทันล่ะ ข้าไม่บอกใครหรอก จะบอกเหมือนกันแต่เขาจะทำบุญกะข้าหรือไม่ทำก็ตามแต่ แต่ว่าบุญนี่ข้าจะทำเอง ข้าไม่ต้องการไปยุ่งกับคนอื่นหรอก แต่จะบอกเขาเหมือนกัน เขาจะให้หรือไม่ให้ก็ช่างเขา

นี่ ประเดี๋ยวเอ็งกลับไปเข้าเด็กคนนั้นอีกนะ แต่ทว่าอย่าไปทำให้เขาเจ็บร้องครวญครางนะ ชาวบ้านเขาสงสารเด็กเขาจะด่าเอา ไปเข้าเฉย ๆ นา แล้วก็แสดงตัวให้ปรากฏว่าเป็นเอ็ง ก็เลยถามว่าอีเด็กสาว ๆ นั่นมันร้องลิเกเป็นไหม มันตอบว่าไม่เป็นขอรับ เออ ถ้ายังงั้นดีแล้วเอ็งเป็นลิเกอยู่ก่อน เป็นลิเกตัวดี ตัวมีชื่อเสียงมาก ไปเข้า

มันก็แสดงท่าเป็นเอ็งนะ แล้วก็ร้องลิเก แล้วก็บอกบทไปด้วย ทำตัวร้องไปด้วยว่าเอ็งชื่อเจ้าเสนอ จะว่ายังไงก็ว่าไป ทำให้ชาวบ้านเห็นเป็นสนุกมันจะได้ดี มันก็รับคำ มันถามว่าเมื่อไร บอกเดี๋ยวนี้แหละ ไป ไปเดี๋ยวนี้แหละ แล้วจะได้พูดกันให้มันรู้เรื่อง ชาวบ้านเขาจะได้รู้ มันก็ไป ไปก็แสดงตามนั้น ต่อมาเมื่อชาวบ้านรู้ว่าเจ้าเสนอมาเข้า แล้วมันก็ร้องลิเก ในทำนองร้องก็บอกไปทุกอย่างว่าตายเพราะอะไร เวลานี้มีความทุกข์เป็นประการใด เวลาไปหาใครบ้าง ใครเขาแช่งด่าบ้างก็บอกชื่อหมด ร้องเป็นทำนองเพราะเสียด้วย ชาวบ้านฟังแล้วก็ชอบใจ เป็นอันว่ารู้เรื่อง ในที่สุดเขาก็เรียกอาตมาไป บอกว่าเจ้าเสนอมาเข้าอีเด็กอีกแล้ว ตอบว่ารู้แล้วให้มันไปเข้า เลยบอกเสนอ บอกเขาว่าเราต้องการอะไร เขาอธิบายตามที่พูดมาแล้วเมื่อกี้ ก็เลยพูดว่าเอายังงี้นะ พรุ่งนี้หลวงพี่จะถวายสังฆทานให้ตอนในเพล เอ็งมาโมทนานะ แล้วเวลาโมทนาแล้วถ้าเป็นได้บุญจริง ๆ ละก็ ทุกคนที่เขาช่วยร่วมบุญกุศลในวันพรุ่งนี้นะ เวลากลางคืนเอ็งไปที่บ้านเขาทุกคนส่งกลิ่นหอมให้ปรากฏ ให้ปรากฏทั้งบ้าน มันก็รับคำ

พอรุ่งขึ้นเช้า ก็บอกบุญกันว่าใครจะร่วมบ้าง ร่วมเท่าไรก็ได้ หรือใครไม่ร่วมฉันทำฉันคนเดียว เพราะว่าเจ้าเสนอมีความดีกับฉันมาก สงเคราะห์ฉันไว้มาก กิจการงานทุกอย่างที่ฉันต้องทำ เมื่อบอกมันแล้ว มันไม่เคยรังเกียจ ทุ่มแรงงาน แรงกาย แรงใจจริง ๆ ไม่เคยท้อถอย ในที่สุดชาวบ้านก็มารวมตัวกัน คิดว่าจะต้องจ่ายมาก ที่ไหนได้เหลือ เป็นอันว่าผ้าไตรที่จะพึงได้ บอกเขาชั่วระยะเวลาบ่ายเท่านั้นนะ ตอนเช้าผ้าไตรกลายเป็น ๕ ไตร พระพุทธรูป ๕ องค์ อาหารเต็มบ้านไปหมด ตั้งใจจะนิมนต์พระมาถวายสังฆทานสักองค์เดียว เป็นผู้แทนสงฆ์ แต่ก็ทำกันในเพล จะได้ไม่คร่อมกับงานอื่นเขา เมื่อเห็นตอนสาย ๆ อาหารมาเต็มบ้าน แบบนั้นก็เลยบอกเอายังงี้ก็แล้วกัน ไปนิมนต์พระมาหมดวัด วัดก็ไม่ไกลนัก เขาก็เลยนิมนต์พระมาหมดวัด พระมี ๒๒ หรือ ๒๓ องค์ไม่ทราบ เป็นสังฆทานเต็มที่ ไม่มีใครเหลือละวัดนั้น เมื่อถวายสังฆทานเต็มที่แล้ว อีตอนนิมนต์พระมาผ้าไตรมันไม่พอ เลยให้คนเข้าไปซื้อสบงกับผ้าห่ม ผ้าเช็ดตัวมาให้พอกับพระที่เหลือ สำหรับผ้าไตร ๕ ไตร ให้พระจับฉลากกัน องค์ที่เหลือจับไม่ได้ไตรก็ถวายสบงกับผ้าเช็ดตัวทั้งหมดเท่ากัน เมื่อถวายพระเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ทำอุทิศ

ส่วนกุศล ก็บอกว่าผลบุญที่ทำแล้วในวันนี้ พูดย่อ ๆ นะ มีการบูชาพระรัตนไตรก็ดี สมาทานศีลก็ดี ถวายพระพุทธรูปเป็นของสงฆ์ก็ดี ถวายผ้าไตรจีวรแก่คณะสงฆ์ก็ดี ถวายภัตตาหารก็ดี ผลบุญทั้งหลายนี้ข้าพเจ้าจะพึงมีเพียงใด ข้าพเจ้าทั้งหลายขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แกนายเสนอ ขอนายเสนอจงมาโมทนา และได้รับส่วนกุศลผลความดีเช่นเดียวกับข้าพเจ้าจะพึงได้รับ ณ บัดนี้เถิด เท่านั้นแหละ

เวลาทำก็เห็นมันมาช่วยงานนี่ เจ้าเสนอมันก็วุ่นไปหมด เวลาเขาจะกวาดที่จะปัดที่จะปูเสื่อ จะวางหมอน ก็เห็นมันช่วยเขาวุ่นไป แต่ไม่มีใครรู้ เมื่อโมทนาเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระยถาแล้วจะกลับบ้าน มันเลยพูดมาเฉย ๆ มันยังไม่ไป เมื่อพระกลับไปวัดแล้วนะ เห็นเจ้าเสนอมันนั่งยิ้มหน้าตามันสวย เสนอ เอ็งมารับหรือเปล่า ถ้ามารับนะแสดงอาการให้ปรากฏ ส่งกลิ่นให้ปรากฏ แต่ไม่ใช่กลิ่นผีนะ เป็นกลิ่นปกติสมัยนี้ของเอ็งเท่านั้นแหละ คนทุกคนบอกว่าหอมฟุ้ง หอมโดยไม่ต้องสูดนะ มันหอมจริง ๆ หอมแบบสบาย ๆ ส่งกลิ่นฟุ้งไปหมด หมู่นั้นทั้งหมู่มีบ้านประมาณ ๑๐ หลังคาเรือน ไกลออกไปกระทั่งหลังบ้านยังได้กลิ่น ทุกคนก็ดีใจ ตานี้ทุกคนเขาก็อยากเห็นพ่อเสนอ เขาก็พูดกันชักใจกล้าละชาวบ้าน รูปร่างหน้าตาเวลานี้เป็นยังไง แล้วกลางคืนไปเข้าฝันให้เห็นด้วยนะก็เลยมองไปดูมัน ทำได้ไหม มันบอกว่าให้ทุกคนเวลาจะนอนภาวนาว่า พุทโธ ใจสบายเมื่อจิตเป็นสมาธิแล้วก็เห็นง่าย คือให้เห็นในฝันง่าย ก็เลยสั่งชาวบ้าน ชาวบ้านก็ตั้งใจกัน ทุกคนอยากเห็นเจ้าเสนอ

พอรุ่งขึ้นเช้าทุกคนมาพูดพร้อมกัน มาพูดไม่พร้อมกันหรอก พูดเหมือนกัน มากันคนละคราว ว่าเมื่อคืนนี้เจ้าเสนอมันไปหา มันไปคุยด้วย แหมรูปร่างหน้าตามันสวยจริง ๆ มันไม่เหมือนเก่าหรอก เครื่องประดับประดาสวยสดงดงาม แสดงว่าเจ้าเสนอเป็นผีกึ่งเทวดาเข้าให้แล้ว แล้วก็พร้อมที่จะเคลื่อนไปสู่วิมานใดวิมานหนึ่ง อันเป็นสมบัติของมันเพราะมันเคยช่วยสร้างโบสถ์ช่วยสร้างศาลา

นี่แหละท่านผู้ฟัง เล่ามาก็เสียเวลาตั้ง ๓๐ นาที เรื่องอย่างนี้เราเรียกกันว่าสัมภเวสีเป็นอันว่ามีจริงก็แล้วกันนะ ท่านผู้ฟังเชื่อหรือไม่เชื่อก็เป็นเรื่องของท่าน ตามใจ เรื่องนี้ก็จบกันตรงนี้ ต่อไปใหม่เอาผีกันให้หมดผี แต่ความจริงจะให้หมดเรื่องผีนี่หมดไม่ได้

เพราะว่าพบมาเยอะ เอากันที่ชัด ๆ ผีบ้านนอกผีเมืองสุพรรณหมดไป เอาผีเมืองกรุงเทพ ฯ บ้าง

๑๐. ผีเมืองกรุงเทพ ฯ

เมืองกรุงเทพ ฯ นี่ก็มีผีเหมือนกัน แต่ว่าผีที่ชาวบ้านเขาเล่าให้ฟังน่ะ ก็ไม่คุยแล้ว ยังไม่คุย คุยกันเฉพาะผีที่อาตมาพบมาเองดีกว่า

สมัยนั้น อยู่วัดประยุรวงศาวาส จังหวัดธนบุรี ระหว่างที่ลูกระเบิดลงครึม ๆ ๆ เป็นระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ ตอนที่เข้ามาอยู่วัดประยุรวงศ์นั้นก็ใกล้ ๆ กับที่ญี่ปุ่นจะขึ้นแล้ว เมื่อญี่ปุ่นขึ้นผ่านไปในไม่ช้า ลูกระเบิดอเมริกาก็มา อเมริกันนี่รู้สึกว่าเป็นคนใจดี แจกเหล็ก ชอบแจกเหล็ก เวลานี้ก็แจกเหล็กที่ญวนยุ่งไปหมด ตอนที่กำลังพูดนี้อ่านหนังสือพิมพ์บอกว่าเขาเลิกแจกเสียแล้ว แต่ก็ยังไม่แน่นัก มันยังครึม ๆ เรื่องการรบราฆ่าฟันอยู่ ดีไม่ดีมันเลิกจากญวนด้วยกันมันจะมานวดไทยเข้าให้ อเมริกันก็เห็นจะต้องตั้งหน้าตั้งตาแจกเหล็กต่อไป แต่ทว่านี่มันก็เป็น พ.ศ. ๒๕๑๖ แล้ว โลกน่าจะสงบเสียทีน่าจะเหนื่อย ยุ่งกันมาตั้ง ๓๐ ปีแล้ว ตั้งแต่ ๘๕ ๒๔๘๕ จนกระทั่ง ๒๕๑๖ นี่มันก็ ๓๐ ปีน่าจะเหนื่อยกันเสียทีนะชาวโลกนะ ตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากินกันดีกว่า เวลานี้แม่หม้ายก็มากแล้ว ผู้ชายตายมาก สาว ๆ ก็ร้างเยอะ แย่หน่อย ญี่ปุ่นต้องมาตั้งฮาเร็มสงเคราะห์สาว ๆ อยู่ที่เชียงใหม่ แล้วก็มีคนสมัครมาก เห็นใจ ตามธรรมดาของโลก ไม่ว่าใคร ไม่ติใครต่อไป พูดแต่เรื่องผีดีกว่า

วัดประยุรวงศาวาสก็เป็นวัดที่มีโชควัดหนึ่งในกรุงเทพ ฯ ปรากฏว่าลูกระเบิดลงวัดคราวหนึ่ง แต่ลงบริเวณหน้าวัด เวลานั้นที่ลูกระเบิดลง เป็นเวลา ๑๑ นาฬิกากับ ๑๕ หรือ ๑๖ นาที จำพลาด ๆ ไปนิดก็ขอโทษด้วย ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่ามีนาฬิกาปลุกอยู่เรือนหนึ่ง เวลาระเบิดลงมันหยุดพอดีไม่เดิน ก็เป็นอันว่ารู้เวลาระเบิดลง ก่อนที่ลูกระเบิดลงสัญญาณไซเร็น บอกภัยทางอากาศปรากฏขึ้นตั้งแต่เวลาประมาณ ๘ นาฬิกาเศษ ๆ พระก็ไม่อยู่กุฏิกันไปยืนอยู่กลางลานวัดหน้าโบสถ์หน้าเจดีย์ ก็หน้าด้วย ไปยืนกันอยู่เป็นกลุ่มใหญ่ ทีนี้เมื่อชาวบ้านยืนอยู่ตรงนั้นเขาคงจะคิดว่าพระสงฆ์นี่เป็นพระเครื่อง

ก็เลยย่องมายืนรวมกับพระ ตอนนี้ซีคนก็เต็มบริเวณลานวัดไปหมด คอยไปจนกระทั่งเวลาประมาณ ๑๑ นาฬิกา เด็กวิ่งไปบอกว่าเวลานี้ ๑๑ นาฬิกาแล้วครับ นิมนต์ฉันเพล ความจริงอาตมากับเพื่อน ๆ ก็มีนาฬิกาพกอยู่ ก็บอกไม่เป็นไร จะฉันเวลาสัก ๑๑ นาฬิกา ๓๐ นาที ตอนนี้ก็ยังไม่เห็นเรือบินมาสักเครื่องหนึ่ง ไอ้สัญญาณบอกหมดภัยก็ยังไม่ปรากฏขึ้น คนก็ยังไม่กล้าเข้าบ้าน เวลา ๑๑ นาฬิกา ประมาณ ๑๐ นาที ก็เดินมาที่ตรอกวัดประยุรวงศ์ ด้านทิศเหนือ ตรงปากตรอกออกไปเป็นบ้านพระยาเทพผลู มาด้วยกัน ๓ องค์ ก็มาพบสารวัตรทหาร ๓ เหล่ากับตำรวจ ๔ คนด้วยกันยืนอยู่ ก็ยืนคุยกัน ถามว่าพวกคุณถ้าระเบิดมันลงคุณจะทำยังไง เขาก็เลยบอก ผมก็หมอบซีครับ บอกเออก็ดีเหมือนกัน ไหนลองหมอบให้ดูซิ สารวัตรทหารบก เขาก็ทำท่าหมอบให้ดู หมอบลงไปแล้วตูดมันโด่งขึ้นมาหน่อย เลยบอกนี่ หัวแกปลอดภัยแน่ แต่ตูดไม่ปลอดภัย มันต้องหมอบให้เรียบ เขาถามว่าท่านเคยเป็นทหารรึ ก็เลยตอบว่าผู้ชายทุกคนเป็นทหารทั้งนั้นแหละ ถ้าหากว่าไม่เป็นทหารกองหนุนก็ต้องเป็นทหารกองเกิน เพราะในใบทะเบียนทหารกองเกินเขามีอยู่นี่ ทุกคนเป็นทหาร ก็เป็นอันว่าพูดกันไม่รู้ภาษาแล้ว พระรวนชาวบ้าน คุยกันไปคุยกันมาก็พอดีเครื่องบินบี ๒๕ บินมา ๕ เครื่อง แหงนขึ้นไปดูบนอากาศ เจ้า ๔ เครื่องบินเป็นหมู่มาข้างหน้า มันก็บินไปเฉย ๆ มันไม่ว่าอะไร บินผ่านไปเฉย ๆ บินมาสูง แต่ก็ไม่สูงมากนัก ประมาณสัก ๔,๐๐๐ พีต กระมัง ก็ไม่แน่นักนะเดา ๆ เอา คิดว่าประมาณสัก ๔,๐๐๐ พีต พอจะทิ้งระเบิดได้แม่นยำ เจ้า ๔ ลำผ่านไป เจ้าลำที่ ๕ ห้อยท้ายไกลหน่อยพอมาถึง ที่ไหนได้ พอตรงหัวมันเปิดท้องปล่อยไข่ลงมา ๗ ลูก เวลาระเบิดลงมาได้ยินเสียงแซ๊ด ไอ้หางมันไปตัดกับอากาศ ก็แหงนหน้าขึ้นไปดู เห็นว่าทุกลูกมันยังไกลอยู่ ก็ยังยืนกันอยู่ พอมันลงมาใกล้ลงมา ๆ ก็ปรากฏว่าอีลูกหนึ่งมันใกล้หัวเต็มที ก็ร้องเอ๊ะอีลูกนี้ไม่ดีพวกเราหมอบเถอะ ทุกคนก็หมอบ สารวัตรทหารตำรวจก็หมอบ พระก็หมอบ หมอบราบตรงที่ยืนอยู่นั่นมีห้องแถวชั้นเดียวอยู่แถวหนึ่งประมาณ ๔ – ๕ ห้อง พอหมอบลงไปเท่านั้นเอง เรียกว่าเกือบจะพอดีกัน เสียงเปรี๊ยะ ความจริงใกล้ ๆ มันไม่ดังครืมเหมือนไกล ๆ เสียงเปรี๊ยะแล้วก็เลยลืมตาขึ้นมาดูเห็นควันกลุ้มไปหมด ก็เลยหลับตาใหม่กลัวควัน อีกสักครู่หนึ่งลืมตาขึ้นมาใหม่เห็นควันมันจางก็เลยลุกขึ้น ทุกคนลุกขึ้น แต่ว่า

สารวัตรทหารบกลุกไม่ขึ้น เพราะไอ้เชิงชายห้องแถวที่มันพังลงมา มันมาทับหัวเข้า ทับหมวกเหล็ก แกก็ดิ้นอึกอัก ๆ แกใส่สายรัดคางไว้ด้วย เอาสายรัดคางรัดเข้าไว้คล้องคางไว้ ต้องช่วยกันยกไม้ขึ้นมา เมื่อต่างคนต่างยืนขึ้นเป็นอิสรภาพ ไม่มีใครเป็นเชลยของลูกระเบิด แล้วก็เดินไปที่กลางลานวัด ปรากฏว่าพระทุกองค์ปลอดภัย เห็นจะเป็นพระเครื่องจริง ๆ พระทุกองค์ที่ยืนกลางถนนเป็นพระเครื่องหมด พระเครื่องในที่นี้ไม่ใช่หมายความว่าเป็นพระห้อยคอ เป็นพระมีเครื่อง เพราะวิ่งหนีเก่ง พอเสียงระเบิดแซ๊ด ๆ ลงมา แหงนหน้าขึ้นมาเห็นท่าว่าจะตรงแน่แล้ว พ่อก็วิ่งแน่บลงไปในคู ลำรางเล็ก ๆ ในกลางวัดประยุรวงศ์มี เข้าทางกุฏีจีน เป็นลำรางเล็ก ๆ พอที่เรือจะเข้าได้กว้างประมาณสัก ๓-๔ วา ก็วิ่งลงไปในรางหมด นี่ พระเครื่องจริง ๆ ใครจะตายก็เชิญตาย พระเครื่องไม่ตายเพราะมีเครื่อง มีเครื่องตั้งแต่พ่อแม่ให้มา ขับเครื่องวิ่งหนีไปหมด นี่อย่างนี้เรียกว่าพระเครื่องจริง ๆ

เมื่อเห็นว่าพระไม่ตายก็ดีใจ หันไปดูชาวบ้านบ้าง น่าสงสาร เวลานั้นปรากฏว่าพบศพคนประมาณสัก ๔๐ ศพ ก็มีสตรีคนหนึ่งกำลังตั้งครรภ์ เลือดนองไปหมด แต่ก็ยังไม่ตาย สักประเดี๋ยวเดียวก็ปรากฏว่านายควง อภัยวงศ์ (หลวงโกวิทอภัยวงศ์) เวลานั้นเป็นนายกรัฐมนตรี นั่งรถไปถึง พอเห็นเข้าเท่านั้นแหละ ส่งเสียงบัญชาการให้คนของแกช่วยหามคนเจ็บขึ้นรถแก ไอ้คนหนึ่งไปรายงานว่ารถจะเปื้อนเลือดขอรับ แกด่าทันที ไอ้รถเปื้อนเลือดมันล้างได้ คนเจ็บน่ะมึงมาโอ้เอ้อยู่ยังไง ก็เลยหันไปเล่นเจ้าหน้าที่เทศบาลว่านี่ไอ้บังไอ้บ้าน่ะติดกันไว้ทำไม มายืนมือไขว้หลังอยู่ได้ ทำไมไม่ช่วยคนเจ็บ ช่วยกันเดี๋ยวนี้จะมัวมายืนมือไขว้หลังนี่กินเงินเดือนรัฐบาลกินเงินเดือนราษฎรนี่ เวลาเจ้าของเงินเขามีความทุกข์ไม่มีความกตัญญูกตเวที แหมแกด่ามาก แกพูดเอาคนชอบใจ ตัวแกเองก็ไม่ได้หยุด ช่วยยกคนโน้น ช่วยหยิบคนนี้ เครื่องแบบแกก็เปื้อนเลือดไปด้วย น่ารักจริง ๆ นายควง อภัยวงศ์ นี่เป็นคนน่ารัก ไม่ได้กรีดกรายทำตัวเป็นขุนนาง ทำตัวเป็นกุลี ในเมื่อเอาคนเจ็บขึ้นรถแล้ว รถของแกบ้าง รถคนอื่นบ้าง ก็ปรากฏว่าเอาไปโรงพยาบาล ไปตายเสียที่โรงพยาบาลบ้าง หายบ้างก็ตาม ก็ไม่ได้ติดตามเรื่อง ตานี้มาว่ากันถึงว่าคนจะตาย มีอยู่ ๒ คน คนของร้านอะไร สหายยนต์ หรืออะไรก็ไม่ทราบมันลงยนต์ ๆ

ก็ขายเครื่องยนต์นี่แหละ สองคนเดินข้ามมาจากสะพานพุทธเดินข้ามมาจากฝั่งพระนคร มาถึงสะพานพุทธยอดฟ้าตอนกลางแม่น้ำ พอดีเครื่องบินทิ้งระเบิดพอดี คนหนึ่งตัดสินใจไม่วิ่งมา แต่อีกคนหนึ่งตัดสินใจวิ่งมาเชิงสะพาน เพราะหลุมหลบภัยมีที่นั่น วิ่งมาลงหลุมหลบภัย ก็พอดีพร้อม ๆ กันหรือก่อนหน้าสักนิด ลูกระเบิดก็ลงโครมพอดีตรงหลุมหลบภัยตายหมด คนที่ตัดสินใจไม่วิ่งมาปลอดภัย อันนี้ท่านผู้ฟังก็โปรดทราบว่าเรื่องของคนจะตายห้ามไม่ได้นะ มาเล่าต้นเหตุของผีวัดประยุรวงศ์แล้วก็คงจะทราบ เล่าให้ฟังว่าเขาตายกันเรื่องอะไร ตานี้ ต่อมาสัก ๑๐ วันเศษ ๆ วันหนึ่งก็ยืนอยู่ เวลาเห็นจะสักตี ๑ หนึ่งนาฬิกาตอนดึก ๆ อาตมาชอบออกเดินเล่น ก็เดินเล่นอยู่เสมอนะไอ้หน้าโบสถ์หน้าเจดีย์ หน้าอะไรต่ออะไรนี่น่ะ เพราะว่ามันเงียบ พระหนีระเบิดกันไปหมด พระในวัดประยุรวงศ์มี ๓๐๐ องค์ เหลือ ๓๘ องค์ พระตาขาวมีเครื่องใส่เครื่องเปิดไปต่างจังหวัดหมด ไม่ไหวมีทุกข์มีร้อนเข้าจริง ๆ เป็นพระเป็นเจ้าก็เป็นยังงั้นแหละ เปิดหมด ผลที่สุดพวกเราก็ต้องอยู่ช่วยท่านเจ้าอาวาสดูแลวัด เรียกว่าเป็นพระเดนตาย ๓๘ องค์ อยู่กัน

พอตกกลางคืน ๆ หนึ่งเห็นตำรวจคนหนึ่งวิ่งอ้าวเข้ามาจากหน้าโบสถ์ อาตมาเดินอยู่ในระหว่างกุฏิ ถนนตามกุฏิ ได้ยินเสียงตึ๊ก ๆ ก็คิดว่าใครมันกวดกัน เลยเดินออกมาดักหน้า ที่ไหนได้ เป็นพ่อเจ้าประคุณตำรวจสถานีบุปผาราม สองคนวิ่งหางชี้เชียว หมวกเหมิกหล่นไม่เก็บ ถามว่าอะไร เขาบอกว่าผีหลอกขอรับ ถามว่าผีที่ไหน ตอบว่าที่หน้าโบสถ์ขอรับ มันหลอก ถามว่ามันทำยังไงล่ะ แกก็พูดอย่างเดียวคางสั่น ๆ บอกว่าตัวมันใหญ่จัง ก็เลยบอกเอายังงี้ ไป ไปดูกัน แกก็ไม่ยอมจะไป ก็บอก นี่ เอาปืนมาให้ฉันกระสุนมีไหม เขาก็ส่งปืนมาให้ บอกกระสุนมีครับเป็นปืนลูกโม่ บอกไป ฉันเดินหน้าประเดี๋ยวเถอะไอ้ผีพวกนี้จะยิงให้สะเด็ด ได้ยินข่าวมาหลายรายแล้วว่ามันดุนัก มันหลอกชาวบ้าน ไอ้ฉันพยายามเดินหาตัวมันน่ะ ไม่พบสักที ไป ไปกะฉัน อีกคนหนึ่งหยิบกระสุนขึ้นมาบรรจุ เขามีปืนยาว บอก เอ้า ถ้าเห็นแล้วไม่ต้องรอหรอก ยิงกบาลมันเลยไอ้ผีพวกนี้ต้องเอาให้เข็ด ไปเดินดูกันทั่วบริเวณ ผีก็ไม่มี ตามธรรมดาผีน่ะกลัวคนบ้าแต่คนดีนะผีชอบหลอก คนบ้าผีไม่หลอก

ทีนี้หลังจากวันนั้นเป็นต้นมาก็มีข่าวเรื่อย ๆ มีแม่ค้าบ้าง นักเที่ยวบ้าง เด็ก ๆ บ้าง พวกหนุ่ม ๆ สาว ๆ บางทีก็เอาบริเวณวัดเป็นสถานที่รื่นรมย์ เขาจะทำอะไรกันบ้างก็ไม่ได้ดูเขาหรอก มันนั่งคุยกันมืด ๆ ไอ้ที่คนจะเห็นเขาไม่อยากนั่ง ไอ้ตรงไหนคนไม่เห็นเขาอยากนั่ง เป็นเรื่องของเขา เป็นตามธรรมดา คนพูดนี่ก็เหมือนกัน สมัยเมื่อเป็นหนุ่ม ๆ ก็แบบนั้นแหละ แบบเดียวกัน ไอ้แร้งต่อแร้ง ถ้าจะมาเหม็นสาบกันเองมันก็ไม่ดีเหมือนกันแหละ ก็เป็นอันว่าเป็นธรรมดาของโลก ความสุขใจมันอยู่ตรงนั้น แต่ความทุกข์มันจะตามมาทีหลังเป็นประการใดบ้าง เป็นเรื่องของมันยังไม่ถึงเวลา อีตรงนี้ว่ากันตรงสุขเสียก่อน แล้วก็ขโมยมาสุขกัน อิสระเสรีมีอยู่เฉพาะในร่างกายของตัว ตัวของเราใครจะมาเป็นใหญ่ ใครจะมาว่าดีหรือไม่ดีเป็นเรื่องของชาวบ้าน นี่มันเรื่องของเรา อ้าวนี่เตลิดเปิดเปิงไปอีกแล้ว เล่าให้ฟัง

ตานี้ มาวันหนึ่ง ที่หน้าวัดประยุรวงศ์ เขามีร้าน ร้านอะไรล่ะ ร้านนมสดเคี่ยว เรียกว่าร้านนายชม เรียกว่าชมพาณิชย์ เดิมทีเดียวแกอยู่ ๔ แยกบ้านแขก แกซื้อนมสดมา แล้วแกก็เคี่ยว เคี่ยวแล้วก็ขายมีราคาดีมาก ได้กำไรมาก แกก็ขยายร้านมาตั้งที่หน้าวัดประยุรวงศ์ ร้านของแกใหญ่โตด้วยอำนาจแกมีสตางค์ แหมร้านใหญ่โตมากแต่ทำด้วยไม้นะ เป็นอาคารไม้ แกสั่งช่างทำวันเดียวเสร็จ นี่แน่ะ สามารถตั้งโต๊ะคนบริโภคนมสดแกได้ไม่น้อยกว่า หก – เจ็ดสิบคน แล้วก็มีห้องเก็บของห้องปรุงนมสด ห้องเคี่ยวนมสด อะไรต่ออะไรอีกตั้งเยอะ แต่ความจริงมันก็โตมาก ช่างทำตั้งแต่ตอนเช้า ตอนเย็นขนของเข้าได้เลย นี่มีสตางค์เสียอย่างเดียวนึกอะไรมันก็สำเร็จ แต่ไม่แน่นักนะ อย่าไปนึกใจคนเข้า ถ้าไปนึกถึงใจคนเข้า จะไม่สำเร็จ นึกถึงตัวคนอาจจะสำเร็จ นิรมิตตัวคนอาจจะได้ แต่ว่านิรมิตใจไม่ได้แน่ ถ้าเขาไม่พอใจเสียอย่างเดียว เงินไม่มีความหมาย แต่ที่อุทิศกายให้ก็เพื่อเงิน จะเอาเงินแลกตัวได้ แต่เอาเงินแลกใจไม่ได้

ตานี้ ร้านนายชมแกมี ตอนต้นแกก็เก็บสตางค์พระเต็มราคา ต่อมาแกขายดีมากเข้า แกขายได้วันละพันบาทเศษ ๆ พันห้า พันแปด สองพันก็เคยได้ สมัยนั้นน่ะ ค่าของเงินยังดีอยู่ ก๋วยเตี๋ยว ๔๐ ชามต่อเงิน ๑ บาท สองชามห้าสตางค์ ต่อมาแกก็เก็บครึ่งหนึ่ง ต่อมาแกก็ไม่เก็บสตางค์พระเพราะมีรายได้มาก อีตอนไม่เก็บสตางค์พระนี่ซี

พระไม่เข้าร้าน เพราะอะไร เพราะว่าอาย เข้าไปแล้วเมื่อฉันจนอิ่มแล้ว ปรากฏว่าเขาไม่เก็บสตางค์ คราวหลังท่านก็อาย ท่านก็เลยไม่เข้าร้าน จะมีอยู่บ้างก็พระที่ไม่รู้เรื่องไปแวะตอนเย็น ไปเรียนหนังสือกลับมาแล้วก็เยอะ ต่อมานายชมก็เลยมาถามว่า ท่านมันเป็นยังไงขอรับ พระทำไมไม่เข้าร้านผม ผมตั้งใจทำบุญ ก็เลยบอกว่าโยมศรัทธามากเกินไป โยมไม่เก็บสตางค์เลยนี่ไม่ไหวหรอก พระเขาก็อาย ถ้าทางที่ดีแกเก็บสักครึ่งหนึ่ง แกก็บอกว่าผมน่ะได้จากฆราวาสมากแล้วนะขอรับ ผมอยากจะทำบุญกับพระ สำหรับพระเท่าไรก็ตามเถอะผมเต็มใจถวาย บอกว่านั่นมันเป็นความดีของโยม โยมมีเจตนาดี แต่พระเองท่านก็สงสารตัวท่านเหมือนกัน ท่านอายท่าน แม้แต่อาตมาเองก็ยังไม่กล้าไปฉันเลย เวลาจะฉันก็ให้เด็กไปซื้อ แกก็บอก แหมไม่น่าจะทำยังงั้น บอก ความจริงมันก็ไม่น่าจะทำหรอกโยม แต่ว่าหนัก ๆ หลายวันเข้ามันก็เกรงใจ แกก็เลยถามว่าจะทำยังไงล่ะพระจึงจะเข้าร้านได้ ก็เลยบอกกับแกว่ายังงี้ก็แล้วกันโยม ปิดป้ายไว้ว่าพระถวายครึ่งหนึ่งเก็บครึ่งหนึ่ง ต่อแต่นี้ไปพระจะเข้าร้านมาก แกก็บอกว่า แหม ไอ้ใจผมเองอยากจะถวายทั้งหมด เอาเถอะ ในเมื่อท่านไม่มากันจริง ๆ ก็ไม่มีโอกาสได้ทำบุญ ถ้ายังงั้น ผมจะทำป้ายตามที่ท่านว่า แกก็สั่งให้ลูกน้องทำป้ายวันนั้น ก็ปรากฏว่าตอนเย็นพระเต็มร้านตามเดิม แกก็ยิ้มย่องผ่องใสดีใจว่าแกมีโอกาสได้ทำบุญ นี่เรื่องของนายชมนะ จวนจะถึงผีวัดประยุรวงศ์แล้ว เล่าตอนต้นเสียก่อน ไอ้ผีตอนไหนที่ไม่รู้ ตอนต้นก็ไม่เล่าให้ฟัง

แล้วต่อมาวันหนึ่งอาตมาก็มีเพื่อนพระหลายองค์ ประมาณสัก ๑๐ องค์ จากต่างวัดมาเยี่ยม เขามาตั้งแต่ตอนเย็นคุยกันไปยันค่ำ ประมาณสัก ๒ ทุ่ม เดือนหงาย เวลาสงครามก็ทราบแล้วนี่ เขาพรางไฟ ไฟมันก็ริบหรี่ ๆ ไฟตามถนนก็เอาผ้าไปหุ้มเสียอีกด้วย หุ้มเป็นกระบอกเพื่อไม่ให้แสงออก อะไรก็ตามที่ปรากฏว่าเวลากลางคืนเครื่องบินมาทิ้งระเบิดมันก็ทิ้งถูกจุดหมาย ดีไม่ดีถ้ามืดเกินไปมันก็จุดไฟของมันเอง เอาไฟจุดในอากาศสว่างดีเสียกว่าไฟข้างล่างอีก ความจริงไม่มีความหมายเลย ทำพรางไฟให้พวกกันเองลำบากเปล่า ๆ ความจริงไม่น่าจะพราง อีแบบนั้นมันไม่มีผล คนที่อยู่ข้างหลังนี่จะอ่านหนังสือก็อ่านไม่ถนัด แสงไฟจะลอดออกทางหน้าต่างก็ไม่ได้ ตำรวจก็คอยว่า แต่เวลาเครื่องบินมันมา มันจุดไฟของมันเองสว่างจ้า ไม่มีใครว่ามันแปลก

เมื่อบรรดาเพื่อนพระมามาก อาตมาก็เรียกเณรมา ๔-๕ องค์ บอกว่าเณร เอากระติกลูกใหญ่นี่นะ ไปซื้อนมสดที่โยมชม เอาใส่มาให้เต็ม แล้วก็เอากาลูกนี้ใส่น้ำร้อนมาด้วย ให้เขาใส่ใบชามาด้วย อาตมาเป็นคนไม่ติดชา เณรก็ไป พอไปถึงสักครู่หนึ่งแกก็ต่างคนต่างวิ่ง วิ่งเข้ามาเลย อาตมาคุยกับเพื่อนอยู่ แกวิ่งมาถึงก็กระโดดเข้ากลางวงถามว่าอะไรพูดไม่ได้ไปตั้งนาน อึกอัก ๆ ในที่สุดเณรองค์หนึ่งนึกขึ้นมาได้ เห็นจะกำลังใจดีกว่าเขา บอกว่า ผีหลอกขอรับ ถามว่าผีที่ไหน บอกว่าที่ระหว่างเจดีย์กับรั้วโบสถ์ อันเป็นทางเดินผ่านตรงนั้น เลยประตูเสือออกไปหน่อย ถามว่ามันทำยังไง ตอบว่ามันทำตัวใหญ่ครับ มันนอนเต็มทาง พวกเราก็แปลกใจว่าไม่เคยพบเลย ชวนเพื่อน ๆ พร้อมด้วยเณรทั้งหมด บอกไปดูกัน มันผีที่ไหนหว่า ฉันก็นอนดึก ๆ ทุกคืนทำไมมันไม่หลอกพวกฉัน ทำไมมันหลอกพวกแก ก็เดินออกไปจากกุฏิ มันก็ไม่ไกล เวลานั้นเป็นเวลาประมาณข้างขึ้นใกล้จะกลางเดือนอยู่แล้ว พระจันทร์สว่างมาก สว่างแจ๋ว เครื่องบินน่าจะมา เพราะว่าไม่ต้องใช้ไฟส่องก็มองเห็น ไปถึงระหว่างเจดีย์กับรั้วโบสถ์ เป็นทางผ่านเณรแกก็บอกว่าตรงนี้แหละขอรับ เมื่อกี้นี้มันนอนขวางทางผมอยู่ ผมหลีกมันไปก็ไม่ได้มันพลิกไปพลิกมาผมตกใจกลัว พอได้สติผมก็วิ่งกลับ พระพวกนั้น เพื่อจะเป็นการให้กำลังใจเณรว่ามันไม่มีอะไร ก็ตรวจกัน ช่วยกันตรวจ เดินไปเดินมา เอ้า ผีมันอยู่ที่ไหนวะ ไม่เห็นมันมีอะไรนี่ พวกแกตาฝาดไปละมัง ก็ว่ายังงั้น แต่เณรก็ไม่ยอมเชื่อ เพราะแกโดนจริง ๆ

ระหว่างที่เดินกันไป เดินกันมา แสดงว่าผีไม่มีนั่นแหละ เสียงแหวกอากาศวี้ด ๆ มา คล้าย ๆ กับเสียงลูกกระสุนปืนแหวกอากาศ หล่นปุ๊ ลงตรงกลางทาง สีขาว ๆ โตประมาณเท่าลูกมะพร้าว พวกเราก็ยืนดู เอ๊ะมันลูกอะไร แล้วมันมาได้ยังไง ไม่มีต้นหมากรากไม้ แต่มันแหวกอากาศดังประเดี๋ยว ร้องอึด ๆ ๆ ขึ้นมาคล้าย ๆ กับเบ่งตัว มันโตขึ้นทีละนิด ๆ ในที่สุดก็เป็นคน กางขากางแขนนอนเต็มทางเลย เรียกว่าเต็มเลย เต็มอีช่องนั้น เต็มหมด พระทุกองค์เณรทุกองค์รวมทั้งอาตมาด้วยที่อวดเก่ง ยืนกันขาแข็งตาม ๆ กัน ตกใจ ยืนกันสักพักหนึ่ง ไม่มีใครกล้าทำอะไร ไอ้เจ้านั่นก็เบ่งทำตาโต อ้าปากกลอกตาไปตามเรื่อง เห็นชัด มันเป็นคนเราดี ๆ นี่แหละ แต่ตัวมันใหญ่มาก แต่มีเณร

องค์หนึ่งแกได้สติก่อน แกวิ่งปรื้ด หนีมาก่อน ผลที่สุด ทุกคนก็ได้สติ เดินกลับกันมา เวลาเดินกลับก็หลังเย็น ๆ นะ รู้สึกว่าหลังเย็น ๆ ไม่ค่อยสบายใจนัก เป็นอันว่าเจ้าผีนี่มีฤทธิ์จริง ๆ แต่ในสมัยนั้นไม่มีใครกล้าไปปราบมัน อาตมาที่ทำตัวเป็นคนอวดเก่งน่ะเปล่า เก่งแต่ปากหรอก แต่เนื้อแท้จริง ๆ ตัวเองไม่มีดีอะไรจะเก่ง

เอาละ บรรดาท่านผู้ฟังทั้งหลาย นี่เหลือเวลาอีก ๓ นาทีมันก็จะครบชั่วโมงแล้ว เห็นจะพักกันได้ละมัง ก่อนจะพักก็จะขอย้ำไว้สักพักว่าเรื่องผีนี้มีจริง แต่ว่าคนที่จะรู้เรื่องผีได้นี่น่ะ ถ้าจะรู้กันจริง ๆ เอาอย่างรู้กันนะ ก็ลองทำยังงี้ซี คือว่าอย่าสนใจกับเรื่องของบุคคลอื่น หมายความว่าเรื่องของคนอื่นใครเขาจะดีจะชั่วยังไงช่าง มาปรับปรุงใจของตัวเอง อันดับแรก ก็มีศีล ๕ บริสุทธิ์ ประการที่สองก็ระงับนิวรณ์ ๕ ประการ ได้ตามความต้องการ ประการที่สาม ทรงพรหมวิหาร ๔ ประการที่สี่ ก็เจริญกสิณ อย่างใดอย่างหนึ่งให้เกิดทิพยจักขุญาณในกสิณ ๓ อย่าง คือ เตโชกสิณ โอทาตะกสิณ และอาโลกสิณ เมื่อจับภาพกสิณได้ ถึงอุปจารสมาธิ แล้วก็ฝึกดูผีฝึกดูเทวดา นี่ตามหลักสูตรของพระพุทธศาสนานะ ที่บอกอย่างนี้ไม่ใช่อะไรหรอก เพราะว่าแน่ใจเหลือเกินว่าท่านผู้ฟังที่กำลังฟังอาจจะสงสัยว่าผีมันมีจริงไหม ทำไมจะได้เห็นบ้าง จะเห็นได้หรือเปล่า นี่หากว่าท่านทั้งหลายที่รับฟังประสงค์อย่างนั้น ก็ไม่ต้องไปค้นตำราที่ไหน ตำราของพระพุทธศาสนามี แล้วก็มีเพื่อให้ท่านปฏิบัติด้วย ถ้าหากว่าท่านสงสัย และปรารถนาจะเห็นจริง ๆ ด้วยตนเองละก็ ลองทำตามนี้นะ จะได้ไม่ต้องไปโทษใครเขา ว่าไอ้ผีสางเทวดามันไม่มีไม่เมออะไรหรอก ถ้าเกิดมาไม่เคยเห็นผีเลย ถ้าผีมันเก่งจริงหลอกข้าซี อย่างนี้ก็ทราบแล้วใช่ไหมว่าผีกลัวคนบ้า ตามที่อาตมาพูดมาแล้วเมื่อกี้ อีตอนที่ตำรวจถูกผีหลอก อาตมาก็เอาปืนของตำรวจถือเดินหน้าไป นึกว่าผีมาจะยิง ตอนนั้น ผีมันเห็นว่าพระบ้า พระที่ไหนจะมาถือปืนไปเที่ยวยิงผี คนบ้าประเภทนี้ศักดิ์ศรีไม่สมควรกับมันจะหลอก มันก็เลยไม่หลอก มันจะหลอกหรือจะแสดงตัวให้ปรากฏแต่เฉพาะคนดีเท่านั้น แต่ผีเจ้าขาวตามที่กล่าวเมื่อกี้นี้จะเข้าใจว่ามันตั้งใจหลอกก็ไม่ใช่ มาทราบทีหลังว่ามันต้องการอนุโมทนาส่วนกุศล แต่ว่าคนทั้งหลายไม่ได้ตั้งใจช่วยมัน กลายเป็นกลัวมันเสีย ผลที่สุดมันก็ไม่มีผลอะไร ในขั้นสุดท้ายพวกเราตั้งเค้า เราก็ตั้งเกณฑ์สังฆทาน สร้างพระพุทธรูป

แล้วก็ถวายผ้าไตรจีวรกับสงฆ์ในพระพุทธศาสนา อุทิศส่วนกุศลให้ ในที่สุดผีเจ้าขาวก็หายไปจากวัดประยุรวงศ์ นับแต่นั้นเป็นต้นมา

เอาละท่านผู้ฟังทุกถ้วนหน้า นี่เวลาเต็มชั่วโมงเป๋งพอดี ก็ขอเลิกกันเพียงเท่านี้นะวันพรุ่งนี้ฟังกันใหม่ สวัสดี

๑๑. ผีห้วยกรุ้อ

ท่านผู้ฟังทั้งหลาย วันนี้ตรงกับวันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖ ก็มาคุยกันเรื่องผีต่อไป เพราะผีมันยังไม่หมด วันนี้มาคุยถึงเรื่องผีห้วยกรุ้อ คำว่าห้วยกรุ้อนี่อยู่เขตจังหวัดสุพรรณบุรี ต่อเขตชัยนาท ผีรายนี้พบเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๐ ปีนั้นออกท่องเที่ยวในป่าหลังจากออกพรรษาแล้วก็เดินดง จะเรียกว่าธุดงค์ก็ไม่ใช่ เพราะว่าไม่ได้นำกรดไปด้วยไปด้วยกัน ๓ องค์กับเพื่อน เดินไปตามอัธยาศัย ค่ำที่ไหนก็นอนที่นั่น มีย่ามลูกหนึ่งมีบาตรลูกหนึ่ง เรียกว่าไม่ได้ตั้งใจอยู่เฉพาะในป่า จะเป็นบ้านหรือจะเป็นป่าก็ตาม ไปเพื่อการศึกษา หรือว่าไปเพื่อการฝึกจิต หมายความว่าตอนที่จิตมันฟุ้งซ่านเกินไปก็หลบเข้าป่า พอจิตดีขึ้นมาบ้างก็เข้าฝูงหมู่ชน เพื่อซักซ้อมกำลังจิตว่าจะรักษาความมั่นคงของจิตไว้ได้หรือไม่ ขณะที่เดินไปในที่ต่าง ๆ ก็รู้สึกเป็นของธรรมดา ไม่มีอะไรแปลก ตานี้ไปแปลกอยู่แห่งหนึ่ง ไปถึงบ้านห้วยกรุ้อ เขาเรียกว่าบ้านห้วยกรุ้อ แต่ว่าจะเป็นตำบลอะไรก็ไม่ทราบ คนที่นั่นเขาบอกให้ฟัง มีบ้านชาวป่าอยู่ ๓ หลัง ตั้งอยู่ห่างกัน หลังหนึ่งประมาณ ๔-๕ เส้น ถ้าจะเรียกกันก็ต้องใช้เสียงตะโกนเรียกกันจึงจะได้ยิน เมื่อเดินไปถึงตอนนั้นก็เป็นเวลาเย็น เจ้าของบ้านเขาออกมาเห็นพระ ก็นิมนต์ เขาบอกว่านาน ๆ จะพบพระสักทีหนึ่ง ขอนิมนต์พักที่บ้านผมสักคืนเถอะครับ หรือยิ่งหลาย ๆ คืนได้ก็ยิ่งดีเมื่อเห็นเจ้าของบ้านเขาใจดีก็รับนิมนต์เข้าไปนอนในบ้าน บ้านเขาก็เป็นบ้านไม้ไผ่ เสาทำด้วยต้นไม้ที่ตัดมาไม่มีการถาก แล้วพื้นก็ใช้ไม้ไผ่ปูเป็นฟาก เมื่อคุยกันอยู่เป็นเวลาสมควร ต่างคนต่างก็แยกเข้านอน

ถึงเวลาประมาณเที่ยงคืน ก็ปรากฏว่าเจ้าของบ้านหลับสนิท เพื่อนอีก ๒ ท่านก็หลับสนิท แต่ว่าอาตมาไม่หลับ ไม่ทราบว่ามันเป็นยังไง จะนอนเท่าไรก็ไม่หลับ ก็เลย

นอนภาวนาตามอัธยาศัยของพระ เพราะพระก็ต้องทำกันแบบนั้น นอนภาวนาพอใจสบาย ปรากฏว่ามีแสงสว่างเกิดขึ้น เห็นอากาศทั้งหมดมันสว่างคล้ายกลางวัน ไม่ใช่คล้ายเดือนหงาย คล้ายกลางวัน ความจริงเดือนมืด เมื่อแสงสว่างปรากฏก็เห็นรูปผู้ชาย ๓ รูป คือว่าผู้ชาย ๓ คนน่ะ เห็นผู้ชาย ๓ คนผ่านมา แต่เห็นครึ่งตัว คล้าย ๆ ว่าแกลอยผ่านไป มีผ้าโพกหัวทุกคน แกมองหน้าแล้วแกก็ยิ้ม ผู้ชาย ๓ คนนี้ยิ้ม แต่ว่าคนที่ ๔ ผ่านมา คนนี้เป็นผู้หญิง ปรากฏว่าแกไม่ยิ้ม ยายผู้หญิงนี่ท่าทางแกดุเหลือเกิน ท่าทางดุมาก เพราะว่าแกผ่านไป แกทำหน้าบึ้ง ประเดี๋ยวก็ผ่านกลับมาอีก ผู้ชาย ๓ คนเขาก็ยิ้ม แต่ยายผู้หญิงนี่หน้าบึ้งอีก เมื่อผ่านกลับไปแล้วก็ผ่านมาอีกทีหนึ่ง คราวนี้แกไม่เลยไปละ แกก็มาหยุดยืนต่อหน้าทั้ง ๔ คน อาตมาเองมองดูแล้วก็รู้ว่านี่ไม่ใช่คนแน่ มันผีนี่ เรื่องผีนี่เป็นของธรรมดาตอนนั้นอาตมานอนกลาง เพื่อน ๒ องค์นอนคนละข้าง ห่างกันประมาณไม่ถึงวา เพราะที่มันแคบ ก็เอามือไปเขย่าเพื่อนทั้ง ๒ องค์ให้ตื่น แต่ว่าพ่อเจ้าประคุณ ๒ องค์นี่ เขย่าเท่าไรก็ไม่ตื่น แล้วยายผู้หญิงแกก็เลยบอกว่าไม่ตื่นหรอก ไม่มีใครเขาตื่น อย่าว่าแต่ปลุกหรือเขย่าเลย ให้ลากไปโยนใต้ถุนก็ไม่ตื่น ถามว่าทำไมถึงได้เป็นยังงั้น แกบอกว่าฉันสะกดหมด หลับหมด คนในหมู่นี้ หมูหมาก็หลับ ไม่ต้องห่วง อย่าไปเรียกใครให้ตื่นไม่ได้หรอก แต่ว่ามีท่านองค์เดียวสะกดเท่าไรก็ไม่หลับ ถามว่าสะกดทำไมเล่า แม่คุณแม่ทูลหัว มันเรื่องอะไรถึงจะมาสะกดคนสะกดพระ นี่เราเป็นผีนะ จะมาลักจะมาขโมยอะไรเขา แกก็ตอบว่าไม่ได้ลักไม่ได้ขโมย ไอ้ที่สะกดนี่น่ะเพราะว่าวันนี้มีความสำคัญถามว่าสำคัญยังไง แกตอบว่ากระแสทองจะพุ่งขึ้นมาสู่อากาศ เมื่อถึงเวลาที่กระแสทองพุ่งขึ้นสู่อากาศนี่จะให้มนุษย์เห็นไม่ได้ บรรดาผู้เฝ้าทรัพย์ทั้งหลายต้องพยายามอย่างยิ่ง ป้องกันไม่ให้มนุษย์มาเห็น แล้วก็เวลานี้เกรงว่ามนุษย์จะเห็น ก็เลยสะกดหมด บังคับจิตให้หลับ แม้แต่คนเดินผ่านในเวลากลางคืนก็ไม่มี มีแต่ท่านองค์เดียวสะกดไม่หลับ แกว่ายังงั้น ก็เลยถามว่าแล้วก็ยังไงต่อไปล่ะแม่คุณ แกบอกว่าที่ฉันมานี่ ฉันต้องการให้ท่านไปพ้นจากที่นี้ เพราะว่ากระแสทองจะผ่านขึ้นมา จะปรากฏ ท่านจะเห็น บอก นี่ ผีนี่มันไม่มีหน้าที่จะมาไล่พระนา อีตอนนี้ก็ชักไม่ค่อยดีอยู่นิดหนึ่ง ชักฉุน ๆ ขึ้นมาหน่อย บอกว่านี่แกเป็นผีนา อย่าเสือกมายุ่งกับพระ แล้วก็พระอย่างฉันนี่ก็ไม่ใช่พระกลัวผี เรื่องของผี

ก็ควรจะเป็นเรื่องของผี เรื่องของพระก็ควรจะเป็นเรื่องของพระ พระจะหลับหรือไม่หลับให้มันเป็นเรื่องของพระ แล้วผีจะไปมีหน้าที่ทำทองผุดขึ้นมาหรือจะไปเหวี่ยงทองทิ้ง หรือจะเอาทองไปใส่กระเป๋าใครก็ช่างเถอะ อย่ามายุ่งกับพระชี นี่แอบมาไล่พระ แล้วฉันจะไปไหนล่ะแม่คุณ มันดึกดื่นบ่านนี้แล้วนี่ ไอ้แกนี่น่ากลัวจะเคราะห์ร้าย นี่ถ้าหากว่าใจฉันยังเป็นพระอยู่นะ ก็ยังพอพูดกันได้นะ ถ้าใจฉันเลิกเป็นพระเมื่อไร ฉันจับ ๒ ขาแกฟาดเดี๋ยวนี้แหละ แม่ผีคนนั้นทำตาเขียว ทำตาใหญ่ มองหน้าคล้าย ๆ จะขู่ บอกเรื่องเล็กอีหนู ไอ้เรื่องขู่นี่อีหนูเอ๋ย มันช้าไปเสียแล้ว ถ้าแกสมัยเด็ก ๆ จนถึงอายุ ๑๒ ปี ก็อาจจะมีผล ถ้าหลังจากนั้นมาแล้วไม่มีโอกาสละอีหนู เรื่องการขู่ไม่มีประโยชน์ สามคนผู้ชายแกก็เลยยกมือไหว้ บอกว่าท่านขอรับ กระผมขออภัย อีคนนี้มันยังงั้นแหละ ท่าทางมันยังงี้แหละ มันปากเสียมาตั้งแต่ยังเป็นมนุษย์แล้ว พอมันเป็นผีปากมันก็ยังเสียอยู่อีกผมขออภัยเถอะขอรับ ที่มานี่ทางอื่นไม่มีหรอกขอรับที่จะสะกดท่านให้หลับ มันไม่หลับยิ่งสะกดเท่าไรท่านยิ่งลืมตาโพลงเท่านั้น ก็เลยบอกว่าฉันก็อยากหลับเหมือนกันนะความจริงฉันเดินมาเพลีย ฉันอยากจะพักผ่อนนอนให้หลับ แต่มันก็ไม่หลับเอง อีตาสามคนก็เลยบอกว่ากำลังจิตของท่านมีอำนาจมากขอรับ สิ่งสำคัญ ถ้าจะปรากฏที่ไหนจะต้องพบ ที่หลับไม่ได้น่ะมันเป็นเห่ตุอย่างนี้ เพราะว่าวันนี้ความสำคัญจะปรากฏขึ้นที่นี่ท่านจะต้องเห็นนะครับ ผมขอสัญญานะครับ ในฐานะที่ท่านเป็นพระหรือแม้ว่าท่านจะสึกก็ตาม นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ๑๐ ปี ขอท่านจงอย่าพูดเรื่องนี้นะขอรับ รู้แล้วก็เฉยไว้เมื่อเวลาผ่าน ๑๐ ปีไปแล้วค่อยเล่าเรื่องให้คนอื่นฟังได้ ก็รับปากเขา แล้วก็ถามว่า ที่สัญญานี่เป็นเพื่ออะไร แกก็เลยบอกว่าเมื่อพ้นจาก ๑๐ ปีไปแล้วทรัพย์ที่มีตรงนี้จะเคลื่อนที่ไปอยู่ที่อื่น ในระหว่าง ๑๐ ปีนี่ ถ้าหากว่าท่านไปพูดเข้าละก็บางที บางทีหมอที่มีความโลภ เป็นพระบ้าง เป็นฆราวาสบ้างมาขุดทรัพย์ ผมจะมีโทษ ก็เลยถามแกว่า ถ้าเขามาขุดทรัพย์ล่ะ เขาจะเอาไปได้ไหม ก็ตอบว่าไม่แน่นัก แกบอกว่ายังงั้นนะ แกบอกว่าไม่แน่นักหรอกขอรับ บางทีเขาก็จะเอาได้บ้าง ถ้าเขาเอาไปได้บ้างสักนิดสักหน่อย ผมเป็นผู้เฝ้าก็จะถูกท้าวเวสสุวรรณลงโทษ เป็นอันว่ารับปากแกเพราะเห็นใจผี ก็เลยถามว่าต่อแต่นี้ไปจะมีอะไรเกิดขึ้น ตอบว่าจะมีกระแสทอง จะเป็นแสงทองพวยพุ่งขึ้นมา

นั่นแหละ จะปรากฏ ก็บอกว่าดีเหมือนกันตามใจ ถามว่าทองมันอยู่ตรงไหนล่ะ แกก็ตอบว่ามันเลยจากบ้านหลังนี้ไปทางทิศเหนือนะ ห่างประมาณ ๔ วา นับจากเสาเรือนทางทิศเหนือห่างไป ๔ วา ก็จะเข้าเขตทอง แล้วทองนี่มีปริมาณมาก ประมาณ ๑ ลำเรือชะล่า ถามว่า เรือโตไหม แกบอกว่าโตมากขอรับ ถ้าจะใช้ใส่เกวียนกันละก็ประมาณสัก ๒ เล่มเกวียน เป็นทองแท่ง ถามว่าทองนี่เป็นทองของใคร แกบอกว่า ไอ้เรื่องเจ้าของน่ะเขายังไม่เกิดนะขอรับ ปล่อยไว้ก่อนก็แล้วกัน ไม่ต้องถามผมละ ก็เลยเห็นใจแก เรื่องของผีเขาพูดอย่างนั้นนี่ ไม่ซ้ำรอยไม่ซ้ำคำ พูดแล้วเป็นอันว่าแล้วกันไป พระก็ต้องปฏิบัติตามนั้น แกก็เลยสั่งว่าประเดี๋ยวท่านคอยดูนะขอรับ อีกประมาณ ๕ นาทีกระแสทองจะปรากฏเป็นแสงพวยพุ่งขึ้นมา แล้วก็เป็นความจริงตามนั้น

ประมาณสัก ๕ นาที ก็เป็นแสงทองพุ่งขึ้น คราวนี้สว่างมาก แต่มันเป็นเหตุอัศจรรย์อยู่อย่างหนึ่ง เห็นบ้านช่องต้นไม้ต้นไร่แถวนั้นเป็นทองไปหมด มามองๆ ดูตัวเองก็เป็นทองไปหมด มองดูเพื่อนก็เป็นทอง หมูหมาที่นอนอยู่ข้างล่างก็มองเป็นทอง ตอนนั้นมันยังเด็กอยู่นะ หมายความว่าใจมันยังเด็กอยู่ ก็เลยดีใจคิดว่า เอ นี่เราเป็นสังข์ทองเสียแล้วซีพ่อคุณ เนื้อตัวเป็นทองหมดนี่คงจะโชคดีแล้ว พรุ่งนี้ถ้าตัวเป็นทองคำหมด เดินไปไหนชาวบ้านจะชมกันเป็นการใหญ่ อีตอนนั้นเรียกว่ายังเป็นคนบ้าชมอยู่ เรียกว่ายังติดกิเลสบ้าอยู่เยอะ อยากให้ชาวบ้านเขาว่าดี เมื่อแสงทองพวยพุ่งขึ้นมาเวลา ๔ นาฬิกาเห็นจะได้นะ กะเวลาเพราะไม่มีนาฬิกาไป เสียงไก่ขันยามสุดท้าย แสงทองจึงค่อยๆ ลดลง อาตมาก็เลยหลับ เมื่อหลับไปแล้ว ตื่นขึ้นก็นึกอยู่ในใจว่าเนื้อเราคงเป็นสีทอง แต่ว่าพอลืมตาขึ้นมาดู ที่ไหนล่ะ ไม่ใช่สีทองเสียซิ มันกลายเป็นสีรักที่ยังไม่ได้ปิดทอง ดำมะลื่อทื่อ

นี่เวลาผ่านมาสิบปี หลายสิบปีมาแล้วตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๐ นี่มันเลย ๑๐ ปีเป็นไหนๆ เมื่อพ้น ๑๐ ปีมาแล้วก็เล่าสู่กันฟัง ว่านี่มันเป็นเรื่องของผี แต่ประเภทนี้เขาไม่เรียกว่าผีธรรมดา เขาเรียกว่าเทวดาเฝ้าทรัพย์ พวกนี้มีอำนาจมาก

วันนี้ เรื่องยาวไม่ค่อยมี มีแต่เรื่องสั้นๆ เล่าสู่กันฟัง เมื่อเล่าถึงเรื่องทรัพย์แล้วก็จะว่ากันเรื่องทรัพย์ต่อไปอีก คราวนี้เป็นเรื่องขุดทรัพย์วัดสามกอ

๑๒. ขุดทรัพย์วัดสามกอ

วัดสามกอนี่ อยู่ติดกับวัดบ้านแพน เรียกว่าใกล้ ๆ กับวัดบางนมโคนั่นเอง ไม่ไกลหรอก ห่างกันประมาณสักกิโลเศษ ๆ วัดสามกอเขาลือกันว่ามีทรัพย์ ชาวบ้านเขาลือกันว่าบางวันก็เห็นเป็ดเงินเป็ดทองออกมาเดินเล่น คือเป็ดนี่สีมันเป็นเงินเป็นทอง เวลากลางคืนนะ มันเดินเล่นพระก็เคยเห็น พอเดินเล่นแล้วสังเกตดูก็หายเข้าไปที่หลังโบสถ์ เรียกว่าตรงหลังโบสถ์ออกไปห่างประมาณ ๑ วา เป็ดก็หายลงไปตรงนั้น เรื่องเป็ดเงินเป็ดทองของวัดสามกอนี่ รู้กันทั่ว ๆ ไป ชาวบ้านแถวนั้นในสมัยนั้นรู้กันทั่วไป เป็นที่เล่าลือกัน เมื่ออาตมาบวชแล้วก็มีเพื่อนคนหนึ่งชื่อว่าพระพวง เวลานี้ตายไปแล้ว พ่อเจ้าประคุณนี่ไม่ได้สนใจอะไรมาก สมถวิปัสสนาทำเหมือนกัน แต่เห็นว่าแกจะทำแต่เป็นเพียงพิธีไอ้เรื่องเอาดีทางสมถวิปัสสนานี่แกไม่สนใจนัก การศึกษาพระปริยัติธรรมก็เหมือนกันแกก็เอาแค่พอไปได้ กันชาวบ้านเขาว่า แต่ที่ต้องการความดี ก็คือ ๑ งานก่อสร้าง เรื่องงานก่อสร้างนี่พระพวงไม่ขี้เกียจ แล้วก็เป็นคนชอบสวยชอบสะอาด จัดว่าเป็นราคจริตนอกจากนั้นก็มีจิตรักในวิชาไสยศาสตร์ ไอ้คำว่าวิชาไสยศาสตร์นี่น่ะ ไม่ใช่พุทธศาสน์นักแกไม่ได้เรียนโดยตรงจากหลวงพ่อปาน เพราะวิชาเลว ๆ แบบนี้หลวงพ่อปานไม่สอน มีในตำราก็เยอะ มีดี และสำคัญมาก แต่ว่าไม่สอนใคร ถ้ามันเป็นโทษ พ่อเจ้าประคุณพระพวงนี่แกก็ไปหาที่อื่นซีในเมื่อหลวงพ่อปานไม่สอนให้ แกก็หาที่อื่น เป็นอันว่ามีวิชาหมอวิชาอะไรต่ออะไรของแกเยอะ ทำเลข ทำยันต์ ทำตะกรุดพิสมรว่าไปตามเรื่อง แต่ว่าวิชาสำคัญมีวิชาหนึ่ง ขับผีแล้วก็ขุดทรัพย์ แกบอกว่าทรัพย์มีที่ไหนอาจารย์เขารับรองเลยว่าใช้วิธีกรรมของแกแล้ว ต้องใช้ได้ ต้องขุดได้ ผีกลัว ตกลงกัน อ้อ ไม่ใช่ตกลง นี่เล่าประวัตินะ ใช้คำว่าตกลงมันไม่ถูก ทีนี้วันหนึ่งก็มีคนเขาพูดเรื่องเป็ดเงินเป็ดทองวัดสามกอแกก็นั่งหลับตาปี๋ตามพิธีกรรมของแก แกดูแล้วก็เห็นว่าโบสถ์วัดสามกอด้านหลัง หลังโบสถ์คือหลังพระประธานมีทรัพย์มาก แกก็ชวนบรรดามิตรสหายทั้งหลาย อาตมาก็สมัครไปกับเขาด้วย อยากจะไปดูเขาขุดทรัพย์ แต่ความจริงในใจก็รู้เหมือนกันว่าที่นั่นมีทรัพย์มีทองมาก แต่ทว่าการขุดคราวนี้ มีความรู้สึกทางใจว่าไม่มีผล แต่ว่าพ่อเทวดาพวงแกรับรองว่าการขุดคราวนี้ต้องได้ผลแน่นอน ก็เลยไปดูกับแก ขอยืมเรือของคนที่มารักษาโรค

เป็นเรือสำปั้นขนาดใหญ่ที่เขาค้าของสวน ชาวบ้านแถวนั้นเขาเรียกกันว่า เรือสวน เป็นเรือ ๒ แจวขนาดใหญ่ มีประทุน มีพระไปด้วยกันสัก ๗ องค์เห็นจะได้ แน่แล้ว ๗ องค์ทั้งอาตมา ไอ้ชุดของเขาจริง ๆ ๖ องค์ อาตมาเป็นนักสังเกตการณ์เป็นองค์ที่ ๗ เมื่อเรือไปถึงวัดสามกอแล้วก็เอาเรือไปจอดในคลองของวัดสามกอ มันเป็นคลองเล็ก ๆ มีกอไผ่ทั้งสองข้าง แล้วก็บรรดาคณาจารย์ทั้งหลายพร้อมด้วยอาตมาก็ขึ้นไป มีพระองค์หนึ่งสมัครใจ ชื่อว่าพระแพ สมัครใจเฝ้าเรือ ไม่อยากจะขึ้นไป แกจะกลัวผีหรือยังไงก็ไม่ทราบ เมื่อแกอยู่ในเรือ แล้วอีก ๖ องค์เขาก็ขึ้นไป ๕ องค์เขาก็ทำพิธีกรรมวงสายสิญจน์ เรียกว่าตั้งท่าตั้งทางเยอะ น่าเสียดายสมัยนั้นไม่มีเครื่องบันทึกเสียง โองการต่าง ๆ ของเขามากมายถ้ามีเครื่องบันทึกก็จะบันทึกไว้ มันก็แปลกดีเหมือนกัน เพราะไม่เคยเห็น ของเขาก็มีผลดีขณะที่ทำอยู่นั้นปรากฏว่าเดือนหงายมีอากาศสว่าง ประเดี๋ยวดาวทั้งหมดหาย พระจันทร์หาย มืดครึ้มคล้ายฝนจะตก เสียงลมพัดอย่างหนักเสียงอู้อ้าซู่ซ่า คึกคักคล้าย ๆ กับคนวิ่งเป็นร้อย ๆ คน แล้วเขาก็เลยเอาข้าวสารซัดลงไป ข้าวสารหว่านลงไป อาการอย่างนั้นมันก็หายไป เมื่อหายไปแล้วเขาบอกว่าพิธีกรรมสำเร็จแล้ว ลงมือขุดได้ ข้างบนก็ขุดกันพระก็ขุด ขุดกันใหญ่อยู่หลายองค์ พักใหญ่ ลึกลงไปประมาณ ๑ เมตร ก็ปรากฏว่าเจอะแผ่นหินและแผ่นปูนซีเมนต์นี่แหละเป็นแผ่นใหญ่ปิดอยู่ ก็พยายามขุดตามแผ่นหินไปถึงตามริม ๆ แล้วก็งัดขึ้นมา ข้างล่างแทนที่จะเป็นทรัพย์ พบตุ่มใหญ่ แต่กลายเป็นกระดูกผีป่น ๆ ทั้งหมด เอามาดูแล้วไม่เป็นเงินไม่เป็นทองเลย ตุ่มเบ้อเร่อเป็นตุ่มแดง ตุ่มมอญน่ะตุ่มดิน ดูแล้วเป็นกระดูกผีป่น ๆ ทั้งหมด เวลาที่ทำงานกันเห็นจะสิ้นสัก ๒ ชั่วโมง เมื่อทำงานเสร็จไม่ได้ทรัพย์ก็กลับเรือ พอมาถึงที่เรือจอดปรากฏว่าเรือไม่มี ไม่รู้ว่าพ่อเจ้าประคุณพระแพแกเอาเรือไปไหน ก็ต้องเดินกลับ ทางเดินไม่ไกลนัก พอเดินกลับมาถึงวัดก็ปรากฏว่า อีตอนที่ไปล้างเท้าที่หน้าวัด เห็นเรือลำนั้นมาจอดอยู่แล้ว ประทุนบู้บี้บุบบิบหมดก็สงสัย นี่มันเป็นยังไง แล้วก็พระแพไปไหน ก็เดินเข้าไปตามหาพระแพ ปรากฏว่าพระแพไปนอนคลุมโปงครางอยู่ ครางอ๋อยเลย แสดงถึงความเจ็บปวดมาก ตอนกลางคืนก็ปล่อยไป พอตอนเช้าก็เข้าไปพยาบาลรักษากันตามหน้าที่ของนักขุดทรัพย์ สำหรับอาตมาน่ะ ทำอะไรกับเขาไม่ได้หรอก เป็นนักสังเกตการณ์เฉย ๆ พระพวงเขาก็ปัดเขาก็เป่า

บอกว่าไอ้ผีที่เราขับมันน่ะ มันมาเล่นพระแพ เวลาขึ้นไปลืมเอาสายสิญจน์วงรอบเรือเข้าไว้ มันจะได้ทำอันตรายพระแพไม่ได้

เมื่อพระแพแกบรรเทาอาการเจ็บป่วยก็ถาม ได้ความยังงี้ คือว่าในขณะที่บรรดาคณะทั้ง ๖ องค์ขึ้นไปขุดทรัพย์ ขุดแล้วหรือยังไม่ขุดก็ไม่ทราบ ปรากฏว่าอากาศครึ้ม เมื่ออากาศครึ้มแล้ว พออากาศสว่าง ไอ้ใบต้นไผ่ทั้งสองฟากคลองเล็ก ๆ มันโอนเข้าหากันประสานกัน แล้วมีเจ้าผีตัวใหญ่ตัวหนึ่งมันก็วิ่งอยู่บนนั้น ถือกระบองยาว ตัวใหญ่มาก วิ่งไปวิ่งมาวิ่งมาวิ่งไป พระแพแกก็นึกว่าเจ้าผีนี่ท่าทางมันจะโดดลงมาแน่ แกก็เลยถอดหลักแจวตั้งท่า คิดว่าถ้ามันลงมาจริง ๆ ก็ต้องตีกันละ รายนี้ไม่ต้องใช้คาถานะใช้หลักแจว ใช้หลักแจวเป็นอาวุธ เมื่อมันวิ่งไปวิ่งมาแกก็ตั้งท่าคอยตี ก็พอดีเดี๋ยวหนึ่งมันกระโดดปั๊บลงมาบนหลังคาเรือ บนประทุนเรือ อีคราวนี้เอง ข้างผีก็มีกระบอง พระแพก็มีหลักแจว ก็เลยนวดกัน ตีกันเป็นการใหญ่ ตีไปตีมาต่างคนต่างหลบ ต่างคนต่างไม่มีใครถูกอาวุธ อาวุธของแต่ละฝ่ายไปถูกเอาหลังคาเรือ หลังคาเรือก็เลยพังยับเยิน เป็นอันว่าเมื่อหลวงพ่อปานทราบ ความจริงท่านทราบตั้งแต่ตอนก่อน ตั้งแต่กำลังเริ่มแล้ว แต่ว่าท่านไม่พูด มาตอนสาย คือว่าตอนบ่าย ๆ ท่านก็มาหา คือว่ามาเยี่ยมพระแพ ถามว่าแพเป็นยังไงเล่า ได้ทองเท่าไรมาแบ่งฉันบ้างซี พระแพก็ไม่พูดอะไร ยกมือไหว้แล้วก็ขออภัยที่ทำงานต่าง ๆ โดยไม่ได้รับอนุญาต ท่านก็ยิ้ม แล้วถามว่าอาจารย์ใหญ่เขาไปไหนล่ะ ไปตามเขามาซิ อาจารย์พวงน่ะ ก็ไปตามพระอาจารย์พวงมา แล้วก็ตามคณะทั้งหมดที่ร่วมงานไปด้วยกัน ท่านก็เลยบอกว่าเป็นพระแล้วทำไมทำใจเลวอย่างนี้ล่ะ นี่มันไม่ใช่ใจของพระนะ จิตใจอย่างนี้มันเป็นจิตใจของสัตว์นรก พระน่ะเขาบวชมาเพื่อตัดโลภะ โทสะ โมหะ แต่พวกเราบวชเข้ามาแล้วมาสะสมโลภะความโลภ โทสะความโกรธ โมหะความหลง อย่างนี้ถ้าตายแล้วก็ไปนรกหมด ไอ้เจ้าลิงดำนี่ก็เหมือนกัน แน่ะ หันมาเล่นไอ้ลิงดำเข้าอีก ไอ้เจ้าลิงดำนี่ก็สำคัญนัก ไม่เอากับเขาหรอกแต่ไปสังเกตการณ์ ความจริงเอ็งก็รู้แล้วใช่ไหมว่าเขาทำไม่ได้ จึงกราบเรียนว่าทราบขอรับ ว่าทำไม่ได้ แล้วทำไมไม่ห้ามปรามเพื่อน ก็กราบเรียนท่านว่า อยากจะดูสมรรถภาพขอรับ เขาคุยว่าเขาเก่ง ถ้าไปห้ามเขาเสียแล้วเขาจะหาว่าเป็นการยับยั้งสมรรถภาพ คือความเก่งกาจของเขา ผมก็อยากจะดู ท่านก็เลยบอกว่า

ดีเหมือนกัน แต่ว่าทีหลังถ้าใครเขาจะไปทำอะไร ถ้าพวกเรารู้ละห้าม ๆ เขาเสียหน่อยนะ นี่แกไม่ได้ห้ามนี่ แกเสริมตูดเลย ก็เลยกราบเรียนท่านว่ามันอยากคุยเก่งนี่ขอรับ มันคุยว่ามันเก่งจริง ๆ พวกผีพวกสางนะสู้มันไม่ได้ มันปราบได้สะเด็ดหมด ผมก็อยากดูว่ามันจะปราบผีหรือว่าผีจะปราบมัน นี่ผมเสียดายอยู่นิดหนึ่งที่ว่า ไอ้ผีน่ะมันมาปราบพระแพ้ไม่ถูก มันควรจะล่อพระพวง ท่านก็เลยบอกว่า ถ้าแกไม่ไปด้วยก็คงได้ดีแล้ว เลยกราบเรียนท่านว่ากระผมไม่ได้มีอะไรคุ้มกันเขาขอรับ ท่านบอกว่ามี ส่วนที่มีน่ะมีเยอะ แต่แกไม่เห็น คือว่าทั้งพระทั้งเทวดาที่เขารักษาอยู่นั่นแหละคอยคุ้มกัน เพราะบรรดาผีพวกนี้เป็นพวกเทวดา เป็นบริวารของท้าวมหาราช แล้วตัวแกเองท้าวมหาราชกับพระอินทร์รักษาอยู่ แล้วก็มีพระมีเทวดาหลายองค์รักษาอยู่ พวกนี้ท่านเป็นบริวารของพระอินทร์ จะล่อพวกแกเข้า เขาก็เกรงใจพระอินทร์ นั่นฐานะที่แกอยู่ร่วม ถ้าแกไม่อยู่ร่วมก็คงได้เห็นดีกันแล้ว ไอ้พวกอาจารย์ทั้งหลายแหล่นี่มันจะวิ่งลงเรือไม่ถูก ดีไม่ดีก็จะต้องวิ่งกลับบ้าน หรือว่าอาจจะแผ่นดินเป็นน้ำต้องว่ายดินกันมา กว่าจะถึงวัดก็อาจจะตายเสียระหว่างทางก็ได้ แล้วท่านก็เลยสอนต่อไปว่า จริยาเลว ๆ ความรู้สึกเลว ๆ อย่างนี้ทีหลังอย่าทำต่อไป ฉันรู้ รู้ตั้งแต่แกเริ่มจะไปทำงานแล้ว ท่านพวงนี่ก็เหมือนกัน ฉันรู้หรอกแกไปหาวิชาเลว ๆ อย่างนั้นนอกสถานที่ เพราะวิชาแบบนี้ฉันไม่ได้สอนแก แกก็พยายามดิ้นรน ฉันรู้แล้วว่าเป็นวิชาการสำหรับนำคนลงนรก แต่แกรู้แล้วแกควรจะเป็นปูชนียบุคคล เป็นบุคคลที่ชาวบ้านควรบูชา แต่ไอ้จริยาแบบนี้เป็นจริยาที่ชาวบ้านควรจะสาบแช่ง หมายความว่าไอ้อาการแห่งความโลภ ความโกรธ ความหลง เมาในลาภ เมาในยศ เมาในสรรเสริญ เมาในสุขนี่มันไม่ใช่จิตใจของพระ มันจิตใจของสัตว์นรก ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปนะ ถ้าฉันทราบว่าใครไปเรียนวิชาไสยศาสตร์ที่ใดที่หนึ่งก็ตาม จะเป็นวิชาด้านดีหรือด้านชั่วก็ตาม ฉันจะขับทันที จะไม่ให้อยู่วัดนี้โดยไม่มีอุทธรณ์ฎีกาใด ๆ จำไว้นะ

พอเวลากลางคืนก็ปรากฏว่าตีระฆังใหญ่ ประชุมพระครั้งใหญ่ ต่อจากนั้นไปก็โดนเทศน์กัณฑ์มหาราชคือกัณฑ์พิเศษ ยกเรื่องราวของบุคคลผู้ประกอบไปด้วยความโลภในจิตพระที่มีความโลภลงนรก อีคราวนี้ แสดงนรกให้ปรากฏ แสดงยังไงล่ะ มีคาถาอยู่บทหนึ่ง ๔ ตัวที่เคยเล่าให้ฟัง อ้อ หนังสือเล่มนี้ไม่มีเล่าเอาไว้ มีคาถาอยู่ ๔ ตัว มันน่าเสียดายจริง ๆ

๔ คำเท่านั้นแหละ บอกให้ภาวนา บอกคอยดูนะ นับตั้งแต่นี้เป็นต้นไปจับลมหายใจเข้าออกให้ดี อย่านึกถึงอะไรทั้งหมด อธิษฐานจิตไว้ว่า พระที่บวชเข้ามาในพระพุทธศาสนาประกอบไปด้วยความโลภในทรัพย์สินที่ได้มาโดยไม่ชอบธรรม หรือได้มาโดยชอบธรรมหรือได้ทรัพย์สินมาแล้วโดยชอบธรรม แต่ใช้ไม่ถูกจริยาของพระ โทษอันนี้ไปถึงไหนได้รับทุกขเวทนาเป็นประการใด ตั้งใจไว้เท่านั้นะ แล้วก็ทิ้งอารมณ์นี่เสีย จับลมหายใจเข้าออกแล้วภาวนาคาถาบทนี้อย่างไม่คิดเห็นอะไรทั้งหมด แล้วท่านก็นั่งหลับตาด้วย สั่งให้ทุกองค์หลับตา เวลาผ่านไปประมาณ ๑๕ นาที ท่านก็ให้สัญญาณบอกเลิก ถามว่าเห็นไหม ใครเห็นอะไรบ้างเขียนใส่กระดาษมา ท่านมีกระดาษไปเสร็จมีดินสอไปเสร็จเขียนมา อย่าตอบเดี๋ยวจะตอบตามกัน พระทุกองค์แยกกันออกไป อย่านั่งใกล้กัน เดี๋ยวจะถามกัน ท่านก็นั่งจ้อง เกรงว่าจะพูดกัน พูดกันก็ไม่ได้ หันหน้ามองกันก็ไม่ได้ ให้ต่างคนต่างเขียน เขียนย่อ ๆ เมื่อเขียนเข้าแล้วจริง ๆ ปรากฏว่าข้อความตรงกัน เป็นอันว่าทุกองค์เห็นพระที่มีความโลภประเภทนั้นลงอเวจีมหานรก ถูกหอกตรึงเคลื่อนไหวไม่ได้แล้วก็ทุกคนมีไฟไหม้ตลอดเวลา แล้วเสร็จ พอเห็นภาพเท่านี้ก็เลยกราบเรียนถามท่านว่าหลวงพ่อขอรับคาถาบทนี้กระผมขอเรียนได้ไหม อยากจะไปสอนคนอื่นเขา ท่านก็มองหน้า บอกว่า เจ้าลิงดำ เอ็งน่ะ ข้าไม่ให้ฝึกอภิญญานะ คาถาบทนี้ถึงแม้ว่าได้ไปก็ไม่มีประโยชน์ อันนี้ต้องใช้อภิญญาสมาบัติช่วยด้วย ไม่ใช่ว่าคนที่ภาวนาคาถาบทนี้จะทำได้เสมอไป ไม่ใช่ยังงั้นนะ ต้องใช้พลังของอภิญญาช่วย น่าเสียดายที่อาตมาไม่มีโอกาสฝึกอภิญญากับเขา ก็ช่างเถอะ คนอื่นไม่เห็นไม่รู้ด้วยก็ช่าง รู้เองเห็นเองมาแล้วก็สบายใจนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไปพวกขุดทรัพย์ก็เลิก ไม่มีในวัดบางนมโค อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

๑๓. ผีวัดท่าซุง

ตานี้ก็ผ่านเรื่องนี้ไป เอาอะไรกันดีล่ะ เอายังงี้ดีกว่า ผีวัดท่าซุง เหลือเวลาอีกประมาณ ๒๘ นาที วันหนึ่ง คราวหนึ่งพูดประมาณ ๑ ชั่วโมง

ผีวัดท่าซุงนี่ก็ดีเหมือนกัน คือว่าเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๙ กับ พ.ศ. ๒๕๑๐ พระอาจารย์อรุณ อรุโณ เจ้าอาวาสวัดท่าซุงไปพบกับอาตมา ขอร้อง แค่นหลายวาระให้ช่วยมาสร้าง

หอสวดมนต์ให้ ทีนี้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๐ แกไปขอร้องอีก ก็เลยรับปาก ตอนนั้นอยู่วัดสะพาน เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๙ อยู่วัดปากคลองมะขามเฒ่า แล้วท่านเจ้าอาวาสวัดสพานมาขอให้ไปร่วม ก็เลยบอกว่าปี พ.ศ. ๒๕๑๐ จะไปอยู่ด้วย ๑ ปี หลังจากนั้น อยากจะเข้ากรุงเทพ ฯ แต่ก็พอดีพระอาจารย์อรุณ อรุโณ ไปขอร้องบอกว่าช่วยสร้างหอสวดมนต์ด้วยเถอะ เสาตั้งค้างมา ๑๐ ปีแล้ว แล้วปีนั้นก็พอดีขอพระครูฐานานุกรมให้พระครูแช่มกับพระครูประเทือง แล้วก็พระครูปลัดผ่อง ก็เลยขอให้พระอรุณด้วย อธิการอรุณ เป็นพระครูสังฆรักษ์ นี่ขอให้นะ ไม่ได้ขาย ครั้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๑ ทางพระครูสังฆรักษ์อรุณ อรุโณ เจ้าอาวาสวัดท่าซุง ก็จัดขบวนแห่ไปรับ ตรงกับวันที่ ๑๑ เห็นจะเป็น ๑๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ กระมัง อ้อวันที่ ๒๕ วันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ เขาไปแห่กันเป็นการใหญ่ ก็นึกในใจว่านี่มันจะแห่กันไปถึงไหน แล้วก็คิดไว้แล้วว่าวัดนี้คงไม่เป็นเรื่อง มีความรู้สึกยังงั้นนะ ว่าวัดนี้คงไม่เป็นเรื่อง ชาวบ้านอาจจะดีบ้าง บางส่วนอาจจะเป๋ไป ตอนที่เขาไปชวนมีความรู้สึกแบบนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระนี่ไม่ได้ความ แต่ที่ตัดสินใจมา ก็เพราะเรื่องราวของอดีต มีความรู้สึกในใจอยู่อย่างหนึ่ง คิดว่าวัดท่าซุงนี่เคยร่วมทำการสร้างมาในกาลก่อนนะ ไอ้นี่ไม่ใช่ผู้วิเศษละ มันมีความรู้สึกขึ้นมาเฉย ๆ คิดว่าเวลานี้วัดที่เราเคยทะนุบำรุงมาถึงสองวาระมันพังไปหมดแล้วนี่ ควรจะไปทำอีกวาระหนึ่ง เป็นวาระที่ ๓ และเป็นครั้งสุดท้าย เพราะพระนี่ไม่เคยทำอะไรเกิน ๓ วาระ ตามระเบียบของพระ เมื่อครบ ๓ ครั้งแล้วก็เลิกกัน ก็เลยรับปากแก แกยกกระบวนแห่ไปรับมาก็มาพอมาถึงหน้าวัด เห็นโรงลิเกตั้งอยู่ก็ถามว่าอะไร ท่านก็บอกว่าโรงลิเก ก็เลยถามว่ามีลิเกทำไม ตอบว่ามีลิเกต้อนรับท่าน บอกว่านี่ ฉันไม่ชอบนะไอ้มหรสพนี่ ไม่น่าจะมีเลยนี่ความจริงมันเสียเงินเสียทองเปล่า ๆ เอาเงินจำนวนนั้นมาทะนุบำรุงวัดจะดีกว่า เขาก็บอกว่าชาวบ้านจะมีกัน ก็บอกใช่ละ ชาวบ้านมีก็ควรจะบอกชาวบ้าน ว่าเงินบาทหนึ่งก็ซื้อตะปูได้ตั้งหลายตัว ไอ้เรื่องการมีมหรสพนี่ไม่ควรจะปรารภ แต่ว่ามันมีแล้วก็แล้วกันไป เขาก็นิมนต์ขึ้นกุฏิ ไอ้กุฏิที่เขาให้ขึ้นน่ะ ความจริง นาวาอากาศเอกอาทร และคุณศิริรัตน์ โรจนวิภาต ช่วยส่งของมาตั้งเยอะ ทำครบได้ เอาเงินไว้ให้ด้วย ให้พระอรุณ อรุโณ หรือพระครูสังฆรักษ์นี่ จัดช่างมาทำ เพราะท่านรับรองไว้ ว่าถ้ามาอยู่ที่วัดนี้ เรื่องอาหาร

การบริโภคบริบูรณ์ สมบูรณ์ การทำงานทำการต่าง ๆ ช่างมีเยอะ ไม่ต้องจ้าง ทำอะไรเขาก็ช่วยกัน แล้ววัตถุก่อสร้างที่ซื้อเข้ามาท่านจะออกครึ่งหนึ่ง ให้อาตมาออกครึ่งหนึ่ง นี่เป็นสัญญาเดิม แล้วหมูหมาต่าง ๆ ที่มีอยู่เอาไปเถอะ อาหารเหลือเยอะ เมื่อมาสำรวจแล้วก็เป็นความจริง จริงตามนั้นทุกอย่าง แต่ว่าสัญญาของท่านไม่มีอะไรจริงเลย พอมาแล้วพ่อเบี้ยวหมด ทีนี้ตอนก่อนจะขึ้นวัด มองก่อนไปที่กุฏิที่ให้ทำของมีครบ เงินเขาให้ไว้แล้ว ปรากฏว่ามีแต่พื้นกับหลังคา ฝาไม่มี เสร็จ คิดแล้วว่าพระองค์นี้น่ากลัวจะแย่ ไม่ไหวแล้ว หาความเป็นพระจะยาก เพราะว่าสัจจะไม่มี สัญญาว่าจะทำได้เท่านั้นเท่านี้ ใช้เวลาไม่เท่าไร ช่างก็เยอะ ไม่ต้องจ้างกัน แต่เอาเข้าจริง ๆ จัง ๆ สตางค์ที่เขาให้ไว้ก็สูญไป ของที่เขาให้ไว้ก็ทำไม่เสร็จ ก็นึกว่าไอ้ที่เราคิดไว้คงไม่ผิด แต่ว่าเพื่อพระศาสนา ก็ตัดสินใจมา นี่เขาบอกให้ไปกุฏิก็บอกว่ายังก่อน เดี๋ยวเข้าโบสถ์กันก่อน พอเข้าโบสถ์ ก็ทำพิธีบวงสรวงตามแบบฉบับของหลวงพ่อปาน และวิธีการของพระพุทธเจ้า มีอีกอย่างหนึ่งคือ เมตตัญสัพพโร นี่เป็นแบบฉบับ ขณะที่บวงสรวงก็เห็นอดีตเจ้าอาวาสทั้งหมดท่านมานั่งพร้อมกัน แต่ว่ามีพระอยู่องค์หนึ่งไม่ยอมเข้ามา เดินกรายไปกรายมาอยู่หลังโบสถ์ ก็ถามว่านี่ จะเอายังไงกัน จะเต็มใจให้มาอยู่หรือไม่เต็มใจให้มาอยู่ นี่ของยังไม่ได้สั่งขนนะ ยังไม่ได้ขนขึ้นจากเรือ ถ้าไม่เต็มใจให้มาอยู่ก็จะไปเดี๋ยวนี้แหละ จะกลับ ถ้าเต็มใจให้มาอยู่ก็เข้ามาประชุมพร้อมกัน แกก็มาประชุม พอมาประชุมพร้อมกันก็ถามพฤติการณ์ต่าง ๆ ท่านก็บอกว่า เอายังงี้ก็แล้วกัน เวลานี้เวลามันน้อย เวลากลางคืนจะเล่าสู่กันฟัง เป็นอันว่าท่านมาผมรับรอง ผมสนับสนุนทุกอย่าง นี่บรรดาผีอดีตเจ้าอาวาสว่ายังงั้น นี่ตามวิธีการบวงสรวงนะ เขาเห็นผีกัน เขาพบผีกันได้ เมื่อท่านรับปากแล้วก็เป็นอันเสร็จพิธีขึ้นกุฏิ ขึ้นกุฏิแล้วเขาก็จัดการอาบน้ำเป็นพิธีการ เขาเรียกว่าเอาผักชีโรยหน้า มีการสวดมนต์เย็น ว่ากันไปตามเรื่อง เช้าทำบุญ พอทำบุญตอนเช้า แจกผ้าแดงปรากฏว่านอกชานหัก แหมถ้ามันหักตรงนั้น ตรงที่เขาตั้งให้รดน้ำ ถ้าหากมันหักตอนนั้น อาตมาหัวแตกหัวแตนแน่ คนมาก เวลาคนมากมันไม่หัก ไปหักตอนคนน้อยก็ดีอยู่

ตานี้หลังจากนั้นมาเวลากลางคืนนะ วันถึงวันแรก ลิเกเขาก็เริ่มแสดง อาตมาก็เริ่มนอน โรคมันไม่ถูกกัน พอนอนลงไปแล้วก็ใส่กลอนห้องที่เขาให้พัก แทนที่จะหลับ

ก็ไม่หลับ แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงลิเก พระองค์ที่ไม่เดินเข้ามาตอนบวงสรวงน่ะแหละ แกมานั่งคุยด้วย พระผี ชื่อหลวงตาเส็ง เสียงเป็นเจ๊กคุยลังเล้ง ๆ ๆ แกก็เล่าให้ฟัง ว่าวัดท่าซุงนี่ตั้งมาตั้งแต่สมัยอยุธยาตอนต้น ในยุคต้นของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา แล้วส่วนใหญ่พระที่เป็นเจ้าอาวาสตั้งแต่หลวงพ่อใหญ่ หลวงพ่อใหญ่องค์แรกที่เป็นผู้สร้างวัด ชื่อปานเหมือนกัน ชื่อปานเหมือนกับหลวงพ่อปาน รูปร่างหน้าตาใหญ่โต ท่านธุดงค์มาพบที่นี่เข้าแล้วก็เลยสร้างวัดตรงนี้ ปลูกหลังคาแฝกขึ้นมา แล้วท่านก็คุยต่อไปว่าในสมัยก่อนโน้นลำคลองนี้เป็นลำคลองเล็ก ลำคลองนี้มันโตสมัยที่มีเรือเมล์ เรือเขียว เรือแดง วิ่ง มีคลื่นตลิ่งมันพัง สมัยก่อนลำคลองเล็ก ใช้น้ำในลำคลองไม่ได้ ต้องใช้น้ำในห้วยเล็ก ๆ หลังวัด แกก็ชี้ออกไปให้เห็น เดิมในสมัยที่วัดมีความรุ่งเรืองมีเสาหงส์ แต่เสาหงส์ที่ปักอยู่ ถ้าจะวัดถึงเวลานี้ก็ประมาณกลางแม่น้ำ แกว่ายังงั้น แกชี้สถานที่ให้ดูว่า เสาหงส์สมัยตั้งวัดตั้งตรงนั้น บริเวณที่ท่านจะสร้างกุฏินี่เป็นบริเวณป่าช้าเดิม ท่านขุดหลุมลงไปบางหลุม จะพบกระดูกและหม้อ หม้อดินใส่กระดูก แกบอกว่ายังงั้น สำหรับวัดนี้ตั้งแต่หลวงพ่อใหญ่ลงมาจนกระทั่งหน้าหลวงพ่อเล่ง หลวงพ่อไล้ ก่อนหลวงพ่อเล่งหลวงพ่อไล้ ส่วนใหญ่เป็นพระอริยเจ้า ท่านบอกว่าพระเจ้าอาวาสทั้งหมดที่เป็นลำดับมาน่ะ เป็นพระอริยเจ้าทั้งหมด เป็นดินแดนของพระอริยะ คำว่าอริยะในที่นี้ ท่านหมายตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไปถึงพระอรหันต์ จะเป็นขั้นไหนบ้าง ท่านไม่ได้บอก ท่านบอกว่ามาขาดตอนพระอริยเจ้าเอาตอนหลวงพ่อเล่ง หลวงพ่อไล้ แต่ก็เป็นพระทรงฌานก็ยังดีอยู่ เมื่อหลวงพ่อเล่งหลวงพ่อไล้ตายแล้ว มาหลวงพ่อทองรู้สึกว่าเป็นพระพอไปได้ มีศีลาจารวัตรพอสมควรหลังจากหลวงพ่อทองมาแล้วทั้งหมดก็ปรากฏว่าเป็นภิกขุพานิช หมายความว่ามีจิตไม่เป็นพระแล้ว เจ้าอาวาสตั้งแต่บัดนี้มาจนถึงปัจจุบัน ท่านบอกว่าพวกนี้แสวงหาความร่ำรวยเอาภาษีในวัด ของวัดมีเท่าไรก็ขายหมด รื้อขายบ้าง เอาซุงมาเลื่อยขายบ้าง มาทำตู้ทำโต๊ะขายกันบ้าง ทำไร่บ้าง อะไรก็ตาม หาอาชีพกัน เอาวัดเป็นอาชีพ การซ่อมแซมไม่มีมาแล้ว ๔๗ ปี นี่พูดกันถึงว่าปี พ.ศ. ๒๕๑๑ นะ ท่านบอกว่าการซ่อมแซมไม่มีมาแล้ว ๔๑ ปี มีแต่รื้อถอนปล่อยให้พัง เจ้าอาวาสผ่านไป ๗ ท่าน แต่ละท่านมีเงินร่ำรวยมาก แต่ออกไปไม่ช้าก็บรรลัยหมด เพราะเงินของสงฆ์นี่น่ะ เอาไปไว้ได้ไม่นาน

ท่านเล่าสู่กันฟังก็เป็นอันทราบประวัติความเป็นมา แล้วท่านก็เลยถามว่าท่านรู้ไหม ว่าตัวท่านเองเคยร่วมในการสร้างวัดนี้มาก่อน ก็เลยถามว่าผมเคยเป็นเจ้าอาวาสวัดนี้รึ ท่านบอกว่าไม่เคย แต่ว่าเป็นฆราวาสเคยสนับสนุนในการสร้างวัดนี้ เป็นตัวตั้งตัวตีในการทะนุบำรุง เรียกว่าทำมาแล้ว ๒ วาระ ก็เลยบอกท่านว่าความรู้สึกมันก็เป็นยังงั้น เวลาที่เจ้าอาวาสไปนิมนต์ก็รู้สึกว่าเจ้าอาวาสองค์นี้คงจะเข้ากันไม่ได้ เพราะว่ามีจริยากันคนละทางตามความรู้สึก แต่ทว่าที่ตัดสินใจมาก็เพราะความรู้สึกอีกดวงหนึ่งมันเกิดขึ้น ว่าวัดนี้ เราเคยบูรณะปฏิสังขรณ์มา แต่กำลังจะทรุดโทรมหนัก มีสภาพไม่เป็นวัดก็อยากจะมาทำคืน ให้มันทรงตัวขึ้นมา มีความรู้สึกอย่างนั้น ก็เลยถามท่านว่า ผมมานี่ก็รู้สึกลำบาก นาวาอากาศเอกอาทร โรจนวิภาตกับภรรยาก็รู้สึกว่ายังเป็นเด็กอยู่ ไม่กว้างขวาง เพราะว่ายังไม่เป็นผู้หลักผู้ใหญ่มาก จะไปเกณฑ์ใครก็ยาก นี่ผมจะทำได้หรือขอรับ ท่านก็ตอบว่าได้ ท่านผู้ใหญ่ทั้งหมดที่มาประชุม เป็นพระอริยเจ้าทั้งหมด มีพระไม่ใช่พระอริยะเจ้ามีหลวงพ่อเล่ง หลวงพ่อไล้เท่านั้นที่ตายไปแล้ว แต่ว่าหลวงพ่อไล้ก็เป็นพระฌานโลกีย์ จัดว่าดีอยู่ ตัวท่านเองที่พูดท่านก็บอกว่าเป็นพระอริยเจ้า ท่านบอกว่าทุกองค์เต็มใจช่วย เทวดาเขาก็ช่วย ไม่เป็นไร ก็เป็นอันว่าปีต้น นาวาอากาศเอก อาทร กับศิริรัตน์ โรจนวิภาตเป็นกำลัง แล้วคุณอาทรก็มาบวช เงินช่วยในการบวชเขา ๘,๐๐๐ บาท เขาไม่ได้หักค่าใช้จ่ายเลย เอาเงินส่วนตัวจ่าย ถวายเข้ามาเป็นทุนซ่อมวัด ตอนที่อยู่วัดสะพานเขาจัดงานกันขึ้น ในฐานะที่จะรวมสตางค์ทอดผ้าป่าหรือทำบุญนั่นแหละเลี้ยงพระเพลได้เงิน ๘,๐๐๐ บาท ให้อาตมาไว้รักษาตัว อาตมาใช้ไป ๒,๐๐๐ บาท เหลือ ๖,๐๐๐ บาท เลยเอามารวมหมด แล้วปีนั้นก็ปรากฏว่าพลอากาศโทพะเนียง กานตรัตน์ ผู้ช่วยเสนาธิการทหารอากาศคนปัจจุบัน มาทอดกฐินให้ ขณะที่มาทอดกฐินก็ปรากฏว่าพลอากาศตรีหม่อมราชวงศ์ เสริม สุขสวัสดิ์ เจ้ากรมสื่อสารทหารอากาศมาด้วย ก็เลยขอร้องท่านบอกว่า ขอให้เป็นทายกประจำ ปรากฏว่าหลังจากนั้นเป็นต้นมา ท่านพลอากาศตรีหม่อมราชวงศ์เสริม สุขสวัสดิ์ เจ้ากรมสื่อสารทหารอากาศ กับภรรยาก็เป็นกำลังใหญ่ ช่วยทุนบำรุงวัดนี้เท่าที่เห็นอยู่ปัจจุบันนี่แหละ นับตั้งแต่วัดโกรงเกรงมีสภาพไม่เป็นวัด จนกระทั่งบัดนี้รู้สึกว่าเป็นวัดในชนบทพอที่จะลืมตาอ้าปากได้ เรียกว่าพอโชว์

เขาได้นิด ๆ นะ ไม่ใช่สวยหรู วัดชนบท พอดูหน้าดูตาเป็นวัดขึ้นมาได้ ถ้าจะดูวัดแถวอุทัยกันละก็ วัดชนบทด้วยกันน่ากลัวจะไม่พบละ ดีกว่าเขา ใช้เวลาก่อสร้างที่เอาเป็นล่ำเป็นสันจริง ๆ แค่ ๒ ปี คือ ปี พ.ศ. ๒๕๑๓ กับ พ.ศ. ๒๕๑๕ เพราะปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ไปสร้างเสียที่โน่น วัดสามจีนท่าโป๊ะ ยกคณะไปสร้างกันที่นั่น แล้วก็ปี พ.ศ. ๒๕๑๑ ก็ทำกันแค่ที่พักอาศัย ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ทำอาคารสื่อสารขึ้นมา เป็นอาคารชั่วคราว เพื่อเป็นการรับกฐิน ทีนี้กำลังงานจริงที่เป็นหลักเป็นฐานจริง ๆ ก็แค่ ๒ ปี คือ พ.ศ. ๒๕๑๓ กับ พ.ศ. ๒๕๑๕ แล้วก็มาดูกันเอาก็แล้วกันว่าชั่วระยะเวลา ๒ ปี ท่านพลอากาศตรีหม่อมราชวงศ์เสริม สุขสวัสดิ์ พร้อมด้วยภรรยารับเป็นภาระธุระทายกประจำ ชักชวนบรรดาญาติมิตรทั้งหลายมาซ่อมแซมบูรณะปฏิสังขรณ์แล้วก็สร้างใหม่ในวัดนี้ มีอะไรบ้าง อย่าขอให้บอกเลย ประเดี๋ยวจะหาว่าโชว์พรรคพวกมากเกินไป จะเลยดีไป

เป็นอันว่า ความศักดิ์สิทธิ์ของผีมีจริง ในขณะนั้น ขณะที่ทำการก่อสร้างปีแรก ก็คิดว่าจะทำอะไรให้เป็นอนุสรณ์สักอย่าง ก็เอายังงี้ก่อน ตอนก่อสร้างอาคารเล็ก ๆ เป็นที่พักชั่วคราวหน้าท่า ก็เอา ชย. ของ บน. ๔ มาช่วย ขณะนั้นนายโต อ่อนคำ เขาก็มาช่วยด้วย นอนอยู่ใต้ถุนอาคารที่พัก พอตกตอนดึกปรากฏว่าเห็นคน ๒ คน คนหนึ่งนั่งอยู่ที่โคนต้นโพธิ์ อีกคนหนึ่งเดินอยู่ใกล้ ๆ นายโต เดินผ่านไปผ่านมา นายโตแกก็คิดว่าขโมยหยิบไฟฉายจะส่อง ยกไฟฉายไม่ขึ้น พอหยิบปืนขึ้นมา ก็ปรากฏว่ายกปืนไม่ขึ้น เสียงเจ้าคนนั้นเขาบอกว่าไอ้ปืนไม่มีความหมายสำหรับข้า นายโตก็ถามว่าแกเป็นใคร เขาก็บอกว่าข้าเป็นผีโว้ย กูเฝ้าทรัพย์ของกูอยู่ที่โคนต้นโพธิ์ โน่นเพื่อนกูนั่งอยู่โน่นคนหนึ่ง ถามว่ามาเดินทำไม ตอบว่ากูก็มาเดินเล่นของกูมั่งน่ะซี มึงจะทำไมล่ะ ไอ้ปืนมึงน่ะอย่าหยิบขึ้นมาเลย ยิงผีไม่ได้หรอก หยิบก็ยกไม่ขึ้น นี่เป็นตอนหนึ่งของผีโคนต้นโพธิ์

ทีนี้อีตอนหนึ่งก็มีอยู่ว่า อาตมามีความตั้งใจอยากจะหล่อรูปหรือปั้นรูปเจ้าอาวาสอดีตเจ้าอาวาส ก็คิดในใจว่าเอเจ้าอาวาสก็มีเยอะที่มีความดี ถ้าหากจะปั้นกันจริง ๆ (หล่อมันแพง) จะปั้นกันจริง ๆ แล้วก็ต้องปั้นกันทุกองค์ ถ้าปั้นองค์อื่นนะ ที่ถูกแล้วต้องปั้นองค์แรก องค์สถาปนา ถ้าปั้นองค์สถาปนาก็ไม่ต้องไล่เบี้ย ก็คิดว่าจะปั้นองค์แรก คือหลวงพ่อใหญ่ ที่เรียกกันว่าหลวงพ่อปาน หลวงพ่อปานเหมือนกันนะ อาจารย์อาตมา

ก็หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค ที่วัดนี้องค์แรกที่เราเรียกว่าหลวงพ่อใหญ่ ท่านมาบอกว่าท่านชื่อปาน ก็ให้ช่างเขามาปั้นให้ปั้นรูปหลวงพ่อใหญ่ หลวงพ่อสุขวัดปากคลองมะขามเฒ่า แล้วก็หลวงพ่อปานวัดบางนมโค แล้วก็พระพุทธรูป ให้ปั้น ๔ องค์ ช่างเขาก็ปั้นไปแล้ว ๓ องค์ รูปหลวงพ่อใหญ่ทำเป็นองค์เล็ก ๆ ไว้ก่อน เพราะหารูปดูไม่ได้ เขาถามว่ารูปร่างท่านเป็นยังไง ก็บอกว่ารูปร่างท่านใหญ่ ท่านอ้วนขาว เหลือง ว่าอย่างงั้นนะช่างเขาถามว่าทำยังไงถึงจะถูกล่ะ ก็ตอบว่าปั้นส่งเดชไปเฮอะ เอาอ้วน ๆ ใหญ่ ๆ ก็แล้วกันอย่าไปทำองค์เล็กเข้า รูปจะดูไม่มีนี่จะทำให้เหมือนน่ะไม่ได้ ขั้นแรกเขาก็ทำเอาดินพอกเหล็กขึ้นไปเล็ก ๆ พอตกกลางคืนสัก ๖ ทุ่ม ปรากฏว่ายังไม่หลับ หลวงพ่อใหญ่มาหาท่านก็เลยมาบอกว่า นี่ ข้ามันตัวโตขนาดนี้นี่หว่า มันอ้วนยังงี้ และมันทำตัวเล็ก ๆ ยังงั้นใช้ได้หรือไอ้ช่าง ถ้าขืนทำแบบนั้นข้าจะไปบีบคอมัน ท่านพูดแบบนั้นก็เป็นการล้อเล่นก็เลยกราบเรียนท่านว่า หลวงพ่อ ยังงั้นไม่ถูกหรอก บีบคอไม่ดี ทางที่ดีละก็ หลวงพ่อไปทำตัวให้เขาเห็นซี ให้เขาจำได้ แล้วเขาสเก็ชภาพไว้ เขาจะได้ทำถูก ท่านก็เลยบอกเอ้อ ดีเหมือนกันว่ะ ไอ้ช่างมันอยู่ที่ชัยนาทใช่ไหม ก็ตอบว่าใช่ขอรับ อยู่หน้าวัดสะพานชัยนาท เอาถ้ายังงั้นข้าจะไป ข้าลาละ แล้วท่านก็หายไป

พอรุ่งเช้า ช่างจะมาปั้น ปรากฏว่ามีรูปหลวงพ่อใหญ่มาด้วย เขียนมา แกมาถึงแสดงอาการตกใจใหญ่ บอกว่า เมื่อคืนนี้มีพระองค์หนึ่งไปปลุกให้ตื่นขึ้น ท่านบอกว่าท่านชื่อหลวงพ่อใหญ่ที่เขาจะปั้นรูปนี่แหละ แล้วท่านก็นั่งให้ดู บอก นี่มึงจำรูปกู รูปใหญ่โตขนาดนี้ มึงเอาไปปั้น มึงจะทำเล็ก ๆ อย่างนั้นไม่ได้หรอก ถ้ามึงจำไม่ได้ กลัวจำไม่ได้ก็เขียนเอาไว้ ช่างก็เลยหยิบกระดาษมาเขียนวาดภาพ ปรากฏว่ามีส่วนคล้ายคลึงท่านมาก เป็นอันว่าปั้นได้ เมื่อปั้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็กลับมาทวงอีก บอกว่า เฮ้ยหัวกูมันโตกว่านี่หน่อยว่ะ ทำไมปั้นหัวเล็กไปวะ แต่ไม่เป็นไร มันปั้นเล็กไปนิดก็ไม่เป็นไรหรอก มันย่อมทำไม่ได้ เพราะมันไม่ได้เห็นข้าจริง ๆ มันไม่ได้วัดสัดวัดส่วน นี่ก็เป็นเรื่องของผีเหมือนกันผีพระ แล้วนอกจากผีพระ ก็มีผีฆราวาส จะขอเล่าเรื่องให้ฟังอีกสักนิด คือว่าผีฆราวาส ก็เรียกว่าผีเฝ้าทรัพย์นั่นแหละ

ในกาลบางครั้ง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๒ อาตมาอยู่คนเดียว ทุกคนเขาไปธุระกันหมด กลางคืนก็ออกมาเดินจงกรมใต้อาคารหลังที่เป็นครัวเดี๋ยวนี้ ขณะที่เดินจงกรม เดินไป เสียงบนหลังคาก็เดินบ้าง หลังคาสังกะสีเสียงปั๋ง ๆ ๆ ๆ เอาเท้ากระทืบ เราเดินมา แกก็เดินบ้าง เราเดินไปแกก็เดินบ้าง เป็นอันว่าแกชอบเดินตาม ก็เลยหยุด แล้วบอกว่านี่พ่อคุณ อยากจะเดินตามก็เชิญเดินเถอะ เดินไป ฉันจะหยุด แกก็เลยไม่เดินต่อไป แล้วก็เลยบอกว่านี่เรา ฉันอยู่คนเดียวนะ ช่วยอยู่ยามนะ อย่าให้ใครมันย่องเข้ามาในเขตรั้วนี่ไม่ได้นะ เราเป็นนายยาม ฉันจะได้ไม่ต้องห่วงยาม เสียงข้างบนเขาว่ายังไง บอกขอรับขอรับ อยู่ยามเป็นปกติอยู่แล้วขอรับ ไม่ต้องใช้ แต่ว่านายยามไม่เคยได้ค่าจ้างสักที ก็เลยถามเขาว่าชอบอะไรล่ะ แกบอกว่าเหล้ากับไก่ก็ดีเหมือนกันแหละ ก็เลยบอกว่าเอาอย่างนี้ซีเป็นพระจะไปซื้อยังไงเล่า ถ้าคนเขากลับมาแล้วละ จะให้เขาซื้อมาเลี้ยงนะ เสียงข้างบนบอกขอรับ ขอรับ ถามว่ามีกี่คนด้วยกันล่ะ บอกมาว่ามีผู้ชาย ๔ ผู้หญิง ๕ ขอรับ ถามว่าผู้หญิงกินเหล้าไหม เสียงบอกลงมาบอกว่า ไม่ชอบเจ้าค่ะ ชอบผลไม้ ก็เป็นอันว่าจะเลี้ยงไก่กับเหล้าและผลไม้ เมื่อเวลาคนเขามากันจริง ๆ ก็เลี้ยงตามนั้นไม่โกหกผี

เอาละบรรดาท่านผู้ฟังทั้งหลาย ตามที่กล่าวมานี้มันก็ยาวนะ เวลาใกล้จะถึงชั่วโมงเหลือเวลาอีก ๓ นาทีครึ่งก็จะถึง ๑ ชั่วโมงแล้ว ก็เป็นอันว่าเลิกกันดีละมัง

ทีนี้ก็มาสรุปเรื่องกันเสียนิดหนึ่ง ว่าเรื่องที่กล่าวมามันเป็นเรื่องของผี จริงหรือไม่จริง เรื่องนี้พระพุทธเจ้าก็ทรงรับรองนะ ว่าผีมีจริง ปู่ย่าตาทวดของเราทั้งหลายท่านก็รับรอง ว่าผีมีจริง ตานี้พวกเด็ก ๆ เล็ก ๆ ก็กลัวผี บรรดาผู้ใหญ่ทั้งหลายก็กลัวผี แต่ก็มีหลายคนทั้ง ๆ ที่ตนเองกลัวผี แต่ก็ไม่เชื่อว่าผีมี นี่น่าคิดไหม น่าคิดไหมว่าทั้ง ๆ ที่กลัวผีแต่ว่าไม่เชื่อว่าผีมี ทีนี้จะทำยังไงเล่าจึงจะพิสูจน์ได้ว่าผีมีจริงหรือไม่จริง ถ้าเราจะไปนั่งให้ผีหลอกนั่นเป็นการไม่สมควรแน่ อย่าลืมนะ ถ้าคนไม่กลัว ผีไม่หลอก ผีจะหลอกได้แต่คนกลัวเท่านั้น เพราะผีเป็นพวกอทิสมานกาย คล้าย ๆ กับพวกอสุรกาย คือกายไม่กล้าถ้าหากว่าเราไม่กลัวเสียอย่างเดียว ผีก็ไม่ปรากฏ ถ้าหากจะให้ผีปรากฏเราก็อาจจะสงสัยว่ามันจะเป็นผีจริง ๆ หรือว่าตาเราฝาดไป มองอะไรเข้าใจว่ามันเป็นผี มันก็ไม่แน่นัก ทางที่ดีเรามาศึกษาเพื่อการรู้เรื่องของผีสักหน่อยดีไหม การศึกษาแบบนี้ก็ไม่มีอะไร นอกจาก

ขอเรียนสมาธิจิตจากสำนักอาจารย์ใดอาจารย์หนึ่งที่ท่านสามารถจะดูผีเห็น หรือว่าสามารถจะไปพบผีได้ วิธีเรียนอันนี้ก็ไม่ยาก ทำได้แต่ขอให้ทำจริง ๆ นะ ทำให้ตรงตามแบบของพระพุทธเจ้า แบบของคนอื่นนี่รับรองไม่ได้ เพราะไม่เคยเรียน แบบของพระพุทธเจ้าก็มีอยู่ว่า หนึ่งตัดอารมณ์ยุ่งเสียให้หมด อารมณ์ฟุ้งซ่านอย่าให้มี สองมีศีลบริสุทธิ์ สามระงับนิวรณ์ ๕ ประการได้ทุกขณะจิตที่เราตั้งใจจะระงับได้ สี่มีพรหมวิหาร ๔ แล้วก็ห้าทรงสมาธิจิตในด้านกสิณ ๓ ประการ คือ เตโชกสิณ หรือโอทาตกสิณ หรืออาโลกสิณอย่างใดอย่างหนึ่งให้มั่นคง แล้วต่อจากนั้นไปก็ฝึกความต้องการเห็นผี เห็นสัตว์นรกเห็นเปรตเห็นอสุรกายเห็นพรหม อะไรก็ได้ตามความปรารถนา ทำให้ได้จริง ๆ อย่างนี้แล้ว ก็ลองดูผีกัน เอาให้ได้เป็นฌานเสียก่อนนะ แล้วก็ลองดูผีกัน ว่าเราจะเห็นผีได้ไหมถ้าเห็นไม่ได้ เราทำได้ดีแล้วเห็นผีไม่ได้ ก็ให้คิดว่าวิชาในพระพุทธศาสนาเหลวไหลพระพุทธเจ้าใช้ไม่ได้ แต่หากว่าท่านทำไม่ได้ แล้วท่านไม่เห็นผี ท่านจะไปโทษพระ-พุทธเจ้าไม่ได้ พระพุทธเจ้าไม่เหลวไหล ตัวท่านเองนั่นแหละเหลวไหล คือไม่เอาจริงไม่เอาจัง

เอาละท่านผู้ฟัง เวลาหมดแล้ว ครบชั่วโมงพอดี สำหรับวันที่ ๒๘ นี้ก็ขอลาก่อนขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคล สมบูรณ์พูนผลจงมีแด่ทุก ๆ คนที่รับฟังทุกท่าน สวัสดี

๑๔. ผีนางไม้

ท่านผู้ฟังทั้งหลายวันนี้วันที่ ๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖ เมื่อวานนี้พูดถึงผีวัดท่าซุงยังค้างอีกนิดหนึ่ง คือว่าตอนที่ผีพระมาบอกว่า การสร้างวัดท่าซุงของหลวงพ่อใหญ่ เดิมทีท่านธุดงค์มา แล้วมาพบสถานที่มีชัยภูมิดี ก็ปักกลดลงตรงนี้ และในที่สุดท่านก็สร้างเป็นวัดขึ้น อันดับแรกทำเป็นอาคารทำด้วยไม้ไผ่ มุงแฝก แล้วก็ใช้สถานที่นั้นเป็นที่อาศัย แม่น้ำหน้าวัดแคบนิดเดียว ที่กว้างออกมาได้ก็เพราะอาศัยเรือเมล์ เรือเขียว เรือแดงวิ่งไปวิ่งมา คลื่นซัดฝั่งพังมาไกล แล้วท่านก็บอกว่าเดิมทีเดียวมีเสาหงส์อยู่หน้าวัด สมัยที่วัดรุ่งเรือง ถ้าจะดูในระดับเวลานี้ก็อยู่กลางแม่น้ำ บริเวณที่กุฏิพระตั้งอยู่สมัยนี้เป็นเขตแดนของป่าช้า เวลาใช้น้ำจริง ๆ ก็ใช้น้ำบึงเล็ก ๆ ที่หลังวัด นี่ตามที่ท่านเล่าให้ฟัง

อย่างนี้ ก็รับฟังไว้เหมือนกัน เพราะผีเล่าให้ฟัง ทำไมจึงเรียกว่าผี เพราะว่าคนที่ตายไปแล้ว จะเป็นผีก็ตามเป็นเปรตก็ตาม เทวดาหรือพรหมก็ตาม บรรดามนุษย์ทั้งหลายยกให้เป็นผีเสมอกัน อย่างนี้จึงเชื่อว่าเป็นเรื่องของผี หลังจากนั้นมาไม่นาน อาตมาก็ได้พบกับอดีตกำนันชื่ออ่อง เรียกกันว่ากำนันอ่อง ก็แล้วกัน เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๑ ท่านมีอายุ ๙๓ ปี ท่านกำนันคนนี้รู้เรื่องวัดนี้มาก จึงได้เชิญมาพบ ตอนนั้นท่านยังเดินได้แข็งแรง จึงได้ถามว่าโยม เคยเห็นเสาหงส์ของวัดนี้บ้างไหม ท่านกำนันอ่องก็บอกว่าสมัยผมเป็นเด็ก ๆ ผมเห็นขอรับ เสาหงส์อยู่ที่นี่ขอรับ แล้วแกก็ชี้ไปที่หน้าศาลา บอกว่าอยู่บริเวณกลางแม่น้ำขอรับ แล้วก็ตลิ่งก็ยาวออกไปประมาณ ๔-๕ วา แสดงว่าแม่น้ำตอนนั้นเล็กนิดเดียวสมัยนั้น แล้วถามว่าโยมเคยรู้จักบึงหลังวัดบ้างไหม บึงเล็ก ๆ แกก็บอกว่ามีแล้วก็พาไปชี้สถานที่ ว่าที่ตรงนี้แหละขอรับบึงเล็ก ๆ ตลอดปีน้ำไม่แห้ง สมัยนั้นชาวบ้านแถวนี้ก็ดี ชาววัดก็ดีต้องอาศัยบึงเล็ก ๆ อันนี้แหละขอรับ รับประทานน้ำกันในฤดูแล้งเพราะว่าในฤดูแล้งน้ำไม่มีจะใช้ ในคลองน้ำขาด สมัยก่อนมีเขื่อน ก็เป็นอันว่าเรื่องราวของวัดท่าซุงที่ผีเล่าให้ฟังนั้นเรื่องจริง จะว่าผีเหลวไหลก็ไม่ได้ หรือจะว่าเป็นอุปาทานฝันไปมันก็ไม่ถูกเหมือนกัน นี่สำหรับอาตมาแน่ใจว่าผีพูดจริง เพราะหลักฐานมีจริง สำหรับท่านผู้ฟังจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็เป็นเรื่องของท่าน เอาละตอนนี้ เรื่องของวัดท่าซุงก็ยกยอดไป เพราะเหลืออีกนิดเดียวก็เอามาต่อเข้า

ต่อจากนี้ไปก็มาคุยเรื่องผีกันต่อไปดีกว่า เราจะหาผีที่ไหนดีล่ะ ประเดี๋ยวก่อนดูก่อนซิ เอาย้อนไปวัดบางนมโคอีกสักครั้งหนึ่ง ตานี้มาว่ากันถึงผีนางไม้ คำว่านางไม้นี้เรียกกันว่ารุกขเทวดาตามภาษาพระพุทธศาสนานะ คือว่าเป็นเทวดาประเภทหนึ่งที่มีบุญญาธิการน้อย วิมานไม่สามารถจะลอยอยู่บนอากาศได้ ต้องอาศัยยอดไม้พะอยู่ ถ้ามีต้นไม้ที่มีแก่น ตามบาลี ที่พระพุทธเจ้าท่านทรงตรัส ว่าต้นไม้ที่มีแก่น สูงคืบหนึ่งก็มีรุกขเทวดาตานี้รุกขเทวดานี่ ความจริงเขาว่าดุ นางไม้นี่นะ เขาลือกันว่าดุ แต่ความจริงไม่แน่นัก-หรอก ทราบจากหลักฐานในบาลีว่าบางองค์ท่านก็ดุบางองค์ก็ไม่ดุ บางคนบอกว่าถ้าเทวดามีจริง รุกขเทวดามีจริง ตัดต้นไม้มาหลายหมื่นหลายแสนต้นแล้ว ทำไมถึงไม่มีอันตรายแต่บางคนไปตัดเข้าเพียงต้นเดียวก็เป็นอันตราย อันนี้ ขอแจ้งให้ทราบว่าเทวดามีคุณธรรม

พิเศษอยู่ ๒ อย่าง คือ หิริ และโอตตัปปะ หิริ แปลว่ามีความละอายต่อผลของความชั่ว โอตตัปปะ เกรงกลัวผลของความชั่ว ขึ้นชื่อว่าความชั่วเป็นการเบียดเบียนตัวและคนอื่น เทวดาไม่ปรารถนาจะทำ ตานี้บางคนที่บังเอิญไปโค่นต้นไม้เข้าแล้วก็เป็นอันตราย นั่น ต้องถือว่าเป็นกฎของกรรมของตัวเอง มิใช่ว่าเทวดารุกราน โปรดทราบตามนี้ไว้ด้วย เทวดาแปลว่าผู้ประเสริฐ ถ้ายังรุกรานชาวบ้านอยู่ละจะประเสริฐได้ยังไง ก็ต้องถือว่าเป็น ผู้ที่ไม่ประเสริฐ คนที่ประเสริฐแล้วย่อมไม่รุกรานชาวบ้านย่อมไม่ทำให้ชาวบ้านเดือดร้อน นี่ขอบรรดาท่านผู้ฟังรับทราบไว้ด้วย

ทีนี้มาว่ากันถึงนางตะเคียน คือรุกขเทวดาที่อาศัยอยู่บนต้นตะเคียนที่วัดบางนมโค อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา นางตะเคียนที่มีความสำคัญอยู่ ๒ ต้น คือต้นใหญ่ เวลานี้ยังอยู่ ยังไม่มีใครโค่น สมัยนั้นหลวงพ่อปานท่านมีความประสงค์จะโค่น แต่ว่า นางตะเคียนไม่ยอมให้โค่น จะรานกิ่งท่านก็บอกว่าเธอไม่ยอมให้ราน ถามว่าแล้วหลวงพ่อ ว่ายังไงล่ะขอรับ ก็เลยสัญญากับเขา ท่านว่าอย่างนั้น ฉันก็เลยสัญญากับเขาว่า ถ้ากิ่งของ ตะเคียนนี่หล่นมาโดนหลังคากุฏิ ถ้ากระเบื้องของฉันลิไปนิดเดียวฉันจะตัด นางตะเคียน เขาก็ให้สัญญาว่าจะไม่ทำอัตรายแก่กุฏิพระ นี่ก็เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์เหมือนกัน บางคราว นะ กิ่งใหญ่ ๆ แห้งหักแล้วก็แห้งห้อยอยู่ ก็คิดว่าหล่นลงมาเมื่อไหร่ หลังคากุฏิพระจะต้อง แตก หรือไม้อาจจะต้องหัก แต่ห้อยอยู่นั่นนานแสนนานไม่ยอมหล่น พอจะหล่นเข้า จริง ๆ ก็ปรากฏว่ามีลมพัดมา ทำเอากิ่งตะเคียนอันนั้นแหละไปหล่นอยู่โน่น เลยกุฏิพระ ไปประมาณ ๒ วา อันนี้อาตมาเห็นเองนะ รับรองว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง ก็เป็นเรื่องน่า อัศจรรย์ แต่ว่าลมนั่นจะเป็นลมของนางตะเคียน หรือว่าธรรมชาติ อาตมาก็ไม่ทราบ เหมือนกัน เป็นว่าเคยเห็นก็แล้วกัน

ตานี้มาคุยกันถึงนางตะเคียนให้หวย นางตะเคียนนี่ก็มีดีเหมือนกัน ให้หวยได้ เลขท้าย ๓ ตัว เลขท้าย ๒ ตัวนี่ให้ได้

เรื่องราวก็มีอยู่ว่า มีหญิงคนหนึ่ง เป็นหญิงหม้าย ชื่อว่าละออ นามสกุลงามลักษณ์ เป็นภรรยาของอดีตครูของอาตมานี่เอง ครูคนนี้เคยสอนเบื้องต้นในชั้นประถม ความจริง ท่านเป็นคนดีมาก เป็นคนที่ชาวบ้านรักมาก เข้าสังคมได้ดี ทำตัวเป็นคนเสมอกัน ต่อมา

ก็มาเป็นปลัดอำเภอ เมื่อท่านตายไปแล้ว ตระกูลนี้เมื่อท่านอยู่รู้สึกว่ามีความรุ่งเรืองตามสมควร อาศัยความดีของท่าน สมัยที่เป็นปลัดอำเภอเวลาคนเขาไปหา ขึ้นไปบนอำเภอไปดูโต๊ะโน้นโต๊ะนี้ บางท่านเขาไม่สนใจ คือเรียกว่าชาวบ้านเขาขึ้นไปบนอำเภอน่ะ ไปหาเจ้าหน้าที่ของอำเภอ หาคนสนใจไม่ได้ บางรายจะไปติดต่อเสียภาษีอากร เจ้าหน้าที่ก็ทำเป็นทองไม่รู้ร้อน ลืมดินสอบ้าง ลืมปากกาบ้าง ลืมลูกกุญแจเสียบ้าง ทำโยก ๆ โย้ ๆ จนกระทั่งพ่อค้าแม่ค้า ชาวบ้าน ชาวไร่ชาวนา เบื่อข้าราชการไปตาม ๆ กัน เพราะว่าข้าราชการเลว ๆ อย่างนี้มีปริมาณสูง ในอำเภอนั้นนะ แต่ว่าอำเภออื่นเขาจะเป็นยังไงก็ไม่ทราบ ตอนคุณยุ้ย งามลักษณ์ สามีคุณละออ งามลักษณ์ไปเป็นปลัดอำเภอ ไม่ว่าอำเภอไหนที่ท่านขึ้นไปอยู่ เมื่อเห็นคนขึ้นไปแล้วในฐานะที่เคยเป็นครูมาก่อน ก็ออกต้อนรับขับสู้ ถามว่ามาธุระอะไร มีธุระอะไร ถ้าใครเขาไม่ว่างก็ทำให้เลย อย่างนี้เป็นที่รักของคนไปติดต่อบนสถานที่ราชการมาก ก็เลยมีรายได้ดี คำว่าได้ในที่นี้ไม่ใช่ได้มาจากไหน ถึงเวลาวันเกิดทีหนึ่งก็มีคนมาสงเคราะห์ท่าน เอาเงินมาช่วยบ้าง เอาอะไรมาช่วยบ้าง ตามเรื่องตามราวของชาวบ้านที่มีความกตัญญูกตเวที และบูชาความดีของคน เป็นอันว่าฐานะของบ้านนี้อยู่ในเกณฑ์ดีพอสมควร ไม่มั่งคั่ง เรียกว่าพอใช้พอสอย ต่อมาไม่ช้า ท่านปลัดอำเภอยุ้ย งามลักษณ์ ก็ตาย พอตายลงไปลูกที่อยู่ในภาระระหว่างการศึกษาอยู่ ๓–๔ คน คุณละออก็ยากจนลง วันหนึ่งแกมาขอหวยอาตมา บอกว่าขอหวย ถามว่าจะเล่นไปทำไม บอกว่าจะเอาเงินไปส่งลูก ก็เลยบอกว่าพี่ พระน่ะให้หวยไม่ได้นะ ถ้ารู้จริง ๆ มีเหมือนกัน บางคราวถ้าเผลอเท่านั้น จึงได้พูดไป ถ้าเวลาไม่เผลอ ตั้งใจพูดจริงนี่ให้ไม่ได้ เป็นระเบียบของพระ เพราะการให้ไปแบบนั้นก็เท่ากับเอาอาวุธให้แก่โจร เป็นการปล้นเจ้ามือเขา การเล่นกันตามธรรมดาเป็นการเสี่ยงโชค แล้วอีกประการหนึ่งคนที่รับหวย เลขหวยไปจากมือพระหรือจากใครก็ตาม ถ้าหากว่าไม่มีลาภสักการจริง ๆ ตัวเองบุญยังไม่ถึงจริง ๆ ก็มักจะไม่เล่น ดูตัวอย่างหลวงพ่อจง ให้คนบอกว่าเลขนี้ตรง เล่นไม่ต้องกลับ แต่ท่านก็ทราบว่าเขาไม่เล่นของท่าน ท่านก็บอกว่าให้ไปแล้วก็ไม่เล่น คนนั้นก็ยืนยันว่าจะเล่น ในที่สุดเวลาหวยออกจริง ๆ ปรากฏว่าเลขของหลวงพ่อจง เขาไม่ได้เล่น เล่นของอาจารย์อื่น เมื่อหวยออกมาแล้วเป็นเลขของหลวงพ่อจงตรงเป๋ง ไม่

ต้องกลับ เลยบอกแกอย่างนี้ บอกว่าไอ้นี่มันเป็นเรื่องของโชคลาภ พี่อย่าเล่นมันเลยพี่ จะเล่นก็เล่นอย่างอื่นเถอะ ค้าขายดีกว่า แกก็บอกว่าทุนมันน้อย แล้วก็ไม่ถนัด ก็เลยจะหาทางให้แกเลิกเล่นหวย ในฐานะที่แกเป็นผู้หญิง ก็คิดว่าจะทำไม่ได้ แล้ววัดบางนมโค สมัยนั้น ต้นไม้ก็ครึ้มไปหมด กลางคืนน่ากลัวมาก ไฟฟ้าก็ไม่มี บอกว่าพี่ เอายังงี้ดีกว่านะ นางตะเคียนที่หน้าวัดนี่นะมีอยู่ ๒ ต้น ต้นใหญ่ ๆ ต้นหนึ่งมีโพรง นางตะเคียนนี่น่ะ ต้นหนึ่งให้หวยเก่งจริง ๆ ถ้าหากว่าพี่จะขอหวยให้ดีละก็ เวลากลางคืนประมาณ ๔ ทุ่มนะ หรือว่าเลยนั้นไปแล้วก็ดี อย่าให้คนเห็น พี่เอาดินสอมาเล่มหนึ่ง แล้วก็เอากระดาษเปล่า ๆ มาแผ่นหนึ่ง เอาธูปจุดบูชานางตะเคียนขอให้ให้หวย จะเอาเลขข้างล่างหรือเลขข้างบน ก็บอกให้ชัด จะให้ให้เลขกี่ตัวก็ได้ตามที่นางตะเคียนจะบอก จะบอกได้ตัวเดียว หรือ ๒ ตัว หรือ ๓ ตัวก็ตามใจ ขอให้บอกเท่านั้น บอกว่าขอให้เขียนเป็นเลขลงไปในกระดาษ แล้วพี่ต้องมาเอาเวลาเช้ามืดนะ ประมาณตี ๔ เพราะถ้าสว่างแล้วเลขที่นางตะเคียนเขียน จะมองไม่เห็น จะลบไป ไอ้ที่บอกอย่างนี้ไม่ใช่อะไร เพราะแกเป็นผู้หญิง เวลามาขอหวย ต้องมาคนเดียว ก็คิดว่าแกเป็นผู้หญิงแกจะมายังไง วัดบางนมโค อำเภอเสนา จังหวัด พระนครศรีอยุธยา ต้นไม้ครึ้มน่ากลัวจะตาย เวลากลางคืนพระองค์เดียวยังไม่ค่อยจะกล้า เดินนัก แต่ที่ไหนได้ พี่ละออแกเกิดไม่กลัวขึ้นมา อาตมาไปรู้เอาเวลาผ่านไปประมาณ ๓ ปีแล้ว แกจึงมาเล่าความจริงให้ฟัง รู้สึกว่านับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ๒ – ๓ เดือน ค่าใช้จ่ายที่แกจ่ายในการทะนุบำรุงลูก ให้การศึกษาดูเหมือนจะไม่อั้น ลูกอยากจะเรียน อะไร ก็ส่งให้เรียน ทั้ง ๆ ที่รายได้อะไรก็ไม่มี คิดว่าแกมีรายได้อย่างอื่น หรือมีเงินกู้ หลังจากสามีตายไปแล้ว คือว่าสมัยอยู่อาจจะมีเงินให้เขากู้ก็ได้ คิดว่ายังงั้น ไม่ได้สงสัย ว่าได้หวย ๓ ปีผ่านไป นางตะเคียนเขียนไว้ในกระดาษบอกว่านับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขอให้เลิกเล่นหวย เงินที่ได้จากรายได้หวยพอแล้ว แกจึงมาเล่าให้ฟัง แกบอกว่าท่าน มหารู้ไหมที่ท่านมหาบอกฉันให้ไปขอหวยที่นางตะเคียนน่ะ มีผลดีจริง ๆ ก็ตกใจถามว่า พี่มาขอจริง ๆ น่ะรึ แกบอกว่า ก็ท่านบอกอย่างนั้นนี่ ฉันก็มาจริ่ง ๆ ถามว่ามากับใคร บอก มาคนเดียว ถามว่าพี่ไม่กลัวผีรึ บอกฉันอยากได้เงินนี่ ฉันไม่กลัวหรอกผี แล้วกัน เอาเข้าแบบนี้ แล้วถามว่าผลเป็นยังไง แกก็เลยเล่าให้ฟังว่า เอาธูปมา ๓ ดอกจุดบูชา

ขอหวย ขอให้นางตะเคียนให้หมายเลขรางวัลที่ ๑ ตอนท้าย ๓ ตัว จะให้ได้ ๑ ตัว หรือ ๒ ตัว หรือ ๓ ตัว ก็ตามอัธยาศัยตามที่ท่านบอก ถ้าให้ละก็ขอให้เขียนใส่กระดาษ แล้วแกก็เอากระดาษใส่ไว้ในโพรงไม้ เอาดินสอใส่ไว้ด้วย เวลาตอนตี ๔ หรือตี ๓ เศษ ๆ แกก็มา ไอ้หมามันก็เห่า แกว่ายังงั้นต้องถือขนมมาด้วยสัก ๒–๓ คราว แทนที่มันจะเห่ามันก็วิ่งไปขอขนมกิน แกบอกว่าได้อาศัยหมาเป็นเพื่อน หมาตอนนั้นเยอะ เกือบร้อยตัว เพราะว่าวัดเลี้ยงหมา ไม่เลี้ยงก็ไม่ได้ เพราะว่าอะไร เพราะว่าหมามันมาก มันมาเองนี่ก็เลยต้องเลี้ยงมัน แกบอกว่าบางคืน พอหยิบออกมาแล้ว ทั้ง ๆ ที่อากาศมืด ๆ ก็เห็นเลขชัด งวดแรกจริง ๆ ได้เลขท้าย ๓ ตัว แล้วก็มีหนังสือเขียนไว้ว่า จงอย่าเล่นเกิน ๒๐ บาท คือว่าอย่าซื้อเกิน ๒๐ บาท และอย่าบอกใคร แกไปแกก็ซื้อเลขตัวนั้นในอัตรา ๒๐ บาท ปฏิบัติตามคำสั่งจริง ๆ แกก็ได้เงินหมื่นสองพันบาท งวดต่อมาอีกให้ ๒ ตัว บอกว่าคราวนี้จงอย่าเล่นเกิน ๕ บาท แกก็เล่น ๒ ตัว ไม่เกิน ๕ บาท มาคราวที่ ๓ ให้เลขตัวเดียว บอกว่าเลขตัวนี้อยู่ท้าย ให้เล่นปักท้าย จงอย่าเล่นเกิน ๕,๐๐๐ บาท แกก็ไปซื้อปักท้าย ๕,๐๐๐ บาท เขาก็ใช้มานะบาทละ ๗ บาท ก็คิดดูก็แล้วกันได้เท่าไหร่ แล้วในระยะต่อมาก็ให้ตัวเดียวมาอีกสัก ๒–๓ ครั้ง กำหนดเงินให้เล่นคราวละพันบ้าง ๒ พันบ้าง สัก ๕–๖ คราวก็ให้สามตัวครั้งหนึ่ง แล้วก็ให้ ๒ ตัวอีกครั้งหนึ่ง แต่ว่าจำกัดเงินในการซื้อ แกบอกว่าได้อย่างนี้มาตลอดปี เป็นเวลา ๓ ปี เวลานี้มีเงินที่เก็บไว้ และให้เขากู้ไปประมาณ ๒ แสนบาทเศษ เป็นเงินกู้ที่พอจะเลี้ยงตัวเลี้ยงลูกได้ แล้วก็เงินใช้สอยในการลงทุนค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ มีทุนหมุนเวียนพอสมควร เวลานี้นางตะเคียนบอกให้เลิกแล้ว แล้วถามว่าพี่จะเล่นต่อไปไหม แกก็เลยบอกว่าฉันไม่เล่นหรอก เพราะว่านางตะเคียนให้ทำแบบไหนฉันก็ทำแบบนั้น แล้วก็บางคราวฉันมีความขัดข้องอะไรขึ้นมาฉันก็มาตอนมืด ๆ อย่างที่แล้วมานั่นแหละ เอาดินสอใส่ลงไป กระดาษใส่ลงไป ขอให้แม่นางตะเคียนพยากรณ์เหตุร้ายหรือความต้องการหรือความกลุ้มใจที่เกิดขึ้นนี่ จะปัดเป่าให้หายไปด้วยวิธีใด ก็ปรากฏว่าตอนเช้ามืดมารับกระดาษนั้น ก็เห็นข้อความที่นางตะเคียนเขียนหนังสือบอกไว้ แกก็ปฏิบัติตามนั้น ผลจริง ๆ ที่ได้รับก็คือความสุขใจ คลายความขัดข้องลงไปได้

นี่แหละท่านผู้ฟัง เรื่องของผีที่ตายแล้วนี่ก็มีประโยชน์กับคนเหมือนกัน นางตะเคียนก็ถือว่าเป็นผี จะว่าไม่จริงก็ไม่ได้ เมื่อความจริงมันปรากฏอย่างนี้ ประสพการณ์มีมาอย่างนี้ก็มาเล่าสู่กันฟัง ท่านผู้ฟังจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามใจท่าน คนพูดมีหน้าที่พูด คนฟังมีหน้าที่ฟัง แล้วก็มีหน้าที่จะเชื่อหรือไม่เชื่อ ขอให้เป็นไปตามอัธยาศัยของท่าน

ต่อนี้ไปก็มาคุยกันถึงนางตะเคียนชุดนี้อีก นางตะเคียนชุดนี้มีชื่อมาก สมัยที่อาตมาเป็นเจ้าอาวาสและเจ้าคณะอยู่ที่นั่น ก็อาศัยนางตะเคียนเหมือนกัน หลวงพ่อปานท่านก็อาศัย ถึงเวลาปีหนึ่งก็เอาผ้าไปห่มต้นตามประเพณี แล้วก็เอาทองไปปิดให้ แสดงการคารวะ จะหาว่าพระไหว้ผีก็ตามใจเถอะ ในเมื่อผีมีคุณ เวลาเกิดขัดข้องอะไรขึ้นมาก็ไปถาม เวลาบูชาพระอาตมาเรียกว่าโยม ก็มีอยู่ ๒ ต้นด้วยกัน ก็บอกว่าโยมทั้งสองน่ะ เวลานี้อาตมาขัดข้องอย่างนั้นอย่างนี้ จะแก้ไขได้ด้วยวิธีใด กรุณามาบอกด้วย เพียงเท่านี้ นอนใกล้จะหลับก็ปรากฏมีหญิงสาว ๒ คน แต่งตัวสวย คนหนึ่งนุ่งผ้าสีชมพู ใส่เสื้อสีชมพู อีกคนหนึ่งนุ่งผ้าสีทอง ใส่เสื้อสีทอง มานั่งอยู่ข้าง ๆ แล้วก็พูดเรื่องที่ต้องการจะรับทราบให้ฟัง หรือว่ามีบุคคลใดก็ตามจะมาคิดร้ายอะไรก็ตาม ส่วนมากมักจะมาบอกข่าวลักษณะนั้นอยู่เสมอ อาตมาก็ยอมรับนับถือว่าท่านเป็นโยม คำว่าโยมแปลว่าผู้รับเลี้ยง อย่างนี้เขาเรียกว่าเลี้ยงใจ หรือว่าเลี้ยงกายด้วยก็ได้ เพราะว่าความดีของท่านที่หาอาหารมาให้ด้วย หมายความว่าถ้าเวลาไหนเขาเกิดยากจนขึ้นมา พระเจ้าในวัดนั้นมีอาหารไม่บริบูรณ์ ฉันกันไม่ค่อยจะพอ ก็บอกนางตะเคียน บอกหลวงพ่อปาน ส่วนใหญ่หลวงพ่อปานท่านบอกว่าเป็นภาระของนางตะเคียน แล้วท่านก็มา ท่านก็บอกว่าไม่เป็นไร ท่านก็รับภาระไปหาอาหารมาให้ แล้วผลที่สุดท่านก็บอกว่าจะหาอะไรมาให้ บางทีก็ได้จากคนไกล ๆ บ้าง ได้จากคนใกล้ ๆ บ้าง เป็นอย่างนี้ จะว่าผีไม่มีประโยชน์มันก็ไม่ได้ สำหรับคนที่รู้จักกับผีและรู้เรื่องราวของผีดี

ทีนี้ นางตะเคียนท่านนี้ ตามปกติแล้วถ้าคนมาพักที่วัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่กุฏิอาตมา ถ้าไม่เคารพในพระรัตนตรัยละก็ได้ดีทุกคน เป็นอันว่านอนไม่หลับ คราวหนึ่งเพื่อนกันในสมัยที่เป็นฆราวาสอายุเท่ากัน แต่ว่าเขาเป็นฆราวาส อาตมาเป็นพระ เขามาเยี่ยมก็คุยกันไปคุยกันมาถึงเวลาดึกประมาณสัก ๕ ทุ่ม เขาถามว่าที่วัดนี้ผีดุไหม ก็เลย

บอกเขาว่าต้องการแบบไหนล่ะ ต้องการแบบดุหรือต้องการแบบไม่ดุ เขาก็นิ่ง เลยถามเขาอีกคำหนึ่งว่า ต้องการนอนหลับ หรือต้องการนอนไม่หลับ เขาบอกว่าต้องการแบบนอนไม่หลับ เพราะเจ้าเพื่อนคนนี้เขาบอกว่าผีไม่มี ก็เลยบอกว่า เอา ตกลง คืนนี้จงอย่าหลับเลย เท่านั้นแหละ แล้วก็ปูเสื่อให้นอนใกล้ ๆ กัน พออาตมานอนลงไป เขาก็ล้มตัวลงนอน นอนแล้วเขาก็ลุกขึ้น พอลุกขึ้นแล้วก็นอนลงไปอีก รู้สึกว่าหัวพอจะถึงหมอนมันก็ลุกขึ้น เวลาที่นอนนั้น นอนใกล้ ๆ กับอาตมา ในที่สุดเขาก็เอาไฟฉาย ฉายมาในระหว่างกลางแล้วก็นอนลงไปอีก อาตมาก็สงสัย ดูเหมือนกันว่าเจ้าทองหล่อนี่มันทำอะไรของมัน แล้วก็ลุกขึ้นมา เขาก็เลยบอกว่า เอางี้ก็แล้วกัน เอาอย่างนอนหลับดีกว่า ถามว่าเป็นไงล่ะ ตอบว่านอนไม่ได้ซี แขนใครไม่รู้ใหญ่จริง ๆ มารองทับอยู่ข้างหลัง นอนลงไปก็เอาหลังทับแขน ทีแรกผมนึกว่าแกล้งผมเลยเอาไฟฉาย ฉายตรงกลางไว้เห็นท่านนอนเฉย ๆ พอนอนลงไปอีก ก็พบแขนอีก เป็นอันว่าไม่ใช่แขนท่าน ก็เลยบอกว่าดีแล้ว จะได้รู้ เชื่อหรือยังเล่าว่าผีมีจริง เขาบอกว่าเชื่อแล้ว ถ้าไม่เชื่อน่ากลัวคืนนี้จะไม่ได้นอน บอกแน่นอนแกไม่ได้นอนแน่ เมื่อเขาบอกว่าเชื่อก็บอกเขาว่า เอ้า บูชาพระเสีย ที่กุฏินี้ ถ้าไม่บูชาพระไม่มีโอกาสจะนอนหลับ เขาก็กลายเป็นเด็กว่าง่ายไปนั่งบูชาพระตามสมควรแล้วก็นอน นอนหลับสนิทตลอดคืน

ทีนี้ มาอีกพวกหนึ่ง มาจากจังหวัดสุพรรณบุรี พวกนี้มา ๔ คน มีคนแก่มา ๓ คน แล้วมีคนหนุ่มมาคนหนึ่ง เจ้าเด็กหนุ่มคนนี้เคยเข้าป่า มันปกติจะไปไหนก็ตามมันต้องไหว้ผีป่าผีบ้าน ผีเรือนอะไรของมันก็ตาม เพราะอะไร เพราะเคยโดนมา ถ้าไม่เคารพต่อสถานที่ละเป็นอยู่ไม่เป็นสุข มันเคยโดนมาแบบนั้น เกิดความเชื่อถือมาก แต่ว่าเจ้าแก่สามแก่นี่ซี หูหนัก ใจหนัก เมื่อเวลาจะนอนก็เอาตะเกียงมาแขวนให้ใกล้ ๆ แล้วก็พรางแสงไว้ คือด้านหนึ่งสว่าง ด้านหนึ่งให้มืด คือว่าแสงไฟเข้าตาเดี๋ยวเขาจะนอนไม่หลับ สมัยนั้นไม่มีไฟฟ้า แล้วก็สั่งว่าทุกคนนะ ก่อนจะนอนบูชาพระเสียก่อนนะ ถ้าไม่บูชาพระจะนอนไม่หลับ เจ้าหนุ่มเคยกระทบแบบนี้มาแล้วมาก บูชาพระด้วยความเต็มใจคนเดียว แต่ว่าเจ้าสามแก่นี่ไม่ยอมบูชาพระ ทั้ง ๆ ที่มันนอนอยู่ในกุฏิของพระ มันยังไม่บูชาพระ ดูเถอะ คนสมัยนี้ มันเป็นเสียแบบนี้ คิดว่าตัวน่ะดี รู้อะไรทั้งหมด แต่ว่าพระน่ะแปลว่า

ผู้ประเสริฐ การบูชาพระน่ะให้บูชาพระพุทธเจ้า เขาเองเขาก็ประกาศตัวเป็นกรรมการวัด เรียกว่าเป็นพุทธศาสนิกชนที่ใกล้ชิดกับพระมาก บางทีอาจจะมีความรู้สึกว่า เขาเป็นเจ้านายพระเสียเลยก็ได้ ไม่ยอมบูชาพระ พอเวลาตีสองอาตมาออกมาจากห้องนอน เห็นเจ้าหนุ่มหลับสบาย แต่ว่าเจ้าแก่ ๓ คนนั่งคุยกัน ก็สงสัยว่านี่ทำไมถึงไม่นอนล่ะ มันดึกป่านนี้แล้วนี่ หรือว่านอนตื่นขึ้นมาแล้ว ทั้งสามคนเขาก็รายงานบอกว่า นอนไม่ได้ขอรับ ถาม ทำไมล่ะ มีเจ้าหน้าที่มาจัดระเบียบหัวอยู่ตลอดเวลา ถามว่ายังไง ไหนลองเล่าให้ฟังที เขาก็เลยบอกว่าเวลานอนลงไปมีผู้หญิงสองคน คนหนึ่งนุ่งผ้าสีทองเป็นผ้ายก ใส่เสื้อสีทอง อีกคนหนึ่งนุ่งผ้าสีชมพู ใส่เสื้อสีชมพู เป็นผู้หญิงสาวทั้งคู่ สวยมากมายืนอยู่ด้านหัวนอนคนหนึ่ง ปลายเท้าคนหนึ่ง เวลานอนลงไป คนมันสูงต่ำไม่เท่ากัน ยาวสั้นไม่เท่ากัน ขามันก็ไม่เสมอกัน คนใส่เสื้อและนุ่งผ้าสีชมพูอยู่ทางปลายเท้า ดึงเท้าให้เสมอกัน พอเท้าเสมอกัน หัวมันก็เกิดไม่เสมอกัน คนนุ่งผ้าสีทองใส่เสื้อสีทองอยู่ทางศีรษะก็ดึงหัวให้เสมอกัน เล่นกันอยู่แบบนี้ตลอดเวลา แล้วผมจะนอนยังไงเล่าขอรับ เวลาผมลุกขึ้นมานั่งก็ไม่เห็นแก ถ้านอนลงไปเมื่อไร แกก็จัดระเบียบหัวเมื่อนั้น ก็เลยถามว่าพวกเราสามคนนี่น่ะ ไม่ได้บูชาพระใช่ไหม เขาก็รับว่าใช่ ก็ดีแล้วนี่ เราเป็นกรรมการวัด แต่ไม่ใช่วัดบางนมโค วัดของเขาวัดสารี อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี เราเป็นกรรมการวัด มันน่าจะปฏิบัติตามแบบฉบับของพระพุทธศาสนาให้เป็นตัวอย่างแก่คนอื่นในทางที่ดี คือการเคารพในพระพุทธเจ้า แต่เราเองกลับเป็นคนเลวแบบนี้ ไอ้วัดสารี ทั้งวัดนี่คนมันไม่เลวตามนี้หมดรึ นี่เพราะเราเลวนะ เขาจึงมาสอนให้ แล้วไอ้เจ้าอาจล่ะ ทำไมมันถึงนอนหลับ เขาก็เลยรายงานบอก มันหลับจริง ๆ ขอรับ จับมันสั่นมันก็ไม่ลุก แล้วก็อีก ๒ คน ก็บอกไม่มีทางจะตื่นหรอก เจ้านั่น ถ้าไม่ถึง ๖ โมงเช้าเมื่อไรไม่มีทางตื่น เพราะเขาไม่ให้ตื่น แล้วเขาก็ไม่ไปยุ่งกับมัน เขาปล่อยมัน ก็เลยถามว่าเจ้าอาจน่ะ มันบูชาพระใช่ไหม เขาก็บอกว่าใช่ ก็บอกเราต้องการจะนอนหลับไหมล่ะ ถ้าต้องการจะนอนหลับก็ไปบูชาพระด้วยความเต็มใจนะ ถ้าสักแต่ว่าบูชาก็คงจะได้ดีอีก หมายความว่าประเดี๋ยวคงจะมาจัดการแบบใดแบบหนึ่งเป็นแน่ เขาถามว่าสองท่านเป็นใคร ก็เลยบอกว่าเป็นนางตะเคียน

นี่เรื่องหนึ่งที่ผ่านไปนะ ขอเริ่มอีกเรื่องหนึ่ง ตอนหนึ่งนางตะเคียนชุดนี้เหมือนกัน เปิดหน้าพระ เรียกว่าตอนนางตะเคียนเปิดหน้าพระ คำว่าหน้าพระในที่นี้ก็หน้าพระสงฆ์ คือว่าระหว่างนั้นเป็นเวลาเทศกาลมีงานประจำปี ที่วัดนี้สมัยที่อาตมาอยู่ คนมากเหลือเกิน เวลามีงานประจำปี ดี ไม่ต้องมีมหรสพ ขึ้นชื่อว่าลิเก หนัง หรือละครนี่ คนเขาไม่สนใจ เขาสนใจอย่างเดียวคือทำบุญกัน มาปิดทองหลวงพ่อทั้งสาม หลวงพ่อปาน หลวงปู่คล้าย หลวงพ่อแช่ม แล้วก็มาบำเพ็ญกุศลที่กองการกุศลที่อาตมานั่งรับอยู่ การรับบำเพ็ญกุศลน่ะ ต้องหลายคนด้วยกันรับเงิน คนมายืนกันจนแน่น สถานที่หลังนั้นเป็นกุฏิ ๔ ห้องยาว นั่งเต็มหมด แล้วก็ยืนซ้อนกันเป็นตับอีกมาก นักบำเพ็ญกุศลนี่หาเวลาว่างไม่ได้ ฉะนั้น งานบำเพ็ญกุศลวัดนี้ไม่ต้องมีมหรสพดี ปี ๆ หนึ่งก็มีเงินสุทธิเหลือจากค่าใช้จ่ายหลายหมื่น อย่างเลว ๆ ก็ห้าหกหมื่นบาท ถ้ามีความจำเป็นจะต้องใช้หนี้เป็นแสนก็ได้เป็นแสน นี่ผล เพราะความดีของหลวงพ่อปานท่านทำไว้ ไม่ใช่อาตมาดี หลวงพ่อปานท่านทำไว้ดี แล้ว อาตมาก็บูชาหลวงพ่อปาน เวลาจะทำงานทีไรก็ต้องบวงสรวงท้าวมหาราช เมื่อบวงสรวง แล้วก็อาราธนาหลวงพ่อปานและอดีตเจ้าอาวาส ท่านผู้มีทรงคุณความดีทั้งหมด ตามเรื่อง ของพระเพ้อพระผ้น เรียกว่าเรียกคนที่ไม่มีตัวมาช่วย แต่ผลมันก็เป็นอย่างนั้น เป็นเรื่อง น่าอัศจรรย์ จะว่าไม่ได้ผลจริงก็ไม่ได้ ทีนี้คนจะกลับก็ไม่ได้ คนที่มาจากต่างจังหวัด ก็พักบนกุฏิพระ โดยเฉพาะกุฏิอาตมาใหญ่กว่าเขา มีคนนอนกันเต็มทั้งผู้หญิงผู้ชาย ไฟฟ้า ต้องจุดสว่างอยู่ตลอดเวลา เกรงว่าอันตรายจะเกิด

ตานี้ มีพระองค์หนึ่งมาจากวัดเจ้าแปด อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา แกมาเที่ยวงานเป็นเพื่อนกับพระลูกศิษย์ของอาตมา เวลาตอนดึกสองนาฬิกาแกง่วงก็มา นอน คนน่ะเขานอนเต็มหมดแล้ว สองสามแถวในกุฏิ ทั้งผู้หญิงผู้ชาย ผู้ชายนอนอยู่ แถวบน ผู้หญิงนอนแถวล่าง ประตูใส่กลอนสนิท แล้วก็มีคนระวังข้างนอก เกรงว่า ใครจะย่องมาตัดสร้อยเขาเวลาหลับ แล้วมีเจ้าหน้าที่สารวัตรทหารเรือกับตำรวจคุมอยู่ ทุกจุดที่มีคนพัก แล้วก็นอกจากนั้นก็ยังมีคณะขโมย เอามาเป็นกรรมการคุมงาน แล้วก็ คณะนักแซ้ง คณะนักเลง หัวหน้านักเลง มาคุมงาน พ่อพวกนี้ถ้ามาคุมงานเสียแล้ว

อันตรายในงานมันก็ไม่มี แล้วเงินทองเบี้ยเลี้ยงเขาก็ไม่เอา เรียกว่าเขาไม่เอาหรอก เขาทำงานให้จริง ๆ

พระองค์นั้นเวลาแกง่วงแกก็มานอนบนเตียง บนเตียงของพระที่เป็นเพื่อน พระที่เป็นเพื่อนก็บอกแล้วนะ บอกว่ากุฏินี้ไม่ได้นะ ถ้าจะนอนต้องบูชาพระเสียก่อน ถ้าไม่บูชาพระก่อนละท่านจะนอนไม่หลับ พระองค์นั้นก็น่ากลัวจะเป็นพระหัวดื้อ หรือบางทีก็จะเป็นพระส่งเดช เรียกว่าประเภทสักแต่ว่าบวช เวลาจะนอนจะกินนี่คงไม่ได้นึกถึงพระพุทธเจ้า แกรับพึ่งแล้วแกก็ไม่ปฏิบัติ แกก็นอนคลุมโปง เอาจีวรคลุม พระที่เป็นเพื่อนแกบอกว่าแกก็ต้องร้องเตือนไป บอกว่าทำไมไม่กราบพระเสียก่อนล่ะ เขาก็บอกว่าไม่เป็นไรหรอก ที่วัดเขาไม่เคยกราบพระสักทีก็นอนได้ พระเพื่อนกันก็รู้อยู่ คิดในใจว่าตามใจเขา ประเดี๋ยวมันคงเห็นดี แกก็ไปนอนใกล้ ๆ ไปนอนอีกที่หนึ่ง ครั้นสักประเดี๋ยวเดียวพระองค์นั้นลุกพรวดพราดขึ้นมา พระเพื่อนกันก็ถามว่าอะไรล่ะ บอกมีหญิงผู้หญิงสาว ๆ คนหนึ่งมาเปิดโปง เปิดทางด้านหัว แกเอาจีวรคลุมหัวคลุมเท้า พอเปิดแล้วก็มองหน้า จ้องหน้าลงไปต่ำ หน้าเกือบจะชนกัน พระเพื่อนก็เลยลุกขึ้นมา เพราะไฟฟ้ามันสว่างนี่ ไม่ได้ดับริบหรี่ จุดติดอยู่ ๓–๔ ดวง สว่างมาก ถามว่าดูซิผู้หญิงคนไหน มีผู้หญิงเขานอนเป็นตับสักสามสี่สิบ แกก็ไปตรวจดูไม่มี รูปร่างแบบนั้นไม่มี แต่งตัวแบบนั้นไม่มี พระเพื่อนกันก็ถามว่าผู้หญิงคนนั้นน่ะ รูปร่างเป็นยังไง แต่งตัวแบบไหน ตอบว่าผิวขาว หน้าตาสวยมาก ดูลีลาดูลักษณะหน้าแล้วคล้าย ๆ เป็นเด็กรุ่น ๆ อายุ ๑๔–๑๕ นุ่งผ้าสีทอง ใส่เสื้อสีทอง พระเพื่อนกันก็บอก ได้ดีแล้ว ได้ดีแล้ว พระองค์นั้นถามว่ายังไง บอกว่า นี่นางตะเคียน ไม่ใช่คนที่มานอนอยู่ที่นี่ แต่คนที่นอนที่นี่ลุกไปประเดี๋ยวนี้ จะไปผลัดเครื่องแต่งตัวได้ที่ไหน ประตูก็บีด ไอ้ท่านมันเป็นคนหัวดื้อ ไม่บูชาพระใช่ไหม แกก็บอกว่าใช่ ก็บอกแล้วว่าที่นี่ไม่ได้ ไม่บูชาพระเป็นโดนดี นี่แกไม่เชื่อข้านี่ก็ดีแล้ว โดนเสียบ้างก็ดี พระองค์นั้นเลยกลัว ออกจากกุฏิไปเดินเล่นจนกว่าจะสว่างเป็นอันว่าไม่ได้นอน อันนี้เรียกว่าคนบวชเป็นพระ แต่ว่าใจไม่ได้เป็นพระ เป็นพระแต่ตัวแต่ว่าหัวใจไม่ใช่พระ เป็นอันว่าเป็นคนเลวก็แล้วกัน ต้องให้ผีสั่งสอน เรื่องนี้ก็ยุติไว้เพียงเท่านี้นะ เดี๋ยวจะต่อใหม่ เรื่องนางตะเคียนนี่ขอผ่านไป เล่ากันจริง ๆ มันไม่จบหรอก มีเรื่องเยอะ

๑๕. เทวดาในโบสถ์

ตานี้มาพูดถึงเรื่องในเขตวัดบางนมโคอีกสักเรื่องหนึ่ง เทวดาในโบสถ์ เอ๊ะ เอากันว่าผีในโบสถ์ดีกว่า เพราะเรายกยอดกันให้เป็นผี

อาตมาเองกับเพื่อนอีก ๓ คน ไปเจริญพระกรรมฐานกันในโบสถ์ หลวงพ่อปานก็บอกแล้วนะ ว่าเข้าไปในโบสถ์ละก็ระวังหน่อยนะ ก็กราบเรียนถามท่านว่าในโบสถ์มีผีหรือขอรับ ท่านก็เลยบอกว่าเรื่องผีนี่มันมีทุกแห่ง ที่ไหนไม่มีผีไม่ได้ เพราะมีหลายประเภท เรายกยอดตั้งแต่พระอรหันต์ลงมาจนกระทั่งพวกอสุรกาย หรือเปรต หรือสัมภเวสี เรายกให้เป็นผีหมด ถ้าเป็นผีชั้นดีเขาก็เข้าที่ดีได้ ผีชั้นเลวก็ต้องอยู่ที่เลว ๆ เข้าที่ดีไม่ได้ ถ้าหากว่าผีชั้นดีใหญ่นี่ โบสถ์เขาอยู่ได้ ท่านบอก เข้าไปก็ระวังนิดหนึ่ง อันตรายใหญ่น่ะไม่มี เขาจะลองดีพวกเธอ ก็เลยกราบเรียนท่านว่าดีจะได้รู้เสียว่าผีในโบสถ์มี อีตอนนี้ก็เลยเข้าไปนอนกันในโบสถ์ เจริญกรรมฐาน ถึงเวลาสี่ทุ่มก็นอนกัน ตั้งใจว่าตีหนึ่งครึ่งจะลุกขึ้น ตีหนึ่งครึ่งลุกขึ้นล้างหน้าล้างตาเสร็จ ทำวัตรสวดมนต์แล้ว ถึงเวลาตีสองใกล้เลิก ถึงเวลาตีสองเข้านั่งพระกรรมฐานตามเดิม นี่เราปฏิบัติเป็นปกติก็เข้าไปนอนในนั้น พอถึงเวลาสี่ทุ่มแล้วก็นอนกัน

พอตื่นมาเวลาตีหนึ่งครึ่ง ไม่ต้องตั้งนาฬิกา เพราะตั้งใจไว้ ที่ไหนได้ล่ะท่านผู้ฟังสี่องค์ที่นอนเรียงกันน่ะ เอาเสื่อปูนอนเรียง ๆ กัน ห่างกันประมาณศอก นอนเรียงกันแต่พอตื่นขึ้นมาตอนนั้น ไม่เรียงกันเสียแล้ว ปรากฏว่าไปอยู่กันคนละมุมโบสถ์ โน่นนอนห่างกันคนละมุมโบสถ์ ก็เลยปรารภกัน ตื่นขึ้นมาแล้วหาเพื่อนไม่เห็น มองไปมองมาไปอยู่กันคนละมุม แล้วเข้ามารวมกัน เข้ามารวมกันแล้วก็ปรารภกันว่านี่ใครนะมาแกล้งเรานี่ ไอ้เรานอนดี ๆ นี่ไม่น่าจะแกล้งเราเลยนะ ก็มีเสียงพูดออกมา เสียงฟังชัด แต่เสียงที่พูดนี่ ไม่ใช่เสียงผีไม่ใช่เสียงยักษ์ เป็นเสียงพรหม เพราะเสียงของยักษ์หรือผีนี่ถ้ายักษ์ เสียงห้าวหาญมาก ผีรู้สึกว่าเสียงไม่ค่อยเต็ม ถ้าเทวดามีเสียงนิ่มนวล ฟังชัด ว่าเป็นเสียงผู้หญิงหรือผู้ชาย ถ้าเป็นพรหมนี่ฟังไม่ออก เสียงของพรหมนี่คล้ายสองเสียง คล้ายเสียงผู้หญิงกับคล้ายเสียงเด็ก จะว่าเป็นผู้หญิงก็ไม่ชัด จะว่าเป็นเด็กก็ไม่ชัด แต่ว่าเสียงที่ร้องออกมา ที่พูดมา เป็นเสียงแบบนี้ พูดแบบดี บอกว่าพวกคุณนี่น่ะ ตั้งใจทำ

ความดีกัน เจริญพระกรรมฐานได้ฌาน บางองค์ก็ทรงสมาบัติ ๘ บางองค์ก็ทรงอภิญญาโลกีย์ แล้วกำลังเจริญวิปัสสนาจะเร่งรัดตัดกิเลส ทำไมถึงไม่เคารพในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้ากล่าวว่าพรหมจรรย์นี่เป็นคน ๆ เดียว ไม่ใช่คนคู่ แต่คุณนอนเรียงกันแบบนั้นนี่เป็นคนคู่ ไม่ใช่คนเดี่ยว ต้องจำว่า เอกายโน อยัง ภิกขเว หมายความว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เอกายโน แปลว่า คน ๆ เดียวนะ นี่เราไม่รู้ว่า มัคโค มัคโค แปลว่าทางสายเดียว ต้องเป็นหนึ่งอยู่เสมอ จะเป็นสองไม่ได้ ก็นี่ท่านมาทำความดีในฐานะที่เป็นผู้ทรงพรหมจรรย์อย่างประเสริฐ ทั้งพรหมจรรย์และเทวดายกย่องท่านทำไมมานอนเรียงกันเป็นแถว อย่างนี้มันใช้ไม่ได้นี่ ปรับปรุงตัวเสียใหม่ ถ้าจะเอาดีก็ต้องปรับปรุงใจให้มันดี จะทำใจเลว ๆ จะผ่าผืนคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า แบบนี้มันไม่ถูก เอาเข้าแล้ว โดนเทวดาสอนเข้า หรือว่าโดนพรหมสอนเข้า ก็เป็นบุญ

เป็นอันว่า ผีนี่มีได้ทุกสถานนะ เรื่องตอนนั้นนิดเดียว เพราะว่าเรื่องไม่มาก เอามาเล่าให้ฟังว่าพระน่ะ อย่าอวดวิเศษว่าเป็นพระเลย มีผียกบาทาให้พระเสียก็มี อย่างกับเรื่องราวของอะไร ตอนนั้นก็เป็นจ่าเอกนะ เวลานี้ พ.ศ. ๒๕๑๖ นี่ เวลานี้ก็เป็นเรืออากาศโท เรืออากาศโทศุภชัย แหม นามสกุลจำไม่ได้ สมัยนั้นอยู่ อ. ตาคลี แล้วก็เวลานี้ เวลาที่พูดนี่ย้ายไปอยู่สัตหีบแล้ว แกไปบวชอยู่กับอาตมาที่วัดปากคลองมะขามเฒ่า ตอนนั้นขึ้นมาแล้วที่วัดปากคลองมะขามเฒ่านิมนต์ให้ไปช่วย นี่อาตมาเองก็อยากจะดูลีลาของพระในพระพุทธศาสนาน่ะ ที่ชาวบ้านเขาเคารพนับถือน่ะ มีจริยาเป็นยังไงบ้าง ที่เที่ยวไปเที่ยวมาอย่างนี้ไม่ใช่อะไร อยากจะดูพระ แต่พระที่จะดูนี้ไม่ใช่ดูพระพุทธพระปั้น พระเครื่อง ดูพระสงฆ์ ว่าพระสงฆ์ที่ชาวบ้านเขาเคารพนับถือขึ้นชื่อลือชาว่าดีน่ะมีจริยาเป็นยังไง แต่อันนี้อาตมาจะไม่พูดถึงพระต่าง ๆ จะพูดถึงแต่พระศุภชัย ลูกศิษย์อาตมาเอง แกเป็นคนไม่ค่อยเชื่อผีเชื่อสาง เพื่อนกันเป็นครู ชื่อว่าครูประจวบ เคยไปเล่าให้ฟังว่าอาตมาเคยคุยเรื่องผีเรื่องสางอะไรบ้าง แกก็รู้สึกว่าไม่เชื่อ นี่แกพูดให้ฟังเอง หาว่าครูประจวบน่ะเป็นคนเชื่อง่าย เป็นคนมีความรู้ แล้วก็เชื่อหลงงมงาย แล้วกัน หาเหตุหาผลไม่ได้ แกเป็นคนดื่มเหล้า ต่อมาคราวหนึ่งครูประจวบพาไปหาอาตมา สมัยนั้นอยู่สำนักวิปัสสนา วัดโพธิ์ หลังจังหวัดชัยนาท แกก็ไปคุยคราวเดียว พอครูประจวบไปส่ง

แล้วแกก็กลับ ก็นั่งคุยอยู่ตั้งแต่เวลาบ่ายโมงถึงบ่ายห้าโมงเย็น อาตมาก็ไม่ได้คุยถึงเรื่องอะไร ก็คุยถึงเรื่องธรรมดา ๆ เพราะว่าคนเขาไปใหม่นี่ จะไปตั้งหน้าตั้งตาสอนกันมันก็ไม่ถูก แล้วเขาก็ไม่ได้มาให้สอน เขามาคุยในฐานะเป็นเพื่อน ดูลีลาที่เขามา อาตมาดูท่าแล้วเขาก็ไม่ได้นึกว่าอาตมาเป็นพระ จริยาที่แสดงออกคล้าย ๆ เขาเห็นอาตมาเป็นคนธรรมดา แต่เขาก็มีมรรยาทดี จริยาดี มีความเคารพนบนอบในเจ้าถิ่นตามสมควร นี่เรียกว่าเขาเคารพต่อเจ้าถิ่น อาการที่แสดงออกไม่ใช่เคารพพระ ก็ถือว่าเป็นคนใช้ได้ ซึ่งก็ไม่เลวเท่ากับบุคคลหลายคนที่เห็นพระแล้ว กลายเป็นเห็นพระเป็นสุนัขไป จะเห็นพระไม่มีความหมาย จะเห็นพระไม่เคารพในพระก็ไม่เป็นไร บางทีแลเห็นพระไม่ใช่คนไปเสียอีก แสดงอาการเกินคนไป ไอ้นี่ก็เป็นเรื่องของเขา นี่เทียบกันนะ นี่คุณศุภชัยแกไปนั่งคุยตั้งแต่เช้ายันเย็น ก็ไม่ได้คุยเรื่องธรรมะธรรมโมอะไร คุยถึงจริยาต่าง ๆ ของพระผู้ใหญ่ให้ฟัง ว่าองค์นั้นเป็นยังงั้น องค์นี้เป็นยังงี้ เรียกว่าคุยกันถูกคอ วันนั้นแกลากลับไปเวลาบ่าย ๕ โมงเย็น ไปถึงร้านอาหารที่แกกินประจำ เวลานั้นแกยังไม่มีครอบครัว ทุกวันแกเคยสั่งเหล้า ไอ้กวางหรือค่างหรือแม่โขงอะไรก็ไม่ทราบ วันละ ๑ แบนตอนเย็นนี่แกว่า ๑ แบนคนเดียว แต่ว่าวันนั้นสั่งก๊งเดียว เจ้าของร้านแปลกใจ ถามว่าคุณจ่า ทำไมถึงเอาก๊งเดียวล่ะ บอกว่าไม่เป็นเรื่องหรอก วันนี้ไปคุยกับพระมา ไปคุยมารู้สึกว่าท่านคุยชอบใจ จะไม่กินเสียเลยมันก็ยังอยาก จะกินมากก็เกรงใจพระ เลยวันนี้ขอสมาทานก๊งเดียว ให้มันมีหล่อคอสักนิดหนึ่ง แล้วก็ตั้งใจจะไม่กินมันเลย จะค่อย ๆ ผ่อน คนร้านค้าเขาก็ถามว่าพระองค์นั้นน่ะ ชื่อพระอะไร แกก็บอกชื่ออาตมา เจ้าของร้านก็บอก อ้าว นั่นหลวงน้าฉันเอง ฉันเคารพนับถือท่านมาก เหมือนกับน้าชายของฉันแหมคุณจ่าไม่ดื่มเหล้าได้ก็ดี ไปคบพระองค์นี้ละได้ดีเขาว่ายังงั้น ฉันนี่นะตั้งร้านค้าขึ้นมาฟู่ฟ่าขึ้นมาได้เพราะอาศัยท่านสงเคราะห์ แต่ความจริงไม่ใช่อาตมาสงเคราะห์หรอก ไม่ใช่สงเคราะห์ในการหากินนะ บอกเขาไป เขามาหาฤกษ์ตั้งร้านค้า ก็บอกฤกษ์ให้ตามแบบฉบับของคนโบราณ ตำราโบราณ แกก็เลยบอกว่าจะขายอาหารน่ะให้ทำแบบเจ๊ก อย่าดูแบบไทย เจ๊กน่ะเขาขายก๋วยเตี๋ยวชามละ ๕ สตางค์ ถ้าเขามีกำไรครึ่งสตางค์ละเขาพอใจ แล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาหารปรุง อย่าเกรงว่าเครื่องจะหมด อย่ากลัวเปลืองเครื่อง ปรุง

ให้มันอร่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าของร้านก็ดี คนในร้านก็ดี หน้ายิ้มไว้เสมอ ใครเขาจะยังไงก็ช่าง เราได้สตางค์จากเขา ยิ้มไว้ พูดเพราะ ๆ เท่านี้พอ แล้วก็อย่าปล่อยให้คนที่เข้ามานั่งในร้านเก้อ ทักทายปราศรัยตามสมควร เวลาเขาเดินเข้ามา ก็ทักเขา เขาจะกินของ ๆ เรา จะซื้อของ ๆ เราหรือไม่ซื้อก็ช่าง เราทักเขาก็แล้วกัน ก็เป็นอันว่าแกไปปฏิบัติตามนั้น คนก็ชอบใจ แกก็เลยบอกว่าอาตมาช่วย เออ จะว่าช่วยก็ช่วย แต่ถ้าแกไม่ดีจริง ๆ แล้ว เราสอนเขาไปเขาก็ไม่ทำ นี่เพราะอาศัยตัวของเขาดี ไม่ใช่อาตมาช่วย เขาช่วยตัวเอง อย่างพระพุทธเจ้าท่านว่า อัตตาหิ อัตโน นาโถ ตนแลย่อมเป็นที่พึ่งของตน โกหิ นาโถ ปโรสิยา บุคคลอื่นใครเล่าจะเป็นที่พึ่งได้ อัตตาหิ สุทัน เตนะ เมื่อเราฝึกฝนตนดีแล้ว นาถัง ละภะติ ทุลละภัง เราจะได้ที่พึ่งที่ผู้อื่นจะพึงให้ได้ด้วยยาก เป็นอันว่าเขาต้องช่วยตัวเอง พระพุทธเจ้าบอก อักขาตาโร ตะถาคะตา ตถาคตเป็นแต่เพียงผู้บอก บอกแล้ว ถ้าเราไม่ทำจะดีตามท่านพูดไม่ได้ เป็นอันว่าท่านบอกเขาไปแล้ว เขาทำก็ชื่อว่าเขาช่วยตัวเอง เขามีฐานะดีขึ้น แต่เขาบอกว่าอาตมาช่วย ก็ช่างเขา ไม่ได้คิดว่าเป็นบุญเป็นคุณ พ่อศุภชัยคนนี้ ในไม่ช้าแกก็เลิกดื่มเหล้า เลิกดื่มอย่างเด็ดขาด แล้วปีนั้นอาตมาก็ย้ายไปปากคลองมะขามเฒ่า วันเข้าพรรษาพอดี พ่อเทวดาคนนี้ไปบวชที่บ้านสุโขทัย แล้วก็บอกว่าจะมาอยู่ด้วย มาเสียวันเข้าพรรษา จะไล่ไปไหนก็ไล่ไม่ได้แล้ว ไล่ไม่ได้ ไล่ไปก็เข้าพรรษาที่ไหนไม่ได้ ก็จำเป็นต้องยอมรับ แล้วเวลาแกบวชก็เหมือนกัน อีกอักไปถึงบ้านแกก็บอกพ่อบอกแม่แกว่าจะบวช พิธีรีตองใด ๆ จะไม่เอา กลองยาว แตรวง ปี่พาทย์ มหรสพ ไม่ยอมให้มี เหล้าหยดหนึ่งก็ไม่ยอมให้มี การทำงานใหญ่โตแกก็ไม่เอา เอาข้าวหม้อแกงหม้อธรรมดา ๆ แม้แต่ไข่แกก็ไม่ยอมให้ทุบ นี่จอมนักดื่มเป็นยังงี้ไปได้

เมื่อเวลาบวชเข้าจริง แกขอเจริญพระกรรมฐาน เรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมดา ก็สอนแบบฉบับธรรมดา ๆ ไม่มีอะไรพิเศษ แกทำรวมอยู่สัก ๑๕ วัน แกก็ขออนุญาตเข้าไปทำในโบสถ์ ก็บอกไป ตามใจ พอเข้าไปทำในโบสถ์แล้ว กลับออกมาก็บอก แหม ชื่นใจเหลือเกิน ถามทำไม วันนี้เห็นพระเต็มไปหมด ถาม พระพุทธในโบสถ์รึ บอก ไม่ใช่ แกว่าอย่างงั้น บอก ไม่ใช่ขอรับ โอ้โฮ พระสงฆ์นี่สวย ๆ มีพระองค์หนึ่ง มีรัศมีออกจากกายยิ้มแย้มแจ่มใส สวยเหลือเกิน แล้วต่อมา แกก็เห็นอะไรต่ออะไรของแก แล้ว

บอกว่าอย่าหลงในภาพนะ ถ้าเห็นพระเห็นอะไรก็ตาม ถ้าอยากจะเห็นเสมอละก็ เวลาที่เราเจริญสมาธิอย่าคิดอยากเห็น ถ้าเราคิดอยากเห็นจิตมันซ่าน ปักจิตให้สงบ เมื่อภาพจะปรากฏก็เชิญปรากฏไป เวลาไม่ปรากฏเราก็ไม่สนใจหมดเรื่องกัน ก็เป็นอันว่าแกทำอยู่ในโบสถ์สัก ๕ วัน คราวนี้ชักครึ้มแล้ว ต่อมาก็ขออนุญาตเข้าไปทำในป่าช้า ก็อนุญาตให้ไปตามใจเขา

เมื่อเขาเข้าไปในป่าช้า ในคืนแรกก็ดี ไปกับมหาชัยสิทธิ์ พอคืนที่ ๒ เริ่มได้ดี เพราะเวลาที่เข้าไปถึงป่าช้าเขาก็เริ่มคุยกันว่าเรานี่ดีนะ เราเป็นพระ เราลงทุนอะไรไม่มากหรอก เป็นพระน่ะเทวดายังไหว้เรา ความจริงเราจะให้เทวดาไหว้เรา มันก็ไม่ยาก ลงทุนไม่กี่สตางค์ เพียงบวชพระเข้ามานิดเดียวเท่านั้น เราเป็นพระเทวดาก็ไหว้ เขาว่ายังงั้นสองคนเขาก็มีความเห็นตรงกัน อีกคนหนึ่งก็รับรองว่าตัวน่ะดี เทวดาไหว้ แต่ว่าที่ไหนได้ พอถึงเวลาเจริญสมาธิ บอกว่าจิตพอสงบนิดเดียว บาทาโผล่มา เห็นเท้านะ เท้ายืนมาในอากาศ มาใกล้หน้า เฉพาะเท้านี่โตกว่าตัวนายศุภชัย หรือมหาชัยสิทธิ์ที่กำลังยืนอยู่เสียอีก สมมติว่าถ้าจะยืนขึ้นนะ เท้านั่นโตกว่า ยาวกว่าตัว เสียงพูดมาว่านี่แน่ะ ซ่นตีนนี่แน่ะ เทวดาไหว้พระ บอกเอาซ่นตีนนี่ไหมล่ะ พระไม่ดีเทวดาไม่ไหว้ เทวดาจะไหว้พระต้องพระดีเท่านั้น เสียงประกาศลงมา แกบอกว่าเสียงประกาศต่อไปอีกว่า จงจำไว้นะเราน่ะยังไม่ดีพอเท่าที่เทวดาจะพึงไหว้ เทวดาที่เขาจะไหว้เราได้ก็เพียงแค่ภุมเทวดาหรือรุกขเทวดาเท่านั้น เวลานี้คุณธรรมที่ตัวทรงอยู่ได้น่ะ ยังไม่เท่าอากาศเทวดาเขา นี่ดูซ่นตีนของเทวดา อากาศเทวดาบ้าง ยังใหญ่โตกว่าหน้าของท่านตัวของท่านอีก ท่านจงทำตัวของท่านให้ดี แล้วบาทานั้นก็หายไป แต่ว่าเสียงยังไม่หาย ว่าต่อจากนี้ไป จงอย่าประมาทในความดี ทำจิตประกอบไปด้วยหิริและโอตตัปปะ มีเมตตาปรานีเป็นปกติ แล้วระงับนิวรณ์ ๕ เจริญวิปัสสนาให้เข้าถึงสังโยชน์ ๓ ถ้าหากว่าทำได้อย่างนี้เทวดาบางส่วนจะไหว้ท่าน เทวดาบางส่วนจะไหว้ท่านนะ ส่วนมากเขาจะไม่ไหว้ เพราะเขาดีกว่านี้ แล้วเสียงนั้นก็หายไป พอตอนเช้าแกก็มารายงาน เวลาฉันข้าวเสร็จแกก็มารายงานบอกแหมเทวดานี่มรรยาทไม่ดีเลย ถามว่าทำไมล่ะ แกก็เลยบอกว่า เมื่อคืนนี้ผมคุยกันว่าเทวดานี่ไหว้พระ เราก็ดีนะ ได้บวชเป็นพระ มีโอกาสให้เทวดาไหว้ พอเจริญพระกรรมฐาน

หน่อยเดียว แหม บาทาเทวดานี้โตกว่าผมตั้งเยอะ ผมยืนขึ้นแล้วก็ยังไม่เท่าบาทาเทวดา แกบอกว่าซ่นตีนนี่แน่ะ เทวดาไหว้พระ ผมงงเลย มหาชัยสิทธิ์ก็เห็น แกก็เห็น ทั้งสองคนมาเล่าให้ฟัง ก็ถามว่าเขาว่ายังไงต่อไป ก็เลยบอกว่าโดนเทวดาสอน ให้มีหิริ และโอตตัปปะ แล้วก็ให้ระงับนิวรณ์ ๕ ให้ทรงพรหมวิหาร ๔ ให้เจริญวิปัสสนาญาณ ถ้าตัดสังโยชน์ ๓ ได้เมื่อไหร่เทวดาบางส่วนจะเคารพ แต่ส่วนใหญ่ยังไม่เคารพ เพราะเขาดีกว่านั้น ทีนี้แกเป็นพระบวชใหม่ ยังไม่ได้สอนสังโยชน์ ๓ เพราะต้องการให้เจริญสมาธิ แกก็เลยถามว่า สังโยชน์ ๓ เป็นยังไง ก็เลยพูดให้ฟังว่าสังโยชน์ ๓ เป็นคุณธรรมของโสดากับสกิทาคา แล้วคุณต้องการไหมล่ะ แกก็เลยบอกว่าต้องการ ถามว่าต้องการให้เทวดาไหว้หรือ บอกไม่ใช่ ชักอายเทวดา รู้ตัวเสียแล้วว่าเลวกว่าเทวดาแล้วอีคราวนี้ ต้องปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่เทวดาแนะนำ แล้วจะยังไม่คิดว่าตัวดีกว่าเทวดาต่อไป

เป็นอันว่าอาตมาก็แนะนำสังโยชน์ ๕ ให้ ไม่เฉพาะ ๓ เอาแค่ ๕ เลย เอาครึ่งหนึ่งของความดีในพระพุทธศาสนา นี่แหละท่านผู้อ่านหรือท่านผู้ฟัง นักบวชในพระพุทธศาสนานี่น่ะ อาตมาเคยได้ยิน เคยได้ยินพระแก่ ๆ เหลาเหย่ไปฉันข้าวด้วยกันตามบ้าน มักจะคุยกันว่า เรานี่ก็ดีนะ เทวดายังเคารพ ก็เคยเตือนท่าน บอกว่าพระคุณเจ้าขอรับ อย่าคิดยังงั้นนะ ลูกศิษย์ผมน่ะโดนบาทาเทวดาเข้าให้แล้วนะ แต่ว่าพวกท่านยังเห็นว่าเงินมีค่าสูงเกินกว่าขี้ไก่ละก็ พวกท่านทั้งหลายเทวดาเขาไม่ไหว้หรอก แกก็ถามว่ายังไง ก็เลยบอกว่าถ้าท่านเห็นว่าเงินมีค่าสูงมาก ท่านยังสะสมเงินทองเป็นทรัพย์สินส่วนตัว เงินยังมีเหลือไว้ เพื่อให้กู้ เพื่อให้เขายืม เอาดอกเบี้ยซื้อไร่ซื้อนา คือว่าค้าขายอะไรบางอย่างเป็นต้นนี่ อย่างนี้เทวดาเขาไม่ไหว้ เขาไหว้แต่เฉพาะพระดี นักบวชเลวน่ะเขาไม่ไหว้ พวกท่านน่ะมีเงินขังเข้าไว้เท่าไหร่หรือเปล่า พระพวกนั้นทราบอยู่ ว่ามีเงินให้กู้ ซื้อนาให้เช่า สร้างห้องแถวให้เช่า ก็เลยพากันนิ่ง ก็เลยบอกว่าถ้ามีทรัพย์สินเพื่อใช้อย่างฆราวาสละก็ อย่าว่าแต่เทวดาไหว้เลย แม้แต่บาทาของเทวดาก็ยังไม่เห็น สัตว์นรกก็ยังไม่ไหว้ เพราะอะไร เพราะความดียังไม่มี ยังเป็นปุถุชนคนที่หนาไปด้วยกิเลสอยู่

เอาละเรื่องนี้ ขอยุติกันเพียงเท่านี้นะ หาเรื่องอื่นต่อไป

๑๖. ผีเตี่ยยายซิ้ม

ที่จังหวัดสมุทรสาครกับอำเภอบ้านแพ้ว อาตมากับเพื่อนอีก ๒ องค์ไปเทศน์ เขานิมนต์เทศน์ ๒ วัน วันแรกไม่ทราบว่าจะเทศน์เรื่องอะไรดี เพราะเขาไม่กำหนดเรื่องเทศน์ให้ ก็ต้องหาเรื่องเทศน์กันเอาเอง เลยเทศน์เรื่องตายแล้วไปไหน ก็พูดกันถึงเรื่องทำบุญทำบาป ทำบุญตายแล้วไปสู่สุคติ ทำบาปตายแล้วไปสู่ทุคติ ว่ากันอย่างย่อ ๆ นะ ตานี้พอลงมา ยายซิ้มคนหนึ่งแกถือพานดอกไม้ธูปเทียนมาส่งให้ พอส่งให้อาตมาก็รับ แกก็ถามว่า เตี่ยของอิฉันน่ะ ตายไปแล้วเวลานี้ไปอยู่ที่ไหนเจ้าค่ะ โดนดีเข้าแล้ว สมัยเมื่อเป็นฆราวาส พระเทศน์แบบนี้ชอบถามพระ ไอ้กรรมของตัวเองมันสนองตัวเองเข้าแล้ว แกถามเข้าแบบนั้นก็คิดว่า ความจริงถ้าจะบอกก็บอกได้ ไม่ยาก พอบอกไปแล้วยายซิ้มคนนั้นแกจะไปติดตามสืบสวนสอบสวนได้ยังไง ถามเรื่องผีนี่โกหกได้ไม่ยาก ก็เลยคิดว่าเราไม่ควรจะตอบเอง ส่งให้พระที่เป็นหัวหน้า เวลานี้ยังมีชีวิตอยู่ แล้วเขาเป็นพระคณาธิการ ไม่บอกชื่อละ ถ้าขืนบอกชื่อ ประเดี๋ยวชาวบ้านจะไปกวนเขา เขาบิด ๆ เขาปกปิดความจริงอยู่ เพราะว่าชาวบ้านนี่ไม่ค่อยได้ความจริงจากเขา มักจะไปขอหวยบ้างจะเห็นเขาอย่างนั้นอย่างนี้ เขาก็บ่น ๆ ถ้าไปบอกความจริงเรื่องนี้เข้าประเดี๋ยวจะไปหาเขาดูผีที่ตาย เขาจะกลุ้ม เขาจะรำคาญ ไม่บอก เวลานี้เป็นพระคณาธิการอยู่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา อำเภอไหนไม่บอก ก็เลยให้พระองค์นั้นเป็นหัวหน้า ความจริงบวชพรรษาเดียวกัน เขาได้กสิณตั้งแต่เป็นเณร เลยย้ายไป บอกโน่น ไปถวายองค์โน้น ไปประเคนองค์โน้น โยมก็ย้ายไปประเคน ไอ้เจ้านั่นหันมาค้อน บอก เฮ้ย แกเป็นหัวหน้านี่หว่าแกก็ต้องบอกเขาซิ เรื่องอะไร มันเป็นเรื่องของหัวหน้าที่จะต้องบอก ถ้าปัญหามันเกิดขึ้นเขาก็ไม่เถียง เขาคว้าดอกไม้มาได้เขาก็บอกยายซิ้ม ว่าขออนุญาตเข้าห้องสมุดสัก ๓ นาทีแล้วก็ลุกเข้าไปในห้องสมุด ประมาณไม่ถึง ๓ นาทีดีเขาก็ออกมา เขาก็ถาม โยมเตี่ยของโยม เมื่อจะตาย ก่อนจะตายกำลังที่มีร่างกายดี เป็นคนใหญ่โตมีเสียงดัง แข็งแรงใช่ไหม ไม่ได้เอาไว้หนวด ยายซิ้มแกก็บอกว่าใช่ แล้วเวลาป่วยนี่ ป่วยมาเป็นเวลาแรมปี ผอมมาก หนวดเคราสุงรัง ใช่ไหม เขาก็บอกว่าใช่ บอกว่าเวลาที่โยมทำศพเตี่ยน่ะ หมดไปประมาณ ๓ หมื่นบาทเศษ ๆ ใช่ไหม ยายซิ้มก็บอกว่าใช่ เขาก็เลยบอกว่า ถ้า ๓ อย่างนี้ถูก ก็เป็น

อันว่าเตี่ยของโยมน่ะเวลานี้ไม่มีความสุข เพราะว่าไม่มีผลจากการบำเพ็ญกุศลที่โยมทำไปเลย ยายซิ้มร้องไห้ ถามว่าทำไม แกก็เลยบอกว่าผีมาบอก แกบอกว่าการทำบุญของลูกนี่ไม่มีผลสำหรับผู้ตาย เพราะว่าเวลาทำน่ะ มุ่งปรารภคนเป็นสำคัญ ไม่ได้มุ่งปรารภผีเพราะว่าเวลาทำนี่ไม่ได้แสดงคารวะในสิ่งที่เป็นบุญ ไม่ได้ตั้งใจทำบุญจริง ๆ ห่วงแขกเหรื่อเสียมาก แล้วเวลาทำบุญก็เลี้ยงเหล้ายาปลาปิ้งกันเต็มที่ สิ่งที่เป็นบาปเยอะกว่าสิ่งที่เป็นบุญ เวลาพระให้ศีลลูกก็ไม่มีโอกาสที่จะสมาทานศีลโดยเคารพ เพราะห่วงแขกผู้มา เวลาถวายทาน ก็ไม่มีการตั้งใจโดยเคารพ เวลาฟังเทศน์ก็ไม่ได้ตั้งใจฟังเทศน์โดยเคารพ เวลาทำบุญ ลูกจึงไม่มีบุญ เวลาที่บุญหลั่งไหลเข้ามาน่ะลูกไม่ได้รับ มีอุปมาคล้าย ๆ กับฝนตก แต่เราไม่ได้รอง เอาตุ่มเอาถังไปรองในขณะที่ฝนหายแล้ว ไม่เกิดประโยชน์ หรือว่าเวลาฝนตกคิดว่าฝนจะหลั่งไหลลงมาเต็มบ้านเต็มช่องเต็มตุ่ม แต่เมื่อตุ่มไม่ได้รองรับตั้งอยู่ภายใน ฝนก็ไม่เข้าไปขังในตุ่มได้ฉันใด เวลาที่ลูกทำบุญก็เหมือนกัน เวลาพระมาสวดก็ไม่มีเวลาตั้งใจฟังพระสวดโดยเคารพ เวลาพระให้ศีลก็ไม่ได้สมา-ทานศีลโดยเคารพ เวลาถวายทานก็ไม่ได้ถวายทานโดยเคารพ จะฟังพระเทศน์ก็ไม่ได้มีโอกาสฟังโดยเคารพ เพราะอะไร ห่วงแขก แขกที่มาน่ะเป็นแขกใหญ่ เรียกว่าเป็นคนหน้าใหญ่ ความจริงน่ะ หน้ามันไม่ใหญ่นะ เท่าเดิม ใจใหญ่เลยไม่ได้บุญ แกก็เลยร้องเรียนมาบอกว่าเวลานี้น่ะ มีความหนาวมาก ได้รับทุกขเวทนามาก หิวโหยมาก เขาก็ถามว่าเวลานี้แกอยู่สวรรค์หรือนรก พระองค์นั้นก็บอกว่าไม่ได้ไปนรกหรอก แต่ก็อยู่เฉียดนรก แต่พอมีโอกาสจะได้รับโมทนาส่วนบุญได้

ยายซิ้มแกก็หายจากอาการร้องไห้แล้วก็ถามว่า จะทำบุญอะไรจึงจะถึงเตี่ย ท่านผู้นั้นก็เลยบอกว่าตามที่บอกมานะ แกบอกให้จัดของถวายสังฆทานธรรมดา ๆ มีผ้าไตร ๑ ไตร กับพระพุทธรูป ๑ องค์ พระพุทธรูปหน้าตักไม่น้อยกว่า ๕ นิ้ว โตกว่านั้นได้ เล็กกว่านั้นไม่ได้ แล้วก็เวลาอุทิศส่วนกุศล ไม่ให้ว่ายาว ๆ ตามที่เขาสอน ให้ว่าเป็นภาษาของตัวเอง จะว่าเป็นภาษาเจ๊กหรือภาษาไทยก็ได้ ว่าตรง ๆ ว่าผลบุญที่ข้าพเจ้าได้ทำแล้วในคราวนี้ คือ ๑ ในการมีการบูชาพระรัตนตรัยก็ดี สมาทานศีลโดยเคารพก็ดี ถวายทานกับบรรดาสงฆ์ในพระพุทธศาสนาก็ดี ถวายผ้าไตรจีวรกับสงฆ์ในพระพุทธ-

ศาสนาก็ดี ถวายพระพุทธรูปไว้สำหรับสงฆ์ในพระพุทธศาสนาก็ดี บุญทั้งหลายเหล่านี้ จะพึงมีแก่ข้าพเจ้าเพียงใด ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่เตี่ยของข้าพเจ้าชื่อนั้น ชื่ออะไรจำไม่ได้ ขอให้มาโมทนาและได้รับผลบุญ คือประโยชน์และความสุขเช่นเดียวกับข้าพเจ้าจะพึงได้รับ ณ กาลบัดนี้ นี่ ท่านผู้นั้นบอกว่าผีเขาสอนมาอย่างนี้ ขอให้ว่าเท่านี้ แกก็ขอให้จด ท่านก็จดให้ แล้วต่อจากนั้นแกกลับไป

พอรุ่งขึ้นเช้า แกก็จัดของทุกอย่างตามที่พระองค์นั้นบอก มาถวายเป็นสังฆทาน รีบทำ รีบนำมาถวายเป็นสังฆทานตอนนี้ พอเวลาเทศน์จบก็เอาอีกนั่นแหละ เอาดอกไม้ธูปเทียนมา เอาดอกไม้ธูปเทียนมาถามว่าเวลานี้เตี่ยสบายหรือไม่สบาย ท่านองค์นั้นก็มองหน้า ความจริงเขามีฤทธิ์นะ ความจริงเขามีฤทธิ์อยู่นิดหนึ่ง ไม่มากหรอก ไม่ใช่ว่าฤทธิ์มาก ฤทธิ์เล็ก ไม่ใช่ฤทธิ์ใหญ่ เขาก็มองไปมองมามองหาคน บอกประเดี๋ยวซีโยมจะทำอะไรให้ดู แต่ว่าพระองค์นี้อย่าไปหาตัวเขานะ เขาไม่รับแขก ใครได้ยินได้ฟังแล้วจะมาเกณฑ์ให้อาตมาพาไปหาเขาไม่เอานะ ประเดี๋ยวเขาจะด่าเอา เวลานี้เขากำลังพีดตัวใหญ่ เขาบอกว่าเขาดับไฟยังไม่หมด เขาจะพยายามดับไฟให้มันหมดไป อย่าไปยุ่งกับเรื่องของชาวบ้านเขาไม่เอา เขาเกรงว่าเขาจะตายก่อนที่เขาจะดับไฟหมด นั่นเรื่องของเขา ปล่อยเขาไป เราอยากจะดีเราก็ทำตามเขา

แกมองไปมองมา มองมามองไป ปรากฏว่ามีหญิงแก่ ๆ นั่งอยู่ท้ายศาลาล้มตึงลงไป นั่งอยู่ก็ล้ม ไม่ใช่ยืนล้ม พอล้มลงไปแล้วก็ลุกขึ้นมา วิ่งเข้ามาที่หน้ายายซิ้ม ประกาศว่าเป็นเตี่ยยายซิ้ม แล้วก็เรียกยายซิ้มเรียกชื่อถูก บอกเรื่องราวในบ้านทั้งหมดถูก บอกว่าทองเตี่ยเก็บไว้ที่ตรงนั้นตรงนี้ เอ็งค้นไม่พบยังมีอยู่ ก็ปรากฏว่ายายซิ้มกลับไปก็ค้นพบ แล้วก็เงินที่เขากู้ไปน่ะ ยังมีอยู่ มีชื่อคนนั้นคนนี้ให้ไปดูสัญญา หนังสือสัญญายังมีอยู่ เป็นอันว่าเรื่องราวนี้ตรงตามความเป็นจริงทั้งหมด ในขณะที่พูดอยู่ก็บอกให้ยายซิ้มเชื่อว่าตัวแกเป็นเตี่ยแน่ เพราะชี้เหตุชี้ผลตั้งแต่ยายซิ้มยังเป็นเด็ก ๆ จนถึงเป็นสาว แต่งงานกับใครมีใครมารักบ้าง คนรักคนแรกไม่ได้แต่งงานกัน เพราะขณะแค่เพียงมาสู่ขอกัน คนรักก็ตาย ยายซิ้มก็ร้องไห้เสียเกือบตาย ต่อมาก็มาแต่งงานกับเพื่อนของคนรัก เพราะว่าเจ้าเพื่อนคนนี้มากับคนรักของยายซิ้มเสมอ เรียกว่าเพื่อนเจ้าบ่าวก็แล้วกันนะ เพื่อน

ผู้รักษาการณ์ในตำแหน่งเจ้าบ่าว แต่ยังไม่เป็นเจ้าบ่าว มากันอยู่เสมอในที่สุดก็แต่งงานกัน ความเป็นมายังไง ๆ แกก็เล่าละเอียดอยู่สักพักหนึ่ง ยายซิ้มก็เชื่อ ก้มลงกราบว่าคนนี้เป็นเตี่ยแน่

ในที่สุดคนในศาลาที่ฟังเทศน์ยังไม่กลับ คนประมาณสัก ๑,๐๐๐ คน ก็มานั่งล้อม ก็เลยบอกให้ผีคนนั้นที่มาเข้าคนแก่ ให้คนแก่ที่ผีเข้านั่งเก้าอี้แล้วก็เอาไมโครโฟนเครื่องขยายเสียงไปตั้งใกล้ ๆ ผู้คนจะได้ยินกันถนัด แกก็ประกาศการบำเพ็ญกุศล บอกว่าที่ลูกของแกลงทุนตั้ง ๓ หมื่นน่ะ ๓ หมื่นเศษ ๆ ไม่มีประโยชน์สำหรับแกเลย ไม่มีอะไรเป็นบุญ แต่ว่าบุญคราวนี้ มีอานิสงส์มาก คือการถวายสังฆทาน ทำเงียบ ๆ แล้วเวลาถวายสังฆทาน ยายซิ้มก็ไม่ได้ทุบไข่แม้แต่ลูกเดียว แล้วสิ่งที่เป็นบาป ยายซิ้มไม่ได้ทำเลย ทำมาแบบชนิดเป็นบุญจริง ๆ ไม่เลี้ยงเหล้ายาปลาปิ้ง แล้วแกก็ประกาศผลบุญที่ยายซิ้มให้คราวนี้มีผลสมบูรณ์ ขณะนี้แกเป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก แล้วก็เป็นเทวดามีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ แกประกาศของแกเองนะ มีนางฟ้าพันหนึ่งเป็นบริวาร แล้วแกก็ประกาศต่อไปว่าการทำบุญของท่านเจ้าภาพวันนี้ก็เหมือนกัน ความจริงก็นิมนต์พระมาถูกแล้ว การทำบุญทุกอย่างก็ถูกหมด ตรงตามความเป็นบุญ แต่ว่าผลของบุญน้อยไป แกก็ชี้เข้าไปในห้องสมุด แกบอกว่าในห้องสมุดด้านม่านกั้นน่ะมีเหล้าอยู่หลายลัง เหล้านี่เป็นบาป แกว่ายังงั้น สุราน่ะว่าเหล้านี่มันเป็นบาป ไม่ควรจะมีในเวลาทำบุญ การทำบุญไม่ควรจะปรารภพวก เวลาทำบุญก็ควรจะทำบุญ เวลาจะปรารภเพื่อน เลี้ยงเพื่อนก็เลี้ยงเพื่อนต่างหาก ควรจะแยกกันเป็นคนละเวลา ทำบุญให้เป็นความดีให้เสร็จสิ้นไปก่อน ต่อไปค่อยทำความชั่วทีหลัง

เป็นอันว่าวันนั้นผีเทศน์อยู่พักใหญ่ บังเอิญจริง ๆ คนที่เป็นเจ้าภาพวันนั้นก็เป็นหลานของแกเหมือนกัน เป็นหลานของแกเขาทำศพแม่เขา รู้สึกว่าเป็นคนมีสตางค์มาก แต่ว่างานวันนั้นก็วันจบเกม เป็นงานบำเพ็ญกุศลจบเกม เจ้าภาพก็มาหาผี ถามว่าการทำบุญวันนี้น่ะแม่ได้รับผลอะไรบ้าง แกก็บอกให้ฟังว่าแม่ไปนั่งร้องไห้อยู่ แม่น่ะนั่งร้องไห้อยู่ขอบวัด ว่าการทำบุญวันนี้จะมีประโยชน์อะไรแก่ตนบ้าง แต่ว่าการทำบุญวันนี้สิ้นเงินสิ้นทองไปตั้งหลายหมื่น ไม่ได้มีประโยชน์กับผีที่ตายเลย เป็นอันว่าขอให้ทำใหม่ ทำแบบ

ยายซิ้มนี่ เจ้าภาพก็รับคำ พอเสร็จจากพิธีกรรมนั้นแล้ว เขาเผาเสร็จ วันรุ่งขึ้นปรากฏว่ามีการถวายสังฆทานอีกครั้งหนึ่ง เป็นอันว่าพระเทศน์ ๓ เตื้อ เทศน์ให้เขาฟังไม่มีผล แต่ว่าที่เทศน์มีผลอย่างยิ่ง คือผีที่ตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนแก่ที่ผีอาศัยนั้นแหละ ทำประโยชน์ให้แก่พุทธบริษัทมาก

เอาละสำหรับเรื่องนี้ก็ยุติเพียงเท่านี้นะ เดี๋ยวดูต่อไปว่ามีอะไรอีกไหม ต่อสักนิดหนึ่งเทปเหลืออีกหน่อย

๑๗. ผีเฝ้าทรัพย์

มาว่ากันถึงผีเฝ้าทรัพย์สักนิดหนึ่งนะ สำหรับที่วัดน้อย จังหวัดสุพรรณบุรี วัดของหลวงพ่อเนียม เขามีปริศนาว่าตำบลวัดน้อย มีไก่ต๊อกอยู่ ๒ ตัว น้องสาวมีผัว พี่สาวพึ่งสอนย่าง ใคร ๆ ก็คิดทรัพย์ไม่ออก แต่ว่าลุงของอาตมาเองคิดออก คิดว่าทรัพย์นี่ต้องอยู่ตรงนี้ ท่านก็ยกพวกของท่านไป ตอนนั้นอาตมายังเป็นเด็ก เด็กมาก ยกพวกไปพอถึงที่ตรงนั้นก็บอกกับเจ้าอาวาส บอกว่า ทรัพย์อยู่ตรงนี้ครับ ผมขออนุญาตขุด อยู่ข้างโบสถ์ ถ้าหากว่าผมได้เงินได้ทองได้ของมีค่าอะไรก็ตาม ขอถวายเป็นของสงฆ์ครึ่งหนึ่ง ผมขอเอาไปครึ่งหนึ่ง เจ้าอาวาสก็อนุญาต ก็ลงมือขุดกัน ขุดกันไม่ลึกก็เจอะแผ่นหินหรือแผ่นปูนซีเมนต์ยาว กว้างประมาณด้านละ ๒ วา ขุดไปจนกระทั่งถึงขอบก็ยกขึ้น พอยกขึ้นแล้วปรากฏว่าเห็นตุ่ม ตุ่มมอญ คือตุ่มดินใหญ่ มีทองรูปพรรณเต็ม อีกตุ่มหนึ่งเป็นทองลิ่ม สีเหลืองแช๊ด เป็นทองดีจริง ๆ ทุกคนก็ดีใจ เมื่อเห็นแล้วพบแล้วต่างคนก็จะเข้าไปหยิบ ท่านเจ้าอาวาสวัดนั้นก็ดีใจด้วย วิ่งเข้าไปดูเหมือนกัน แต่ว่าทุกคนเมื่อวิ่งเข้าไปใกล้ตุ่ม แต่ว่าถึงตุ่มไม่ได้ เสียงคึก ๆ ๆ มา ที่ไหนได้ พ่อเจ้าประคุณตัวดำใหญ่สูงขนาดเลยยอดไผ่นิด ๆ ควงกระบองคึก ๆ ๆ เข้ามาใกล้ ทุกคนพอเห็นเข้า เจ้าอาวาสก็วิ่งหนีขึ้นบนกุฏิไป คณะของลุงอาตมาก็วิ่งลงเรือ ลงแล้วก็เสือกเรือออกกลางแม่น้ำ ต่างคนต่างก็ใส่แจวกำลังจะเตรียมหนี แกก็ชี้มือบอก ไม่ต้องหนีหรอกโว้ย มึงอยากได้ทรัพย์มึงเข้ามาเอาซี มันทรัพย์ของมึงเมื่อไหร่หว่า นี่ไม่ใช่ทรัพย์ของมึงนะ ทรัพย์ของคนอื่นเขา เสือกคิดได้แล้วก็มาเอา ไม่บอกเล่าเก้าสิบกันก่อน ของเอ็งจริง ๆ น่ะมีอยู่ ๒ บาทเท่านั้น แต่ในฐานะที่เอ็งมาเอาโดยไม่ได้ขออนุญาตข้า ๒ บาทก็ไม่ต้องเอา

ข้าไม่ให้ เอา ใครเก่งจริงเข้ามา ใครจะมีคนเก่งที่ไหนล่ะ เมื่อใส่แจวแล้วก็ล่อกันพรึ่มๆ ๆ วิ่งหนีเกือบตาย

เป็นอันว่าเรื่องนี้ก็มีเท่านี้แหละ เรื่องเกล็ดเล็ก ๆ คือว่าทรัพย์มีผีเฝ้านะเป็นของจริง

ตานี้เทปเหลืออีกนิดเดียว ก็มาต่อกันอีกหน่อย

๑๘. ทรัพย์ของวัดเสากระโดงทอง

เรื่องทรัพย์ใต้ดินนี่ ถ้าเขาไม่ให้จริง ๆ ละ บรรดาท่านผู้ฟัง เอาของเขาไม่ได้จริง ๆ ทรัพย์รายนี้มีความอัศจรรย์มาก คือว่าเมื่อเวลาประมาณเข้าพรรษาคราวหนึ่งนะ ตอนนั้น อาตมาเป็นพระผู้ใหญ่อยู่สักนิดหนึ่ง เพราะเป็นพระคณาธิการ ปรากฏว่ามีตุ่มเงิน เงินกลมบ้าง เงินยาวบ้าง โผล่ขึ้นที่ใกล้ ๆ กับโคกโบสถ์ของวัดเสากระโดงทอง อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ใกล้กับสะพานที่ทอดจากโบสถ์ไปกุฏิ พระเจ้าเณรเณร บรรดาประชาชน เดินผ่านกันตลอดวัน ทรัพย์นั้นปรากฏอยู่ ๓ เดือน ทุกคนเห็นหมด แต่ว่าไม่มีใครกล้าไปหยิบทรัพย์ส่วนนั้น เป็นของอัศจรรย์จริง ๆ ก็มีเจ้าอาวาสสมัยนั้นไปนิมนต์พระองค์สำคัญ ๆ ที่มีความรู้ทางนี้มา พระทั้งหลายเหล่านั้นก็พูดว่าเราทั้งหลายเป็นพระ ไอ้เรื่องทรัพย์สินน่ะไม่ควรจะเข้าไปยุ่ง เพราะว่าถึงแม้ว่าจะไม่มีความผิดส่วนอื่น จิตก็เป็นกิเลส นี่พระที่มีความสำคัญน่ะ ท่านคิดกันไปแบบนี้นะ คิดกลัวกิเลสกัน ไม่ได้กลัวทรัพย์ พระเจ้าอาวาสจึงไม่ทำ แล้วก็แนะนำว่า พระอย่าไปยุ่งของเขา แต่สำหรับฆราวาสที่มีโอกาสจะทำได้ แต่ก็ไม่มีใครหยิบ เมื่อครบ ๓ เดือนวันออกพรรษา ปรากฏว่าตุ่มลูกนั้นจมลงไปลึก มีร่องโบ๋ลงไป บรรดาประชาชนก็ลองเอาไม้ไปหยั่งดู ว่าลึกลงไปสักแค่ไหน ถ้าจะประมาณ ก็ลึกลงไปประมาณสัก ๔-๕ วา มีคนกล้า ๆ เอาพะองทอดลงไป ไปดูซิว่าตรงไหน อีตอนนี้ลองกัน เมื่อลงไปถึงก้นหลุมแล้วปรากฏว่ามีโพรงขนาดตุ่มยาวออกไปอีก ไม่ทราบว่าเคลื่อนไปขนาดไหน

บรรดาท่านศาสนิกชน และท่านผู้ฟังทั้งหลาย เรื่องของทรัพย์วัดเสากระโดงทองมันก็มีแค่นี้แหละ มันเป็นเรื่องเกล็ด เห็นท่านเจ้ากรมเขียนมาให้พูดก็พูด ความจริง

ความสำคัญอะไรก็ไม่มี สำหรับวันนี้ก็ขอยุติเพียงเท่านี้ ขอความสุขสวัสดีจงมีแด่ท่านผู้รับฟังทุกท่าน สวัสดี

๑๙. พระภูมิวัดบางนมโค

ท่านผู้ฟังทั้งหลาย วันนี้วันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖ เรื่องที่จะคุยต่อไปนี้ก็เห็นจะเป็นเรื่องสั้น ๆ เพราะว่าไม่ค่อยจะทราบต้นประวัตินัก เรียกว่าเอาสิ่งละอันพันละน้อย มาเล่าสู่กันฟังในฐานะที่เคยพบมา วันนี้ก็จะนำเรื่องที่ชาวบ้านไม่ค่อยจะเชื่อมาเล่าให้ฟังอีกสักเรื่องหนึ่ง นั่นคือเรื่องของพระภูมิ

สำหรับพระภูมิในปัจจุบัน ก็มีหลายท่านด้วยกันที่โจมตีพระภูมิ หาว่าการตั้งศาลพระภูมิไม่เป็นเรื่องเป็นราว แต่ก็มีอนุศาสนาจารย์ของกองทัพบกท่านหนึ่ง เวลานี้มียศเป็นพันโท จะไม่ประกาศให้ทราบว่าชื่ออะไร ท่านเคยออกอากาศเมื่อสมัยที่เป็นร้อยตรี เคยโจมตีพระภูมิเหมือนกัน แล้วต่อมาเห็นคุณค่าของพระภูมิ เวลานี้เลยเป็นหมอตั้งศาลพระภูมิไป อันนี้ ผลอย่างนี้จะปรากฏขึ้นเพียงใด ก็เป็นเรื่องของท่านผู้อ่านหรือท่านผู้ฟังให้ค่อย ๆ พิจารณากันไปเอง

สำหรับพระภูมินี้ อาตมาเองผู้พูด แรกเริ่มเดิมทีก็ไม่ค่อยจะเชื่อเหมือนกัน แล้วก็เป็นเอามาก ๆ ด้วย ทีนี้พระภูมิก็มาประสบเข้ากับตนเอง คือสมัยเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๒ ปีนั้น ไปรับตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดบางนมโค อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา แล้วทางคณะสงฆ์มอบงานให้ด้วย ทำงานอะไรบ้างไม่บอกให้ทราบ เพราะเป็นความลับของคณะสงฆ์ในเวลานั้น ขณะที่ไปอยู่ใหม่ ๆ ความจริงวัดนี้ก็เป็นวัดเดิมที่อยู่มาก่อน แล้วก็ลงมาอยู่กรุงเทพ ฯ เรียนบาลี ต่อมาวัดทรุดโทรมลงไปมาก ภาวการณ์ของวัดอยู่ในสภาพแย่ งานประจำปีชาวบ้านช่วยทุกอย่าง ค่าปี่พาทย์ ค่าลิเก ค่าอาหาร แต่ก็มีกำไรสุทธิเพียงปีละ ๒๐๐ บาท ค้นบัญชีดู ไปดูคนแล้วงานวัดมีคนไม่กี่คน เขาก็เลยมาตามไป เรียกว่าความจำเป็นบีบก็ต้องกลับไป กลับไปก็ต้องไปฟื้นฟูใหม่ เพียงปีแรก จัดงานขึ้นมาได้กำไรสุทธิ ๙,๐๐๐ บาท ปีที่ ๒ ได้ ๑๒,๐๐๐ บาท ปีที่ ๓ เป็นต้นไปได้ตั้งแต่สามหมื่นสี่หมื่น ห้าหมื่น หกหมื่น ถึงแปดหมื่นบาท นี่เป็นกำไรสุทธิ ทั้งนี้เพราะอะไร ที่ได้

ขึ้นมามากน่ะไม่ใช่อะไร ไปไหว้หลวงพ่อปาน ก็มีความเคารพในหลวงพ่อปาน และมีความเคารพในพระบรมสารีริกธาตุ จะเล่าให้ฟังตอนหลัง ตอนนี้มาเล่ากันถึงเรื่องพระภูมิก่อน

ในตอนต้นที่อาตมาไปถึง กุฏิของหลวงพ่อปานไม่มีพระอยู่ ก็ไปเรียนถามหลวงพ่อเล็กอาจารย์ฉัตร ในสมัยนั้นที่เป็นพระอาวุโส และทรงพระกรรมฐานอย่างเลิศ คำว่าเลิศนี่เลิศในคณะ ไม่ใช่เลิศสำหรับคนอื่น ในกลุ่มนั้นท่านเลิศ ถามว่าทำไมไม่อยู่กุฏิของหลวงพ่อปาน นิมนต์ท่านไปอยู่ ท่านบอกว่าท่านไม่รับรอง ท่านไม่ยอมไปอยู่ ถ้าหากว่าท่านไปอยู่ ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นใครจะช่วยเหลือท่าน เมื่อหาพระไปอยู่ไม่ได้ อาตมาเคยเป็นลูกศิษย์มา ก็เลยบอกว่าถ้ายังงั้น ถ้าไม่มีคนอยู่ผมจะอยู่เอง ตอนเย็นก็หอบเสื่อหอบหมอนเข้าไป ไม่มีอะไรมาก แบบเจ๊กมาจากเมืองจีน มีหมอนลูก เสื่อผืน มุ้งหลังพอ อีตอนที่จะเข้าไปหลวงพ่อเล็กเห็นเข้าบอกว่า ทำไมไม่บวงสรวงขออนุญาตเสียก่อน ก็เลยบอกว่าสมัยก่อนผมนอน ผมไม่ได้บวงสรวงผมก็นอนได้ มาอีกตอนนี้ผมไปนอนอีกจะต้องบวงสรวงก็เห็นจะไม่เป็นเรื่องละ ไม่ยอมบวงสรวงมันจะเป็นไร ก็อยากจะรู้กันสักที วัดนี้เขามีความสำคัญมากแค่ไหน ผมไม่เคยรู้ รู้บ้างก็ไม่หนักนัก เป็นแต่เพียงผีหลอก ถือกันสมัยก่อนก็ไม่เห็นเป็นเรื่องหนัก

หลวงพ่อเล็ก ท่านก็ไม่ว่าอะไร ก็ไอ้คนมันบ้า ๆ บอ ๆ เสียแล้วนี่ จะไปว่าอะไรกันได้ ท่านก็นิ่ง เมื่อท่านนิ่งก็เลยเดินเข้าไป ทำความสะอาดพอสมควร มันก็ไม่สะอาดนักแหวก ๆ ที่นอนเอา จัดที่นอนภายในห้องใน กุฏินั้นเป็นกุฏิฝาเฟี้ยมปิดตลอด แต่มีกั้นในอยู่ ๑ ห้อง คือ ห้องที่หลวงพ่อปานเคยจำวัด เดินเข้าไปจัดสถานที่เรียบร้อยแล้ว ประมาณ ๒ ทุ่มก็ออกมาบูชาพระที่หน้าพระ ก็อยู่ภายในประตูปิดเหมือนกัน ขณะที่บูชาพระตั้งนะโม ปรากฏว่ากุฏิห้องที่นอนอยู่นั่นแหละ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีใคร มีลูกกรงเหล็กเข้าไม่ได้ เสียงประตูเปิดอ๊าด ดังสนั่น แล้วก็มีคนเดินขย่ม ไม้หนามากนะ ความจริงคนเดินยังไม่ค่อยจะยุบตัวเลย คนเดินไม้สะเทือนกุฏิหวั่น แสดงว่ามีน้ำหนักมาก ขณะนั้นกำลังตั้งใจจะบูชาพระ หลับตาอยู่ เห็นคนนุ่งขาวห่มขาวมือสีแดง มือขวามีสีแดงจัด ยืนอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทราบว่าเป็นใคร ลืมตาขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่เทียนจุดสว่างอยู่หลายเล่มก็เห็นเป็นคน หลับ

ตาก็เห็น ก็นึกในใจว่าเอ๊ะ มันคนอะไรของมัน ไอ้คนตามธรรมดาลืมตาเห็นได้ หลับตาไม่เห็น แต่อีตาคนนี้ลืมตาก็เห็นหลับตาก็เห็น ก็เลยถามว่าแกเป็นใคร เขาก็รายงานบอกว่า ผมคือภูมิเทวดา หรือพระภูมิรักษาพื้นที่ของวัดนี้ ถามว่ามาทำไม แกก็บอกว่าจะมาเตือนท่าน ท่านเป็นเจ้าอาวาส ทำไมจึงไม่ตั้งศาล ศาลพระภูมิ ก็เลยบอกแกว่าศาลหน้าวัด ข้างศาลาน่ะเยอะแยะ ใครเขาเป็นเจ้าอาวาสคนนั้นเขาก็ตั้งศาลกัน ที่วัดนี้โดยมากเจ้าอาวาสมีชีวิตไม่ยาว หลายองค์มาแล้ว เป็น ๒ – ๓ ปีก็ตาย ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร หลวงพ่อปานเองท่านไม่ได้เป็นเจ้าอาวาส ตอนหลังท่านรับตำแหน่งเจ้าอาวาส ๒ ปีก็มรณภาพ ก็ถามว่าทำไมไม่อยู่ล่ะ ศาลน่ะเยอะแยะไป เลือกเอาตามชอบใจ แกบอกว่าไม่ได้หรอก ท่านเป็นเจ้าอาวาส ท่านต้องตั้งใหม่ ถามว่าศาลเก่าน่ะอยู่ไม่ได้เรอะ แกก็เลยบอกว่าไอ้เรื่องตั้งศาลนี่ไม่ใช่ให้เป็นที่อยู่นะ ภูมิเทวดาเขามีวิมานเป็นที่อยู่ การตั้งศาลนี่น่ะ เป็นการแสดงว่ายอมรับนับถือซึ่งกันและกันเท่านั้นนะ หมายความว่าเป็นที่สักการะเป็นที่บูชา เมื่อแกบอกอย่างงั้นก็เลยนึกในใจว่าแปลก เลยบอกกับแกว่า เอายังงี้ก็แล้วกัน ยังไม่ตั้งหรอก ถ้าไม่ตั้งศาลจะมีอะไรเกิดขึ้น แกบอกว่าหลวงพ่อปานน่ะเป็นอาจารย์ท่านนะ ยังเคารพในผม แล้วท่านทำไมไม่เคารพล่ะ เราเกรงใจกันนะ ผมไม่ใช่บังคับให้ท่านมาเคารพผมหรอก แต่ว่าเกรงใจกัน อาศัยซึ่งกันและกัน ก็เลยบอกแกว่ายัง ยังไม่เกรงใจหรอก เพราะว่ายังไม่เห็นฤทธิ์เห็นเดชนี่ ไม่เก่งจริงก็เกรงใจไม่ได้ คนที่จะเกรงใจต้องเป็นคนเก่ง แสดงคุณค่าอย่างใดอย่างหนึ่งให้ปรากฏ แกก็เลยบอก ได้ถ้าต้องการอย่างนั้นละก็ได้ เอายังงี้ก็แล้วกันนะ วันพรุ่งนี้เวลา ๕ โมงเย็น หากว่าท่านยังไม่ตัดสินใจจะตั้งศาล จมูกข้างซ้ายจะหายใจไม่ออก วันมะรืนนี้ห้าโมงเย็น ถ้าหากว่าท่านยังไม่ตัดสินใจที่จะตั้งศาล จมูกข้างขวาจะหายใจไม่ออกอีกข้างหนึ่ง ต่อไปก็ต้องหายใจทางปาก พอต่อไปวันมะเรื่อง ถ้าหากว่าท่านยังไม่คิดตั้งศาล หลอดลมจะใช้ไม่ได้ ลมจะไม่มีออกได้เลย ก็เลยบอกว่าตกลง ให้ความจริงปรากฏเสียก่อน ถ้ามีความจริงปรากฏจะยกศาล เรื่องเล็กแต่ว่าถ้ายังไม่จริง ไม่ทำ พอวันรุ่งขึ้นเวลาฉันข้าวเช้าหลวงพ่อเล็กก็ถามว่า เมื่อคืนนี้พระภูมิเขาไปหาใช่ไหม แหมท่านรู้เสียด้วย แบบหลวงพ่อปาน ก็บอกว่าใช่ ตกลงกับเขาว่ายังไงก็เลยเล่าให้ท่านฟัง ท่านบอกว่า เขาเอาจริงนะ หลวงพ่อปานก็เกรงใจเขา ฉัน

เองก็เกรงใจเขา เขามีอานุภาพมาก มือขวาเขาแดงจัด ก็เลยกราบเรียนถามว่าพระภูมิมีมือแดงทุกองค์ ท่านตอบว่ามี แต่ว่าองค์ไหนมีมือแดงจัดองค์นั้นมีอานุภาพมาก มีสีแดงน้อยมีอานุภาพน้อย ก็เลยบอกว่าลองก่อน ผมอยากจะลองดีเขา ถ้าเขามีดีจริงก็เคารพ พอเวลา ๕ โมงเย็น ท่านผู้ฟัง หายใจไม่ออกจริง ๆ ตามธรรมดาเป็นหวัด ถ้าเราบีดข้างหนึ่งดันลมอีกข้างหนึ่งมันออกง่าย แต่อันนี้ไม่ยอมออกทั้งหมดแน่นจริง ๆ พอรุ่งขึ้นวันที่ ๒ ข้างขวาล่อเข้าอีก ตอนนี้เป็นยังไงกลายเป็นหนุมานไปเลย อ้าปากหวอ หายใจทางปากยอมแพ้ เลยใช้เด็กให้ไปบอกตาโต๊ะเขา บอกแล้วนี่ว่าคนยกศาลต้องตาโต๊ะคนเดียว คนอื่นยกไม่ได้ เขาไม่ยอมรับนับถือ เพราะกินเหล้าเมายา ก็จดหมายไปบอกให้ตาโต๊ะยกศาลไปยกศาล แต่พอเด็กไปเรียกตาโต๊ะ แกอยู่บ้านไกลประมาณสักกิโล ไปเรียกบอกว่าท่านมหาให้เอาจดหมายมาให้ แกก็ร้องบอกมาไม่ต้องหรอกรู้แล้ว จะตั้งศาลรึ รู้แล้ว ไปบอกท่านมหาเถอะว่าศาลนี้กำลังทำ พรุ่งนี้จะเอาไป ให้ไปรับรองเขาเมื่อจะตั้งก็แล้วกัน เมื่อคืนนี้มีคนเขามาบอกแล้วว่าแพ้เขาน่ะ เป็นอันว่ารู้เรื่องกัน พอรุ่งขึ้นเช้าโยมโต๊ะก็มาตั้งศาลให้ตามพิธีกรรมที่หลวงพ่อปานสอน เรื่องก็เป็นอันว่าเสร็จกันไป

เรื่องนี้จบเท่านี้นะ นี่เรื่องของพระภูมิวัดบางนมโค เชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามใจ ต่อไปก็มาคุยถึงพระภูมิของกรมแพทย์ทหารเรือ

๒๐. พระภูมิกรมแพทย์ทหารเรือ

ขณะที่ไปป่วยอยู่ปี พ.ศ. ๒๕๐๑ ปีนั้นมีคนไข้เยอะเหมือนกัน นี่เล่าสู่กันฟังแล้วหรือยังก็จำไม่ได้ไม่รู้ ถ้าจำได้ก็แล้วไป ถ้าเล่าแล้วก็แล้วไป ถ้ายังไม่ได้เล่าก็จดเอาไว้

ตอนดึกวันหนึ่ง เห็นคนเขาเดินมาตรวจ ตรวจบริเวณกรมแพทย์ เมื่อตรวจแล้วเขาผ่านไป เวลาผ่านมาก็เรียกเขาเข้ามาถามว่าเป็นใคร บอกว่าเป็นพระภูมิ ประมาณตี ๒ นะ บอกว่าเป็นพระภูมิ ก็ถามว่านี่แกดูซิบัญชีฉันน่ะ เมื่อไรมันจะตาย ท่านก็บอกว่าอีก ๑๐ ปี ก็ยังไม่ตาย ก็เลยถามว่า เอางี้แกเลื่อนบัญชีฉันได้ไหม ฉันอยากตายเร็ว ๆ เขาบอกไม่ได้หรอก ผีและเทวดาไม่มีอำนาจที่จะไปบังคับให้คนตาย

เมื่อคุยกันไปคุยกันมาก็ถามว่า คนในโรงพยาบาลนี่นะ มีใครที่จะใกล้ตายบ้าง เขาก็บอกว่ายัง แต่ว่าคืนนี้มีไอ้เรือตรีจิตร (เพื่อนกัน) เรือตรีจิตร มันกำลังจะตายนะ ไอ้เจ้านี่ออกจากราชการไปแล้ว เป็นนายทหารนอกราชการ อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน ตอนดึก เรียกว่าใกล้สว่างนี่นะ หลังจากนี้ไปมันจะมีอาการร้อนขึ้น เมื่อร้อนขึ้นแล้วก็ให้หมอเขามาให้ยา เขาแนะนำยาไว้ แล้วต่อไปให้น้ำเกลือ เมื่อให้ยาแล้วอาการมันจะสงบ แล้วก็ให้น้ำเกลือมันจะอ้วนท้วนขึ้น ก็เป็นอันว่าเขากลับไปพักเดียว เดี๋ยวพ่อเจ้าประคุณจิตร ก็เอะอะโวยวาย แสดงอาการกลัดกลุ้ม ไปดูที่ไหนได้เหงื่อออกทั้งตัว ความร้อนมาก มีอาการหอบจัด ก็สั่งให้หมอพยาบาลไปตามแพทย์เวรมา แพทย์เวรก็มาฉีดยาให้ รุ่งขึ้น แพทย์เวรก็ให้น้ำเกลือ ฉีดยาให้พักหนึ่งก็สงบหลับไป ตอนเช้าก็ให้น้ำเกลือ ให้น้ำเกลือเสร็จตอนนี้พ่อเจ้าประคุณจิตรกินข้าวเป็นการใหญ่ พยาบาลเอาข้าวมาให้เท่าไหร่ พ่อจิตรกินหมด ไม่ช้าก็อ้วนเป็นหมู

นี่ เรื่องเบ็ดเตล็ด เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ มาเล่าสู่กันฟัง

ตานี้ ต่อไปก็มีเรื่องเบ็ดเตล็ดอีกนิดหนึ่ง เป็นกฎของกรรม

๒๑. กฎของกรรม

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ขอโทษ ปี พ.ศ. ๒๕๐๙ ตอนนี้อาตมามาอยู่จังหวัดชัยนาทแล้ว มาอยู่ที่วัดโพธิ์หลังจังหวัดชัยนาทหลายปี มาก็พบของดี พระดีเยอะสายเหนือนี่ สายเหนือของภาคกลางนี่มีพระดีเยอะ เยอะตรงไหนล่ะ แหม ห่มจีวรคร่ำตั้งหน้าตั้งตาเป็นอาจารย์วิปัสสนา แต่ว่าไอ้กิเลสสามนี่แกไม่ทิ้งหรอก แกใส่ปุ๋ยเสมอ คือ โลภะ โทสะ โมหะ ไอ้ที่ดีจริง ๆ ก็พอจะมีนะ แต่คล้ำไม่ค่อยพบ ท่าทางภายนอกนี่ดีมาก แต่ว่าถ้าอยู่ใกล้ไม่ไหว ยังงี้ไม่ไหว ครูบาอาจารย์สอนมานี่ ไม่เคยพบแบบนี้ นี่พูดกันจริง ๆ ไม่ใช่นินทา พระเห็นกันจริง ๆ สายเหนือนี่ รู้สึกว่ามีการสะสมมาก บางทีแสดงลีลาอะไรต่าง ๆ คล้าย ๆ ว่าจะเป็นพระอรหันต์ แต่ว่าเข้าใกล้จริง ๆ แล้วพ่อเจ้าประคุณ หันจัดจริง ๆ ปีนั้นวัดปากคลองมะขามเฒ่า ปี ๒๕๐๗ ปลายปีทางวัดปากคลองมะขามเฒ่านิมนต์ให้ไปอยู่ด้วย

ไปช่วยกัน วัดนี้มีชื่อเสียงมากก็อยากจะไปดู ก็บอกแล้วนี่ มาสายเหนือนี่มาดูพระ ไม่ใช่มาอาศัยใคร อยากจะรู้เนื้อแท้ของพระ พระสงฆ์นะ ไม่ใช่พระพุทธ พระพุทธไม่ต้องดูเนื้อองค์ไหนก็ใช้ได้หมด ปลุกเสกหรือไม่ปลุกเสกก็ใช้ได้ ถ้าเวลาไหว้แล้วเรานึกถึงพระพุทธเจ้าแล้วไม่ผิดสักองค์ ไหว้แล้วได้บุญเหมือนกันหมด เสกก็ได้บุญ ไม่เสกก็ได้บุญนี่เราได้เป็นบุญนะ ถ้าหากจะใช้ให้พระหาหวย ใช้พระพุทธรูปค้าขาย ใช้พระพุทธรูปช่วยเลื่อนยศ นั่นมันอีกเรื่องหนึ่ง นอกขอบเขตของพระพุทธเจ้า ไม่เกี่ยว ทีนี้ว่ากันถึงพระสงฆ์ ปีนั้น อาตมาย้ายมาอยู่ปากคลองมะขามเฒ่า ก็อย่างว่านั้นแหละ มาอยู่เพื่อดูพระ ถ้าหากว่าดีจริง ๆ ก็จะช่วยส่งเสริมในการก่อสร้าง แล้วก็เจริญศรัทธา ทีนี้ ท่านดีหรือไม่ดีประการใดไม่พิจารณาไม่พูดให้ฟังแต่เรื่องที่มันเกิด

เรื่องที่มันเกิดนี่ ดีกว่าคนอื่น เกิดกับอาตมาเองเพราะเป็นคนมีบุญอย่างนี้ เราเรียกว่าบุญใหญ่ บุญบาป เอาฟางผูกหางควาย เอาไฟจุด เมื่อสมัยเป็นเด็ก ๆ

ขณะนั้นเริ่มทำพระเป็นครั้งแรก พระเครื่องนี้ละ คิดว่าตัวอีกไม่ช้าก็จะตาย รู้เวลาเพราะเขาบอกเวลาไว้ เวลานี้เขาต่อไปเสียอีกหน่อยแล้วชักจะตายไม่ลง แบบหลวงพ่อปาน ขยับท่าจะตายทีไรก็ต่อให้ทีละนิด ๆ เลยไม่รู้จะตายเมื่อไหร่กันแน่ เมื่อรู้เวลาว่าจะตาย ว่าปีนั้นปีนี้จะตาย ไอ้ตอนตายลงไปนี่ น่ากลัวจะไม่มีเงินทำศพ เพราะสตางค์ติดกระเป๋ามันไม่ค่อยมี นี่บางวันนะ จะซื้อน้ำแข็งยังไม่มีเงินเลย วันหนึ่งมีเงิน ๑๐ บาท ยายขอทานมาขอ ดันขอ ๑๐ บาท แหมไอ้เราจะบอกไม่มีก็ไม่ได้ มันมีอยู่ ๑๐ บาทพอดีก็เลยให้ไปหมด นี่เป็นยังงี้ บางคราวก็มีถึงสามสี่ร้อยบาทก็มี แต่บางคราวนะ ไม่ใช่ทุกวัน แต่มันก็อยู่ในกระเป๋าไม่นานมันก็ไปเที่ยวเสียอีก ช่างมัน พระอย่างเรานี่ใครขืนเอาแบบฉบับ จัญไรก็กินหัวเท่านั้นแหละเวลาตายหนี้ก็ท่วมหัวมาก

วันนั้นก็ดำริจัดทำพระขึ้นมีพระช่วย เป็นพระเนื้อตะกั่วสีขาว ไม่ได้พิจารณามันหรอกว่าเนื้อมันจะเหมือนชาวบ้านเขาหรือไม่ ใครเขาจะนิยมหรือไม่นิยมก็ช่าง พระสีขาวนี่ทำอยู่ ๓ เดือน ปลุกอยู่ ๓ เดือน เวลาปลุก เลิกทีไรหมาหอนกลับทุกที เวลาจะเริ่มปลุกเสร็จหมาหอนออก อันนี้ไม่พูดหรอก จะเป็นอานุภาพยังไงก็ช่าง ไม่อยากจะแจกใครเพราะว่าพระไม่สวย เก็บไว้เวลาตาย ถ้าเวลาตายเขาทำศพไม่มีเงินทำศพจะได้

เอาพระแจก ใครทำบุญบาท สองบาทก็จะได้ซื้อฟืนเผาศพให้ไหม้ไป พระนี่มีไม่มาก ขณะที่ทำเมื่อทำพระตะกั่วไม่พอก็จะทำพระเงิน ไปซื้อเครื่องเป่าเงินมา แล้วมันก็ใช้เบ็นซินเบ็นยังงั้น พอตั้งท่าเท่านั้นแหละ ไฟไหม้มือ ความจริงเมื่อตอนกลางคืนที่จะถึงหลวงพ่อปานมาบอก บอกว่าเวลาพรุ่งนี้ตั้งแต่เช้าถึงเที่ยงฤกษ์ของเธอดีมาก พระที่เคยมาช่วยทำพระ เคยซื้ออาหารเลี้ยง ซื้ออะไรเลี้ยงไม่ต้อง อาหารการบริโภคมาก จะมีคนนำมาให้ แต่บ่าย ตั้งแต่ ๑ โมงไปแล้วอย่าทำอะไรเกี่ยวแก่การเสี่ยง จะมีเคราะห์ร้ายมาก ลืมไป ตอนเช้า มีคนเขาเอาอาหารการบริโภคมาเลี้ยงพระกันอิ่มหนำสำราญ ตอนบ่าย ลืมไป ตั้งท่าเป่าเงิน จะหลอมเงินทำพระ ไฟมันก็ติดมือขึ้นมาน่ะซี สลัดไปทีแรกมันก็ไม่ดับ สลัดอีกทีดับบั๊บ ปรากฏว่าหนังมือทั้งมือ มือขวาถลกลงไปหมดเลย ไปห้อยอยู่ปลายนิ้วหมด ทั้งข้างหน้าข้างหลัง ไอ้ไฟนี่มันร้ายจริง ๆ เร็วมาก แต่ไม่รู้สึกเจ็บ ขณะที่ไฟดับก็เห็นควายแก่ตัวนั้น ในสมัยเมื่อเป็นเด็ก ๆ อายุสัก ๗–๘ ขวบ เอาฟางผูกหางมันแล้วก็เอาไฟจุด มันก็วิ่งโชนเพราะความร้อน เห็นเจ้าควายตัวนั้นวิ่งผ่านหน้า ก็เลยทราบว่านี่กฎของกรรมเก่ามันสนองเข้าแล้วในชาตินี้ เป็นความดี สมน้ำหน้าที่ทำกับควาย เรื่องนี้ก็ขอผ่านไปแค่นี้แหละ เรื่องเล็ก ๆ ต่อไปก็เป็นอานุภาพของต้นโพธิ์ นี่ท่านเจ้ากรมเขียนมาให้

๒๒. อนุภาพของต้นโพธิ์

ต้นโพธิ์จังหวัดชัยนาทนี่เขาเล่าให้ฟัง คือว่าในปี พ.ศ. ๒๕๐๙ มีช่างของกรมชลประทานหลายคนด้วยกัน เขามาคุยให้ฟังว่าสมัยที่ทำเขื่อนชัยนาทใหม่ ๆ มีต้นโพธิ์อยู่ต้นหนึ่งกลางทุ่ง เขาจะทำไอ้คันคูอะไรส่งน้ำก็ไม่ทราบ แล้วต้นโพธิ์ต้นนั้นขวาง ประมาณสัก ๒ โอบ เห็นจะได้ ใหญ่ ก็เอาแทร็กเตอร์เข้าไปไถ พอแทร็กเตอร์วิ่งเข้าไปใกล้ปรากฏว่าเครื่องดับ ช่างแก้ไขดีแล้ว ก็ปรากฏว่าไม่มีอะไรเสีย สตาร์ทใหม่ก็ติดวิ่งออกมาใหม่ถอยหลังออกมา วิ่งเข้าไปหาต้นไม้นั้น ห่างประมาณ ๑ วาดับ พอครั้งที่ ๓ ช่างแทร็กเตอร์พลขับแทร็กเตอร์ประจำคันนั้นโดดลงมาข้างล่าง บอกผมขอลาออกครับ ถ้าหากว่าจะให้

ทำลายต้นโพธิ์ต้นนี้ผมขอลาออก ไม่ขอรับงานนี้ต่อไป เขาถามว่าออกทำไม บอกอันตรายมีแน่ ก็มีนายช่างคนหนึ่ง เห็นจะเป็นเชื้อฝรั่งหรือว่าตัวฝรั่งก็ไม่ทราบ ไม่เชื่อถือ คนไทยไม่เอาแล้วฝรั่งแน่ คนไทยไม่ยอมเอาบอกกลัวต้นโพธิ์ ฝรั่งเขาไม่กลัว เขาก็ขึ้นไปสตาร์ทแทร็กเตอร์เครื่องติด ถอยหลังมา วิ่งปรี๊ดเต็มที่ พอถึงตรงนั้นไปดับ ปรากฏว่าฝรั่งหล่นจากรถ คอหักตาย

เป็นอันว่าต้นโพธิ์ต้นนั้น เวลานี้อยู่ที่ไหน อาตมาก็ไม่เคยไปดู คงยังอยู่ต่อไป เพราะว่าทำคันคูน้ำเลี่ยงไป เรื่องนี้ก็จบเท่านี้ เชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามใจ

๒๓. หลวงพ่อปานยกพระศรีอาริย์

หลวงพ่อปานท่านปรารถนาพระโพธิญาณ คืนหนึ่ง เจ้าอาวาสวัดไลย์ จังหวัดลพบุรีนำรูปหล่อพระศรีอาริย์ไปที่วัดบางนมโค ไปให้คนปิดทองแล้วก็เอาเงินมาบูรณะปฏิสังขรณ์วัด แล้วก็มีเทศน์ ไปพักอยู่ประมาณสัก ๗ วัน ในระหว่างที่เขานำรูปหล่อพระศรีอาริย์พักอยู่นั้น คืนหนึ่งหลวงพ่อปานสั่งตาเชิดซึ่งเป็นคนรับใช้ใกล้ชิดอายุประมาณ ๓๐ ปี ให้มาปลุกอาตมาซึ่งนอนอยู่ในป่าช้า พอปลุกขึ้นมาแล้วถามว่าธุระอะไร ก็บอกว่าหลวงพ่อปานสั่งให้ไปหา ถามว่าเวลานี้เวลาเท่าไร แกบอกว่าเกือบตี ๒ แล้ว ตายจริง ฉันเคยตื่นตีหนึ่งครึ่ง วันนี้ทำไมถึงล่าไปก็ไม่ทราบ เมื่อเป็นเวลาที่ฉันตื่นพอดี ไม่เป็นการเบียดเบียนก็เดินตามแกมา พอถึงหน้าศาลาการเปรียญก็ปรากฏว่าหลวงพ่อปานนั่งอยู่หน้ารูปหล่อพระศรีอาริย์ ท่านจุดธูปเทียนบูชาอยู่แล้ว ท่านก็บอกว่าจุดธูปเทียนบูชาพระศรีอาริย์ พอบูชาเสร็จ ท่านก็บอกคอยดูนะ ฉันจะอธิษฐานให้ดู ท่านก็ยกมือขึ้นนมัสการไหว้ตั้งแต่พระพุทธเจ้าลงมาถึงพระศรีอาริยเมตไตรยแล้วก็กล่าวคำอธิษฐานว่า การที่ข้าพเจ้าบำเพ็ญกุศลใด ๆ ก็เพื่อปรารถนาพระโพธิญาณ แต่ว่าหากข้าพเจ้านี้จะได้สำเร็จพระสัมมาสัมโพธิญาณในอนาคตกาลภายภาคข้างหน้าแล้ว ขอให้ยกพระศรีอาริย์นี้ขึ้นโดยง่าย แล้วท่านก็นั่งคุกเข่า เอามือ ๒ มือช้อน ยกขึ้นยกลงอย่างสบายไม่ยากเลย คล้ายๆ กับไปยกพระพุทธรูปขนาด ๓ นิ้ว ท่านยกขึ้นยกลงเสร็จ ๓ ครั้ง ชูขึ้นแล้วก็วางลง ชูขึ้นแล้วก็วางลง อาตมา

เองก็คิดในใจว่าพระศรีอาริย์นี่ ทำไมเบานัก แต่ความจริงไม่เบา หนักเขายกกันตั้ง ๗ คน หลวงพ่อปานท่านช้อนแบบนั้น เห็นว่าเบา เมื่อท่านวางแล้วท่านก็บอกว่า เอ้า เธอลองยกบ้าง ก็อธิษฐานแบบท่าน ยกไม่ขึ้นซี อีคราวนี้ช้อนไม่ขึ้น ท่านก็บอกว่าบารมีของแกนี่ยังอ่อนนัก อ่อนกว่าฉัน เอ้า ลุกขึ้น ยืนขึ้น พอยืนขึ้นท่านบอก เอามือจับแท่นจับข้างล่างนา เอามือช้อนขึ้นไป ดึงขึ้นไปนะ ไม่ใช่ช้อนพอดึงขึ้นไปขยับนิดเดียว ปรากฏว่าพระศรีอาริย์เบาเหวงเลย คราวนี้ ยกขึ้นยกลงแบบสบายแต่ว่าต้องยืนยก หลวงพ่อปานนั่งคุกเข่า ๒ มือช้อนขึ้น แล้วต่อจากนั้นมาท่านก็บอกว่าเอ้า ลองอธิษฐานซิ อายุของแกเมื่อไหร่จะตาย ถ้าปีอายุเท่าไรยังไม่ตายก็ยกไม่ขึ้น เอ้าไล่ไปซิ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ยกไม่ขึ้น พอถึง ๒๗ ยกขึ้น ตานี้เอามือนั่งช้อนก็ขึ้น หลวงพ่อปานก็หันมายิ้ม บอกอายุแท้อายุขัยของแกเพียงแค่ ๒๗ ปี แต่ทว่าการอยู่ต่อไป ความดีจะเพิ่มขึ้นมากกว่านี้ควรจะอยู่ หาวิธีต่ออายุเสีย ก็เลยกราบเรียนท่านว่าวิธีต่ออายุ ทำยังไง ท่านก็เลยบอกว่าไปหาปลามาปล่อย เท่านี้ก็ใช้ได้ นี่เป็นการต่ออายุ ถ้าจะอยู่ทรงต่อไปแต่หากจะเอาดีวิเศษละก็ ถวายไตรจีวรกับพระสงฆ์แล้วก็พระสักองค์หนึ่ง อันนี้เรียกว่าเป็นการประดับบารมีของเราให้เพิ่มขึ้น เพิ่มพูนบารมี เพียงแค่ต่ออายุ เพียงแค่ปล่อยปลา ๑ ตัว ก็มีอายุ ๑ ปี การต่ออายุนี้ก็เรียกว่าต่อได้พอสมควรนะ จะต่อเป็น ๑๐๐ เป็น ๑๐๐๐ ปีนะไม่ได้ เลยรับปากกับท่าน แต่คิดว่าไม่ทำ เพราะอะไร เพราะว่าถ้าตายยังหนุ่มดีกว่าตายเมื่อแก่ ตอนแก่เกรงว่าจะลำบาก หูฝ้าตาฟาง เกรงว่ามันจะไม่สะดวก อย่างเวลานี้ แต่พอรุ่งเช้า ปรากฏว่าหลวงพ่อปานใช้ตาเชิดไปซื้อปลาที่เขาขายในตลาดมา ประมาณ ๑๐ ตัว แล้วก็เรียกอาตมาเข้าไปบอกว่าปลานี่ฉันยกให้เธอเธอเอาไปปล่อย แล้วกันทำเสียเองหมดก็เลยบอกว่าหลวงพ่อไปซื้อทำไมเล่าครับ นี่มันภาระของผม ท่านบอกช่างเถอะ ฉันจะให้ก็แล้วกันเมื่อฉันให้ก็เป็นเรื่องของฉัน เมื่อกลับมาแล้วก็มานมัสการท่าน ท่านก็เลยบอกว่า เมื่อคืนนี้แกนึกว่าแกจะไม่ปล่อยปลาใช่ไหม แกคิดว่าแกตายเมื่อแก่มันลำบากกว่าตายเมื่อหนุ่มตายตอนหนุ่มดีกว่าใช่ไหม เลยกราบเรียนท่านว่าใช่ ก็แกคิดอย่างนั้นน่ะซี ฉันถึงได้ซื้อปลามาปล่อยให้ ให้แกปล่อย ไอ้แกนี่มันไม่อยากอยู่ช่วยกันบ้างเลย อยู่กันไปก่อนซีข้ามันแก่แล้ว แกจะได้รับมรดกอันนี้ไป ส่งเสริมช่วยเหลือบุคคลอื่นให้มีความเข้าใจ ก็

กราบเรียนท่านว่าพระที่ดี ๆ กว่าผมเขามีเยอะครับ เขาบวชก่อนบ้าง บวชหลังบ้าง เขามีดีกว่าก็เยอะ ท่านก็บอกว่า เขาดีก็เป็นเรื่องของเขา แล้วก็เราดีไว้ด้วย พวกเขาก็พวกเขา พวกเราก็พวกเรา คน ๆ เดียวนี่จะไปนั่งสอนชาวบ้านหมดทั้งโลกได้ยังไง คนเขาถือเป็นกลุ่มเป็นพวกกัน ถ้าไม่ใช่กลุ่มใช่พวกกันก็พูดกันไม่รู้เรื่อง คนที่ไม่เคยบำเพ็ญบารมีทำบุญทำทานร่วมกันมา จะไปสั่งไปสอนกันพูดให้เขารู้เรื่องไม่ได้หรอก ถ้าพวกของเรา เราพูดให้เขารู้เรื่องได้ ถ้าไม่ใช่พวกของเรา เราพูดให้เขารู้เรื่องไม่ได้ ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าไม่ได้ทำบุญบารมีร่วมกันมา ดูแต่พระพุทธเจ้า ท่านเคยประกาศแต่ละครั้ง พอจบชาดกท่านจะบอกว่า คนนั้นเคยเกิดร่วมกันมา คนนี้เคยเกิดร่วมกันมา คนนั้นเป็นอย่างนั้น คนนี้เป็นอย่างนี้บรรดาพุทธบริษัทสมัยนั้น ก็มาเป็นพุทธบริษัทอุบาสกอุบาสิกาสมัยนี้ ที่คนที่จะพูดกันรู้เรื่อง เรื่องบุญกุศลละก็ ต้องเป็นคนที่ทำบุญร่วมกันมาในกาลก่อน ท่านว่ายังงั้น ว่าแกจะรีบตายไม่ได้หรอก ฉันจะถ่วงแกไว้ก่อน

เป็นอันว่าเรื่องยกพระศรีอาริย์จบไป ตานี้มาหลวงพ่อปานสร้างโบสถ์

๒๔. หลวงพ่อปานสร้างโบสถ์

นี่เป็นเรื่องเบ็ดเตล็ดนะ เอากันเล็ก ๆ น้อย ๆ มันจะได้จบเร็ว

สมัยหลวงพ่อปานสร้างโบสถ์ การสร้างโบสถ์ไม่ใช่เรื่องอัศจรรย์ โบสถ์หลังนั้นสมัยนั้นสร้างสามหมื่นบาท แต่สร้างสมัยนี้ห้าล้านก็เห็นจะไม่เสร็จ เพราะสร้างหลายชั้นแข็งแรงมาก ๆ แล้วสมัยก่อนมีบันไดขึ้นเพดานได้ด้วย เขาเที่ยวกันเวลาหลังจากหลวงพ่อปานมรณภาพแล้ว อาจารย์เจิมเอาบันไดเหล็กลงเสีย ก็เป็นอันว่าขึ้นไม่ได้

เรื่องสร้างโบสถ์เป็นเรื่องธรรมดา แต่ว่าการผูกโบสถ์สมัยนั้นเขาไม่เรียกว่าฝังศิลาฤกษ์ เขาเรียกว่าผูกโบสถ์ คืองานเริ่มต้นในการทำโบสถ์ วันนั้นเป็นวันสวดมนต์เย็น ก่อนที่พระสงฆ์จะสวดมนต์เย็น เวลาประมาณ ๔ โมง พระสงฆ์กำหนดสวดมนต์เย็น ๕ โมง ปรากฏว่ามีพระพิเศษมา คือในบริเวณที่จะทำโบสถ์เขาก็ปักหลักเขต ทำธงริ้วปักฉัตร ปักอะไรต่ออะไรก็ตามเรื่องเถอะที่คิดว่ามันจะดี ความจริงไอ้เรื่องนั้นไม่เกี่ยวเลย ปักฉัตรกันปักธงริ้วกัน ประดับประดากันสวยสดงดงามถ้าว่ากันตามเรื่องของบุญละก็เสียสตางค์

เปล่าไม่มีอะไรเป็นโบสถ์ขึ้นมาเลย ถ้าจะพูดกันไปอีกทีไอ้เงินที่จะทำโบสถ์มันถูกตัดไปเพื่ออย่างนั้นเสียอีก แต่การกระทำอย่างนั้นก็ไม่น่าตำหนิ เพราะเป็นการแสดงกำลังใจในความพอใจของชาวบ้าน ก็น่าสรรเสริญ แล้วก็น่าโมทนา คือไม่ติใคร เรื่องนี้ทำได้ ทำต่อไปได้ส่งเสริม เพราะมันเป็นการแสดงออกของจิตใจที่น้อมไปในบุญกุศล

ก่อนหน้าสวดมนต์ตอน ๔ โมงวันนั้น มีคนมารายงานหลวงพ่อปาน อีตอนนี้อาตมาไม่เห็นหรอก หลวงพ่อปานเล่าให้ฟัง หลวงพ่อเล็กเล่าให้ฟัง ว่าทายกหรึมมารายงานว่ามีพระบ้ามาที่บริเวณโบสถ์ จะทำโบสถ์ใหม่ เสียงเอะอะโวยวายโครมคราม ว่าจะทำลายไอ้นั่นจะทำลายไอ้นี่ ขอให้ท่านใหญ่กรุณาไปดูทีเถอะ หลวงพ่อปานน่ะเขาเรียกท่านใหญ่เขาไม่เรียกหลวงพ่อ สำหรับหลวงพ่อเล็ก รองลงมาเขาเรียกหลวงพ่อเล็ก ที่นั่นเขาให้สมญากันอย่างนั้น หลวงพ่อปานก็ลุกไปดู พระตามไปเป็นแถว ฆราวาสก็ตามไป ไปที่ไหนได้ ไปเจอะพระนุ่งผ้ากลัก สีกลัก ห่มจีวรกลักจีวรน่ะ ห่มรุ่มร่าม ๆ ผ้าที่นุ่งก็รุ่มร่าม แถมเคียนหัวด้วยผ้ากลัก สะพายย่ามใหญ่เดินไปเดินมาไปถึงเขตหลักโน้นก็ไปทำท่าเสก ถึงเขตหลักนี้ ก็ไปทำท่าเสก แล้วก็ไปทำโบ๊เบ๊ โบ๊เบ๊เอะอะโวยวาย ทำเหมือนคนบ้า พอหลวงพ่อปานเข้าไปก็ชี้หน้า ว่าหลวงพ่อปาน ขอประทานอภัย หลวงพ่อมีพระคุณมากกับอาตมาที่ใช้ศัพท์นี้มันไม่สมควร แต่ก็จะต้องใช้ตามที่ท่านพูดให้ฟัง ชี้หน้าท่านเรียกว่าไอ้เจ้าปาน ทำอะไร ทำไมถึงไม่บอกข้า คนน่ะมันอวดดีนักมันจะดีได้ยังไงล่ะ มันต้องบอกกันบ้างซิ หลวงพ่อปานเห็นพระองค์นั้นชี้หน้าแต่ว่าแสดงเป็นพระบ้า แทนที่จะโกรธยิ้มตามธรรมดา เราเห็นคนบ้าเราก็ยิ้ม ๆ เสียหมดเรื่อง แต่หลวงพ่อปานไม่ยังงั้น ตรงรี่ไปถวายนมัสการขอโทษ ตรงรี่เข้ากราบ พอกราบก็นั่งลงพนมมือ พระองค์นั้นก็เลยเลิกบ้า นั่งลงไปข้างหน้า เอาห่อผ้า เอาย่ามน่ะ ไอ้ห่อย่าม ท่านเรียกว่าห่อผ้า คงจะเป็นห่อผ้ารุงรัง อาตมาไม่เห็นหรอก หลวงพ่อปานบอกให้ฟัง ท่านนั่งบนห่อผ้าแล้วก็พอดีแล้วก็สั่งสอนหลายอย่าง ท่านก็เลยบอกว่าวิธีทำโบสถ์ ทำมันถูกทั้งนั้นแหละ มันไม่ผิดหรอก เพราะว่าการปักเขตเพื่อกระทำสังฆกรรมไม่ต้องใหญ่ต้องโตก็ได้ แต่โบสถ์ของแกนี่ตั้ง ๓ หมื่นบาท นี่แกมีเงินเท่าไร หลวงพ่อปานก็บอกว่าวันนี้เป็นวันเริ่มงาน มีเงินเริ่มต้นงานอยู่ ๔๐ บาท แหมสมัยนั้นก็เยอะแล้ว ท่านก็ยิ้มบอก ใช้ได้ ทำไปลูก ทำไปเถอะ

เงินพอ ไม่ต้องยั่น ใช้คำว่าไม่ต้องยั่น ทำเท่าไรทำได้เลย แล้วท่านก็ลูบศีรษะหลวงพ่อปาน หลวงพ่อปานก็พนมมือ แล้วท่านก็เดินออกหลังวัดไป ไอ้หลังวัดเป็นทุ่งโล่ง เวลาท่านเดินไปแล้วบรรดาประชาชนก็วิ่งตามไป คิดว่าพระองค์นี้เป็นยังไง หลวงพ่อปานถึงได้ไหว้ ออกหลังวัดไปพ้นเขตไผ่ประมาณสัก ๒๐ วาเศษ ๆ ก็ปรากฏว่าไม่พบพระองค์นี้ พระอาทิตย์ยังจ้าอยู่ แสงแดดจัด ต่างคนต่างไม่เห็นพระองค์นี้ กลับเข้ามาก็ถามว่าพระองค์นั้นเป็นใครหลวงพ่อปานท่านตอบว่ายังไง ตอบอย่างเดียวคือยิ้ม ท่านยิ้มอย่างเดียว ไม่พูดอะไรทั้งหมด แล้วต่อมาเมื่อท่านเล่าให้ฟัง ก็กราบเรียนถามว่าหลวงพ่อครับ หลวงพ่อองค์นั้นเป็นหลวงพ่อสุ่มใช่ไหม ท่านบอกว่าไม่ใช่หรอกลูก พระใหญ่ ถามว่าพระใหญ่น่ะคือใคร ท่านตอบเป็นนัย ๆ ว่าพระใหญ่ที่สุดคือใครล่ะ นึกเอาก็แล้วกัน ถ้านึกไม่ออกก็แล้วไป ต่อไปก็รู้เอง

เรื่องนี้ก็จบลงแค่นี้นะ วันนี้ท่านเจ้ากรมเขียนมาให้พูดก็เลยเล่าให้ฟัง

๒๕. ต้นหางนกยูงล้ม

เรื่องต้นหางนกยูงล้มนี่เป็นอย่างงี้ จะเล่าให้ฟังย่อๆ เมื่ออาตมาเป็นนาคใกล้จะบวช มีเด็กสาวคนหนึ่งถูกทำ เขาทำกันด้วยวิชาการที่เรียกกันว่าคุณคน ในวันแรกที่เธอมาเธอถูกหามเข้ามา แล้วอาตมาก็เป็นหมอรดน้ำมนต์ หลวงพ่อปานไม่เห็นว่าอะไร นั่งคุยโอ้ น้ำในตุ่มมีก็สั่งรดลงไป ๆ เด็กสาวคนนี้แกก็ดิ้น ยิ่งรดแกก็ยิ่งดิ้นดิ้นหนักเข้า ๆ แกก็ฉีกเสื้อขาดหมด อีตรงนี้ไม่ค่อยดีเหมือนกันนา เขาอายุ ๑๕ หยก ๆ ๑๖ หย่อน ๆ เป็นคนขาวค่อนข้างสวย หมอก็ชักใจเต้นเหมือนกัน แต่เวลานั้นจะบวชตัดสินใจได้ว่าเราจะปฏิบัติในด้านเนกขัมบารมี คือหากไม่คิดอย่างนี้ก็ไม่รู้จะทำยังไง เพราะคนมุงดูประมาณสัก ๒๐๐ คน จะไปปลุกไปปล้ำแกน่ะมันไม่ถูก ตะรางแน่ เข้าใจว่าไม่ถึงตะราง ต้องโดนประชาทัณฑ์แน่

เมื่อแกฉีกเสื้อหมดแกก็ดิ้นไปดิ้นมาแล้วล้มฟุบ คว่ำลงไป คนก็มุงดูกันตอนฉีกเสื้อก็เห็นแล้วว่ามีแต่เนื้อกับหนัง แกไม่มีอะไรผูกมาด้วย หลวงพ่อปานก็สั่งให้รดน้ำมนต์หนัก แกก็สงบจากการดิ้น หลวงพ่อปานสั่งใหญ่ รดใหญ่ ปรากฏว่าแกลุกขึ้นมา ลุกขึ้นมามีมีด

โต้ยาว มีสายตราสังข์ผูก ๓ เปลาะ หล่นเป๊งจากอกแกลงไป จะหาว่าแกซุกไว้ในเสื้อไม่ได้ มีดโต้นี่ใหญ่มาก มีด้ามเหล็กไม่มีที่ซ่อนแน่ หลวงพ่อปานก็ให้คนนำมาแล้วก็บอกว่านี่เขาทำมานะ ถ้าเด็กคนนี้อยู่ถึง ๗ วัน ตายแน่ มีดมันจะขยายตัวเต็มที่ แล้วครั้งที่สองก็โดนอีก คราวนี้โดนเลื่อยตัดเหล็ก ครั้งที่ ๓ โดนพวงตะปู เล่าย่อ ๆ อาการเหมือนกันเมื่อถึงวาระที่ ๓ แล้ว ต่อไปหลวงพ่อปานก็บอกคนทุกคน บอกว่าจงระมัดระวังให้ดีนะ พระทุกองค์ นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปหน้าต่างด้านทิศตะวันตกห้ามเปิด ได้ยินเสียงอะไรโป๊ะเป๊ะ ๆ ละก็อย่านะ อย่าทักเป็นอันขาด มันจะทำคุณทำไสยมาใส่ตัว ก็เป็นอันว่าทุกองค์รับฟังแล้วก็ปฏิบัติตาม เป็นความจริงเพราะเวลาค่ำคืน เสียงหน้าต่างบ้าง หน้าจั่วบ้างคล้าย ๆ ของหนักขว้างมาถูก แต่เวลาตอนเช้าไปดูจะเป็นเศษดิน เศษหิน เศษอิฐ ก็ไม่มีทั้งนั้น ถ้าเป็นคนขว้างมาสิ่งเหล่านี้จะต้องตกอยู่ใกล้ ๆ

ต่อมา คืนสุดท้ายเป็นวันเสาร์ หลวงพ่อปานสั่งตีระฆัง ตอนเย็นบ่าวหมู่เทวฤทธิ์ทั้งหมด บอกว่าวันนี้เขาเอาเราแน่ ทุกองค์มารวมอยู่ที่หน้ากุฏิฉันอย่าไปไหนเป็นอันขาด ปวดท้องขี้ปวดท้องเยี่ยว ขี้เยี่ยวมันบนนี้ ห้ามไปนอกบริเวณกุฏิฉัน ตัวฉันไม่เป็นไร ฉันห่วงใยพวกเธอว่าจะมีอันตรายก็เลยกราบเรียนหลวงพ่อปานว่าเขาจะทำอะไรขอรับ หลวงพ่อปานก็บอกว่าวันนี้เขาฆ่าเราแน่ เขามุ่งเอาแน่ ไม่ใครคนใดคนหนึ่งเคราะห์ร้ายวันนี้โดน แต่ไม่เป็นไร ถ้านั่งอยู่หน้ากุฏิฉันไม่เป็นไร ก็เลยรวมกันอยู่ที่นั่น เวลาประมาณ ๒ นาฬิกา หลวงพ่อปานปลุก บอกนี่ เขาเริ่มจะลงมือแล้ว เขาตั้งพิธีแล้วนะ พวกเธอตั้งบารมีของพระพุทธเจ้าไว้ พุทโธนะ อย่าลืม พุทโธเท่านั้นนะ หายใจเข้าพุท หายใจออกโธ ไม่ต้องว่าอะไรมาก นึกถึงบารมีพระพุทธเจ้าไว้จะปลอดภัย พวกเราก็ตั้งท่าเลยนั่งกรรมฐานกันหมด แทนที่จะนอนภาวนาเฉย ๆ เมื่อนั่งกรรมฐานใจสบายพอจิตสงัด เสียงปึ๊ดแหวกอากาศ คล้าย ๆ ลูกกระสุนปืนใหญ่แหวกอากาศแต่มันดังมากกว่านั้น พอวี๊ดเข้ามาเสียงโพ๊ะ ทางด้านหน้าโบสถ์แล้วได้ยินเสียงต้นไม้ค่อย ๆ ล้ม อย่างสุภาพ เมื่อเสียงนั้นหมดไปแล้วหลวงพ่อปานก็เรียกบอก ปลอดภัยแล้วลูก เขาหมดฝีมือเท่านี้ แล้วท่านก็บอกว่าไปดูหน้าโบสถ์ซิ ฉันว่าต้นหางนกยูงล้มนะ ต้นหางนกยูงต้นนี้ โอบไม่รอบเกือบจะ ๒ โอบ เห็นจะได้ ๒ โอบ ใหญ่มากมาก มันล้มแบบสุภาพจริง ๆ ล้มไปทางด้าน

ทิศตะวันออก พาดโคกโบสถ์ แล้วกราบเรียนถามหลวงพ่อปานว่าเขาทำด้วยอะไร หลวงพ่อปานบอก ครกตำข้าว นี่ถ้าใครโดนเข้า ตายทันที ฉันจึงได้เกรงว่าพวกเธอน่ะ จะมีเคราะห์หรือปากไม่ดี ไปทักเข้ามันจะเข้าตัว อย่างนี้เขาเรียกกันว่าคุณคน ทีนี้เวลาเช้าก็ไปค้นกันดู ปรากฏว่าเจ้าครกลูกนั้นไปอยู่ในสระ แต่ว่าสระมันแห้งแล้ว หลวงพ่อปานท่านขุดเอาดินมาทำโคกโบสถ์ สระนั้นแห้งแล้ว ไปค้นได้ในวัดไม่เคยมีครกตำข้าว

เมื่อเวลานั้นผ่านไป ความปลอดภัยมาถึงแล้ว แต่ก็ยังไม่ปลอดหมดอยู่มาอีกไม่กี่วัน ปรากฏว่าลาวคนหนึ่งเดินทางมาถึงที่วัดตอนเย็น แล้วเดินไปในป่าช้า ไปพบพระเข้า ก็ถามพระว่ากระท่อมที่เขาเอาไว้ผีว่างๆ มีไหม อยากจะอาศัยนอน บรรดาพระก็บอกว่ากุฏิว่างมีเยอะ ศาลาก็ว่าง พักที่กุฏิพักที่ศาลาดีกว่า ลาวคนนั้นเขาบอกเขาไม่ต้องการ เขาต้องการจะนอนในป่าช้า เพราะว่าเขาต้องนอนในที่สงัด วิชาการที่เขาเรียนมานั้น เขาต้องนอนในที่สงัด พระก็ตามใจ ก็จัดหากระท่อมที่เขาเอาไว้ศพ และเขาเอาศพไปเผาแล้วซึ่งมีว่างอยู่ให้พัก เมื่อพักแล้วพระก็เอาเสื่อเอาหมอนเอามุ้งตักน้ำไปให้ เขาก็คุยถึงหลักวิชาการว่า เขาดียังงั้นยังงี้ พระก็ชอบใจอยากจะเรียนกับเขา เขาก็บอกจะให้เรียน แต่วันนี้เรียนไม่ได้ เอาไว้วันหน้า ไว้วันพฤหัสจะให้เรียน เมื่อถึงเวลาค่ำพระก็กลับ ทุกคนอยู่ในสภาพสงบ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เวลา ๒ ทุ่ม ไปหาหลวงพ่อปาน หลวงพ่อปานก็ไม่ได้ว่าอะไร หลวงพ่อปานอธิบาย ธัมมะธัมโม วิธีปฏิบัติ ตำหนิความชั่วของพวกเราส่งเสริมความดีของพวกเราเป็นอันว่าทุกวัน ต้องโดนหลวงพ่อปานด่าเสียบ้าง แล้วก็ชมบ้างสองอย่าง ได้ ๒ อย่าง ทุกวัน แต่วิธีด่าของท่าน ท่านไม่ได้ด่าหยาบ ท่านด่าคนอื่น ด่าพระวัดอื่น ด่าคนอื่นแต่ว่ามันมาชนพวกเรา แต่ความจริงท่านไม่ได้ไปเห็นใครเขาที่ไหนเห็นพวกเราทำไม่ดี ก็พูดว่า แหม ถ้าพระของฉันเป็นยังงั้น ฉันจะเสียใจมาก แต่นี่พระของฉันดีนะ อย่างนี้เป็นต้น อย่างพระไปร้องเพลงที่ศาลาปรก ศาลาปรก คือศาลาไว้ผี สวดผี ศาลาสวดศพ อยู่ที่ป่าช้า เห็นพระร้องเพลง ๒ องค์ ท่านไปส้วมท่านเห็นเข้าท่านจำหน้าได้ แต่ท่านไม่พูด แล้วถึงเวลาวันประชุม วันโกน ถือเป็นการประชุมใหญ่ทุกวันใครขาดไม่ได้ ถ้าป่วยไข้ไม่สบายจะต้องลา ท่านก็คุยบอกว่าท่านไปวัดโน้น ไปตรวจงานก่อสร้าง ผ่านหน้าวัดๆ หนึ่งได้ยินเสียงคนร้องเพลง ๒ เสียง แล้วท่านก็ถามคนแจวเรือ

ว่าใครร้องเพลง คนแจวเรือเขาบอกว่าพระ ถามว่าร้องที่ไหน คนแจวเรือก็บอกว่าที่ศาลาปรก ถามว่าวัดอะไร เขาก็บอก แต่ลืม ท่านว่ายังงั้น ลืมชื่อวัด แล้วท่านก็บอกว่าพระร้องเพลงนี่นะ ฉันว่ามีความเลวยิ่งกว่าหมามาก หมาไม่มีการหลอกลวงคนอื่น ท่านว่ายังงั้นหมาน่ะไม่หลอกลวงใคร มันแสดงตัวเป็นหมาอยู่เสมอ แต่พระไปร้องเพลงนี่เลวกว่าหมาคือจิตใจเป็นฆราวาส แต่ทำตัวเป็นพระหลอกลวงชาวบ้าน กินข้าวของชาวบ้านแล้วลงนรกหมาดีกว่าตั้งเยอะ กินข้าวของใครก็ไม่ลงนรก ชาวบ้านเลี้ยงหมา มีอานิสงส์ดีกว่าเลี้ยงพระร้องเพลง สบายใจไปเลย นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ก็ปรากฏว่าพระร้องเพลงไม่มีท่านด่าพระวัดอื่นหรอกนะ ท่านไม่ได้ด่าพระที่วัด แต่ว่าชมพระที่วัดของท่านว่าดีจริง ๆ ไม่มีอย่างนั้น ถ้ามีอย่างนั้นท่านจะเสียใจมาก นี่เป็นวิธีด่าพระของท่าน พวกเราได้รับทั้งคำชมคำด่า ทุกวันเป็นปกติ สบายถ้าไม่ถูกด่าเสียบ้าง ไม่โดนชมเสียบ้าง ไอ้ชมนี่ไม่สบายใจเท่าไร ถ้าด่าเมื่อไรสบายเมื่อนั้น มันชื่นใจ เพราะว่าจะมีโอกาสตัดความเลวลงไป แต่วิธีด่าของท่านก็ด่าแบบนั้นแหละ ด่าชาวบ้านชาวเมืองที่ไหนไม่ทราบ ไอ้คนผิดนะไม่ได้ถูกด่า แต่ว่ามันไปชนเข้าเอง

ในเมื่อประชุมมาแล้วตอนหัวค่ำ ท่านพูดธัมมะธัมโมให้ฟัง ชมบ้าง ด่าบ้างตามปกติแล้ว พวกเราก็เข้ามานอน ท่านก็ไม่บอกยังไง ถึงเวลาตี ๒ มาแล้ว ตาเชิดมาปลุกปลุกอาตมา บอกไปปลุกพระทุกองค์อันตรายเกิดขึ้นกับหลวงพ่อแล้ว เมื่อมีคำสั่งแบบนั้นก็เข้าไปดู เห็นตะขาบตัวเบ้อเร่อมันนอนอยู่ ท่านก็รายงานว่าลาวมันทำฉัน ไปปลุกพระเร็วประชุมกันด่วนตี ๒ แล้วนี้มานั่งปลุกกันอยู่ยังไง พ่อเจ้าประคุณนอนหลับก็ไม่ค่อยตื่นแต่วิธีตื่นง่ายมีอย่างหนึ่ง คือตีระฆังผิดเวลา พวกนี้ไม่ได้พร้อมเสมอ ถ้าเป็นทหารเขาเรียกว่าเตรียมพร้อมอันดับหนึ่งตลอดเวลา ก็เลยย่องไปนวดระฆังเข้าให้ระฆังใหญ่ เสียงประตูเปิดโครมคราม ๆ วิ่งตึงตัง ๆ ต่างคนต่างถือเหล็ก คือขวานถือค้อนมาตาม ๆ กัน คิดว่าอันตรายเกิดแก่วัด เขามาที่ระฆังถามว่าตีระฆังทำไม บอกหลวงพ่อให้ตีโว้ย ข้าไม่รู้หรอกโน่น เรื่องของเรื่องจะรู้เรื่องก็ไปที่หลวงพ่อ ไป ไปกันเดี๋ยวนี้ เร็วด่วน หลวงพ่อต้องการพบด่วน ทุกองค์ก็ไปขัดเขมร ไม่ได้เรียบร้อยหรอก เตรียมดีกันแล้ว เตรียมรบเพราะเขารักหลวงพ่อมาก เขาเคารพหลวงพ่อมาก เกรงว่าอันตรายจะเกิดแก่หลวงพ่อ อาวุธที่

เขาถือมานั้นไม่ใช่อะไร มันเครื่องมือทำงาน พวกค้อนบ้าง พวกสิ่ว พวกขวานอะไรพวกนี้แหละ เครื่องมือทำงานทั้งนั้นแหละ ไม่ใช่เครื่องมือสำหรับรบ แต่มันก็ใช้ได้เมื่อยามจำเป็น

พอเข้าไปถึงหลวงพ่อแล้ว เขาขัดเขมรไม่มีอังสะ ท่านก็ไม่ว่ายังไง บอก เอ้า พวกเรามาดูอะไร นี่แน่ะ ท่านมีตะเกียงลานอยู่ ๓ ลูก ท่านไขจ้าจุดสว่าง บอกว่าเห็นอะไรไหม ก็มองดูตะขาบตัวใหญ่ พระทุกองค์ก็ถามว่าตะขาบตัวใหญ่มันมายังไง ท่านก็ถามว่า เมื่อตอนเย็นนี้ มีลาวมาพักที่ป่าช้าบ้างหรือเปล่า ทุกองค์ก็บอกว่ามี เพราะต่างองค์ต่างก็รู้ บอกว่าไอ้ลาวคนนั้นมันทำฉัน มันจะปล่อยตะขาบให้กัดฉัน แล้วเข้าไปในตัว ถ้ากัดเข้าแล้วพวกเธอแก้ไม่ทันหรอก ฉันตายแน่ ก็เลยเรียนถามท่านว่าทำไมตะขาบมันไม่กัดหลวงพ่อเล่าขอรับ บอกจะกัดยังไงเล่า ฉันรู้ตั้งแต่หัวค่ำแล้ว ฉันก็เลยไม่หลับ ตั้งท่าคอยสู้กับมัน คอยระวังมันอยู่ มันเข้าถึงตัวฉันไม่ได้หรอก เพราะฉันขีดวงไว้ ถ้ามันจะมามันก็มาได้แค่เส้นนี้ ก็เห็นเส้นที่ท่านขีดด้วยชอล์คพอดี ท่านก็ชี้ให้ดูว่ามันจะมาได้แค่นี้ มันจะเข้าไปอีกไม่ได้ ตะขาบตัวนี้ถ้ากัดใครเข้าก็ตาย บวมทั้งตัว ดีไม่ดีก็เข้าไปอยู่ข้างในเขาต้องการให้กัดเป็นพิษด้วย แล้วก็เข้าไปในตัวเราด้วย เราก็จะตายทันที พระทุกองค์ถืออาวุธอยู่แล้ว เครื่องมือทำงาน ตั้งท่าฮึดฮัดจะไปจัดการกับเจ้าลาว ท่านก็เลยโบกมือบอกว่าไม่ควร เราเป็นพระ ทำยังงั้นไม่ได้ ช่างเขา มันเป็นกรรมของเขานะลูกนะ มาปรึกษากันยังงี้ดีกว่า ถ้าเราทำเขาเราก็บาป แต่ไอ้ของเขาเราส่งคืนเขานี่เราไม่บาปนะลูกนะ มันของ ๆ เขา เราจะคืนเขาดีไหม ทุกองค์ก็พร้อมใจบอกว่าควรคืน แล้วก็หลายองค์บอกว่า คืนแล้วให้มันตายไปเลย ท่านก็ยิ้ม ตายไม่ได้หรอกลูก เราตั้งใจให้เขาตายไม่ได้ เราบาป ศีลขาด ถ้าเราคืนเขาไปแล้ว เขาจะตายหรือไม่ตายมันเป็นเรื่องของเขานะ เจตนาเราตั้งใจเฉพาะคืน ทุกองค์พร้อมใจกันว่าควรทำแบบนั้น ท่านก็เอาหวายวนกลับ มันขดอยู่นี่ ก็วนทวนมา วนทวนมาแล้วก็ปรากฏว่าเจ้าตะขาบเหยียดตัวตรง เมื่อเหยียดตัวตรงท่านก็เอาหวายเคาะกระดาน ๓ ที เสียงกั๊กกั๊ก กั๊ก พอกั๊กที่ ๓ เจ้าตะขาบวิ่งปรี๊ด หายไป ทั้ง ๆ ที่มีฝา หน้าต่างก็ปิด หาทางลอดไปไม่ได้ ตัวมันใหญ่ขนาดแขน ไม่ทราบว่ามันไปยังไง

ในเมื่อมันไปแล้วท่านก็สั่ง รีบเข้าไปในป่าช้าด่วน ไปหามเจ้าลาวมาเดี๋ยวมันจะตาย นั่นเป็นยังงั้น ถ้าเป็นอย่างพวกเราละก็ปล่อยให้มันเป็นผีไปแล้ว นี่หลวงพ่อปานพวกพระก็วิ่งไป ตะเกียงถือไป ตะเกียงรั้ว ที่ไหนได้ แผล็บเดียวเท่านั้น ปรากฏว่าเจ้าลาวนอนครวญคราง ตัวใหญ่เบ้อเร่อ ไม่ใช่ตัวอะไรใหญ่ ตัวลาวมันใหญ่ มันบวม หามเอามา หลวงพ่อปานก็สอบสวนว่าเอ็งทำตะขาบมาใช่ไหม มันก็รับว่าใช่ ท่านก็เลยบอกว่า ฉันไม่ได้ทำเธอ นี่ฉันส่งกลับไปให้เธอ เธอไม่เก่งจริงเลย ท่านก็ถามว่าจะให้รักษาไหม เขาก็บอกว่าขอให้รักษา ท่านบอกว่ารักษาก็ได้ แต่ต้องสัญญาก่อนว่า ๑. ต้องเลิกให้วิชานี้ ๒. ต้องยอมบวช ๓. ต้องเจริญพระกรรมฐาน ทำได้ไหม ทีแรกมันเสียใจ บอก บวชได้ ทำกรรมฐานได้ แต่วิชานี้ขอให้ทำต่อไปได้ ท่านบอกถ้าต้องการทำวิชานี้ต่อไปก็เชิญตาย เชิญปวดไป ฉันไม่แก้ ในที่สุดมันปวดหนักเข้ามันก็ยอมแพ้ บอกว่ายอมเลิก หลวงพ่อปานก็ให้พระสวดมนต์บทหนึ่ง สวดอะไรก็จำไม่ได้ พอสวดจบท่านก็บอกว่า นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป วิชาของเธอที่เรียนมาในด้านไสยศาสตร์ฉันถอนหมดแล้ว เธอใช้อะไรไม่ได้อีก จงตั้งหน้าตั้งตาทำแต่ความดี ทำบุญทำกุศล บวชแล้วเจริญกรรมฐาน แหมมันร้องไห้เสียเกือบแย่ แล้วท่านก็ให้การรักษา ทำน้ำมนต์ให้มันดื่ม พอดื่มเสร็จประเดี๋ยวเดียวสัก ๕ นาทีก็ปวดอุจจาระ การปวดก็คลายตัวไป พอไปถ่ายอุจจาระ แทนที่อุจจาระธรรมดาจะออกมา กลายเป็นโซ่ขนาดย่อม หล่นลงไปข้างล่างปรื๊ด เสียงถ่ายดังสนั่น แต่สิ่งที่ออกไปไม่มีอุจจาระเลย กลายเป็นโซ่ทั้งเส้น หลวงพ่อปานก็ให้พระคีบมา เอามาดู ถามว่านี่โซ่ที่เธอเตรียมมาทำฉันใช่ไหม มันก็รับว่าใช่

เป็นอันว่าวันรุ่งขึ้นก็บวช พอบวชแล้วลาวคนนี้ ภายในพรรษาเดียวก็สำเร็จอภิญญา ๖ ด้านฌานโลกีย์

นี่แหละท่านผู้ฟัง วันนี้รู้สึกว่าได้เรื่องมากเรื่องด้วยกัน เอาเรื่องเบ็ดเตล็ดมาเล่าให้ฟัง ไอ้การเล่านี่มันก็แสลงกับโรคกระเพาะเหมือนกัน รู้สึกว่าอาการเครียดเกิดมาก จะรีบเลิกเสียเรื่องมันไม่จบก็ทนเอา ไปหาหมอให้ช่วยรักษาเอา แต่ว่าไม่ช้าก็ต้องพยายามให้จบ เพราะว่าอะไร เพราะว่าร่างกายมันชักจะไม่ค่อยดีแล้ว

เอาละสำหรับวันนี้เหลืออีก ๒ นาที ก็หมดเวลา วันนี้ก็เป็นอันว่าหมดกันแค่นี้นะ ขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคล สมบูรณ์พูนผล จงมีแด่ทุกคนที่รับฟังทุกท่าน สวัสดี

๒๖. ตาเผือดล้างชาม

ท่านผู้ฟังทั้งหลาย วันนี้ตรงกับวันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๕ เมื่อวานนี้วันที่ ๓๐ ไปโรงพยาบาลซ่อมเครื่องจักรกลมาหน่อยหนึ่ง รู้สึกว่าร่างกายค่อยดีขึ้น วันนี้มาคุยถึงเรื่องหลวงพ่อปานใหม่ เอากันเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ นะ เรื่องเกล็ด ๆ เท่าที่ชาวบ้านเขาร่ำลือกัน นั่นก็คือเรื่องล้างชาม

เรื่องล้างชามนี่มีอยู่ว่า ในงานเทศกาลครั้งหนึ่ง เป็นงานของหลวงพ่อปานเองคนมาก หลวงพ่อปาน เวลาจัดงาน ท่านเลี้ยงชาวบ้าน คือตั้งโรงครัว เรียกว่าอาหารการบริโภคอุดมตลอดเวลา เรื่องการกินไม่ต้องห่วง ถ้าไม่เลือกกับข้าวละไม่ต้องห่วงเรื่องการกิน แกงประจำของท่าน ใครจะมีแกงอย่างอื่นท่านไม่ว่า แต่แกง ๒ อย่างไม่มีไม่ได้ นั่นคือ แกงคั่วส้มผักบุ้งกับหัวตาลต้มปลาร้า ขนมของท่านก็มี ๒ อย่าง ข้าวตอกน้ำกะทิกับแมงลักละลายน้ำ เรียกว่าขนม ๒ อย่าง แกง ๒ อย่าง นี่ต้องมีประจำ แต่แม่ครัวจะทำอย่างอื่นด้วยก็ได้ ไม่เป็นไร ไม่ว่าเหมือนกัน ทีนี้การเลี้ยงคนในงานในสมัยนั้น คนนิยมกินข้าวโรงครัวมาก เพราะร้านค้าไม่ค่อยจะมี แล้วก็ชาวบ้านยังไม่ค่อยเลือกอาหาร ตามชนบทก็กินอย่างเรียกว่ากินอิ่ม ไม่ใช่กินอวด เพราะงั้นคนกินก็มีมาก คนครัวก็มากพอแต่ว่าคนล้างชามนี่มีน้อย ชามที่เขากินแล้ว ยังล้างไม่ทัน คนที่มากินใหม่ก็ไม่มีชามจะกิน นี่เป็นเรื่องลำบากของคนทำครัว คนกินน่ะไม่หนัก ทีนี้คนล้างชามน่ะหาล้างไม่ทัน ก็ปรากฏว่าหาคนช่วยยาก อย่างอื่นมีคนทำงานเยอะ แต่คนล้างชามมีน้อย คนล้างชามสมัยนั้นก็ชื่อตาเผือด นี่อาตมารู้จักในสมัยที่แกแก่แล้ว คนนี้มีร่างกายแข็งแรงมาก เป็นสัปเหร่อประจำวัด แกก็มารายงานหลวงพ่อปาน บอกว่าหลวงพ่อขอรับ ท่านใหญ่ขอรับ กรุณาให้ใครไปช่วยล้างชามด้วยเถอะ เพราะว่าการล้างชามนี่ไม่ทันกับคนกินจริง ๆ คนกินมาก คนล้างชามน้อย ชามที่มีอยู่ก็มากเหมือนกัน แต่ว่าล้างไม่ทัน เพราะคนล้างไม่มี หลวงพ่อปานบอกว่า เวลานี้งานก็คั่งด้วยกันหมด จะหาใครมาล้างได้ล่ะ

เอายังงี้แล้วกัน เอาชามใส่ตะกร้าแล้วเขย่า ๆ ซีมันถึงจะไว ไปล้างทีละลูก ๆ มันจะทันยังไง คนเขากินทีนับสิบ แล้วชามที่เขากินแล้วเขาไม่ได้ล้าง เขาไป นี่มันเบื้อนคราวหนึ่งนับสิบ ล้างทีละลูกแกจะไปล้างทันได้ยังไง ตาเผือดแกพึ่งยังงั้นแกก็ปฏิบัติตามคำสั่งทันที ขนชามลงท่าน้ำใส่ตะกร้าเขย่า เรียกว่าเขย่าอย่างไม่ปรานีกัน เขย่าแล้วก็ส่ายไปส่ายมา ให้ชามเกลี้ยง ได้ผลดีมาก แล้วชามก็ไม่แตก

คราวนี้ก็เอาละ เกิดเรื่องใหญ่ มันมีเรื่องใหม่ขึ้นมาเรื่องหนึ่ง หลวงพ่อปานแจกของก็มุงกันมากอยู่แล้ว มหรสพที่มีอยู่คนก็ล้อมกันแน่นขนัด แต่ว่านั่งอย่างมีระเบียบ ไอ้งานใหม่เพิ่มขึ้น คือตาเผือดล้างชาม ใส่ตะกร้าเขย่าเป็นงานใหม่สำหรับงานนั้น เรียกว่าเป็นมหรสพใหม่ คนมาดูกันแน่นขนัด ตาเผือดแกก็เขย่าชามหน้าตาเฉย ไม่มีความรู้สึกอะไร ชาวบ้านทั้งหลายก็พากันวิพากย์วิจารณ์ว่าประเดี๋ยวชามก็แตกหมด บางคนก็ร้องห้ามบอกว่าลุง อย่าไปเขย่ายังงั้นซี ประเดี๋ยวชามก็แตกหมด ตาเผือดแกตอบว่ายังไง? แกตอบว่านี่ชามของวัดบางนมโคนา เป็นชามของท่านใหญ่ คือหลวงพ่อปาน จะแตกหรือไม่แตกไม่ใช่เรื่องของฉัน เมื่อท่านสั่งให้ฉันเขย่า ฉันก็เขย่า หากว่าฉันไม่เขย่าก็ไม่ทันพวกแกใช้ พวกแกกินกันคราวหนึ่งนับสิบ ๆ คน แล้วฉันจะมานั่งล้างชามทีละลูก ๆ ยังไง พวกแกกินแล้วก็ไม่ล้างชามกัน ตาเผือดรู้สึกว่าแกเป็นคนปากร้าย ๆ อยู่สักหน่อย แต่ว่าผลที่ปรากฏ แกเขย่าแรง ๆ แล้วก็ส่ายไปส่ายมา แล้วก็เทกองเข้าไว้ พ่อไม่จัดเรียงเสียด้วย เทกองเข้าไว้ เทเสร็จแล้วก็เทกองมารวมกัน เทใส่กระบุงใหญ่ ๆ กองรวมกัน แล้วก็เอาใหม่ที่ยังไม่ได้ล้างใส่ตะกร้าไปเขย่าอีก บรรดาประชาชนที่สนใจเข้ามาดู ชามที่ตาเผือดล้างเป็นชามก๋วยเตี๋ยว มันแตกหรือไม่แตก ก็ปรากฏว่าไม่มีชามแตกสักลูกหนึ่ง

เรื่องนี้ก็เป็นที่เล่าลือกันมาก คนที่เห็นในสมัยนั้น ในขณะที่ตาเผือดล้างชาม แล้วก็ยังมีชีวิตอยู่ในกรุงเทพ ฯ ก็คือ พันเอกแสวง แก้วมณี ท่านผู้นี้บอกว่าเห็นกับตาเองเลยครับ

เรื่องนี้หลวงพ่อปานท่านจะเสกท่านจะเป่ายังไงก็ไม่เห็นท่านทำนี่ ก็เป็นอันว่าเรื่องล้างชามผ่านไปนะ เป็นสิ่งมหัศจรรย์ และข่าวมหัศจรรย์ของคนสมัยนั้น

ตานี้ต่อไปก็เอาเรื่องอะไรดีล่ะ เอาเรื่องเรือยนต์หยุด

๒๗. เรือยนต์หยุด

เรื่องเรือยนต์หยุดนี้เป็นข่าวอยู่เสมอในสมัยนั้น คือว่าสมัยตอนต้น ก็มีเรือเขียว เรือแดงรับคนโดยสาร ตอนเช้าเรือเขียววิ่งมาลำหนึ่ง แล้วก็เรือแดง ๑ ลำ จากอำเภอผักไห่ ถึงกรุงเทพฯ แล้วตอนเย็นก็มีเรือเขียว ๑ ลำ เรือแดง ๑ ลำ วิ่งจากกรุงเทพฯ ถึงอำเภอผักไห่ ผ่านหน้าวัดบางนมโค แต่บรรดาเรือทั้งหลายนี่ เวลาวิ่งผ่านหน้าวัดไม่เบาเครื่อง คลื่นมันก็จัด แล้วก็เป็นที่เดือดร้อนของคนไข้ไม่สบาย ที่มารักษาโรคกับหลวงพ่อปาน เอาเรือมาจอดอยู่ที่หน้าวัดเป็นต้น คล้ายกับวัดอื่นเขามีงาน แต่นั่นเป็นยามปกติ เพราะคนไข้ของหลวงพ่อนี่ ท่านสร้างสถานที่พักไว้ให้ คือตั้งเป็นโรงอาศัยคนไข้ เรียกว่าโรงคนไข้ จุได้ประมาณสัก ๒๐๐ คน นอนเรียงกัน ๒ แถว แล้วมีบริเวณกว้าง มีที่ทำครัว ถ้าไม่พอ บางคราวก็ไม่พอต้องอาศัยศาลาการเปรียญบ้าง หนักเข้าก็ต้องอาศัยหน้ากุฏิพระบ้าง คนไข้มากขนาดนั้น เพราะโรงพยาบาลหรือสุขศาลาเวลานั้นก็หายาก หมอที่ตั้งทำการรักษาตามในที่เจริญก็ไม่มี มีก็แต่หมอโบราณ เขาก็เอาสตางค์มารักษาที่หลวงพ่อปานดีกว่า ไม่ต้องเสียสตางค์ จะเสียก็สตางค์ค่ายา ยาหม้อหนึ่งก็ราคา ๒ บาท ไม่มาก ข่ากับใบระกา หรือใบระกากับหญ้าแพรก สำหรับอาหารการบริโภค ถ้าไม่มีก็กินกับหลวงพ่อปาน สบาย เป็นอันว่ารักษาสบายกัน

ทีนี้ บรรดาเรือเขียวก็ดี เรือแดงก็ดี แต่ว่าเรือเขียวเป็นเรือของขุนพิทักษ์ เขามีความเคารพในหลวงพ่อปานมาก เวลาเข้าเขตวัดบางนมโค ก็วิ่งเบา เบาเครื่อง ถ้าเรือมากเท่าไรก็เบามากเท่านั้น จนกระทั่งคลื่นเป็นลูกเล็กๆ เรือก็โคลงบ้าง เรือที่จอดอยู่หน้าวัด แต่ไม่มากนัก แต่ว่าเรือแดงนี่เป็นเรือของฝรั่งเขา สยามสติมแบ็กเก็ต เขาให้ชื่อของเขายังงั้น ไม่ค่อยจะเบา วิ่งตามอัชฌาสัยตามสบาย แต่ความจริงคนบังคับเรือก็เป็นคนไทย ไม่ใช่ฝรั่ง แต่เขาถือว่านายเขาเป็นฝรั่ง วันหนึ่งหลวงพ่อท่านมานั่งอยู่หน้าวัด ท่านก็นั่งมอง ว่าไอ้เจ้าเรือพวกนี้นี่ มันไม่รู้จักเกรงใจคนไข้คนป่วยบ้าง เรือเขาจอดกันอยู่มากๆ เรือกระทบกันมีอันตราย มันก็วิ่งตามอัชฌาสัยของมัน นี่มันจะเบาสักนิดชั่วระยะหน้าวัดประมาณ ๕ เส้น นี่มันก็จะไม่ช้าสักเท่าไร ขณะนั้นที่นั่งอยู่มีคนอยู่ ๒ คน

คือตายุงกับตาวงศ์ สองคนด้วยกัน เขาก็ว่าท่านขอรับ ก็ทำให้มันวิ่งไม่ได้เสียไม่ได้หรือขอรับ ท่านก็บอกว่าได้ มันเป็นของไม่ยาก จะให้มันวิ่งไม่ได้น่ะได้ แต่จะให้เสียเลยไม่ได้ จะทำลายทรัพย์สินเขาไม่ได้ แกก็เลยบอกว่า เอาให้มันวิ่งไม่ไหวอย่างเดียว แต่เครื่องไม่เสียได้ไหมขอรับ ท่านก็บอกว่าทำได้ แล้วต่อมาอีกวันหนึ่ง ถึงเวลาที่เรือจะมา เรือเมล์จะขึ้นมันเป็นเวลาตอนเย็นก็ประมาณสัก ๔ หรือ ๕ โมงเย็น เรือขึ้นจากกรุงเทพฯ ถ้าหากว่าตอนเช้าก็ประมาณโมงเช้านี่ ๑ ลำ แล้วประมาณ ๒ โมงหรือ ๓ โมงเช้าอีก ๑ ลำ แล้วก็วิ่งระยะห่างกัน เรือเขียวกับเรือแดงออกไม่พร้อมกัน เรือแดงออกก่อน เรือเขียวออกทีหลัง ถึงเวลานั้นท่านก็ไปนั่งหน้าท่า ตายุงกับตาวงศ์ก็ไปด้วย ไปนั่งดูว่าเรืออะไรที่มันไม่เบาที่หน้าวัด วิ่งแล้วไม่เบาเครื่อง ก็ปรากฏว่าเรือแดง เรือแดงลำนั้นในสมัยนั้นชื่อว่าโอปอ แปลว่ายังไงก็ไม่ทราบ เขาเขียนว่าโอปอ วิ่งมาก็เต็มผีจักรใช้เครื่องกลไฟใช้เครื่องไอน้ำนะ พอเข้าเขตหน้าวัด ท่านนั่งอยู่กลาง ๆ วัด เจ้าเรือนั้นมันก็ไม่เบา ตายุงกับตาวงศ์ก็บอกว่าท่านขอรับ ให้มันหยุดเสียได้ไหม ท่านก็บอกว่าได้ เขาบอกว่าหยุดได้แล้วนี่ขอรับหน้าวัด ท่านก็เลยบอก อ้าว มันก็หยุดแล้วนี่ ท่านว่ายังงั้น ความจริงเรือยังใช้ผีจักรเต็มที่ เวลาที่ท่านบอกว่าหยุดแล้วน่ะ ความจริงมันยังไม่หยุดมันวิ่งอยู่ แต่พอท่านพูดก็ปรากฏว่าเรือไม่เคลื่อนที่ ไอ้เจ้าเรือยนต์มันใช้ผีจักรได้เต็มที่ ใบพัดของมันหมุนน้ำเป็นฟอง แต่ว่าเรือไม่ไป คราวนี้ยุ่ง จะหันซ้ายหันขวามันก็ไม่หัน คล้ายกับปักสมอดึงไว้ทั้งหน้าหลัง นี่เป็นเรื่องแปลกจริง ๆ เจ้าหน้าที่ของเรือก็วิ่งกันไขว่ ไม่รู้จะทำยังไง ในที่สุดนายท้ายก็สั่งดับเครื่อง เรือหยุดเครื่องแล้วก็เรียกเรือเล็ก ๑ ลำมารับเข้ามากราบหลวงพ่อแล้วก็ขอขมาโทษ ท่านก็บอกว่า อ้าว ก็เครื่องมันไม่ได้เสียไม่ใช่รึ เขาก็บอกว่าเครื่องไม่เสียครับ แต่ว่าเรือมันไม่ไป ท่านก็เลยถามว่าทำไมจึงไม่ไปล่ะรู้ไหม น่ากลัวว่าเขาจะคิดได้ เขาก็เลยบอกว่าผมมาหน้าวัดของหลวงพ่อผมไม่เคยเบาเครื่อง เรือจอดอยู่มาก เห็นจะเป็นเพราะผีหรือเทวดาหรือพระที่วัดนี้มีความศักดิ์สิทธิ์ท่านจะโกรธผมคงทำไม่ให้เรือไป ท่านก็เลยถามต่อไปว่า ต่อไปนี้จะเบาเครื่องได้ไหมล่ะ ถ้าเบาได้ละก็เรือมันก็วิ่งได้ ถ้าเบาไม่ได้เรือมันก็วิ่งไม่ได้ ทีหลังถ้าเข้ามาวัดนี้ถ้าไม่เบาเครื่องละก็เรือมันจะไม่ผ่านหน้าวัด คราวนี้ก็เป็นเรื่องใหญ่ นายท้ายกับเอ็นยิเนียร์ก็ก้มลงกราบบอกว่า

นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปขอรับผมจะสั่งพรรคพวกทั้งหมดว่า ถ้าเข้าเขตวัดนี้ให้เบาเครื่อง ท่านก็บอกว่า ถ้ามีมรรยาทดีอย่างนั้น เห็นใจคนอื่นแบบนั้นก็ใช้ได้ เครื่องมันก็ไม่เสีย เรือก็ไปถ้ามิฉะนั้นละก็ถ้าเธอมีจิตคิดว่าหาผลประโยชน์เฉพาะส่วนตัวเป็นสำคัญ เรื่องของตัวสำคัญกว่าเรื่องของคนอื่นละก็ เรือมันจะเข้าเขตวัดนี้ไม่ได้ เอ้ากลับไปได้แล้วนี่ มันก็ไปได้แล้วนี่นะ สองคนกราบลงไป พอขึ้นเรือก็ปรากฏว่าเรือวิ่งไปตามปกติ

นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ก็ปรากฏว่าเรือทั้งหลายไม่ใช่แต่เฉพาะเรือแดงของบริษัทสยามสติมแป๊กเก็ต จะเป็นเรือขนาดไหนก็ตามต่างคนต่างก็เบาเครื่องกันเป็นแถวยังงี้ก็ดีเหมือนกัน ผลที่ปรากฏขึ้นมาอย่างนี้เป็นเรื่องอภิญญาสมาบัติ แต่ว่าท่านก็ไม่ได้แสดงอวดใคร ท่านทำเพื่อเป็นการสงเคราะห์บรรดาประชาชนที่มาจอดเอาคนไข้มารักษาที่วัดของท่าน เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องผ่านไป

ต่อไปจะเอาเรื่องอะไรดีล่ะ เอาเรื่องลงเบ็ดราวในอากาศ

๒๘. ลงเบ็ดราวในอากาศ

เรื่องของเรื่องก็มีอยู่ว่าขรัวอีโต้แกเป็นเพื่อนกับหลวงพ่อปาน สมัยนั้นเขาบอกขรัวอีโต้นี่อยู่ที่เขาสาริกาจังหวัดนครสวรรค์ แต่ความจริงในปัจจุบันนี่เป็นจังหวัดลพบุรี แต่ว่าระยะนั้นทางคมนาคมมันไม่ดี แล้วก็เป็นป่าเลยไม่รู้ว่าจังหวัดไหนกันแน่ เพราะว่าจังหวัดนครสวรรค์นี่มันกินเข้าไปถึงจันเสน ถึงสถานีรถไฟจันเสน อาจจะเลยนั้นไปนิดก็ได้ตานี้ เขาสาริกานี้มันก็อยู่บ้านหมี่ มันก็ไม่ไกลกันนัก เขาอาจจะเข้าใจว่าเป็นจังหวัดนครสวรรค์

วันหนึ่งแกพายเรือผ่านหน้าวัด พายเรือสำปั้นลำเล็ก ๆ สำปั้นคอน เขาเรียกยังงั้นนะ มีประทุน ผ่านหน้าวัด พอเลยเขตหน้าวัด ปรากฏว่าไฟไหม้หลังคา พอไฟไหม้หลังคาเรือแทนที่แกจะดับไฟทั้ง ๆ ที่อยู่ในแม่น้ำดับมันก็ดับได้ แต่แกไม่ดับ แกทิ้งเรือโดดน้ำ ถืออีโต้เล่มหนึ่ง ว่ายขึ้นมาบนตลิ่ง พอขึ้นมาก็ท้าทายโบ๊เบ๊ ๆ ว่า ใครคนจริงวะ มันแกล้งกันได้นี่หว่า ไอ้คนแกล้งกันนี่มันใช้ไม่ได้ เก่งจริงมาตีกันสิหว่า ควงมีดอีโต้คว้าง แก่แล้ว

ผอม ๆ ตอนนั้นอาตมาเองผู้พูดบวชมาแล้ว เห็นเหตุการณ์ได้โดยเฉพาะพร้อมด้วยพระประมาณสี่ห้าสิบองค์ เห็นคนเอะอะโวยวายแบบนั้นก็คิดว่าคนที่มารักษาโรคหรือมาหาหลวงพ่อ จะทะเลาะกัน หรือว่าชาวบ้านเขามาอาละวาดกับคนที่มารักษาโรค หรือมาหาหลวงพ่อ เป็นการไม่ดี ต่างคนต่างก็รีบไปดู วิ่งไปตามเสียงนั้น ปรากฏว่าเห็นคนแก่คนหนึ่งผอม ๆ ท่าทางแกร่ง ๆ คิดว่าถ้าแกจะตีกับเรานี่ ต่อให้แกถืออีโต้ ๒ เล่ม ก็เห็นจะไม่พอหรอก เรียกว่าหลบไปหลบมาประเดี๋ยวก็เป็นลมไปเอง แกก็เอะอะท้าทายด่าไปด่ามาอยู่พักหนึ่ง หาคนมาตีกับแก เลยถามว่าโยม จะตีกับใครเล่า แกก็เลยบอกว่าพายเรือมาดี ๆ ไอ้นักเลงบ้านนี้นี่มันแกล้งจุดหลังคาเรือได้ เอาเข้ายังงั้น ถามว่าเรือของโยมขณะพายอยู่ พายชิด ๆ ตลิ่งหรือว่ากลางแม่น้ำ แกก็บอกว่ากลางแม่น้ำ เลยถามแกว่าแล้วใครจะจุดได้ล่ะโยม แกบอกมี ไอ้วัดนี้แหละเขามีคนดี คนดีเขามีเขาขโมยจุดได้ แล้วก็ถามว่าท่านปานอยู่หรือเปล่า ก็เลยบอกกับแกว่าอยู่ ท่านกำลังรับแขก บอก อยากจะดูหน้าไอ้ท่านปานนักมันลักจุดหลังคาเรือข้า พวกพระหนุ่ม ๆ ก็รู้สึกว่าไม่พอใจ มีหลายองค์ที่ตัวแกเป็นพระใจแกเป็นฆราวาส ๙๙ เปอร์เซ็นต์ ทำท่าไม่ดี ก็จะจัดการกับตาแก่นี่ หาว่ามาท้าทายครูบาอาจารย์ อาตมากับเพื่อนอีก ๒ คนก็ห้าม กระซิบบอกว่าอย่าเลย นี่มันต้องมีอะไรสักอย่างหนึ่ง แกพายเรือมากลางแม่น้ำนะ แล้วไฟติดหลังคาเรือแก แล้วแกเองถ้าไม่ได้จุดแล้วแกไม่มีไฟอยู่ ถ้าไฟมันติดขึ้นแบบนี้ มันต้องเป็นเรื่องของอภิญญาสมาบัติ พวกเราดูกันไปก่อนดีกว่า ปล่อยแก เขาจะทำยังไงก็ช่าง แกคนเดียว พวกเราตั้งหลายสิบแล้วก็พวกเราก็หนุ่มกว่า ไอ้แรงปะทะน่ะสู้เราไม่ได้แน่ ไม่ต้องกลัว พวกท่านอย่าคิดว่าแกจะทำอันตรายหลวงพ่อได้เลย ไม่มีทาง ถ้าหากว่าแกจะพ้นหลวงพ่อพวกผมจะจัดการเอง พระพวกนั้นบอกว่าไม่แต่ท่าน ๓ องค์ละ พวกผมด้วย วันนี้แหลกกันแน่เลิกเป็นพระกัน ถ้าลงทำอันตรายหลวงพ่อพวกผมยอมตกนรกกัน วันนี้ฆ่าคนแก่สักคน บางคนเขาว่าอย่างนี้นะ ก็เห็นใจท่านในด้านความกตัญญูกตเวที กล้าที่จะพลีตัวเองลงนรก อันนี้ก็น่าสรรเสริญเหมือนกัน เรียกว่าไม่ใช่น่าตำหนิเพราะว่าเขายังเป็นพระปุถุชนคนธรรมดา มีความกตัญญูต่อครูบาอาจารย์ดังกล่าว ดังนี้ก็หายาก ไม่ใช่หาง่าย น่าสรรเสริญ แต่พวกเราก็พยายามกันเขาไว้ เดินตามแกไป แกก็คุยไปเสียงเอ็ดตะโรโฉเก พูดด่าท้าทาย ท้าเฉย ๆ ไม่ด่า ว่า

คนเก่งจริงไม่ต้องไปลักจุดหลังคาเรือกันโว้ย เก่งจริงออกมาตีกันสิหว่า ออกมากลางลานวัด หลวงพ่อได้ยินเข้าก็ยิ้ม เห็นท่านนั่งมองยิ้ม มีคนไปหาท่านประมาณสัก ๒๐๐ คน นั่งอยู่ข้างหน้าท่าน บางคนก็น่าดูเหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนสุพรรณ มีความเคารพนับถือหลวงพ่อเป็นพิเศษ ดูเหมือนว่าจะชักมีดพก ถือมีดกันเป็นตับ หลวงพ่อก็ยกมือห้ามบอกอย่า ขรัวอีโต้มันเพื่อนฉัน ประเดี๋ยวพวกเราจะได้ดูดี แต่ไม่ใช่ตีกันหรอก ไอ้ที่เขาท้าทายอย่างนั้นเขาก็ทำของเขาไปเอง เขาเป็นคนดี พวกนั้นก็เก็บอาวุธ

เมื่อเข้าไปถึงหน้าหลวงพ่อแล้ว แกก็วางมีดโต้ แล้วก็กราบ แน่ แกแสดงความเคารพ เวลากราบนี่ไม่ใช่กราบอย่างคนโกรธ กราบอย่างคนแสดงความเคารพกันจริง ๆ เมื่อกราบลงไปแล้ว แกก็ยกมือขึ้นไหว้แล้วก็บอกว่า คนจริงมาตีกันดีกว่า หนอยแน่ เราพายเรือผ่านหน้าวัด พอจะเลยเขตวัดขโมยจุดหลังคาเรือของเราเสียได้ หลวงพ่อปานยกมือป้องหน้าถามว่าใคร ใครกันพ่อคุณ พอมองหน้าแกก็บอกว่า นี่ขรัวอีโต้ไงล่ะ หลวงพ่อปานหัวเราะก้ากเลย บอกเอ้อ ดี ๆ ๆ ขรัวอีโต้รึ ทำยังไงปล่อยให้ไฟติดหลังคาเรือได้ ลืมหรือเผลอไปละมัง จุดตะเกียงไว้บ้างหรือเปล่า แกก็บอก ฮื้อ อย่า อย่ามาแกล้งทำไก๋นะ ไอ้คนเรานี่ถ้าเก่งจริง ๆ จุดกันต่อหน้า นี่มาขโมยจุดหลังคาเราได้ หลวงพ่อปานก็หัวเราะชอบใจ บอกว่า ขรัวอีโต้ก็เก่งนี่ ทำไมปล่อยให้คนขโมยจุดหลังคาเรือล่ะ แกก็เลยหัวเราะ เสียท่า นี่แสดงว่าตัวเองเสียท่า เรือของแกชาวบ้านเห็นว่าไฟติดก็เลยออกไปเก็บแล้วก็ดับไฟให้ไม่มีอันตรายมาก เสียหายไปนิดหน่อย ในที่สุดเลิกทะเลาะกันก็คุยกัน ท่านก็เลยประกาศว่า ขรัวอีโต้นี่เขาเป็นฆราวาส แต่เขาเก่ง เก่งกสิณ ได้อภิญญาสมาบัติ เป็นเพื่อนกัน พอชาวบ้านรู้ข่าวว่าเป็นเพื่อนและได้อภิญญาสมาบัติเท่านั้นแหละ ฆราวาสหลายคนเข้ามานั่งยกมือไว้ขรัวอีโต้ ขรัวอีโต้ก็เลยครึ้มใจ แต่ยังเป็นฌานโลกีย์ แล้วคุยสนุกสนานกับหลวงพ่ออยู่ประเดี๋ยว หลวงพ่อก็บอกว่า นี่ขรัว ชาวบ้านเขาอยากจะดูของดีนะ ขรัวนี่เก่งมีดีอยู่ตั้งเยอะ ลองแสดงดี อวดดีกับเขาสักหน่อยซิ มีดีที่จะอวดนี่ ขรัวอีโต้ก็นั่งยิ้มบอกฮึ ท่านก็เก่งนี่นะทำไมไม่แสดงล่ะ หลวงพ่อก็เลยบอกว่าไอ้ฉันมันเป็นพระ ไอ้ดีเท่าไรก็แสดงหมดแล้ว เวลานี้กำลังแสดงดีรักษาโรค และงานก่อสร้าง สอนพระกรรมฐาน ดีอย่างอื่นมันแสดงยาก แต่ขรัวนี่เป็นฆราวาสนี่ พระพุทธเจ้าไม่ได้ห้าม ไม่เกี่ยวกับวินัย

ของพระ ลองแสดงดูสักนิดได้ไหม ขรัวก็ยิ้ม บอก เอา จะให้แสดงก็แสดง เอาพวกเรา ใครอยากจะดูของดีบ้าง ใครอยากจะดูอีโต้ว่ายน้ำก็เชิญ แหมพอตัวแกพูดเท่านั้น อาตมาก็คิดว่าตัวแกเองจะโดดลงไปว่ายน้ำนะ ไม่ได้คิดว่าจะให้มีดมันว่ายน้ำ แกก็เลยบอกว่าใครอยากจะดูดีเชิญตามมา ไปท่าน้ำกัน ก็เดินตามไปท่าน้ำ พระทั้งหมด คนทั้งหมดประมาณแล้วเห็นจะเกือบ ๓๐๐ คน

พอไปถึงท่าน้ำแกก็บอกว่าคอยดูนะ หยิบดูซิ อีโต้เล่มนี้มันเป็นเหล็กหรือเป็นไม้ เพื่อนของอาตมาก็รับมาตรวจดูแล้วก็ส่งต่อ ๆ กันไป ทุกคนก็ทราบว่ามีดโต้เป็นเหล็ก แกก็ถามว่าเหล็กมันจมน้ำหรือว่าลอยน้ำ ก็เลยบอกว่าตามธรรมดาของมันละก็ เหล็กมันมีน้ำหนักมากมันจะจมน้ำ แกบอกว่านั่นน่ะซีเหล็กมันต้องจมน้ำ เดี๋ยวผมจะขว้างไอ้มีดนี่นะให้มันจมน้ำ แกก็ขว้างเต็มแรงไปประมาณถึงกลางน้ำ มันลึกมาก จมหายไป แล้วแกก็ลงไปชายน้ำบอกว่า เอ้า อีโต้เอย เอ็งกะข้ามันเป็นสหายกันมานาน นี่วิ่งขึ้นมาซิ เอ็งไม่ขึ้นมาละข้าจะใช้ใครล่ะ ข้ามีเอ็งอยู่เล่มเดียวเท่านั้นละ ขึ้นมา มีดโต้ก็โผล่พลุบขึ้นมาจากกลางแม่น้ำ มาถึงผิวน้ำก็วิ่งปรี๊ดคล้ายกับเรือเร็ว เอาด้ามเข้ามือขรัวอีโต้ทันที แกก็บอกว่าเอาเท่านี้แหละเอ้า แสดงให้ดูแล้วนะ ว่าขรัวอีโต้น่ะมีดีพอที่จะอวดใครเขาได้ เป็นอันว่าจบเกมไป

ต่อจากนั้นมาก็มีเรื่องราวอีกนิด ถึงเวลากลางคืนขรัวอีโต้แกมีลอบเล็ก ๆ ลูกหนึ่ง แกชอบเอาขึ้นไปไว้บนยอดไม้ ไปดักเงิน ถามว่าแกเอาไปทำไม แกบอกว่าเอาไปดักเงิน สมัยนั้นค่าของเงินสูงมาก ก๋วยเตี๋ยว ๒ ชาม ห้าสตางค์ ๑ บาทได้ก๋วยเตี๋ยว ๔๐ ชาม แต่แกดักได้คืนละ ๑๐ บาท แกดักได้มาสัก ๒ – ๓ คืน อาตมากับเพื่อนก็สงสัยว่าขรัวอีโต้นี่แกดักเงินได้ยังไง ธนบัตรที่ได้มาก็ใหม่เอี่ยม แปลกใจ คิดว่าตอนกลางคืนแกจะย่องเอาธนบัตรไปใส่ มาคืนหนึ่งก็ไปนั่งยามกันสามองค์ เห็นขรัวอีโต้เอาลอบไปดักบนยอดต้นพิกุล ก็เลยนั่งอยู่ใกล้ ๆ นั่งยามผลัดกันอยู่ยาม คอยจับดูที่ว่าขรัวอีโต้จะย่องเอาธนบัตรไปใส่เมื่อไหร่ ตลอดคืนขรัวอีโต้ไม่ปรากฏว่าลงไปจากกุฏิเลย นอนอยู่ที่กุฏิหลวงพ่อปาน ทีนี้พอตอนเช้ามืดก่อนที่ขรัวอีโต้จะมากู้ลอบ อาตมาเองก็ย่องขึ้นไปก่อน พอหยิบลอบลงมาปรากฏว่าในลอบมีธนบัตรใบละ ๑๐ บาท ใหม่เอี่ยม ๑ ใบ ก็เลยเอามาเก็บไว้ แล้ว

ก็เอาลอบไปวางไว้ที่เดิม พอตอนใกล้สว่าง แสงทองขึ้น ขรัวอีโต้ก็ขึ้นไปเอาลอบปรากฏว่าแกไม่เห็นสตางค์ แกด่าโขมงโฉงเฉงเลยคราวนี้ ด่าเสียงลั่นวัดแล้วก็บอกด้วยว่า ไม่ใช่ใครหรอก ไอ้ลิง ๓ ตัวในป่าช้านั่นแหละมันมาลัก ก็เดชะบุญที่แกเรียกว่าลิงเสีย ลิงนี้มันไม่มีอาบัติ ถ้าแกหาว่าพระขโมยละก็ยุ่ง ลิงไม่มีอาบัติไม่เป็นไร เวลานั้นอาตมากับเพื่อนไปบิณฑบาต พอกลับมาก็ยังได้ยินเสียงด่าอยู่ หลวงพ่อปานก็ถามว่า พวกเราใครไปเอาเงินของขรัวอีโต้มาบ้าง ในลอบของแกน่ะ ใครไปเอามาบ้าง อาตมาก็รับว่าผมเอาไปเองขอรับ ถามว่าเอาของแกไปทำไม บอกว่าอยากจะพิสูจน์ว่าขรัวอีโต้น่ะ ดักเงินได้จริงหรือไม่จริง เมื่อคืนนี้อยู่ยามกันตลอดคืน ดูว่าขรัวอีโต้จะย่องเอาไปใส่เมื่อไหร่ ดูแล้วก็ไม่มีตอนเช้ามืด ตี ๔ เศษ ๆ ขึ้นไปดูปรากฏว่ามีเงิน ก็เลยลองเอามาเก็บไว้ก่อน ถ้าหากว่าแกไม่มีความแน่ใจจริง แกต้องเฉย ถ้าหากว่าแกมีความแน่ใจว่าดักเงินได้จริงละก็ แกต้องเอะอะโวยวาย หลวงพ่อท่านก็ยิ้ม บอกว่าดีแล้ว การพิสูจน์แบบนี้ดี จะได้รู้ผลของความเป็นจริง แล้วแกก็เรียกขรัวอีโต้มา บอกใครขโมย แกก็ชี้มาที่อาตมา นี่ละไอ้ท่านลิงดำนี่ละมันขโมย บอก อ้าว ไม่ได้ขโมยนา ไอ้ของที่เอาไปวางทิ้งไว้ยังงั้น เขาเรียกว่าหาเจ้าของไม่ได้ มันเป็นอกามิกัง เงินก็ไม่ใช่เงินของขรัวนี่ เงินของขรัวก็อยู่ในกระเป๋าของขรัวนี่ขรัวเอาลอบไปวางไว้ แล้วก็นี่เงินมาเองอย่างนี้พระท่านถือว่าไม่มีเจ้าของ แกชอบใจหัวเราะใหญ่ บอกเอ๊อ มีปฏิภาณดีนี่ อยากได้ก็เอาไปซี ก็เลยตอบแกว่าไม่เอาหรอก อยากจะพิสูจน์ แกก็บอกว่ารู้แล้ว ไม่ใช่องค์เดียวหรอก เมื่อคืนนี้อยู่ยามกัน ๓ องค์ มองในกุฏิมองเห็น แน่ะเก่งเสียด้วย เป็นอันว่าเรื่องการเงินของแก ดักได้จริง ๆ ไม่เหมือนลอบสมัยนี้ที่เขาทำขายกัน บรรดาพระคณาจารย์ทั้งหลายเสกลอบแล้วก็ให้คนไปบูชา เงินจะได้หลั่งไหลเข้ามา แต่ไม่เห็นมันเข้าลอบ ยังงี้ใช้ไม่ได้ เป็นการเสียสตางค์ซื้อลอบเปล่า ๆ เอาเงินจำนวนนั้นไปเก็บฝากธนาคารไว้ยังดีกว่า หรือไปซื้อข้าวซื้อก๋วยเตี๋ยวกินยังมีประโยชน์กว่า ไปซื้อลอบทำไม นี่ไม่ได้ว่าใครนะ ทำไม่ได้ผลตามนั้นแล้วจะไปทำ ทำเกลืออะไร ถ้ามีลอบมีไซจริง ๆ ให้เงินมันเข้ามาติดลอบติดไซมันก็หมดเรื่องกัน ถ้าทำไม่ได้อย่างนั้น จะไปเสกหลอกลวงชาวบ้านเขาทำไม อันนี้ไม่เห็นด้วย ไม่จริง แบบนี้ใช้ไม่ได้ ถ้าดักเงินติดแล้วค่อยแจกชาวบ้าน ถ้าดักเงินไม่ได้อย่าไปแจก บูชาไว้แล้วเงินจะมาเอง

ชาวบ้านก็ต้องทำไร่ไถนา ค้าขาย ทำราชการ กันเกือบย่ำแย่แล้วก็บอกว่ารวยเพราะลอบ เพราะไซ อันนี้ไม่ถูก เหตุผลไม่พออันนี้เลิกดีกว่า

ต่อมาหลวงพ่อปานก็นึกสนุกน่ะ ไม่ใช่อะไร ก็เลยเรียกพระมาบอกว่า พวกเราขรัวอีโต้เขาเป็นแขก เขาหาสตางค์มาได้วันละ ๑๐ บาท แล้วเขาจ่ายกับข้าวมาเลี้ยงพวกเรายังงี้มันก็ไม่ถูก เราเป็นเจ้าของบ้าน ควรจะเลี้ยงแขกแต่ในเมื่อเขามีศรัทธาก็ไม่เป็นไร เมื่อเขาเป็นผัก เราเป็นปลาดีกว่า ออกกันคนละส่วน บรรดาพระก็ถามว่าจะทำยังไง ปลาหน้าวัดของเราเยอะครับ เอาแหหรือสวิงไปตัก เอาแหไปทอด แต่เอาแหไปทอดไม่ได้หรอก ขาดแน่ ปลาตัวมันโต สวิงไปตักก็ง่าย ตีน้ำแปะ ๆ มันก็ขึ้นมาเล่นมือ ท่านบอกไม่ใช่ยังงั้น ปลาในน้ำเราเอาไม่ได้หรอก เพราะว่ามันบาป เราหากินปลาบนอากาศดีกว่า ถ้าปลาตัวไหนมันถึงที่ตาย มันก็ขึ้นไปติดเบ็ดของเราบนอากาศ ถ้าตัวไหนไม่ถึงที่ตายมันก็ไม่ขึ้นไป ไอ้ตัวปลาที่ถึงที่ตายขึ้นไปติดเบ็ดของเราบนอากาศ เอามากินได้ เราไม่บาปเพราะมันจะต้องตาย ท่านก็เลยสั่งให้ไปขอยืมเบ็ดราวที่ชาวบ้านเขามีกัน เอามาขึงจากยอดไม้อันนี้ไปยอดไม้ต้นโน้น เวลาตอนค่ำขึง เวลาเช้าตรู่ใกล้จะได้อรุณท่านก็สั่งให้ไปดูเบ็ด ปรากฏว่ามีปลาติดอยู่หลายตัว ปลาเนื้ออ่อนบ้าง ปลาเค้าบ้าง เนื้อดีทั้งนั้น ขณะที่ไปเห็น ปลายังดิ้นอยู่บนอากาศ ไอ้เบ็ดนี้มันวางอยู่บนยอดไม้นี่ ระดับยอดไม้ ปลาดิ้นแด่ว ๆ ๆ ๆ แล้วเวลาปลดเบ็ดลงมา พอถึงดินปลาตายสนิทพอดี เอามาทำอาหารกินกันเป็นอันว่าขรัวอีโต้มีสตางค์ ๑๐ บาท ก็ซื้อเครื่องแกงเครื่องต้มอย่างอื่น ซื้อผักซื้อหญ้ามาผสมกัน หลวงพ่อปานมีปลาผสมกันไปได้

เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องของอภิญญาสมาบัติ ยากนักที่จะได้ดู เลยเอามาเล่าสู่กันฟัง ตอนนี้ก็จบแค่นี้แหละ มันไม่มีอะไร เอาเรื่องจริงมาเล่าสู่กันฟังตามที่เคยเห็น

๒๙. ใครเลี้ยง

หลวงพ่อปาน ตอนที่ท่านไปเที่ยวปักษ์ใต้ถึงนครศรีธรรมราช ตอนนี้ขณะที่เดินทางไปถึงจังหวัดประจวบ ไปพักที่อำเภอทับสะแก ระยะเวลาที่ไปถึงก็ประมาณ ๕ โมงเช้า ตอนนั้นรถไฟมันเป็นระยะ ๆ ไปนอนที่จังหวัดเพชรบุรี แล้วเช้ามืดรถไฟก็ไปต่อ

สมัยนั้นมีทั้งรถโดยสารและรถสินค้าก็ไปกันแบบประเภทถึงก็ช่างไม่ถึงก็ช่าง บางสถานีก็จอดเป็นชั่วโมง ๆ เพราะมีสินค้ามาก พอไปถึงอำเภอทับสะแกก็ปรากฏว่าเวลาประมาณ ๔ โมงเช้า ไอ้ตลาดเตลิดมันก็ไม่มีสมัยนั้น มีโรงร้านขายอาหารประเภทที่เรียกได้ว่ากินได้ก็กินกินไม่ได้ก็กิน พระที่ไปด้วย ฆราวาสที่ไปด้วยประมาณสัก ๓๐ คน เข้าไปพักที่วัดอะไร อำเภอทับสะแก วัดกลางหรือวัดอะไร จำชื่อไม่ได้ถนัด เวลานั้นกำลังสร้างโบสถ์ยังค้างเติ่งอยู่ ไม่ใช่หลวงพ่อปานไปสร้าง พระอะไร พระยัง พระเฮ็งอะไรก็ไม่ทราบ ไปสร้าง ทีแรกคิดจะช่วยแกเหมือนกัน แต่แกคุยว่าปีเดียวของแกเกือบเสร็จ ถ้าสองปีก็เรียบร้อย คนถ้าเก่งเสียแล้วก็ช่วยไม่ลง เลยไม่ช่วย นี่ค้างเติ่งมาถึงบัดนี้

ไปนอนอยู่ที่วัดนั้น ทุกคนก็ปรึกษากันว่าวันนี้พวกเราถือเอากันแน่ ตอนเช้าเราสมาทานอาหารมาในรถไฟ ก็ล่อข้าวผัดประเภทที่เรียกว่า กินได้ก็กิน กินไม่ได้ก็กินคนละจาน แล้วเมื่อลงจากรถไฟแล้วตอนเพลวันนี้ไม่มีทางที่จะได้กินข้าว อดแน่ จะไปดูบ้านช่องที่ไหนก็ไม่มี มีเหมือนกันก็ห่าง ๆ กัน ไม่คับคั่งเหมือนสมัยนี้ แล้วจะไปดูร้านอาหารแล้วก็ พุธโธ่เอ๋ย ไม่ใช่ร้านสำหรับที่พวกเราจะซื้อกินเลย ถ้าเราจะกินกันทุกคนเขาก็ไม่มีจะขาย มีก๋วยเตี๋ยวผัดไทยอยู่ร้านหนึ่ง ไปดูเส้นก๋วยเตี๋ยวก็นิดเดียว เพราะว่าเขาขายได้วันละไม่มาก เป็นอันว่าคิดว่าอดกัน เมื่อพวกเราปรึกษากันหลวงพ่อปานท่านก็ยิ้มท่านบอกว่าประเดี๋ยว ฉันขอโอกาสนอนสักประเดี๋ยวถามเจ้าวัดว่าห้องว่าง ๆ มีไหม จะขอนอนพักผ่อนสักหน่อย ท่านเจ้าวัดก็บอกว่ามี แล้วท่านก็สั่งเจ้าวัดว่าเรื่องอาหารการบริโภคน่ะไม่ต้องห่วงนะ ของพวกท่านเจ้าวัดมีฉันแล้วก็แล้วกันไป พวกที่มากับผมจะไม่ต้องห่วงทั้งพระทั้งฆราวาส ให้เป็นภาระของผมเอง ท่านก็เข้าไปจำวัดในห้องเงียบประมาณสัก ๑๐ นาทีเศษ ๆ ปรากฏว่ามีสตรีคนหนึ่งอายุประมาณ ๕๐ ปี นุ่งผ้าลายสีเหลือง ใส่เสื้อสีอะไร อ๋อใส่เสื้อสีชมพูอ่อน ๆ ห่มผ้าสะไบเฉียง แล้วก็ท่าทางเรียบร้อยเป็นคนสวยจริง ๆ แก่มากแล้วนะ แก่แล้วแต่รู้สึกว่าท่าทางเป็นคนสวยเป็นผู้ดีมาก เข้ามาถึงก็มานั่งยกมือไหว้ถามว่า ได้ยินข่าวว่าหลวงพ่อปานท่านมารึ นี่ความจริงพวกเราไปถึงประมาณ ๑๕ นาทีเท่านั้น ถามว่าคุณโยมอยู่ที่ไหนละจ๊ะ แกบอกว่าฉันไม่ได้อยู่ที่นี่หรอกจ้ะ อยู่ที่อื่น มาจาก

ที่อื่น ถามว่าอยู่ที่ไหน แกก็ไม่ได้บอกว่าอยู่กรุงเทพ ฯ แต่ท่าทางไม่ได้อยู่บ้านนอก แก ถามว่าหลวงพ่อปานมาใช่ไหม ตอบว่ามา เวลานี้กำลังจำวัด แกก็ถามว่าคนที่มาทั้งหมด ทั้งพระทั้งคนประมาณเท่าไหร่ บอกว่าทั้งพระทั้งคนนี่ประมาณ ๓๐ เศษ ๆ แกก็ถามว่า เวลาเท่าไร ก็ตอบว่าอีกประมาณครึ่งชั่วโมงกว่า ๆ ก็เพลโยม แกเลยบอกว่าทัน พูดเฉย ๆ ว่าทัน แล้วแกก็ลากลับ พอเวลา ๑๑ นาฬิกา พอดีมีคนลูกน้องเป็นผู้หญิงล้วน ๆ ไม่มี ผู้ชายเลย แล้วท่าทางก็เป็นคนบ้านนอกทำท่าเหมือนบ้านนอก แต่ว่าหน้าตาดี แจ่มใส ทุกคนผิวพรรณดีมาก หาบอาหารกันมาอย่างหนัก มีขนมจีน มีกับข้าว มีข้าว มีอะไร ต่ออะไรเยอะแยะ เอามาถวายหลวงพ่อปานกับพระ แล้วชาวบ้านก็กิน กินแล้วก็ยังไม่หมด แกบอกว่าส่วนที่เหลือมากนี่เอาไว้ตอนเย็น แกบอกว่าอุ่นเลี้ยงคนตอนเย็น

พักอยู่ที่นั่น ๓ วัน โยมคนนั้นก็รับภาระธุระ เลี้ยงคนเลี้ยงพระตลอด ๓ เวลา พอวันจะลากลับ หมายความว่ารุ่งขึ้นจะไป ตอนเย็นก็ต่างคนต่างลาแล้ว เมื่อแกกลับไปแล้ว ก็ถามเจ้าวัดว่าผู้หญิงคนนี้ บ้านเขาอยู่ที่ไหน เจ้าวัดก็บอกไม่รู้เหมือนกัน ไม่เคยเห็นเลย ถามญาติโยมแถวนั้นที่เอาอาหารมาถวายและมาคุยด้วยก็ไม่มีใครรู้จัก แล้วถามว่าอาหาร ที่แกนำมานี่นะ ใครเคยสังเกตบ้างไหม ว่าแกไปเอามาจากไหน ก็ไม่มีใครรู้เหมือนกัน รสอาหารก็ไม่ใช่รสอาหารของคนมือบ้านนอกเลย เรียกว่าเป็นรสอาหารชาวตลาดหรือ ชาวกรุง นี่รสมันไม่เหมือนกัน อาหาร แล้วก็เป็นเรื่องน่าแปลก คุยกันไปคุยกันมา หลวงพ่อปานท่านก็ไม่บอก ท่านเฉยเสีย จนกระทั่งกลับมาถึงวัดก็กราบเรียนถามท่าน เรียนถามว่าหลวงพ่อขอรับ ผู้หญิงคนนั้นคือใคร ท่านก็เลยบอกว่าผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่คน ถามว่าเป็นใคร ท่านก็บอกว่าเป็นเทวดา ถามว่าเขามาได้ยังไง ท่านก็เลยบอกว่าเขาเห็นว่า พวกเราจะอด เขาก็เลยนำอาหารมาถวาย

ต่อจากนั้นไปท่านก็เลยสอนว่า พวกเธอน่ะ จงทำศีลให้บริสุทธิ์ ทำสมาธิให้ ตั้งมั่น ทำวิปัสสนาญาณให้แจ่มใส อย่ามีความโลภ อย่ามีความโกรธ ความพยาบาท อย่าหลง คิดว่าตัวจะไม่ตาย อย่าเมาในชีวิต อย่าเมาในทรัพย์สิน อย่าเมาในกาลเวลา เท่านี้นะ เทวดาเขาสงเคราะห์ ท่านพูดเท่านี้ก็เป็นอันว่า จบเกมเรื่องนี้กัน

๓๐. เด็กตายในครรภ์

เอาเรื่องอัศจรรย์อีกนิดหนึ่ง

เวลานี้คนมีครรภ์ถ้าเด็กตายในท้อง เขาก็ผ่าท้องกัน แต่ว่าสมัยนั้นวิชาหมอของหลวงพ่อปาน มีดหมอมันก็ไม่คม ผ่าท้องมันก็ไม่เข้า เฉือนใครก็ไม่เข้า ตานี้ทำยังไง ถ้าหากว่ามีคนตั้งครรภ์ปรากฏว่าเด็กตายในท้อง ท่านทำยังไงทราบไหม ท่านก็เอาด้ายไจ ด้ายที่เป็นไจมาจับเป็นมงคลเล็ก ๆ แล้วก็ม้วน ๆ เข้าผสมกับน้ำมนต์ เอาใส่ไปในปาก แล้วให้คนกินน้ำมนต์กลืนด้ายลงไป แม่ของเด็กน่ะ กลืนน้ำมนต์ลงไปแล้ว กลืนด้าย สักประเดี๋ยวเดียวปรากฏว่าเด็กจะคลอดออกมาจากครรภ์ แล้วเชือกมงคลนั้นจะคล้องคอเด็กออกมาด้วย

นี่วิชาแบบนี้ท่านทำให้ปรากฏเป็นปกติ ถ้าปรากฏว่าตายในท้องละแบบนี้ทุกราย แล้วออกก็ไม่ยาก แม่ไม่มีอันตราย ไม่ต้องผ่ากัน เรียกว่าความรู้ในสมัยนั้นวิชาแพทย์ยังไม่รุ่งเรืองเหมือนสมัยนี้ ก็เลยต้องเล่นกันลุ่น ๆ แบบนี้แหละ หมายความว่าเอามงคลเข้าไปสวมคอเด็กที่ตายในท้องให้มันออกมาไม่ต้องผ่า ผ่าก็ผ่าไม่ได้เพราะไม่มีความรู้จะผ่า เรื่องนี้เกิดได้จากวิธีการและอำนาจของสมาธิ

๓๑. ทำเหล็กอ่อน

เอาเรื่องของหลวงพ่อปานอีกนิดหนึ่ง เหล็กนี่ท่านทำให้อ่อนได้ของอ่อนทำให้แข็งได้เคยทำให้ดูบ่อย ๆ บางคราวพวกเราตัดเหล็กจะทำการก่อสร้าง ใช้กุญแจดัด มีวันหนึ่งเป็นวันสำคัญมาก ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่โตมาก วันนั้นใช้เหล็ก ๘ หุน จะทำเสาของโบสถ์ แล้วจะทำคานของโบสถ์ ๒ อย่างทั้งเสาทั้งคาน ท่านไม่ยอมใช้เหล็กหกหุนเจ็ดหุนอะไร ใช้เหล็ก ๘ หุน เอาขนาดหนัก ทำอะไรแล้วก็กลัวพัง ไอ้กุญแจสำหรับดัดเหล็ก ก็ปรากฏว่าทางวัดสุธาโภชน์ เขาขอยืมไปดัดเหล็ก ๘ หุน พวกเราก็วุ่นวายกันซี ตอนเช้าร้องว่า

ที่พวกเราจะดัดเหล็ก ๘ หุน กันนี่ แล้วกุญแจมันไม่มีนี่ จะว่ายังไงกัน เอ้าใครไปเอากุญแจซิ ความจริง ถ้าจะเดินไปวัดสุธาโภชน์ มันก็ไกล ทั้งไปทั้งกลับต้องใช้ ๒ ชั่วโมงพอดี เอะอะโวยวายกันอยู่ หลวงพ่อปานก็เดินลงมา ความจริงตอนเช้า ท่านไม่เคยเดินลงมาท่านจำวัด แต่วันนั้นคงจะรู้ว่าพวกเรายุ่งกันเข้าแล้ว เพราะไม่มีกุญแจดัดเหล็ก ท่านก็ถามว่าเรื่องอะไรกันล่ะ ก็กราบเรียนท่านว่ากุญแจดัดเหล็กไม่มีขอรับ กุญแจสำหรับดัดเหล็ก ๘ หุนนี่น่ะ ไปทำโบสถ์ที่วัดสุธาโภชน์เอาไปทำที่นั่น ยังไม่ได้เอากลับมา วันนี้เราจะดัดเหล็กเสาโบสถ์กัน หาไม่ได้ เห็นจะต้องใช้พระไปเอากุญแจที่โน่น ท่านก็เลยบอกไม่ต้องหรอกคุณ ไม่ต้องหรอก ใช้มือก็ได้ มันไม่จำเป็นอะไรหรอก ถ้าไอ้กุญแจมันไม่มีเสียจริง ๆ นี่น่ะ แล้วเราจะใช้อะไรกัน เมื่อมันไม่มีจริง ๆ ถ้าไม่มีใครเขาขายละ เราก็ทำกันไม่ได้ซี เราทำได้ไม่ต้องใช้มือดัดเอา เลยกราบเรียนว่าหลวงพ่อขอรับ ผมใช้ค้อนยังไม่ไหวเลย ไอ้เหล็ก ๘ หุน นี่มันใหญ่ ท่านบอกว่าช่างมันเถอะ มันใหญ่มันเล็กไม่สำคัญ เราดัดมันได้ก็แล้วกัน

ท่านก็บอกว่าไป ไปเอาเหล็กมา ก็เอาเหล็กมาขึ้นที่ไว้สำหรับดัด ท่านก็บอกว่าเอามือง้างเข้า ที่ไหนได้ท่านผู้ฟัง วันนั้นเหล็กอ่อนจริง ๆ ง้างแบบสบาย ๆ ตอนดึงให้เหล็กตรงมันก็ตรง จะให้คดให้งอไปตรงไหนมันก็ตามใจทุกอย่าง คล้าย ๆ กับเราดัดเทียนอ่อน ๆ ท่านก็เลยบอกว่า นี่ เห็นไหมล่ะ มันไม่ยากหรอกคุณเอ๊ย ไอ้ของแข็งเราก็ทำมันอ่อนได้ อ่อนเราก็ทำให้มันแข็งได้ นี่มันไม่ยาก ก็เลยกราบท่านลงไปที่เท้า พระประมาณสามสี่สิบ ไม่ได้กราบองค์เดียวนะ กราบหมดทุกคน กราบลงไปกับพื้นนั่งพนมมือแต้ ก็กราบเรียนท่านว่า ทำอย่างไร ท่านก็บอกว่าพลังอะไรมันจะสูงไปกว่าพลังจิตน่ะไม่มี พลังจิตนี่มันเป็นพลังใหญ่มาก เหนือพลังใด ๆ ทั้งหมด ฉะนั้นถ้าหากว่าเรามีพลังจิตฝึกฝนพลังจิตไว้ดีแล้ว เราจะทำอะไรก็ได้ ก็เลยกราบเรียนท่านว่านี่เป็นอำนาจของอภิญญาใช่ไหม ท่านบอกไม่ใช่เรื่องที่ฉันจะตอบ เธอรู้กันเอาเองก็แล้วกัน

เรื่องเกล็ด ๆ ของหลวงพ่อปานนะมีมากกว่านี้เยอะ มาเล่าสู่กันฟังแล้วก็ยับยั้งกันไว้แค่นี้ก็แล้วกันนะ

เรื่องของหลวงพ่อจง

๓๒. หมอดู

คราวหนึ่ง เมื่อหลวงพ่อปานมรณภาพไปแล้ว อาตมาก็ไปวัดหลวงพ่อจงบ่อย ๆ เพราะหลวงพ่อจงท่านเคยพูดอยู่เสมอ ว่าพวกเราบวชอย่าหวังเกิดกันเลยนะ ปล่อยให้มันดับกันไปเลย อันนี้ชอบใจมาก สมัยที่เรายังมีชีวิตอยู่ ใช้หนี้เขาให้หมด หมายความว่าไอ้หนี้ความชั่วใด ๆ ที่เราสร้างไว้ในอดีตชาติมานานจนชาติปัจจุบัน ใช้มันเสียให้หมด ชาติหน้าจะได้ไม่ต้องใช้

วันนั้นไปนั่งคุยอยู่กับท่าน มีแขกมาก ก็พอดีภรรยาของกำนันมาก ข้างวัดของท่าน เป็นลูกศิษย์ท่านนั่นแหละ กำนันมากก็เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อจงไปซื้อยาสูบ ไอ้ยาตั้งน่ะ ทางจังหวัดเหนือไม่ทราบว่าจังหวัดอะไร เอาเรือยนต์ ๒ ชั้นไป แกมีเรือยนต์ ๒ ชั้นอยู่ลำหนึ่ง ไปแล้วก็กลับเกินเวลา ควรจะกลับถึงบ้านหลายวันแล้ว แต่หายไป ทางภรรยาก็สงสัยคิดว่าจะมีอันตราย ก็ไปหาหลวงพ่อจงดู ถามว่าหลวงพ่อเจ้าคะ สามีของดิฉันไปซื้อยาที่เมืองเหนือนานแล้ว น่าจะกลับนานแล้วทำไมจึงยังไม่กลับ เมื่อไรจะกลับ หลวงพ่อจงก็หยิบหนังสือพรหมชาติขึ้นมา เปิดปั๊บ ถึงพอดี ท่านก็ดูกำนันมาก ท่านอ่านว่ายังไง วิสิทธิการิยะ เวลานี้ชาวบ้านเขามาขอดูกำนันมาก ว่าเดินทางไปทำไมจึงยังไม่กลับ แต่วันนี้เป็นวันศุกร์เป็นมหาฤกษ์เป็นฤกษ์ใหญ่ ตามตำราท่านทายว่าเวลานี้กำนันมากเอาเรือมาจอดอยู่ที่หน้าบ้านแล้ว แล้วท่านก็วางหนังสือ บอกว่านี่ ตำราเขาบอกว่ากำนันมากนะ เอาเรือมาจอดอยู่ที่หน้าบ้านแล้วนะ ลองไปดูซิตำราเขาจะพูดถูกหรือพูดผิดก็ไม่ทราบไม่รู้นะ ฉันดูตามตำรา

พอเขาไปแล้ว เวลาท่านวางก็เอากระดาษคั่นไว้ ท่านก็อาจจะรู้ว่าอาตมาเป็นคนขี้สงสัย เมื่อเวลาเมียกำนันมากไปแล้ว ก็หยิบหนังสือขึ้นมาดูดูแล้วมันก็ไม่มีนี่ เขาไม่ได้เขียนไว้ตามนั้น เรื่องราวในหน้ากระดาษที่ท่านพลิกออกมาอ่านน่ะ มันเรื่องโน้น เรื่องปลูกผักหญ้าอะไรก็ไม่รู้ ท่านก็อ่านไปได้ว่าสิทธิการิยะวันนี้เป็นฤกษ์ดี ท่านกล่าวว่าวันนี้กำนันมากเอาเรือมาจอดอยู่ที่บ้านแล้ว มันไม่มีนี่ ตำราที่ไหนจะไปรู้ว่ากำนันมากกำนัน

น้อย เลยถามว่า หลวงพ่อตำราเขาไม่ได้เขียนไว้อย่างนั้นนี่ มันเรื่องอื่น ท่านก็เลยบอกว่า ฉันเป็นคนแก่นี่ อ่านไปยังงั้น ตามันเห็นไปยังงั้นก็อ่านไปยังงั้นไม่รู้ว่าหนังสือมันเขียนว่ายังไง

คุยกับท่านอยู่เดี๋ยวเดียว ลูกชาย กำนันมากก็มา บอกว่าคุณพ่อกลับมาแล้วขอรับ หลังจากคุณแม่มาหาหลวงพ่อประเดี๋ยวเดียวยังไม่ทันจะกลับ ลกก็มาบอกว่าเวลานี้พ่อเอาเรือมาจอดคอยอยู่หน้าบ้านจริง ๆ

เป็นอันว่าตำรานั้นแม่น นี่ท่านทราบไหมว่า หลวงพ่อจงท่านดูแบบไหน ก็ไม่ตอบดีกว่ากระมัง เป็นเรื่องของวิชชาสามหรืออภิญญา ๖ เท่านั้นที่จะรู้

๓๗. ให้หวยสังกะสี

หลวงพ่อจงนี่ ความจริงให้หวยแม่น แต่ว่าคนรับหวยไปนั่นแหละ เอาไปเล่นได้ดีหรือไม่ได้ดีก็ช่าง วันหนึ่งก็มีงานทำบุญกันที่ตลาดบ้านแพน ที่อำเภอเสนา เขาก็นิมนต์อาตมาไปด้วย หลวงพ่อจงด้วย อยู่กันคนละวัด แต่ความจริงหลวงพ่อจงท่านอยู่ไกลกว่ามาก ท่านไปถึงก่อนเสมอ เวลาที่เขาทำบุญ หลวงพ่อจงมีอาวุโสมากที่สุด นั่งข้างหน้าอาตมาก็มีอาวุโสน้อยที่สุด นั่งปลายแถว อย่างนี้เป็นปกติ และนอกจากนั้น พระคณาธิการก็มีอายุมาก ๆ กว่าอาตมาทั้งนั้น

เมื่อฉันข้าวเสร็จ ก่อนที่จะยถาสัพพี มีคนเข้าไปขอหวยหลวงพ่อจง เจ้าบ้านนั่นแหละ เป็นร้านค้า เข้าไปขอหวยหลวงพ่อจง แล้วเขาเองก็เป็นร้านค้าสังกะสีเสียด้วย เขาก็บอกว่าหลวงพ่อขอรับ การค้ามันไม่ค่อยดี อยากจะขอหวยสักสองสามตัว หลวงพ่อท่านก็บอกว่าหวยท่านไม่มีหรอก ท่านไม่รู้หรอก ไอ้เรื่องหวยน่ะ ที่วัดท่านน่ะขาดสังกะสีอยู่กี่แผ่นก็ไม่ทราบ ท่านพูดจำนวนร้อย แล้วก็มีเศษสิบเศษหน่วยเสร็จ ไอ้เลขมันก็เป็น ๓ ตัว ตามจำนวนนั้น อีตาแป๊ะนั่นก็เลยบอกว่าถ้าผมถูกหวยนะขอรับหลวงพ่อ ผมจะซื้อสังกะสีจำนวนเท่านี้ไปถวายหลวงพ่อ เอาไปถวายโดยไม่ต้องเรี่ยไรใครขอรับ ขอให้หลวงพ่อให้หวย ท่านก็บอก ไม่มีหวย หวยท่านไม่มี แต่สังกะสีเท่านี้ท่านยังซื้อไม่ได้แล้วท่านจะรู้หวยได้ยังไง อาตมาอยู่ข้างท้ายก็รำคาญปากเต็มที่ เลยเรียกเถ้าแก่คนนั้นมาบอก นี่

มานี่แน่ะ แกก็มาหา ก็พูดดัง ๆ บอกไอ้เรื่องหวยน่ะ อย่าไปขอหลวงพ่อท่านเลย ถามว่าจำได้ไหมว่าหลวงพ่อท่านขาดสังกะสีอยู่กี่แผ่น เถ้าแก่ก็จำได้ว่าขาดอยู่ ๖๐๐ แผ่นเศษ ๆ ถามว่าเศษเท่าไร แกจำได้ ก็เขียนเลขลงไป ก็เลยบอกว่าเอายังงี้ก็แล้วกัน เมื่อหลวงพ่อท่านต้องการสังกะสี เราก็เอาเลขสังกะสีนี่แหละไปซื้อหวย ถ้าหากว่าเราจะได้สังกะสีไปถวายหลวงพ่อจริง ๆ เลขสังกะสีอันนี้มันก็เป็นหวย มันก็บันดาลให้ถูก เพราะว่าเราจะทำบุญ เราจะซื้อเท่าไหร่ก็ช่าง แต่เมื่อได้สตางค์แล้วก็เอาไปซื้อสังกะสีถวายหลวงพ่อตามจำนวนที่ท่านต้องการ หลวงพ่อจงก็หัวเราะคิก ๆ คิก ๆ ตามปกติท่านแบบนั้น ในที่สุดพอยถาสัพพีเสร็จก็กลับ รุ่งขึ้นหวยก็ออก ปรากฏว่าชาวอำเภอเสนาถูกหวยกันเป็นตับ เลขท้ายสามตัว

พอถูกหวยเสร็จเรียบร้อยแล้ว พ่อเจ้าประคุณอีตาแป๊ะก็ขนสังกะสีในบ้านแกนั่นแหละ ตามจำนวนที่หลวงพ่อจงบอกไว้ เอาไปถวายหลวงพ่อจง พอไปถึงก็ขนขึ้นวัด ไอ้วัดของท่านก็ใกล้เมื่อไหร่ เดินตั้งสองสามเส้นจากท่าน้ำกว่าจะถึงวัด มีถนนยาว ขอโทษไม่ใช่สองสามเส้น เห็นจะเป็นห้าเส้นเศษ หรือจะกี่เส้นก็ไม่ทราบ มันไกลจริง ๆ ท่านหัวเราะชอบใจใหญ่บอกว่าวัดท่านไม่ได้มุงสังกะสี วัดของท่านมุงกระเบื้อง เอาสังกะสีมาทำไม ตาแป๊ะแกก็เลยบอกว่า ก็หลวงพ่อบอกว่าต้องการสังกะสี ท่านก็หัวเราะชอบใจใหญ่ ถามว่าก็เถ้าแก่ขออะไรฉันล่ะ เขาบอกว่าขอหวย ท่านก็ถามว่าไอ้สังกะสีน่ะมันจำนวนกี่แผ่น เขาก็บอกเป็นจำนวนหกร้อยแผ่นเศษ ท่านก็ถามว่ามันตรงกับอะไร เขาก็เลยบอกว่าตรงกับเลขท้ายรางวัลที่ ๑ ท่านก็หัวเราะชอบใจ ท่านบอกว่าฉันไม่ได้ให้หวยนะ ฉันพูดเรื่องสังกะสี แต่สังกะสีที่เถ้าแก่เอามาฉันไม่เอาหรอก เพราะว่าที่วัดนี้ไม่ได้มุงสังกะสี

ท่านผู้ฟัง เวลาเหลืออีก ๒ นาที สำหรับวันนี้เป็นอันว่ายุติลงแค่หวยสังกะสีของหลวงพ่อจงนะ สำหรับวันต่อไปคุยกันใหม่ ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคล สมบูรณ์พูนผลจงมีแก่ผู้ที่รับฟังทุกท่าน สวัสดี

๓๔. หวยเรือ

ท่านผู้ฟังทั้งหลาย วันนี้ตรงกับวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๖ วันนี้มาคุยกันถึงเรื่องหลวงพ่อจงใหม่ ต่อจากเรื่องเก่า เมื่อวานนี้มาจบลงแค่หวยสังกะสี วันนี้ก็ต่อเรื่องหวย

เรื่องหวยของหลวงพ่อจงตอนนี้ก็มีอยู่ว่า วันหนึ่งพวกชาวจังหวัดพระนครเขาพากันไปทอดผ้าป่าถวายหลวงพ่อจง ดูเหมือนว่าคราวนั้นจะได้เงินหมื่นกว่า ๆ แล้วเขาก็เช่าเรือ บ.ข.ส. อะไร ของบริษัทสุพรรณขนส่ง เช่าเรือลำนั้นไป ก็ไปด้วยกันมาก เอาเรือจอดไว้หน้าท่า ความจริงหลวงพ่อจงไม่ได้ลงมาท่าเรือและจากกุฏิท่านก็มองไม่เห็นเรือ เวลาเขาทอดผ้าป่าเสร็จตามธรรมเนียมของคนไทย เรียกว่าคนไทยส่วนใหญ่ก็แล้วกัน ตามธรรมเนียม ถ้าทำบุญแล้วก็อยากจะเห็นผลบุญในชาติปัจจุบัน ก็เลยขอหวยหลวงพ่อจง หลวงพ่อจงท่านตอบว่ายังไง ท่านตอบว่าพระไม่มีหวยหรอก ตั้งแต่ฉันเกิดมานี่ พ่อแม่ฉันไม่ได้แจกหวยมาให้เป็นมรดก ฉันไม่มี ฟังคำพูดของท่านนะ แต่ท่านพูดเสียงเบา ๆ ฟังไม่เกะกะหูเหมือนเสียงอาตมาหรอก อาตมาน่ะมันเสียงเกะกะหู ท่านบอกว่าไม่มีหวยมรดกที่เป็นหวยพ่อแม่ไม่ได้ให้ไว้ เวลาที่มาบวช พระอุปัชฌาย์ก็ไม่ได้ให้หวยไว้เป็นมรดก ไม่มี แต่ว่าฉันเห็นไอ้เรือ บ.ข.ส. มันมาตายอยู่หน้าวัดลำหนึ่ง ก็ไปเอาที่เรือ บ.ข.ส. ซิ ท่านพูดเท่านั้น แล้วก็เป็นอันว่าพวกชาวผ้าป่าก็ลากลับ ไม่ใช่ลากลับด้วยความผิดหวัง ดีใจ เขาว่า วันนี้หลวงพ่อจงให้หวย อาตมาเดินสวนทางเห็นเขายิ้ม ถามว่าหลวงพ่อให้อะไรล่ะ ไปขอหวยท่าน เขาว่ายังงั้นท่านบอกว่าเรือ บ.ข.ส. มันมาตายอยู่ที่หน้าวัดลำหนึ่ง ท่านพูดเท่านี้ ก็เลยถามว่าเรือของคุณหมายเลขอะไร เขาบอกว่าเช่ามา ยังไม่ได้ดูเลข ก็เลยย้อนทางลงไปดูกับเขาว่ามันเป็นเลขอะไร ก็จดหมายเลขเรือเข้าไว้ ถึงเวลาหวยออกจริง ๆ ปรากฏว่าเลขท้าย ๓ ตัวของเรือ ตรงกับรางวัลที่ ๑ พอดี ไม่กลับ เรียกว่าไม่ย้อนไปย้อนมา เรียงกันตามลำดับ เป็นอันว่าวันนั้นชาวจังหวัดพระนครถูกหวยเพราะเรือ บ.ข.ส. หลายสตางค์

หลังจากหวยออกแล้วไม่กี่วัน ปรากฏว่าเจ้าภาพคณะนั้นมาอีก เอาผ้าป่ามาถวายหลวงพ่อจงใหม่ แล้วก็ถามว่า ท่านบอกว่าคราวนี้เรือ บ.ข.ส. มันไม่ตายเสียแล้ว มันไม่ตายก็ไม่รู้จะเอาที่ไหน ไม่รู้จะไปเอาเลขที่ไหน เลิกกัน พวกนั้นก็ไม่ว่าอะไร เพราะว่าได้มากแล้ว ดูเหมือนว่าได้กันคนละมาก ๆ คนที่มาทอดผ้าป่าคราวนั้นที่ได้ไปจากหวยคราวนั้นน้อยกว่า ๑ หมื่นบาทไม่มีทุกคน แล้วก็คนมาตั้ง ๑๐๐ คน กว่านี่ คงล่อเข้าไปหลายสตางค์

เรื่องนี้ก็ขอผ่านไป

๓๕. ให้หวยคนลูกมาก

ความจริงผู้หญิงคนนี้แกมีลูกมากจริง ๆ มีลูกตั้ง ๗ คนหรือ ๘ คนไม่ทราบ ผัวไม่มี ความจริงผัวแกมีแต่แกตายเสีย แล้วแกก็ต้องรับภาระเลี้ยงลูก แกเป็นคนจน ไร่นาสาโทก็ไม่มี น่าเห็นใจมาก ต้องรับจ้างเขา แต่ว่าการอยู่บ้านนอกก็รู้สึกว่าเบาหน่อย เพราะว่าน้ำไม่ต้องซื้อ ผักหญ้าไม่ต้องซื้อ ปลาไม่ต้องซื้อ หาได้เอง เหลือแต่ข้าว ข้าวแกก็เกี่ยวข้าวจ้าง ลูกคนโตก็เกี่ยวข้าวจ้าง รับจ้างเขา ลูกคนเล็ก ๆ ก็เก็บข้าวตก หรือว่าข้าวตามลานที่เขาไม่ต้องการ คือว่าข้าวปลายลานเขากวาดไปติดแกลบ เด็กก็ไปกวาดแล้วร่อน ๆ พอได้ข้าวมาหุงสำหรับกิน มาปีหนึ่งน้ำท่วมมากเป็นฤดูน้ำมาก บ้านของแกน้ำจะท่วมพื้นอยู่แล้ว เป็นโรงกระต๊อบเล็ก ๆ อยู่แบบยัดเยียดกัน วันหนึ่งแกมาหาหลวงพ่อจง แกบอกว่าหลวงพ่อเจ้าคะ เวลานี้ก็เดือนสิบแรม ๆ แล้วใกล้จะเดือน ๑๑ ทุนรอนก็หมด จะเลี้ยงลูกเต้าก็ไม่มีทุน เงินที่จะซื้อข้าวก็ไม่มี สำหรับกับข้าวก็หาเอา บางอย่างเท่านั้นที่ต้องซื้อเช่น พริก กะปิ หอม กระเทียมไว้ เจ้าพริกนี่ ความจริงฤดูแล้งแกปลูกของแก ผักหญ้าแกปลูก ลูกมากต้องขยัน เวลานั้นมันถึงเวลาเครียดมาก ระหว่างเดือน ๑๐ ต่อเดือน ๑๑ นี่ชาวนาแย่ ข้าวใหม่ยังไม่ออกข้าวเก่าก็หมดไป แกไปขอหวยหลวงพ่อจง บอกฉันขอหวยสักคราว ขอหลวงพ่อให้ให้ถูกด้วย สตางค์ฉันมีอยู่ไม่มาก หลวงพ่อจงสงสาร เลยเขียนเลขให้ ๓ ตัว บอกเอาไปเล่นคนเดียวนะ อย่าให้คนอื่นเขา จะได้เอาเงินเลี้ยงลูก พอแกไปแล้วเห็นจะนึกขึ้นมาได้ ตอนค่ำ นึกขึ้นมาได้ว่ายายผู้หญิงคนนี้แกคงจะมีลาภไม่มาก หลวงพ่อจงก็ลงเรือพายไปเองคนเดียว ตาท่านดีมาก กำลังก็ดี ไปถึงหน้าบ้านยายคนนั้นก็เรียก อีหนูเอ้ย อีหนู ยายคนนั้นแกก็ออกมา ถามว่าหวยที่หลวงพ่อให้มาน่ะเอ็งเล่นแล้วหรือยัง ยายคนนั้นก็บอกว่าฉันไปหาหลวงพ่อกลับมาก็ยังไม่ว่าง ต้องหาอาหารเลี้ยงลูก ยังไม่ได้ซื้อ เข้าใจว่าจะซื้อในวันพรุ่งนี้ ท่านก็บอกว่าดีแล้วลูก ยังไม่ซื้อน่ะดีแล้ว คราวนี้ลาภของเอ็งมีไม่มากนะลูกนะ ถ้าจะซื้อละก็ซื้ออย่าให้เกิน ๕ บาทนะ ถ้าเกิน ๕ บาท มันเกินวาสนาบารมีละก็ ไม่ถูกหรอก ต้องเล่นเพียงแค่ ๕ บาท มันจึงจะถูก ยายคนนั้นก็รับคำแล้วก็กราบท่าน พอท่านจะกลับท่านก็สั่งว่าอย่าไปบอกใครเขานะ เลขนี้บอกใครเขาไม่ได้ มันเป็นลาภของเอ็งคนเดียว แล้วเล่นได้เพียง ๕ บาท เท่านั้น ถ้าซื้อเกิน ๕ บาท

ถ้าเลขออกเอ็งจะถูกโกง คือว่าลาภของเอ็งมันมีน้อย ไอ้ลาภเก่าก็จะหมดไป ลาภใหม่มันจะไม่ได้ก็ช่างเถอะ เราเล่นตามบุญวาสนาบารมี ยายคนนั้นก็รับคำ ท่านก็กลับ

ปรากฏว่าเวลาหวยออกจริง ๆ ยายคนนั้นถูกพอดี แล้วก็เล่น ๕ บาท ตรงตามท่าน แล้วก็มารายงานให้ทราบ เอาเงินบางส่วนมาถวายให้ท่าน ท่านบอกไม่ต้อง ๆ เอ็งตั้งใจมาขอหวยข้านี่ ตั้งใจจะเอาเงินไปเลี้ยงลูก เอาเงินไปเลี้ยงลูกเถอะไป กว่าน้ำจะยุบ ข้าวใหม่จะออกมันก็อีกนาน เอาไปทำทุนเข้าไว้ แล้วก็อย่าพูดไปนะว่าเราถูกหวย ประเดี๋ยวใครเขาจะมาแย่งเอา

เรื่องนี้ก็มีเท่านี้ เรื่องต่อไปหลวงพ่อจงให้หวยเด็ก

๓๖. ให้หวยเด็ก

คือเจ้าเด็กคนนี้ เมื่อเรียนจบ ป. ๔ แล้วก็ไม่ได้ไปทำงานที่ไหน แค่ ป. ๔ นี่ พ่อแม่ยังไม่มีธุระจะใช้ ก็ปล่อยให้มาอยู่กับหลวงพ่อจง เป็นเด็กขยันมีนิสัยดีมาก จริยาเรียบร้อย ใครไปใครมาก็ต้อนรับขับสู้ดี จัดอาสนะที่นั่งให้ดี เรียกว่าสนใจกับแขกผู้ไปรู้สึกว่าเป็นเด็กดี หลวงพ่อจงใช้ให้นวดทุกวัน

วันหนึ่งเห็นท่าว่าเด็กคนนี้กับพ่อแม่ของเด็กจะมีลาภ ขณะที่เด็กนวด ๆ อยู่ ท่านก็ถามเด็กว่าเอ็งเรียนชั้นไหน เจ้าเด็กก็บอกว่าเรียน ป. ๔ ถามว่าคิดเลขออกไหม เด็กตอบว่าพอคิดได้ ท่านก็บอกว่าฉันซื้อซุงมานะ ราคาจริง ๆ มันเท่านี้นี่ แล้วก็ฉันชำระเงินเขาไปแล้วเท่านี้ นี่มันเหลือเท่าไหร่ ความจริงมันก็เหลือเป็นจำนวนหลักร้อย เด็กมันคิดได้มันบอกว่าเงินเหลือเท่านี้ครับ หลวงพ่อ ยังเป็นหนี้เขาเท่านี้ เออ เงินเท่านี้ก็หายากนะ พ่อน่ะไม่ได้เรี่ยไรอะไรกับเขา เขาเรี่ยไรกันเขาบอกบุญกัน พ่อก็ไม่ได้บอกบุญเรี่ยไร สุดแล้วแต่ใครเขาให้ เขาให้มาก็กินบ้างใช้บ้าง เหลือก็ใช้หนี้เขาไป ความจริงหลวงพ่อจงก็เป็นยังงั้นจริง ๆ เวลาจะสร้างอะไร หลวงพ่อนิลน้องชายเป็นช่าง แล้วเป็นเจ้าอาวาสวัดหน้าต่างในเขตวัดติดกัน สร้างทั้งสองวัด หลวงพ่อนิลก็ไปสั่งของมา แต่ว่าหลวงพ่อจงเป็นหนี้ หนี้มาตกอยู่กับหลวงพ่อจง หลวงพ่อนิลสั่งของมาสร้างวัด ความจริง

พระในอยุธยานี่ หรือจังหวัดสุพรรณ อ่างทอง หรือจังหวัดสิงห์บุรี นครปฐม จังหวัดราชบุรี จังหวัดสมุทรสาคร สมุทรสงครามอะไรก็ตาม รู้สึกว่าเป็นพระนักเสียสละมาก โดยมากไม่ค่อยเก็บเงินกัน รวยมาก แต่ว่ารวยหนี้ แต่ว่าที่เขาแอบ ๆ เอาก็มีเหมือนกันนาเป็นธรรมดา ไอ้เจ้าพวกแกะดำนี้มันอดสิงเข้ามาในฝูงแกะขาวไม่ได้ มันก็มีอยู่มั่ง แต่ไม่มาก ฉะนั้นวัดในเขตนั้น ๆ จึงเจริญมาก เป็นอันว่า สังเกตได้ว่า วัดไหนถ้าสมภารรวยวัดแย่ ถ้าวัดไหนแน่ ๆ คือวัดสวย สมภารอาน สังเกตได้นะว่าวัดไหนถ้าสวยก็ไปเถอะกระเป๋าสมภารแย่ ถ้าหากว่าวัดแย่สมภารรวย แต่ก็มีบางวัดเหมือนกัน ท่านสมภารเอาเปรียบชาวบ้านก็มี สร้างทันตาเห็น แต่ท่าเงินส่วนตัวไม่ออก เก็บหมด แนะนำให้ชาวบ้านเขาทำบุญ อย่างนี้ก็พอมีอยู่บ้าง แต่ไม่มาก มีปริมาณน้อย ในเขตตามที่กล่าวมาน่ะ อ้าว นี่พูดเรื่องอื่นเพลินไปอีกแล้ว เป็นอันว่าหลวงพ่อจงไม่ใช่นักก่อสร้าง แต่ว่าเป็นนักชำระหนี้ หลวงพ่อนิลน้องชายก่อสร้างดี แต่หนี้ไม่ปรากฏ เพราะอะไร เพราะหนี้ไปอยู่กับหลวงพ่อจงหมด หลวงพ่อนิลเลยไม่มีหนี้

ทีนี้เมื่อเด็กได้ฟังอย่างนั้นมันก็คิดว่าไอ้เจ้าเลขที่เหลือน่ะ มันเป็นเลขหวย เพราะหนี้สินมันเหลือเป็นหลักร้อย พอนวดเสร็จก็กลับเข้าบ้าน ไปรายงานกับพ่อและแม่ ท่านพ่อท่านแม่ก็เอาเงินไปจ้ำหวยใต้ดินเข้าให้ สองร้อยบาทตามหมายเลขที่ลูกชายมาบอก ก็เป็นอันว่าถูกหวย แล้วก็เอาเงินมาใช้หนี้ให้หลวงพ่อจง หลวงพ่อจงถามว่าใช้หนี้อะไร เขาก็บอกว่า เห็นหลวงพ่อบอกลูกชายบอกว่า ซื้อซุงมาแล้วก็ชำระหนี้ไปเท่านี้แล้ว ยังเป็นหนี้อยู่เท่านี้ กระผมก็เอาเงินมาถวายชำระหนี้ค่าซุง ท่านก็เลยบอกว่าซุงฉันยังไม่ได้ซื้อนี่ ซุงที่วัดนี้ไม่มีหรอก ยังไม่ได้ซื้อมา แล้วราคามันเท่าไรก็ไม่รู้ เขาบอกว่าวันนั้นเห็นบอกกับลูกชายเขา ลูกชายเขานวด ท่านก็เลยบอกว่าท่านเป็นคนแก่นี่ ก็พูดส่งไปยังงั้นแหละ บางทีจะเผลอไปน่ะ พูดเรื่อยเฉื่อยไปคิดว่าจะซื้อซุง แต่ว่ายังไม่ได้ซื้อ แล้วก็ธุระที่ใช้ซุงมันก็ยังไม่มี เอายังงี้ก็แล้วกัน เอาเงินกลับไปบ้านก่อน ถ้าหากว่าฉันซื้อซุงเมื่อไร ถ้าสตางค์เหลือละค่อยมาให้ฉัน

เป็นอันว่าวันนั้น หลวงพ่อจงตั้งใจให้หวยเด็ก

๓๗. ให้หวยคนที่สีกุก

สีกุกกับวัดหน้าต่างนอกไม่ไกลกันนัก ห่างกันประมาณครึ่งกิโล นี่จะได้รู้กันว่าคนที่ไม่มีบุญวาสนาบารมีในการเล่นหวยน่ะ ถ้าไม่มีลาภสักการจริง ๆ ที่จะพึงได้ มันก็ไม่ได้

เรื่องการให้หวยและการรู้หวยนี่ มีนักวิพากษ์วิจารณ์กันมาก สำหรับอาตมาเองเมื่อก่อนนี้ก็เป็นนักต่อต้านเหมือนกัน ไม่เชื่อเขา เมื่อสมัยที่เลขท้าย ๓ ตัวออกมาใหม่ ๆ ได้ยินข่าวว่าพระวัดนั้นให้หวย พระวัดนี้ให้หวย ก็สงสัยว่าเขาจะรู้ได้ยังไงในเมื่อเลขหวยยังไม่ออก ก็อุตส่าห์วิ่งเรือตระเวนไปทั่วทิศทั่วทาง ไปในที่ต่าง ๆ ว่าพระอาจารย์องค์ไหนให้หวยก็ไปขอท่าน ขอให้เขียนเลขมา บางอาจารย์ก็ถูกเพียง ๒ ตัวบ้าง บางอาจารย์ก็ถูกตัวเดียว บางอาจารย์ไม่ถูกเลย บางรายก็ให้มาเป็น ๒ ชุด ๓ ชุด นี่แสดงว่าไม่รู้จริง ก็เลยเอาเรื่องแน่นอนอะไรไม่ได้ ในที่สุดก็ไปพิสูจน์หลวงพ่อเขียน หลวงพ่อเขียนวัดบางขุนเณร ท่านให้มา ๒๐ งวด รางวัลที่ ๑ เขียน ๖ ตัว ตรงหมดทุกงวด แต่ว่ารับปากกับท่านว่าจะไม่เล่นก็ไม่เล่น เอามาดู นี่เรื่องหลวงพ่อเขียนยังไม่ถึง ทิ้งไว้ก่อนนะ มาว่ากันถึงหลวงพ่อจง

เรื่องการให้หวยนี่นะ บรรดาท่านผู้ฟัง พระที่ได้อตีตังสญาณ หรือโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ว่ากันง่าย ๆ ก็คือทิพยจักขุญาณ ถ้าได้แล้วนะ เขารู้หวยได้ แต่เขาก็รู้เหมือนกันว่าคนที่มาขอเขาน่ะ จะถูกหรือไม่ถูก จะมีลาภหรือไม่มีลาภ ในเมื่อรู้หวยได้ก็ต้องรู้ใจคนได้ รู้วาสนาบารมีของคนได้ ถ้าคนที่ไม่มีลาภ ให้ไปตรง ๆ เสร็จ พระมีความผิด ถ้าเป็นคนที่มีลาภ ให้ได้ แต่ว่าถ้ารู้ว่าเขาจะเล่นมากเกินไป ก็ต้องให้แบบพลิกแพลง ต้องให้คิด แล้วให้หลาย ๆ แบบ ต้องไปซื้อหลาย ๆ แบบ เงินจะได้น้อยลงมา หรือถ้าหากรู้ว่าเขาจะเล่นไม่เกินกำหนดกฎชาก็ให้ตรง ๆ ได้ แล้วก็ถ้าหากว่าท่านสงสัย ว่าพระทำไมถึงไม่เล่นเอง อย่าลืมนะ ว่าการรู้หวยจะต้องตัดโลภะ ความโลภในจิตของตนออก ถ้าตัวเองมีความโลภทะเยอทะยานอยู่ รู้ไม่ได้ แบบเดียวกับคนเห็นทรัพย์ใต้ดินเหมือนกัน ถ้ายังอยากจะขุดทรัพย์ใต้ดินอยู่ ก็ไม่มีทางเห็นได้ ถ้าหากว่ามีปฏิญาณในใจ มีสัจจะในใจว่าเราจะไม่รบกวนทรัพย์สินของเขา มันอยู่ที่ไหนเราก็จะเห็นได้ตามอัธยาศัย ที่ต้องการ

จะเห็น บางทีไม่ต้องการจะเห็นก็เห็นเลย เขาก็ชี้อวดเสียด้วยว่ามีทองเท่านั้นมีเงินเท่านี้ มีเพชร มีพลอยเท่านี้ นี่เป็นเรื่องของจิตบริสุทธิ์ เรื่องการเห็นหวยเขาก็เห็นได้ หลักสูตรในพระพุทธศาสนามี เคยเห็นลงหนังสือพิมพ์บ้าง พูดกันบ้างว่าถ้าพระรู้หวยจริง ๆ แล้วก็จะต้องเรี่ยไรทำไม ทำไมไม่ซื้อหวยเล่นเสียเอง จะได้สร้างวัดให้มันสวย นี่ก็ว่ากันประเภทคนไม่มีความรู้ในเรื่องราวของพระพุทธศาสนาจริง ถ้าจะรู้ก็รู้ตามตำราว่าตะไปยังงั้น ศีล ๕ ก็ไม่ครบ สรณาคมน์ก็ไม่ครบ คนประเภทนี้รู้จริงไม่ได้ คนจะรู้จริงได้ต้องเป็นคนมีศีล ๕ ครบ มีสรณาคมน์ครบถ้วน แล้วก็มีอะไร มีนิวรณ์ ๕ ระงับได้ตามอัธยาศัย สามารถสร้างทิพยจักขุญาณให้ปรากฏ แต่ว่าการจะทำแบบนี้ได้ จิตโลภะ โทสะ โมหะ มันต้องบาง ถ้ายังหนาอยู่ไม่มีทาง ถ้ากิเลสยังท่วมตัวอยู่ เลยหัวไปนิด ๆ ไม่มีทาง เพราะกิเลสมันทับลูกตา บังลูกตาเสีย เหมือนกับคนเราเอาตัวจมลงไปในดินเลยศีรษะแล้วก็กลบเสียด้วย จะมองเห็นคนเดินบนภาคพื้นดินได้ยังไง โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าของเล็ก ๆ แล้วยิ่งไม่เห็นใหญ่ ข้อนี้มีอุปมาฉันใด คนเราถ้ามีกิเลสเลยศีรษะ มันทับลงมาหมด เหมือนกับดินที่มาทับคนหนาทึบไปหมดจะมองเห็นหวยได้ยังไง ตานี้ คนที่จะเห็นหวยได้ก็ต้องเป็นคนดีกิเลสบาง จิตสะอาด ไม่มีความโลภ ไม่คิดว่าจะทำลายทรัพย์สินของเขา นี่ว่ากันถึงคนที่รู้จริงนะ แล้วก็รู้ด้วยว่าตัวควรจะซื้อหรือไม่ซื้อ ควรจะเล่นหรือไม่เล่น ถ้าคิดว่าจะเล่น เจ๊ง เพราะความโลภมันเกิด ต่อไปรู้เหมือนกัน รู้ใหม่ คราวนี้รู้ชัดกว่าเก่า แต่กินหมดไม่ตรงตามความเป็นจริง นี่เล่าสู่กันฟัง

ทีนี้มาว่ากันถึงคนเล่นหวยสีกุก ตาคนนี้แกชื่ออะไรจำไม่ได้ อาตมาเคยเห็นหน้าแก เคยคุยกัน แต่เวลานี้นึกชื่อไม่ออก วันหนึ่งแกไปหาหลวงพ่อจง อาตมานั่งอยู่ที่นั่นไปกราบ ๆ บอกขอหวยสัก ๓ ตัว บอกตรง ๆ เวลานั้นเป็นเดือนเมษา คือเดือน ๕ แกบอกว่าเดือน ๖ คือเดือนพฤษภาจะบวชลูกชาย แล้วตั้งใจจะซื้อหวยเลขที่หลวงพ่อจงให้ไปสัก ๒๐๐ บาท บอกราคาเสร็จ บอกว่าจะเอาเงินบวชลูกชาย หลวงพ่อจงบอกให้ก็ไม่เล่น แกบอกว่าเล่นขอรับ ท่านก็บอกว่าเอาเถอะน่า ถึงให้ไปก็ไม่ซื้อหรอกหวยของฉันน่ะ แกไม่ซื้อ แกยังไม่มีลาภ แกก็เลยบอกว่าขอให้หลวงพ่อให้ก็แล้วกันผมต้องซื้อแน่ ท่านก็ยืนยันว่าตาคนนี้ไม่ซื้อ ในที่สุดอาตมาก็ยกมือขึ้นพนม กราบเรียนท่านว่าหลวงพ่อ ให้เขา

เถอะขอรับ เขาจะซื้อหรือไม่ซื้อก็เป็นเรื่องของเขา เพราะตั้งใจจะไปทำบุญ ท่านก็มอง ๆ หน้าอาตมา แล้วบอกให้ได้แต่ไม่ซื้อ คนนี้ยังไม่มีลาภ เขาก็ถามว่าเลขอะไร ท่านก็เลยบอก เขียนให้ก็ได้ ท่านก็เขียนให้สามตัว แล้วท่านบอกไม่ต้องกลับนะ หวยรางวัลที่ ๑ คราวนี้ออกตามนี้ ตาคนนั้นได้แล้วก็เอาใส่กระเป๋าไป อาตมาก็ขอลอกเขาไว้ อยากจะรู้ว่าหวยออกจริงตามนั้นไหม

เมื่อเวลาหวยออกจริง ๆ ตรงเป๋งไม่ต้องกลับ แล้วไปฟังข่าวว่าตานั้นแกรวยเท่าไหร่ มีเรือยนต์อยู่ลำหนึ่งชาวบ้านเขาซื้อให้ ก็วิ่งไปหน้าวัดสีกุก พอไปถึงวัด ก็ไปถามพระปลัดเที่ยง ถามว่ารู้จักโยมคนนั้นไหม ท่านก็บอกว่ารู้จัก ถามว่าบ้านนั้นเขารวยหวยเท่าไรรู้ไหม โดยมากคนที่ถูกล็อตเตอรี่ได้ดินมักจะมีข่าวไม่ยาก ประเดี๋ยวเดียวข่าวก็กระจายไปทั่วทุกทิศ เพราะเสมียนผู้จ่ายเขาเป็นคนโฆษณา เพราะเขาจะได้ขายได้คล่อง ๆ พระปลัดเที่ยงก็บอกว่าถูกที่ไหนล่ะ จะยิงตัวตายถึงกับต้องห้ามกัน ถามว่าทำไมล่ะ ก็ปรากฏตามเรื่องท่านบอกว่า แกไปขอหวยหลวงพ่อจงมา ได้เลขมา ๓ ตัว หลวงพ่อจงบอกว่าเล่นไม่ต้องกลับ แต่ว่าที่ไหนได้ เมื่อเวลาหวยออกเข้าจริง ๆ เสมียนเขามาจด แกไม่ได้ซื้อหวยของหลวงพ่อจง ลืมเลขไปเล่นหวยอาจารย์อื่นเสียเพลินไป หมดไปหลายร้อยบาท แกเขียนไว้แล้ว เลขของหลวงพ่อจงจะซื้อ ๒๐๐ บาท แต่ลืมหยิบออกมา พอหวยออกปรากฏว่าแกไม่ถูก ไปเห็นเลขของหลวงพ่อจงเขียนทิ้งไว้ในกระเป๋าไม่ได้ซื้อไปกับเสมียนผู้จด เสียใจ วิ่งเข้าห้อง คว้าปืนจะยิงตัวเอง ชาวบ้านต้องห้ามกันถึงเอาปืนไปเก็บไว้ เวลานี้ก็ต้องมีคนคุม ไม่กล้าห่างแก เกรงว่าจะทำลายชีวิตตัวเอง

นี่แหละท่านผู้ฟัง ไอ้เรื่องหวยเรื่องลาภน่ะมันเป็นยังงี้นา กฎของความเป็นจริงมันมี คนที่ไม่มีลาภมันก็ไม่เล่นหรอก ของดีไม่เอาเขาไม่ชอบกัน แต่คนที่มีลาภจริง ๆ ถึงแม้ไปพบอุจจาระเข้าก็ยังคิดเป็นหวยได้เลย

นี่จะพูดให้ฟัง เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๗ หรือ ๙๘ นี่ อาตมาจำไม่ได้นะ ไปเที่ยวที่จังหวัดสมุทรสาคร อำเภอบ้านแพ้ว ดูเหมือนว่าจะเป็นตำบลโรงเข้ มีเจ้าเด็กหนุ่ม ๆ ๒ คน เข้ามาหาแล้วมาขอหวย ถามว่าหลวงพ่อขอรับมีหวยไหม ผมขอสัก ๓ ตัว หรือ ๒ ตัวก็เอา ก็เลยบอกแกว่าฉันไม่รู้หรอกเรื่องหวยนี่น่ะ เรื่องหวยนี่ฉันไม่พยายามรู้จริง ๆ เพราะถ้ารู้

แล้วมันยุ่ง เวลานี้ไม่รู้ เมื่อก่อนนี้เคยรู้เหมือนกัน แต่ว่ารู้แล้วไอ้คนเล่นมันเสียสัจจะ ก็เลยไม่กล้ารู้ต่อไป แล้วอีกประการหนึ่งถ้ารู้หวยเข้าแล้วไม่ได้หลับไม่ได้นอนหาความสุขไม่ได้ คนไปคนมาไม่มีเวลา ดึก ๆ ดื่น ๆ ก็มาหาพระ ฉันร่างกายไม่ดีก็เลยเลิกรู้เสีย ไม่รู้เสียแล้วมันสบายใจ

ในเมื่อแกผิดหวัง แกก็ทำหน้าเสีย ถามว่าผมจะทำยังไง นึกว่าจะได้ลาภจากหลวงพ่อ ก็เลยบอกแกว่า ทางราชบุรีน่ะ วัดจุฬาเขาให้หวยเป็นปกติ ใครอยากจะรวยก็ไปขอท่านก็แล้วกัน เลขตัวท้ายน่ะท่านให้ตรงทุกทีนะ ตัวที่อยู่ท้ายสุด แต่ตัวอื่นไม่แน่นักว่าจะตรง ถ้าหากว่าเธอเล่นตัวเดียวละ ได้ทุกงวด ถ้าเป็นคนฉลาด เจ้าเด็ก ๒ คนก็ลาไป หวังจะไปวัดจุฬา แต่ว่าเดินออกจากบ้านไปไม่นานนัก ไม่ถึงกิโล เจ้าคนหนึ่งไปเห็นอุจจาระซึ่งชาวบ้านเขามาถ่ายใหม่ ๆ แล้วก็มีไม้ชำระอยู่ ๓ อัน เขาก็ยืนมองก้อนอุจจาระกับไม้ชำระ เจ้าเพื่อนเดินเลยไปแล้วเดินเลยไป เห็นเจ้าเพื่อนคนนี้ยังไม่ไป ก็เดินกลับมาถามว่า เฮ้ย ทำไมไม่ไปเล่า เพื่อนก็เลยเรียกเข้ามา บอกว่านี่ไง ข้าเจอะหวยแล้วว่ะ เจ้าเพื่อนก็เดินเข้ามาถามว่าอะไร ก็ชี้ให้ดูอุจจาระกับไม้ ๓ อัน เฮ้ย นี่แหละหวย เพื่อนก็ว่าไอ้บ้า นั่นมันขี้นี่หว่า ขี้คนเขาขี้ไปใหม่ ๆ เห็นเป็นหวยไปได้ ไอ้เจ้านั่นก็ยังบอก เฮ้ย นี่แหละหวยละ ข้าได้แล้วละ ข้าไม่ไปแล้วโว้ยวัดจุฬา ข้าจะเอา ๑-๓ ไปเล่น ๑๓ หรือ ๓๑ แล้วคนขี้นี่ก้นมันอยู่ข้างล่าง ไอ้ ๒ ตัวนี่มันต้องออกข้างล่าง เขาว่ายังงั้น ไอ้เจ้าเพื่อนก็ด่าเอาบอกเอ๊ นี่มันบ้ามากไปเสียแล้วโว้ย ขี้แท้ ๆ เห็นเป็นหวยไปได้ เจ้านั่นก็บอกว่าช่างข้าเถอะเอ็งจะหาว่าข้าบ้าข้าบอยังไงข้าก็ไม่ว่าละ ข้าได้แล้วข้าไม่ไปละ เอ็งอยากไปวัดจุฬาเอ็งก็ไป ข้าไม่ไปละ ข้าจะเอาหนึ่งสาม สามหนึ่งนี่ ไปเล่น เป็นอันว่าเจ้านั่นไม่ไปจริง ๆ แต่ว่าเพื่อนอีกคนหนึ่งไป ไม่เชื่อ ไปถึงวัดจุฬาท่านก็ให้มา ๓ ตัว แล้วพอดีมีเลข ๓ ห้อยอยู่ข้างหลัง แต่เลขข้างหน้า ๒ ตัวไม่รู้ว่าเป็นเลขอะไรไม่ตรงกับหวย เขาได้มาก็เอามาให้อาตมาดู ว่าหลวงพ่อวัดจุฬาให้แบบนี้ ก็เลยชี้ให้เขาดูว่าไอ้เลขตัวห้อยท้ายสุดน่ะเคยออกวัดจุฬาเคยให้ทุกงวดถูกทุกที อีก ๒ ตัวข้างหน้านี่ท่านไม่มีเจตนาจะให้ โดยมากมักเขียนผิด ๆ เข้าไว้ แต่ว่าเลข ๓ คราวนี้อยู่หลังแน่ท่านเขียนไว้ห้อยท้าย ตัวต่อไปจะเป็นเลขอะไรแกไม่รู้ ตัวกลางกับตัวหน้า ก็พอดีเจ้าคนนั้นมา เพื่อนเขาก็บอกว่าไอ้นี่มันไม่ได้ไป

กับผมหรอกครับ มันไปเห็นก้อนขี้มีไม้ ๓ อัน มันหาว่าเป็นหวย ก็เลยถามเจ้าคนมาทีหลัง บอกว่า เอ็งเห็นก้อนอุจจาระน่ะ ไอ้ก้อนขี้น่ะเอ็งคิดว่ามันเป็นเลขอะไร มันว่าผมเห็นว่าเป็นก้อนเดียวครับเลยคิดว่าเป็นเลข ๑ แล้วไม้ ๓ อันคิดว่าเป็นเลข ๓ ก็บอกว่าดีแล้ว เลข ๓ คงจะมีแน่ เพราะวัดจุฬาให้มาเลข ๓ อยู่ท้าย เอ็งก็เอาเลข ๑ ของเอ็งวางไว้ข้างหน้าก็แล้วกัน เล่นแค่ ๒ ตัว อย่าเล่นมาก ถ้าเล่นมากมันจะกิน ถ้าเล่นน้อยมันจะกินหรือไม่กินก็ไม่รู้ แต่เลข ๓ คงจะมีแน่ เพราะท่านวัดจุฬาท่านให้ไม่เคยผิดตัวท้าย ความจริงท่านรู้ทุกตัว เป็นอันว่างวดนั้นเจ้านั่นเล่น ๑๓ เล่นไป ๒๐๐ บาท แล้วเจ้าเพื่อนนั้นไม่ยอมเล่น ๓ น่ะ มีแต่เล่นตามเลขของวัดจุฬา

เมื่อเวลาล้อตเตอรี่ออกจริง ๆ เลขท้ายรางวัลที่ ๑ สองตัวท้ายมีเลข ๑๓ เป็นอันว่าหลวงพ่อขี้หรือหลวงพ่ออุจจาระให้หวยแม่น สำหรับท่านวัดจุฬาท่านก็ให้แม่นเหมือนกัน แต่ว่าท่านให้ตัวเดียว ประวัติของท่านวัดจุฬานี่เคยล้มเจ้ามือมาแล้ว เพราะท่านให้แบบนี้แหละ ให้แบบผิด ๆ เรื่อยมา ใครไปขอท่านก็ให้ส่งเดช แต่ว่าตัวท้ายห้อยถูกเสมอ มีคราวหนึ่ง ท่านมาเป็นอุปัชฌาย์บวชพระที่ดำเนินสะดวก เห็นจะเป็นวัดโชติยาราม เวลาท่านออกจากโบสถ์มีเจ้ามือไปหาท่านยกมือไหว้ บอกว่าหลวงพ่อขอรับ หลวงพ่ออย่าให้หวยเลยขอรับ ผมจะแย่เสียแล้ว ลูกศิษย์หลวงพ่อเล่นหวยถูก ผมเกือบจะจ่ายไม่ไหวอยู่แล้ว แต่ความจริงไม่มีใครถูก ท่านก็เอามือป้องหน้า เรียกชื่อว่า เจ้านั่นใช่ไหม ไม่ออกชื่อนะ เวลานี้เขายังมีชีวิตอยู่เป็นคนใหญ่โต เรียกว่าเป็นคนกว้างขวาง มีลูกน้องมาก ฐานะดี ถามว่าเจ้านี่ใช่ไหม เขาก็บอกว่าใช่ บอก เออ ถ้ายังงั้นละก้อพรรษานี้ข้าขอ ๒ ครั้งนะ แล้วเอ็งอย่าไปว่าข้านะ ข้าต้องขอ ๒ ครั้ง ในเมื่อเอ็งมาเยาะเย้ยข้าอย่างนี้นี่ ไม่เป็นไรต่อแต่นี่ไปในพรรษานี้แหละ ตั้งแต่วันเข้าพรรษาถึงออกพรรษาขอ ๒ ครั้ง ตั้งท่าไว้ให้ดีนะ เขาก็ยิ้ม เพราะไม่เคยถูก คนไปขอหวยจากท่านไม่เคยถูกเลย

พอกลับไป วันเข้าพรรษา ท่านก็เอากระดานแผ่นใหญ่ทาสีดำ แล้วเขียนเลขตัวเบ้อเร่อเชียว ยาวขนาดสักศอก ๓ ตัว เอาไว้ที่ศาลาการเปรียญห้อยเอาไว้ เวลาใครเขาไปขอหวย ท่านก็บอก งวดนี้ฉันไม่รู้หรอกฉันให้ใครไม่ได้ แกไปขอกับศาลาการเปรียญเขาก็แล้วกัน ถ้าเขาให้ได้แกก็เอาไปเหอะ ถ้าเขาให้ไม่ได้แกก็อย่าเอา ถ้าเขาให้ได้ก็ถูก

ตรง ไม่ต้องกลับ ถ้าเขาให้ไม่ได้ก็เป็นกรรมของแก คนทุกคนก็เฮกันไปที่ศาลาการเปรียญ เพราะทราบข่าวอยู่แล้วว่า หลวงพ่อจะจัดการกับเจ้ามือสัก ๒ งวด เขาก็คิดว่ายังไงไอ้ ๒ งวดนี่ต้องเอาทุนคืนให้ได้ ทุกคนไปท่านก็บอกแบบนั้น งวดนั้นเจ้ามือจ่ายเท่าไรรู้ไหม ขอลดลงมาจ่ายบาทละ ๑๖ บาท ในที่สุดระหว่างเจ้ามือกับคนเล่น เสมียนกับคนเล่น ตีกันหลายวาระ เพราะเวลากินกินเขาเต็ม เวลาถูกจะมาขอลด บาทละ ๖๐๐ บาท ขอลดเป็นบาทละ ๑๖ บาท ล่อเสีย ๕๐๐ กว่า ตีกันหลายรอบ

นี่ไอ้เรื่องพระที่ท่านรู้จริง ๆ น่ะมี แล้วกลาง ๆ พรรษาท่านล่อแบบนั้นเข้าอีกครั้ง เจ้ามือไปขอร้องท่าน ท่านบอกไม่ได้หรอก ฉันบอกแล้วนี่ฉันขอ ๒ งวด ยังไง ๆ ฉันก็ต้องบอกให้เขาถูกกันให้ได้ ๒ งวด ถ้าแกเกรงว่าเขาจะถูกแกก็เลิกเป็นเจ้ามือไป

นี่พระที่ท่านรู้จริง ๆ น่ะมีแต่ว่าท่านที่เคยวินิจฉัยว่าพระรู้ไม่ได้นี่ก็สงสัยเหมือนกัน คงจะไม่ได้ศึกษาวิชาหลักสูตรของพระพุทธศาสนาครบถ้วน ท่านที่ทรงวิชชาสาม อภิญญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณ พวกนี้รู้ได้จริง ๆ แต่ว่าถ้าเรารู้กันแค่ตำราละก็เจ๊งละ เก่งพระพุทธศาสนาเพียงแค่ตำราอย่างเดียว เปิดหนังสือเล่มโน้น เปิดหนังสือเล่มนี้ เวลาจะคุยละก็อ้างหนังสือกันเป็นสำคัญ แล้วมันจะเข้าถึงพระพุทธศาสนาได้ยังไง เรารู้เรื่องของต่างประเทศทุกประเทศ แต่ไม่เคยไปประเทศนั้นเลย แล้วเราจะรู้ความเป็นจริงได้ยังไง นี่ซีนะ ลองวินิจฉัยกันดูก็แล้วกัน เอ้า เรื่องนี้ผ่านไป

๓๘. ผีวัดช่างเหล็ก

เห็นหัวข้อเรื่องเขียนไว้ว่าผีวัดช่างเหล็ก คือเรื่องราวเป็นอย่างงี้

วัดช่างเหล็กนี่น่ะ ก็อยู่เขตอำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ถ้าเราวิ่งเรือตามกระแสน้ำไปทางจังหวัดพระนคร จะอยู่ใต้จากหลวงพ่อจงไปไม่มากนัก

วัดช่างเหล็กวันนั้นเขาจะรื้อกุฏิหลังหนึ่งเป็นกุฏิเก่าแข็งแรงมากยาว ๙ ห้องแต่ว่าเป็นกุฏิเก่า ๆ ประตูหน้าต่างก็ไม่กว้าง อากาศก็ไม่ดี สมภารเขาจะรื้อแล้วจะทำใหม่ ก็ตั้งท่ารื้อกันตั้งแต่ตอนเช้าพระฉันข้าวเสร็จก็นั่ง ทำพะองขึ้นไปก่อน ทำนั่งร้านขึ้นไปเพื่อขึ้นหลังคา กำลังจะรื้อกระเบื้อง ความจริงพึ่งจะรื้อกระเบื้องได้แถบเดียว หรือยังไม่เต็มแถบดี

ก็ไม่ทราบ มันหลายคนด้วยกัน พระด้วยฆราวาสด้วย ก็พักถึงเวลาเพล ฉันเพลเสร็จเรียบร้อยแล้วเจ้าอาวาสก็สั่งพระพัก ว่าสักบ่ายโมงค่อยทำ ไปนั่งฉันน้ำร้อนน้ำชากันในโบสถ์ระหว่างนั้น ปรากฏว่ามีลมพัดมา เสียงลมอู้ แล้วก็ด้านหลังวัดมีกอไผ่มาก เหลียวไปดูที่ไหน ความจริงไม่ใช่ลม มันเป็นเสียงควงกระบองของผีน่ะ กลางวันนะ เวลากลางวัน ปรากฏผีตัวใหญ่สูงกว่ายอดไผ่ เดินข้ามยอดไผ่มา เข้ามาถึงบริเวณนั่งร้านที่เขากำลังรื้อหลังคามาถึงกระชาก ๆ นั่งร้านพังหมดเสร็จแล้วก็เดินกรายมาทางโบสถ์ ทั้งพระทั้งฆราวาสทั้งลูกวัดทั้งสมภาร บอกว่าเกือบไม่หายใจกลัวตกใจเกือบช็อคตาย แกเดินไปเดินมาเดินมาเดินไป แล้วก็เดินหายไป กลางวันแท้ ๆ นะ พอเรื่องราวผ่านไปทุกคนไม่ขึ้นกุฏิแล้ว ลงเรือข้ามมาหาหลวงพ่อจง พอดีวันนั้นอาตมานั่งอยู่ที่นั่นพอดี เพราะไปหาหลวงพ่อจงบ่อย ถ้าหากว่ามีธุระอะไรละก็ท่านมักจะให้คนมาตาม ถามว่ามีธุระไหม ถ้าไม่มีธุระกลางวันให้ไปคุยกัน แล้วความจริงคุยกับท่านก็ได้ประโยชน์มาก เพราะผลของการปฏิบัติ หลวงพ่อจงปฏิบัติพระกรรมฐานได้ดีมาก ท่านแนะนำอะไรบ้างตามสมควรในจุดที่สำคัญ ๆ พูดถึงอารมณ์ของจิต ก็มีประโยชน์ แต่เรื่องนั้นไม่นำมาพูดในที่นี้ พอเขาไปกันเขาก็ไปไหว้หลวงพ่อจง เล่าเหตุการณ์ให้ฟัง หลวงพ่อจงก็ชี้มา บอก ถามท่านมหาเขาดูซิว่าผีมีไหม เขาก็หันหน้ามามอง ความจริงเจ้าอาวาสวัดช่างเหล็กก็ชอบกัน ก็เลยบอกว่าเรื่องผีนี่ผมโดนมาจนเข็ดแล้วขอรับ หลวงพ่อปานเคยสั่งว่าอย่าอวดเก่งกับผีอย่าอวดดีกว่าพระ ไอ้นี่เรื่องจริงครับ ไม่ไหวถ้าผีจะให้ผมสู้ผมไม่สู้แน่ ถ้าผีเล็กยอมสู้ ผีใหญ่สู้ไม่ได้ 'เขาก็เลยถามว่าผีตัวโต ๆ แบบนั้นเป็นแบบอะไร ก็เลยบอกว่าถ้าไม่ใช่ยักษ์ก็เป็นกุมภัณฑ์ ท่านเวลาที่จะรื้อกุฏิคงไม่ได้บอกเจ้าของเขาก่อนกระมัง เขาก็เลยบอกว่าไม่ได้บอก เห็นมันเก่าก็อยากจะรื้อซ่อมแซม แล้วจะทำ ก็เลยบอกว่าไอ้ของนี่เรารื้อได้ แต่หากว่าเจ้าของเดิมเขายังหวงแหนอยู่ เขาอาจจะไม่ยอมให้รื้อ หรือถ้าอยากจะรู้อย่างชนิดที่เรียกว่าไม่มีใครขัดคอก็เคยเห็นหลวงพ่อปานบวงสรวงก่อนเสมอว่าเจ้าของจะให้หรือไม่ให้ ถ้าให้ท่านก็รื้อ ไม่ให้ท่านก็ไม่รื้อ

หลวงพ่อจงก็เลยบอกว่า นั่นเป็นความจริงผีที่มาเป็นยักษ์ลูกศิษย์ท้าวเวสสุวัณ เขาก็ถามว่า ทำยังไงถึงจะรื้อได้ หลวงพ่อก็บอกว่าให้ไปตั้งศาลเพียงตาบอกเขาเสียก่อน

บอกเขาให้รู้เรื่องว่าเราจะทำอะไร ถ้ารื้อมาแล้วต้องทำให้ดีกว่าเก่านะ จะไปยุบของเขาให้เล็กไม่ได้นะ กุฏิหลังนั้นยังแข็งแรงอยู่ ไม้ไร่ยังดี ต้องทำให้สวยกว่าเก่าดีกว่าเก่าแข็งแรงเท่าเดิมหรือยิ่งกว่านั้น อย่าไปหากำไรจากการรื้อเอาไม้เอาไร่เขามาขาย ไม่ได้นะ เขาก็รับรองแล้วเขาก็เลยนิมนต์หลวงพ่อจงให้ไปบวงสรวง หลวงพ่อจงก็ชวนอาตมาไป ก็ไปด้วยกัน พอไปถึงแล้วหลวงพ่อจงท่านก็ถามว่าจะทำยังไงดีล่ะ ไอ้ฉันเสียงมันก็ไม่มี ก็เลยบอกว่าเองงี้ก็แล้วกันขอรับ บวงสรวงผมทำได้ แต่ว่าหลวงพ่อนั่งเป็นประธาน การตกลงกับเขาเป็นเรื่องของหลวงพ่อจง แต่ว่าการบวงสรวงเชิญมาเป็นเรื่องของผม ดีไหม ท่านบอกว่าดี ก็เลยตั้งพิธีบวงสรวงกัน

ขณะที่บวงสรวงนั่นเอง ความจริงตอนนี้ไม่ได้เล่าให้ใครฟังนะ ก็ปรากฏว่าท่านผู้ใหญ่ ๔ ท่าน ใหญ่เท่าที่เคยมา ปรากฏกายขึ้น ๔ องค์ ตานี้หลวงพ่อจงนั่งอยู่ที่โต๊ะ ตัวของเขามันสูงมากเลยศาลา หัวนะ นี่ทำให้ปรากฏแก่คนทุกคนหมด คนทุกคนเห็นกันหมด โดยเฉพาะเจ้าวัดกับทายกที่รื้อกุฏิถึงกับนั่งก้มหน้านิ่งเห็นจะคร้ามกระบอง แต่ละท่านมีกระบองเหมือนกับพลองลูกเสือ ปรากฏชัด นั่นเป็นอานุภาพของหลวงพ่อจงนะ หลวงพ่อจงท่านทำให้เห็น หลวงพ่อจงนี่เป็นพระอภิญญา แค่ลำพังอาตมาละก็เจ๊งละ ไม่มีทาง เห็นคนเดียวเห็นได้ คนอื่นเห็นด้วยไม่ได้

พอเสร็จแล้ว หลวงพ่อจงก็ถามให้เขาตอบ หัวหน้าเขาก็ตอบว่าการทำอะไรไม่ได้ปรึกษาหารือแล้วที่จะทำนี่นะ ไม่ได้ตั้งใจจะทำให้ดีกว่าเดิมหรอก ทำให้เลวกว่าเดิม จะยุบลงเป็นหลังเล็ก ๆ ไม้ของสงฆ์ก็จะเหลือแล้วในที่สุดก็จะทอดทิ้งไป หรือเอาเข้าบ้านเข้าช่องไป จึงไม่ต้องการให้รื้อ ถ้าหากว่าต้องการจะทำให้ทรงความกว้างยาวเท่าเดิมเข้าไว้ จะเปลี่ยนแปลงรูปทรงบ้างก็ไม่เป็นไร แต่ว่าต้องทำให้ดีกว่าเก่าใหญ่เท่าเก่า อย่างงี้ทำได้ รื้อได้ ถ้าหากไม่ปฏิบัติตามนั้นเป็นอันว่า คนทุกคนที่รื้อหรือที่จัดการก็ต้องถึงกับทุพพลภาพทุกคน แต่ไม่ถึงตาย เรื่องนี้หลวงพ่อจงก็หันมาถามเจ้าอาวาสกับทายก ทุกคนยกมือขึ้นพนม รับปากว่าจะทำตามนั้น นี่เป็นอันว่าเรื่องของวัดช่างเหล็กก็ขอผ่านไป

นี่เล่าให้ฟังนะ เชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามใจ ไม่ได้ว่าอะไร

๓๙. ผีวัดไทรใหญ่

ทีนี้มาคุยกันถึงวัดไทรใหญ่ วัดไทรใหญ่นี่อาตมาจำไม่ได้นะ ว่าเป็น พ.ศ. เท่าไหร่ ปีนั้นเขาฝังลูกนิมิต เขานิมนต์ไป เอารูปหล่อหลวงพ่อปานไป แล้วก็นิมนต์หลวงพ่อจงไป แล้วก็มีอาจารย์เกิด แกไปหุงน้ำมัน อยู่จังหวัดนนทบุรี ไปหุงน้ำมันแจก แกคุยว่าน้ำมันของแกเดือดแล้วไม่ร้อน ความจริงเครื่องสมุนไพรมันค่อนกระทะ ตามปกติเท่าที่เคยสังเกต ถ้ามีสมุนไพรมาก ๆ ไอ้เจ้าน้ำมันนี่มันเดือดง่าย ไม่ทันจะร้อนเท่าไรก็มีเดือดปุด ๆ ถ้าเราเอามือจุ่มลงไปละก็มันจะเพียงแค่อุ่น ๆ ร้อนไม่มาก แต่ห้ามเอามือถูกกัน-กระทะ กันกระทะมันจะร้อนมาก แต่ว่าท่านว่ามันเป็นวิชาการของท่าน ก็เป็นเรื่องของท่านไป

ขณะที่เขานิมนต์ไป เอารูปหล่อของหลวงพ่อปานไปตั้งไว้ มีคนไปปิดทอง ปีนั้นปรากฏว่าได้เงินหมื่นแปดพันบาท กว่าจะหมดเวลา นี่รูปหล่อหลวงพ่อปานนะ หลวงพ่อจงนั่งลงนะหน้าทอง ก็ได้เงินหมื่นแปดพันเหมือนกัน ได้เท่ากัน หลวงพ่อจงหัวเราะชอบใจใหญ่ บอกว่าหลวงพ่อปานนั่งเฉย ๆ ไม่ต้องทำอะไรก็ได้หมื่นแปดพันบาท ฉันลงนะหน้าทองเกือบตาย ได้หมื่นแปดพัน ฉันสู้หลวงพ่อปานไม่ได้ ท่านว่ายังงั้น

ทีนี้ ในระหว่างที่พักอยู่ด้วยกัน เขาให้อยู่กุฏิ ๒ ชั้น อยู่ชั้นสอง คืนหนึ่งอาตมานอนตื่นขึ้นประมาณตีสอง งานเขาก็เงียบไปแล้ว ลิเกละครก็เลิกหมดแล้ว ไฟฟ้าจุดสว่างก็เดินไปส้วม ส้วมอยู่ไกลกุฏิสักหน่อย ผ่านหน้ากุฏิร้างหลังหนึ่งไป ความจริงเป็นกุฏิสะอาดสวยและเป็นกุฏิใหม่ แต่ไม่รู้ว่าร้าง ขณะขาเดินไปก็ไม่มีอะไร ขากลับมาทั้ง ๆ ที่ไฟฟ้าสว่าง ได้ยินเสียงผู้หญิงร้องครวญครางคล้ายกับเจ็บหนักอยู่ในกุฏิ ก็เดินเข้าไปดูเห็นกุฏิใส่กุญแจพอไปถึงหน้าประตู เสียงนั้นก็เงียบไป แต่พอถอยห่างออกมาเสียงนั้นก็ครางอีกเป็นเสียงผู้หญิง เห็นกุฏิใส่กุญแจก็นึกในใจว่าเอ๊ะใครมันจะเอาผู้หญิงมาทำมิดีมิร้ายในนี้กระมัง คนเลว ๆ ก็มีอยู่เหมือนกัน เห็นกุฏิพระว่าง ๆ อาจจะทำปู้ยี่ปู้ยำก็ได้ ก็เลยหาทางเข้า เดินไปดูรอบ ๆ นอกเห็นหน้าต่างเปิดอยู่บานหนึ่ง ก็เลยเอาไม้พาดปีนขึ้นไปดูบนหน้าต่างแล้วก็เข้าไปในห้องนั้น ปรากฏว่าไม่มีอะไรเลย หาคนสักคนก็ไม่มี สิ่งที่

มีชีวิตไม่มี ของที่มีค่าก็ไม่มี เป็นกุฏิว่าง ก็สงสัยว่าเอ๊ กุฏิว่างอยู่ทั้งหลัง? มีงานใหญ่ ๆ แบบนี้น่าจะจัดให้คนพัก ทำไมเจ้าอาวาสไม่จัดให้คนพัก ก็นึกสงสัยอยู่เหมือนกัน ทีนี้เมื่อลงมาห่างกุฏิ ได้ยินเสียงครางอีก ก็เลยเข้าใจว่าอีคราวนี้ไม่ใช่คนแน่ ผีแน่ ก็เลยไม่สนใจ เดินกลับมาที่นอนพอขึ้นไปถึงชั้นบนปรากฏว่าหลวงพ่อจงตื่นขึ้นแล้ว ลุกขึ้นมานั่งคอย พอขึ้นไปท่านก็ถามว่านี่ เมื่อกี้นี่พบนักเลงโตใช่ไหม ก็ถามว่าอะไรขอรับหลวงพ่อ เมื่อกี้นี้ได้ยินเสียงผู้หญิงร้อง ใช่ไหม ความจริงกุฏินั้นอยู่ไกลกันมากนะ แกร้องไม่ดังนัก ถ้าจะคิดว่าหลวงพ่อจงได้ยินละ ไม่ได้ยินแน่ แต่ว่าท่านรู้และท่านได้ยิน ก็เลยบอกว่าขอรับได้ยินเสียงผู้หญิงร้อง กระผมเข้าไปดูแล้วขอรับ ไม่เห็นมีผู้หญิง ผู้ชายก็ไม่มีผู้หญิงก็ไม่มี คนก็ไม่มี กุฏิใส่กุญแจ แต่ว่าหน้าต่างเปิดไฟฟ้าสว่าง ถ้าบังเอิญคนจะลงไปผมต้องเห็น พอผมเห็นกุฏิใส่กุญแจผมก็เดินออกมา ยังได้ยินเสียงครางอยู่ เดินอ้อมไปทางหลัง ถ้าเขาจะลงตอนนั้นผมต้องเห็นแน่ เพราะไฟฟ้าสว่าง ท่านก็บอกว่าดูไม่พบหรอก เพราะว่าคนที่ร้องนั่นไม่ใช่คนเป็นนางไม้ กุฏินั้นก็มีเสาตกน้ำมันไม่มีพระกล้าอยู่ เขากลัวกัน ก็เลยถามว่าหลวงพ่อทราบได้ยังไง ท่านก็เลยบอกว่าเมื่อกี้นี้เธอไปส้วม ฉันก็เลยตามไปด้วย ก็เลยสงสัยไม่เห็นท่านตามไปสักนิดหนึ่ง เห็นท่านนอนหลับสนิท แต่ความจริงอาจจะไม่หลับก็ได้ หลับตาไว้ แต่ไอ้ตอนเดินตามนี่ไม่มีแน่ ก็เลยกราบเรียนถามท่านว่าหลวงพ่อตามผมไปยังไงขอรับ ผมเห็นหลวงพ่อนอนอยู่นี่ แล้วก็ไฟฟ้าสว่างคนทั้งคนถ้าตามผมไปผมต้องเห็นท่านก็บอกว่าฉันไม่ได้เอาตัวไปหรอก ฉันเอาใจไป ฉันเอาใจตามเธอไป ฉันจึงรู้เรื่อง ก็เลยกราบเรียนถามท่านว่า เรื่องเสาตกน้ำมันนี่จะแก้ไขได้ไหม ท่านบอก ไม่ยากเป็นของไม่ยาก แต่ว่าเจ้าวัดเขาโง่ ปล่อยให้กุฏิร้างเฉย ๆ ได้ ทำเสียนิดเดียวรับรองเขาเสียหน่อยเดียว พูดกันให้รู้เรื่องพระเจ้าก็จะอยู่อย่างเป็นสุข ถ้าใครปฏิบัติชอบเขาอาจจะสนับสนุนให้รวยก็ได้

เอาละเรื่องนี้ก็ผ่านไปนะ เท่านี้แหละ ไม่วิพากย์วิจารณ์อะไรเล่าสู่กันฟัง

๔๐. หลวงพ่อจงเดินไปวัดบางนมโค

ในสมัยที่หลวงพ่อปานมีชีวิตอยู่ วันนั้นท่านจะทำงานอะไรอาตมาจำไม่ได้ ดูเหมือนว่าจะฉลองศาลา เป็นงานใหญ่มาก งานที่หลวงพ่อปานจัดไม่มีมหรสพ ปี่พาทย์ก็ไม่มี ท่านบอกว่าท่านหนวกหู แล้วพระอื่นก็มาหมดแล้ว ถึงเวลาบ่าย ๓ โมงเย็น พระมาหมด เวลาที่จะลงมือสวดมนต์เย็นก็ประมาณบ่ายสี่โมง หลวงพ่อจงยังไม่มา ท่านก็ให้อาตมาไปตาม นายปั๋งเป็นคนญวนเข้ามารับอาสาเอาเรือเร็วให้นั่งไป เขาเป็นคนขับ เมื่อไปถึงหลวงพ่อจงปรากฏว่าหลวงพ่อจงกำลังจะรดน้ำมนต์ผู้ชาย ๔ คน อยู่ที่วัดก็ขึ้นไปเรียนท่านว่า เวลานี้พระที่สวดมนต์เย็นมาครบแล้วครับ หลวงพ่อปานให้มาตาม ท่านก็บอกว่าประเดี๋ยวก่อน ฉันรดน้ำมนต์ก่อนเดี๋ยวฉันไปทัน ก็เลยกราบเรียนถามว่าหลวงพ่อไปเรือจ้างน่ะ ช้าครับ กระผมเอาเรือเร็วมารับ ท่านก็บอกไม่ต้องหรอก ฉันจะเดินไป เรือมันช้ากว่าเดิน แหมแต่ความจริงไปทางเรือไกลกว่าทางเดินประมานครึ่งเท่า แต่ว่าถ้าจะเดินจริง ๆ จากวัดบางนมโคไปวัดหน้าต่างนี้ประมาณ ๔ กิโล แล้วเรือวิ่งประมาณ ๑๐ นาที เศษ ๆ เดินถ้าเดินกันจริง ๆ ก็ถึงชั่วโมง หรือเกือบชั่วโมง เพราะไม่ใช่มีทาง ต้องเดินลัดทุ่ง เดินไม่ถนัดนัก ท่านก็บอกว่าไม่ไปเรือมันช้า ฉันจะเดิน ก็บอกว่าเรือเร็วขอรับ ท่านบอกว่าเร็วก็สู้ฉันเดินไม่ได้ ไปก่อน ในที่สุดท่านก็ขับให้มา เมื่อท่านขับให้มาก็ต้องกลับ เมื่อกลับมาถึงวัดบางนมโค แล้วก็ขึ้นไปกราบเรียนหลวงพ่อปานบอกว่าหลวงพ่อจงท่านกำลังจะรดน้ำมนต์คนอยู่ นิมนต์ให้ท่านมาเรือท่านก็ไม่มา ท่านจะเดินมา อีกสักครู่ท่านคงจะมาถึง หรืออาจจะเย็นหน่อย เพราะต้องเดินลัดทุ่งมา พอหลวงพ่อปานฟังก็ยิ้ม หัวเราะชอบใจ บอกว่านี่เจ้าลิงดำ หลวงพ่อจงเล่นตลกกับแกเสียแล้วละแกไปดูบนศาลาซิ ก็เลยกราบท่านแล้วขึ้นไปดูบนศาลา ปรากฏว่าพบหลวงพ่อจงนั่งอยู่หน้าอาสนสงฆ์ นั่งอยู่หน้าพระองค์อื่นทั้งหมด เพราะท่านมีอาวุโสมาก พวกพระครูพระราชาคณะที่ไปในที่นั้น ไม่มีใครนั่งหน้าหลวงพ่อจง เพราะถืออาวุโสเป็นสำคัญ เว้นไว้แต่เข้าวัง เขาถือพัด พัดยศ ถือยศเป็นสำคัญ แต่ข้างนอกนี่เขาไม่ถือยศเป็นสำคัญ เขาถืออาวุโสเป็นสำคัญ ไปถึงก็กราบ ๆ ท่านถามว่ามาถึงนานแล้วรึ ก็กราบเรียนท่านว่าพึ่งมาถึงขอรับ ไปหาหลวงพ่อปานสักสองนาทีก็มานี่ ท่านก็เลยบอกว่าฉันบอกแล้วไงล่ะ ว่าไอ้เรือน่ะมันช้ากว่าฉันเดิน เลยมานั่งสงสัยว่าหลวงพ่อจงนี่เดินยังไง คนหนุ่มๆยังเดินตั้งชั่วโมง

หลวงพ่อจงเดินแบบไหน นั่งเรือไม่ถึง ๑๕ นาที แล้วหลวงพ่อจงก็กำลังจะรดน้ำมนต์เขายังไม่ทันจะรดเลย ขณะที่มากำลังทำน้ำมนต์อยู่ กำลังจะรด แต่ว่านั่งเรือเร็วมาท่านมาถึงก่อน นี่แปลกใจ กำลังนั่งคิดอยู่ท่านถามว่าแปลกใจรึ ก็บอกว่าแปลกใจขอรับ ท่านบอกว่าไม่มีอะไรแปลก พระในพระพุทธศาสนาถ้าปฏิบัติไปถึงขั้นเดินเก่งละมันเดินเก่งทุกคนแหละ ถ้าปฏิบัติไม่ถึงมันก็ยังเดินไม่เก่ง

เรื่องนี้ขอผ่านไป เรื่องของหลวงพ่อจงที่รู้ ๆ มามีมาก แต่เอาแค่หอมปากหอมคอเอาอีกเรื่องเดียวจบกัน

๔๑. เฝ้าเรือ

วันหนึ่งหลวงพ่อจงท่านเดินอยู่บริเวณท่าน้ำหน้าวัด แล้วก็มีกระทาชายนายหนึ่งไม่ทราบว่าเป็นใคร เอาเรือไปจอด แกไปด้วยกัน ๒ คน แกไปธุระหาเพื่อนใกล้ ๆ วัด พอแกไปถึงแกก็ยกมือไหว้ บอกว่าหลวงพ่อขอรับ นี่ผมจะไปธุระบ้านโน้นสักครู่หนึ่ง เรือจะต้องจอดที่นี่ เพราะบ้านนั้นเขาอยู่หลังวัดออกไปอยู่กลางทุ่ง กระผมขอฝากเรือหลวงพ่อด้วยนะ ขอรับ ท่านก็รับคำ รับเฝ้าเรือให้เขา แต่ว่าพ่อกระทาชาย ๒ นายนั้นแกไปเวลาเท่าไรก็ไม่ทราบ แกจะคิดหรือเปล่าก็ไม่ทราบว่าเวลานี้แกใช้พระอริยเจ้าเฝ้าเรือ ก็ดีเหมือนกัน ที่พูดอย่างนี้นะ อาตมาแปลกใจหลวงพ่อจงมานานว่าเป็นพระประเภทไม่ค่อยจะเหมือนพระอื่นเขา เรื่องลาภสักการะอะไรต่ออะไรท่านไม่ค่อยสนใจ ได้มาเท่าไรก็ส่งให้น้องชายสร้างวัด ใช้บ้างกินบ้าง เป็นของธรรมดา ที่เหลือก็สร้างวัดสร้างวาทำเป็นสาธารณประโยชน์หมด

ขณะที่เฝ้าเรืออยู่นั้นปรากฏว่าฝนตกพรำ ๆ หลวงพ่อจงก็เลยนั่งตากฝนอยู่ที่ม้า ไอ้ม้าไม้กระดานเขาต่อไว้ นั่งตากฝนอยู่อย่างนั้นก็พอดีชาวบ้านเขาไปพบเข้า เขาถามว่าหลวงพ่อขอรับ ทำไมไม่เข้าไปในร่มในกุฏิ ฝนมันตก ท่านก็บอกว่าไปไม่ได้หรอก ใครก็ไม่รู้ ๒ คน เขาวานเฝ้าเรือไว้ ถ้าหากว่าฉันขึ้นไป เรือเขาหายจะต้องใช้หนี้เขา ไม่ได้หรอกต้องเฝ้าอยู่แบบนี้ คนที่มาพบท่านเข้าจะไปธุระก็เลยไปไม่ได้ เลยรับอาสาว่า เอา

ยังงี้ก็แล้วกันขอรับ นิมนต์หลวงพ่อขึ้นไปบนกุฏิ กระผมขออาสาเฝ้าแทน ถ้าเรือนี้เขาหายไปกระผมขอรับใช้ขอรับ ผมรับภาระเอง เมื่อเป็นอย่างนั้นท่านจึงได้ขึ้นไปบนกุฏิ

อีตาคนที่เฝ้าเรือบอกว่านั่งเฝ้าอีกพักใหญ่เจ้าสองคนถึงได้มา จึงได้ถามว่านี่ทำไมถึงได้ใช้หลวงพ่อเฝ้าเรือฮึ นี่หลวงพ่อนั่งเฝ้าเรืออยู่ฝนตกก็ไม่กล้าขึ้นไปเพราะกลัวเรือของแกหาย ตาสองคนบอก เอไม่รู้จักว่าเป็นหลวงพ่อ นึกว่าเป็นพระหลวงตา คนนั้นก็บอกว่าพระหลวงตากับหลวงพ่อก็มีลักษณะเหมือนกันแหละ แก่เหมือนกัน ทีหน้าทีหลังละอย่าทำอย่างนี้นะ จะไปธุระปะปังอะไรที่ไหนก็เอาเรือไปฝากชาวบ้านชาวช่องเขาไว้ซี นี่มาใช้พระเฝ้าเรือแบบนี้มันไม่ถูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระอย่างหลวงพ่อนี่เป็นพระไม่มีอะไรแล้วนา แกใช้พระที่ไม่มีอะไรนี่กรรมหนักมาก ตาคนนั้นแกก็ไม่รู้ว่าคำว่าไม่มีอะไร มันเป็นอะไร แกก็เลยถามว่าหลวงพ่อไม่มีอะไรหมายความว่ายังไง คนที่พูดก็บอกว่า เห็นหลวงพ่อปานวัดบางนมโคท่านพูดนะ ฉันไม่ได้รู้เองหรอก หลวงพ่อปานวัดบางนมโคท่านบอกว่าหลวงพ่อจงวัดหน้าต่างนอกน่ะ เป็นพระทองคำแล้ว ก็เป็นพระประเภทที่เข้าไปแตะต้องไม่ได้ กิเลสหายาก หลวงพ่อปานท่านว่ายังงั้น ตาคนนั้น ตกใจ ต้องขึ้นไปขมาโทษหลวงพ่อจง

พอเวลาเขาขึ้นไปขมาหลวงพ่อจงท่านว่ายังไง ท่านว่าเอ๊ะ ก็ไม่มีโทษอะไรนี่ แกวานฉันเฝ้าเรือ มันจะมีโทษอะไร เขาก็บอกว่าการวานพระเฝ้าเรือเป็นโทษขอรับ เพราะว่าพระเป็นสรณะ เป็นที่เคารพ ท่านก็เลยถามว่าถ้ารู้อย่างนั้นแล้วใช้ฉันเฝ้าเรือทำไมล่ะถ้ารู้แล้วก็ไม่น่าใช้ เขาบอกเขาเผลอไป ท่านบอกว่าไม่เป็นไรหรอก ถ้าแกเผลอได้ ไอ้โทษมันก็เผลอได้เหมือนกัน ก็เป็นอโหสิกรรมกันไปก็แล้วกัน ไม่มีโทษนะเลิกกัน

เอาละท่านผู้ฟัง ถึงเวลาชั่วโมงหนึ่งพอดี เห็นจะต้องขอลาท่านไปก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคล สมบูรณ์พูนผลจงมีแด่ท่านทุกคนที่นั่งรับฟัง สวัสดี

๔๒. หลวงพ่อเขียนให้หวย

ท่านผู้ฟังทั้งหลาย วันนี้วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๖ มีโอกาสมาคุยกับท่านผู้ฟังตามปกติ บางวันก็ไม่ได้มาเพราะว่ามีธุระ วันไหนมีธุระมากก็ไม่ได้มา ถ้ามีธุระน้อยพอจะปลีกเวลามาได้ก็มา ประกอบด้วยร่างกายก็ไม่ค่อยดี ก็ช่างมันเถอะ

วันนี้มาคุยกันถึงเรื่องให้หวยต่อไป เพราะว่าเมื่อวันก่อนได้คุยถึงหลวงพ่อจงให้หวย วันนี้ก็มาคุยถึงหลวงพ่อเขียนให้หวยบ้าง เรื่องของการบอกเลขหวยนี้ ความรู้ทางพระพุทธศาสนามี แต่ทว่าบรรดาท่านพุทธบริษัทส่วนใหญ่มักจะพูดและคิดกัน ว่าพระรู้หวยเองแล้ว ทำไมไม่เล่นเสียเองล่ะ เล่นเสียเองให้มันรวย เอาเงินมาสร้างวัดให้มันสวยไม่ดีรึ ความจริงก็น่าจะเป็นอย่างนั้น แต่ทว่ากฎของพระพุทธศาสนามีอยู่ว่า พระที่จะมีญาณพิเศษได้ต้องตัดจากความโลภความโกรธ ความหลง นี่เรียกว่าต้องไม่คบกิเลส จึงจะมีญาณพิเศษเป็นเครื่องรู้ได้ ถ้าหากว่าจิตยังมั่วสุมอยู่ในความโลภความโกรธความหลง ก็ไม่สามารถจะรู้อะไรได้ ตานี้ เมื่อรู้แล้วจิตไม่มี ความโลภจะไปเล่นได้ยังไงหวย จะไปหวังประโยชน์ในทางความร่ำรวยในการถูกหวยรวยไป มันจะมีประโยชน์อะไรกับพระ

แล้วทีนี้ท่านทั้งหลายก็สงสัยว่าพระไม่โลภแล้วทำไมจึงให้หวยชาวบ้าน แต่ความจริงพระที่จะให้ หากว่าพระองค์นั้นเป็นพระรู้จริง ก็ต้องรู้ถึงบุญญาธิการของบุคคลที่จะรับหมายความว่ารับเลขนะ ที่จะถูกหวยได้หรือไม่ถูก ถ้าเขามีบุญพอที่จะถูกหวยได้จึงจะให้ ถ้าหากเขาไม่มีบุญพอที่จะถูกหวยได้ เมื่อเขาขอก็บอกได้เหมือนกัน แต่บอกไม่ตรงให้เอาไปคิดเอา ถ้าหากว่าเขามีบุญ มีลาภอยู่บ้างเขาก็จะได้ ไม่มากนัก ถ้าหากว่าเขาไม่มีลาภ ไม่มีบุญ ถ้าลาภสักการ คือบุญเก่าไม่ส่ง เขาก็คิดไม่ถูก นี่เป็นเรื่องของเขา นี่พึงกันไว้เพียงแค่นี้นะ รู้ไว้แต่เพียงย่อ ๆ ว่าพระที่รู้หวยได้จริง ๆ น่ะ ท่านเล่นไม่ได้ เพราะว่าการเล่นถือว่าเป็นการปล้นชาวบ้าน ถ้าเล่นแล้วญาณพิเศษจะเสื่อม แต่ว่าจะบอกคนให้ถูกหวยได้ก็ต้องรู้ว่าคนนั้นมีลาภหรือไม่มีลาภ คือบุญญาธิการที่สร้างไว้สมควรจะได้รับหรือยัง ไม่ใช่ให้ชาวบ้านถูกหวยดะไปเหมือนหลวงพ่อปื่น ความจริงหลวงพ่อปื่นนะ ไม่ใช่ให้ด้วยหลักญาณพิเศษ เป็นวิธีการอย่างหนึ่งในไสยศาสตร์ที่เรียกกันว่าทำน้ำมนต์ ดูดอกเทียน อย่างนี้ก็เป็นการสัพเพสัดตาเหมือนกัน แต่หลักพิเศษมีอยู่อย่างหนึ่ง การรู้หวยของพระ ถ้าขอตัวเดียวพระที่รู้ด้วยญาณพิเศษบอกได้เสมอ เรียกว่าบอกได้ไม่จำกัด ตั้งแต่ ๒ ตัวขึ้นไป ต้องมีกำหนดเวลา และต้องรู้ลาภของบุคคลที่จะพึงได้ ถ้าหากว่าบุคคลนั้นไม่มีลาภบอกไม่ได้ รู้กันไว้เท่านี้นะ

เอาละเข้าใจว่าบรรดาท่านผู้ฟังคงจะพอเข้าใจบ้าง แล้วก็คงเข้าใจไม่มากนักแต่ก็ไม่อยากจะให้เข้าใจมาก ทั้งนี้ก็เพราะว่าเป็นเรื่องของคนที่จะต้องคิด จะพูดเท่าไรก็ตาม ถ้าคนคิดว่าจะไม่เชื่อ ก็แล้วไป พูดเท่าไรก็ไม่เชื่อ คนที่จะเชื่อมีเหตุผล พูดแต่เพียงนิดเดียวไม่ต้องพูดมากอย่างนี้ก็เข้าใจ เป็นอันว่าเรื่องนี้ขอผ่านไป มาพูดกันต่อไปถึงเลขหวย

หลวงพ่อเขียนรู้เลขหวย หลวงพ่อเขียนนี่อยู่วัดสำนักอะไร ขุนเณร อำเภอบางมูลนาค จังหวัดพิจิตร ในปี พ.ศ. ๒๔๙๔ ปีนั้น ดูเหมือนว่าเลขท้าย ๓ ตัว เลขท้าย ๒ ตัว พึ่งจะระบาดมาในกรุงเทพ ฯ หรือว่าระบาดมานานเท่าไรแล้วก็ไม่ทราบ แต่ว่าอาตมาผู้พูดพึ่งจะรู้ข่าว คือว่าเอาเรือยนต์ไปจอดที่ประตูน้ำเจ้าเจ็ด เห็นเขาพูดกันถึงเลขท้าย ๓ ตัว ของรางวัลที่ ๑ ถามพวกภรรยาของพวกทำงานที่ประตูน้ำ เขาบอกว่าเขาไปซื้อเลขท้าย ๓ ตัวรางวัลที่ ๑ ก็เลยบอกว่ารางวัลที่ ๑ มีเลข ๖ ตัว แล้วคุณจะซื้อยังไงได้ ๓ ตัว เขาก็บอกว่า เขียน มีเจ้ามือ เขารับ แล้วเขาจ่าย บาทละ ๖๐๐ บาท ไอ้นี่ก็น่าคิด แล้วเขาก็บอกว่าเขาไปขอหวยกับพระที่วัดสะแกในเขตอำเภอป่าโมกจังหวัดอ่างทอง ก็สงสัยว่าพระท่านให้หวยได้ยังไง

พอกลับมาถึงวัด ๒–๓ วัน ก็รวบรวมคนได้ ๓ คน ออกเดินทางด้วยเรือยนต์ส่วนตัว ความจริงเรือยนต์ส่วนตัวนี้ชาวบ้านเขาสร้างให้ไม่ได้สร้างเอง เขาสร้างไว้ให้ใช้เพราะเกี่ยวกับงานก่อสร้าง ดูแลงานก่อสร้างถ้าจะจ้างเรือจ้างไป มันไม่ทันเวลา ไปตามวัดต่าง ๆ คราวนั้นลงทุนประมาณ ๓–๔ เดือนไปขอหวยพระ บอกว่าไม่เล่น แต่ขอให้ท่านบอกเลขตรง ๆ ที่หลายวัด ไม่เห็นตรงสักวัด บางวัดเลข ๓ ตัว แต่ให้มาถึง ๙ ตัว ๓ แถว ๓ ตัว ๓ แถว มันก็ ๙ ตัว บางวัดให้มาแถวเดียว ๓ ตัว แต่ไม่ตรง ไอ้ ๙ ตัวนี่ตรงแน่ แต่บังเอิญเลข ๐ ก็ขาดไปเสียอีก มันเป็นยังงั้น หาพระที่รู้หวยจริง ๆ ไม่ได้ ก็เดินทางมาถึงอำเภอมโนรมย์ จังหวัดชัยนาท ได้ยินเขาลือกันว่า หลวงพ่อเขียน วัดบางขุนเณร อำเภอบางมูลนาค จังหวัดพิจิตร ท่านรู้หวยได้จริง ก็เลยพากันขึ้นรถ คราวนี้ทิ้งเรือแล้ว เอาเรือฝากเขาไว้ เดินทางไปอำเภอบางมูลนาคจังหวัดพิจิตร ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ทางไม่เคยไปสักที

พอลงที่อำเภอบางมูลนาค ก็มีรถมอเตอร์ไซด์ ๒ ล้อรับจ้างไปส่งถึงวัดของหลวงพ่อเขียน การไปคราวนั้นไปด้วยกัน ๓ คน มีฆราวาส ๒ คน แล้วก็พระ คือ อาตมาองค์หนึ่ง วันนั้นเป็นวันหวยออกพอดี มีวิทยุกระเป๋าหิ้วชนิดแบตเตอรี่ก้อนเบ้อเร่ออยู่ ๑ เครื่องถือไปด้วย หวังจะไปลองดีท่าน หมายความว่าอยากจะรู้ตามความเป็นจริงว่าท่านจะจริงหรือไม่จริง

ในขณะที่ไปถึง ปรากฏว่ามีคนนั่งล้อมหลวงพ่อเขียนอยู่ประมาณสัก ๒๐๐ คน พวกนี้มาขอหวยทั้งนั้น เป็นเวลาบ่ายประมาณสัก ๔ โมงเศษ ๆ เวลานั้นหวยออกเวลา ๕ โมงเย็น พอขึ้นไปพ้นบันได หลวงพ่อเขียนมองมาท่านก็พูดดัง ๆ ท่านบอกว่าวันนี้คนดี ๆ เขามาหาเราน่อ เขาจะลองดีเราน่อ แต่ว่าเราก็มีดีอวดเขาน่อ ท่านใช้คำลงท้ายว่าน่อ เข้าไปถึงก็กราบท่าน ท่านถามว่ามาธุระอะไร ก็กราบเรียนท่านว่าหลวงพ่อทราบแล้วใช่ไหม ท่านบอกว่ารู้ เมื่อบอกว่ารู้ ก็บอกว่ามาตามนั้นแหละขอรับหลวงพ่อ กระผมอยากจะรู้นักว่าพระน่ะ รู้หวยได้ยังไง ท่านก็มองหน้าบอกว่าคุณ อตีตังสญาณที่มาจากทิพยจักขุญาณสามารถให้รู้ได้ ถ้าเรามีจิตไม่โลภเสียอย่างเดียว แล้วมีสัจจะว่าเราจะไม่บอกใครตรงๆ เว้นไว้แต่ว่าคนนั้นเขาจะมีลาภ พอท่านพูดขึ้นมาเท่านี้ก็เข้าใจ ความจริงพระองค์อื่นไม่เห็นพูดแบบนี้ มีหลวงพ่อเขียนองค์เดียว สมัยนั้น เรียกว่ามีเป็นองค์แรกที่รู้ว่ามีหวย ให้หวยกันได้ แล้วก็ต้องอาศัยอตีตังสญาณ หรือว่าอนาคตังสญาณ อตีตังสญาณหมายความว่าตรวจลาภของคนที่จะมารับเลขว่าเลขที่เขานำไปจะไปหาเงินนี่น่ะ เขามีบุญญาธิการพอหรือเปล่า แล้วต่อมาถ้าหวยมันยังไม่ออก ก็ใช้อนาคตังสญาณว่าเลขที่มันจะออกข้างหน้านี่มันเป็นเลขอะไร อย่างนี้ของท่านตรงดี ฟังแล้วก็เลื่อมใส คุยกันไปได้ครู่หนึ่งเวลาก็ใกล้หวยจะออก ท่านถามว่าจะเอาเลขหรือยังล่ะ บอกเอาขอรับ ท่านถามว่าจะเอาเลขรางวัลที่เท่าไหร่ ก็เลยกราบเรียนว่ารางวัลที่ ๑ ถามว่ากี่ตัว กราบเรียนท่านว่าเอา ๓ ตัว ท่านบอกว่ารางวัลที่ ๑ มันมี ๖ ตัว คุณเอา ๓ ตัวมันก็ไม่ครบ ก็เลยกราบเรียนท่านว่า ถ้ายังงั้นขอ ๖ ตัว เลยขอรับ ท่านก็หันหลังไปแล้วก็เขียน เขียนเลข ๖ ตัว แล้วท่านถามว่าเลขท้าย ๓ ตัวหมุน ๔ ครั้งเอาไหม ก็กราบเรียนท่านว่าถ้าให้ได้ก็ดีขอรับ ท่านก็เขียนท้าย ๓ ตัวหมุน ๔ ครั้ง เขียนมา ๔ ชุด ในที่สุดท่านก็บอกว่าแถมเลขท้าย ๒ ตัวให้อีก

ชุดหนึ่ง แล้วท่านก็ถือเลขไว้ ยังไม่กางออกมา ท่านถามชาวบ้านบอกว่าเวลานี้เล่นทันไหม ชาวบ้านบอกว่าใกล้แล้วขอรับ เจ้ามือเขาไม่รับซื้อ ท่านก็เลยประกาศว่าคนที่นั่งอยู่ที่นี่ทั้งหมดนะ ใครจะลุกไปที่อื่นไม่ได้ ถ้าลุกไปตาแตก เพียงเท่านี้ชาวบ้านก็นั่งนิ่งเพราะเกรงวาจาศักดิ์สิทธิ์ของท่าน

พอใกล้หวยจะออก ท่านก็ถามว่ามีวิทยุมาไม่ใช่หรือ ก็กราบเรียนท่านว่ามีมาขอรับ ท่านก็เอาแผ่นกระดาษวางลงกางเลขให้ดูว่านี่รางวัลที่ ๑ นี่เลขท้าย ๓ ตัว ๔ ครั้ง นี่เลขท้าย ๒ ตัว พอล็อตเตอรี่ออก ปรากฏว่าเลขของท่านตรงเป๋งไม่ต้องกลับตัว ไม่มีพลาดเลย เมื่อเห็นจริงแบบนั้นก็กราบขอขมาท่าน เพราะเกรงว่าจะเป็นโทษ ท่านก็บอกไม่ต้องกลัวหรอก ไม่มีโทษ คนต้องการความจริงแบบนี้ฉันต้องการ แล้วเธอก็ไม่เล่นหวยใช่ไหม ก็กราบเรียนท่านว่าขอหลวงพ่อตรวจดูซีขอรับว่าผมเล่นไหม ท่านบอกรู้แล้วไม่เล่น เป็นคนไม่โลภ ฉันจะเขียนให้ไปดูเล่นสัก ๒๐ งวดข้างหน้า แล้วก็ถ้าเธออยากรวยละ งวดที่ ๒๑ มาเอาจากฉันนะฉันจะให้ แล้วท่านก็เขียนอย่างไม่ต้องคิด หยิบกระดาษมาได้ก็เขียนเลย เขียน ๆ ๆ มาให้ก็พับส่งมาให้ บอกใส่กระเป๋าเสีย ประเดี๋ยวไอ้ ๒ คนมันจะขอดู ท่านก็หันไปทาง ๒ คนที่ไปด้วย บอกเอ็งอย่าดูของเขานะ เอ็งดูเมื่อไรตาแตกเมื่อนั้น เอาเข้าอีกแล้ว แบบนี้ชาวบ้านสะกิดเจ้าสองคนบอกว่า ดูไม่ได้ ดูไม่ได้หรอก ดูก็ตาแตก ท่านพูดแบบไรเป็นแบบนั้น เป็นอันว่าวันนั้นก็ต้องนอนค้างกับท่าน ๑ คืน เชื่อใจความสัจจริงของท่าน

เวลากลางคืนประมาณตี ๒ ท่านก็ออกมาหา ถามว่าไม่หลับรึ ก็กราบเรียนกับท่านว่าหลับไปพักหนึ่งขอรับ แต่ว่าเวลาตี ๒ เป็นเวลาเจริญพระกรรมฐานเกล้ากระผมทำเป็นปกติ ท่านบอกว่าแบบนี้ดีน่อ อย่าไปสนใจเลยนะ เรื่องหวยเรื่องโป บอกว่ากระผมไม่ได้สนใจ ที่มาก็ปรารถนาจะหาความเป็นจริง เพราะพระที่ให้หวยได้ พบมาหลายองค์แล้ว ๑๐ กว่าองค์ ไม่เห็นตรงสักองค์ ท่านก็หัวเราะชอบใจว่า นั่นเขาไม่ได้รู้เลขหรอก เขามีอุปาทานเป็นเครื่องยึด ถือความฝันบ้าง คิดเอาเองบ้าง คิดเลขล็อคบ้าง มันไม่รู้จริง ก็เลยนั่งคุยกับท่านพักหนึ่ง ท่านถามว่าอยากจะรู้เรื่องอะไร ก็เลยกราบเรียนท่านว่าเรื่องหวยหมดสงสัยขอรับ กระผมก็ไม่สนใจจะเรียน ท่านก็บอกไม่ต้องเรียนหรอก ต่อไปข้างหน้า

ถ้าจิตเข้าถึงก็รู้เอง เรื่องนี้ไม่สำคัญ เลยกราบเรียนท่านว่าอะไรสำคัญ ท่านก็บอกว่าเรื่องที่สำคัญที่สุด นั่นก็คือ การสร้างสั่งสมบารมี ขอให้พยายามสั่งสมบารมีให้มาก ท่านถามว่าเธอปรารถนาพุทธภูมิใช่ไหม เวลานั้นกำลังปรารถนาพุทธภูมิอยู่ ท่านก็บอกให้ทราบว่าเธอบำเพ็ญบารมีมามาก แต่ก็สงสัยว่าจะลาจากพุทธภูมิเสียละน่อ ท่านว่ายังงั้น เวลานั้นกำลังใจยังดี ยังหนุ่มอยู่ จึงกราบเรียนถามท่านว่า ทำไมจึงจะลาขอรับ กระผมมีกำลังใจปรารถนาด้านพุทธภูมิเป็นพิเศษ ท่านบอกว่า ถ้าชาตินี้ไม่ลาก็เดินไปจนถึงที่สุดน่อ แต่เกรงว่าปลายมือชาตินี้จะลา ก็กราบเรียนถามท่านว่าจะลาเพราะอะไร ท่านก็บอกว่าจะเจอะพระเน่าเข้าน่อ เมื่อเห็นพระเน่ามาก ๆ เธอก็เบื่อ ในที่สุดก็ลาพุทธภูมิ ปรารถนาไปเลย ก็ถามท่านว่าถ้าปรารถนาไปเลยนี่จะไปได้ไหม ท่านก็ยิ้ม บอกว่าไม่ยากเลยน่อ เพราะกำลังมันเกินแล้ว ถ้าจะไปเลยละ กำลังมันเกินแล้ว ไปเมื่อไรก็ได้ เป็นอันว่าพึ่งท่านไว้ แล้วท่านก็สอนอรรถธรรมแบบง่าย ๆ บอกว่าธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่มีอะไรเกินธรรมดา ท่านสอนให้ยอมรับนับถือกฎของธรรมดา วางทุกข์เสียให้รู้ว่า สิ่งนี้เป็นธรรมดา อะไรก็ตามเถอะ ถ้ามันเกิดขึ้นกับเรา มันเป็นธรรมดาของโลกทั้งนั้น ในเมื่อร่างกายเรามีอยู่ในโลกเท่านี้เอง เป็นคำสอนของท่านเป็นใจความแต่รู้สึกว่ามีความหมายดี พอตอนเช้าก่อนจะกลับ เจ้าสองคนที่ไปด้วยความจริงไม่ใช่ลูกศิษย์ที่เอามาจากวัด แต่ว่าเป็นเพื่อนกันไปสมัยเด็ก ๆ คนหนึ่งเป็นนายอำเภอ คนหนึ่งเป็นผู้บังคับกองตำรวจแต่ขอสงวนนาม เวลานี้เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ไปแล้วก็มี แล้วตายไปเสียคนหนึ่งแล้ว นายตำรวจทราบว่าไปเป็นผู้กำกับแล้วก็ตายเสียด้วย ตายเพราะอะไร เพราะว่าแกชอบเหล้ากับผู้หญิงมาก แล้วผู้หญิงกับเหล้าก็ไม่รังเกียจแก แกก็เป็นคนมีเมตตามาก แต่โรคที่เป็นไม่ใช่โรคผู้หญิง ไม่ใช่โรคกินเหล้าเมาตาย เป็นโรคตับแข็งตาย นี่เป็นอานิสงส์ เป็นเรื่องของแก ก่อนจะกลับ เจ้าสองคนก็เข้าไปกราบบอกหลวงพ่อขอรับ การเดินทางมาคราวนี้ผมต้องออกค่ารถค่าเรือทุกอย่างพระไม่ได้ออกเลย หลวงพ่อให้หวย แต่พระไม่ให้ผมบ้างก็แย่ ลูกเมียผมก็ยากจน ท่านก็มอง ๆ ดูไอ้สองคนนี้เป็นข้าราชการ แต่ความจริงเขาไม่ได้แต่งเครื่องแบบ คนนี้เป็นนายตำรวจคนนี้เป็นนายอำเภอใช่ไหม สองคนก็กราบเรียนท่านว่าใช่ ท่านบอกว่าเงินเดือนก็มีมากแล้วน่อ จะเอาไปทำไม เจ้าพวกนั้นก็บอกว่า

เงินเดือนก็แค่ไม่ถึงเดือนขอรับ ผมโกงเขาไม่เป็นก็เลยไม่ค่อยจะพอใช้ ท่านนั่งประเดี๋ยวบอกเอ้อจริงน่อ จริง โกงไม่เป็นนี่น่อ เมื่อโกงไม่เป็นพ่อก็จะสงเคราะห์ก็ได้ ให้สัญญากับพ่อนะ ให้เลขไปละก็เล่นกันอย่าให้เกินคนละ ๒๐ บาท ถ้าใครซื้อเกินคนละ ๒๐ บาท คนนั้นเป็นง่อยน่อ ท่านก็เขียนเลขรางวัลที่ ๑ ให้สามตัว บอกเอาไปเล่นได้ไม่ต้องกลับ พอกลับมาในรถไฟเจ้าสองคนก็นั่งบ่น ไอ้ความโลภของมันมาก มันก็บอกว่าเล่นกันคนละ ๒๐ บาท ๒๐ บาทก็ได้หมื่นสองพัน ความจริงเงินมันก็มากแต่มันบอกว่าไม่พอ ก็เลยบอกว่า นี่เราเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่นะ คนนี้ก็เป็นร้อยตำรวจเอก เจ้านี่ก็เป็นข้าราชการชั้นโท เป็นนายอำเภอ ไอ้เจ้านี่เป็นผู้บังคับกอง ทำไมมันถึงโง่บัดซบแบบนี้วะ ท่านบอกมาแต่เพียงว่าใครเล่นเกินคนละ ๒๐ บาท คนนั้นเป็นง่อย ตานี่เอ็งไปถึงบ้านเอ็งก็เล่น ๒๐ บาท แล้วให้เมียเล่น ๒๐ บาท ลูกทุกคนคนละ ๒๐ บาท ท่านไม่ได้จำกัดมานี่ว่าให้เล่นคนเดียว แล้วก็ไม่เกิน ๒๐ บาท แหมเจ้า ๒ คนนั่นก็ดีใจใหญ่ บอกว่าเอ็งมันโง่แบบนี้ ไม่ได้ฟังเสียงพระ พระพูดน่ะมีคำจำกัด เพราะว่าท่านบอกแต่เพียงว่า ถ้าใครเล่นเกินคนละ ๒๐ บาท คนนั้นเป็นง่อย แต่ว่าหวยอันนี้ เลขอันนี้จะให้คนภายนอกเขาเล่นไม่ได้นะ อย่าให้เขารู้เพราะว่าไม่ใช่เป็นเลขสาธารณะ เขาก็รับคำ เป็นอันว่ามาถึงบ้านเขาก็ให้เมียเล่น ๒๐ บาท ลูกกี่คนคนละ ๒๐ บาท ตัวเขา ๒๐ บาท หวยงวดนั้นให้ผลจริง ๆ ออกตรงเป๋งไม่มีการกลับ เป็นอันว่าได้เงิน ตานี้ต่อมาเขาก็มาถามเลขที่หลวงพ่อให้มาดู ตอบว่าไม่ได้ ท่านให้มาดูอย่างเดียว จะบอกแกก็ไม่ได้ ฉันจะเล่นก็ไม่ได้ ใครเล่นก็ไม่ได้ ถ้าใครลักไปก็หมายความว่าคนนั้นตาแตก เจ้าสองคนก็บอกว่าท่านแช่งทับแบบนี้ผมก็แย่ บอกว่าก็ควรจะแย่ เท่านั้นพอแล้ว

ต่อมาเมื่อข่าวนี้ปรากฏขึ้น อาตมามาป่วยอยู่ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ มานอนป่วยอยู่ที่กรมแพทย์ทหารเรือ หลังจากนั้นมาก็หลายปี มีชาวราชบุรี คือ นายแจ่ม เปาเล้ง นายสาลี่ เปาเล้ง นายเฉลิม คงทองมาเยี่ยม เอาเงินมาถวายคนละพันช่วยค่ารักษาตัว แล้วเขาก็ถามว่าอาจารย์มีหวยไหมผมขอหวย ตอบว่าหวยมี แต่หวยฉันเจ้ามือมันชอบกินอย่าเอาเลย ทางที่ดีถ้าอยากได้หวย ให้ไปขอหลวงพ่อเขียนวัดบางขุนเณร อำเภอบางมูลนาค จังหวัดพิจิตร เวลาไปสังเกตดูนะ ถ้าคนมาก ๆ อย่าพูดอะไรกับท่าน พูดปกติธรรมดาอย่าขอ

ถ้าหากว่าคนไม่มี มีคนว่างละก็ถวายดอกไม้ธูปเทียน แล้วก็กราบเรียนท่านว่า ขอหวยสักครั้ง จะไม่รบกวนเป็นครั้งที่ ๒ เท่านี้พวกเธอจะถูกหวย จำไว้ให้ดี เขาก็จำไว้ รุ่งขึ้นเขาก็เดินทางมา แต่ไอ้คนที่ไม่มีวินัยไม่มีระเบียบมันมีอยู่ คือคนพ่อตา ได้แก่นายแจ่ม เปาเล้ง พ่อตานายเฉลิม คงทอง พี่ชายนายสาลี่ เปาเล้ง พอมาถึงแล้วคนมีหลายคนก็กราบเรียนท่านว่าจะมาขอเลขหวย ท่านก็เขียนให้สาม-สี่ชุด เขียนอย่างไม่ยาก ใครถามเขียนเลย ท่านบอกท่านชื่อเขียน ท่านชอบเขียน เขาจึงให้ชื่อเขียน ในที่สุดใครมาขอท่านท่านก็เขียน

ในเมื่อคนหมดแล้ว นายสาลี่กับนายเฉลิมเอาดอกไม้ธูปเทียนไปถวายท่าน บอกเกล้ากระผมจะมาขอเลขหวยขอรับ แต่จะขอรบกวนหลวงพ่องวดเดียว ไม่รบกวนเป็นวาระที่ ๒ ขอเอาไปตั้งตัว ท่านมองดูมองหน้ามองหลังเห็นไม่มีใครก็หยิบเศษกระดาษมา เขียนให้ ๔ ชุด ชุดละ ๓ ตัว ท่านบอกเก็บไว้นะ ถ้าชาวบ้านแถวนี้ขอดูละก็อย่าให้ เป็นอันว่าตอนเช้า ๓ คนนั้นก็เดินทางกลับ กลับเขาก็มาแวะที่อาตมาที่กรมแพทย์ทหารเรือ เขาถามว่าคราวนี้จะเล่นอะไร ก็มองๆ ดูเลขแล้วเห็นมันเลข ๔ ชุด อันนี้ถูก ๒ ชุด ในใจมีความรู้สึกนะ ก็บอกเขาว่าไอ้ที่มีเลขท้าย ๓๐ นี่น่ะ งวดนี้ออก แต่ถึงเลขอื่นยังไม่ออกก็ควรจะกันไว้ จะเชื่อฉันไม่ได้ฉันก็ไม่แน่ใจในตัวฉัน แต่ฉันฝันว่าเห็นเลข ๐ มันอยู่ท้าย ฉันว่ายังงั้น เป็นอันว่าซื้อกัน นายทหารในนั้นก็ซื้อ แต่ก็มีนายทหารหลายคนไม่ชอบหลวงพ่อเขียน เขามีตัวเก็งของเขาเจ้าเรือโทสนั่นกับเรือโทสอาด สองคนสงสารมันว่ามันพยาบาลดีมันช่วยสงเคราะห์อนุเคราะห์ในการจัดหาอาหารอะไรต่ออะไรก็ตามเถอะ ตอนที่ไปป่วยน่ะเขาปฏิบัติดี แต่มันไม่เล่นกัน ก็บอกว่าสองคนนี่เล่นตัวนี้สักบาทซิ เอาสักบาทเดียวไม่ต้องมาก เป็นอันว่าเขาก็ยอมเล่นกันคนละกี่บาทไม่ทราบ เลขตัวนั้นออก ๓ ตัวตรงๆ พอรุ่งขึ้นอีกงวดมันก็เหลือ ๓ ชุด ก็เลยบอกเขาว่า คราวนี้ฉันจะไม่บอกละว่าชุดไหนมันจะออก แต่ว่ามันจะถูกแค่ ๒ ตัว ให้ตัดตัวหน้าทิ้งไป ฉันรู้แค่นั้นนะหรือพวกเราจะเผื่อกันไว้บ้างก็ได้ เผื่อมันจะถูกทั้งหมด อย่างนี้ฉันรับรองไม่ได้เป็นอันว่างวดนั้นเขาถูกกันอีกคราวก็เลยบอกว่าเลขชุดนี้หมดไป ไม่ต้องเล่นอีกไม่ออก

แล้วต่อมาเด็กสาวๆ อำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๒ คน อายุประมาณ ๑๘-๑๙ กะ ๆ ดู ถามดูอายุไม่ถึง ๒๐ รูปร่างหน้าตาดีมาเยี่ยมที่กรมแพทย์ทหารเรือ คุยกันไป

คุยกันมาก็บอกว่าแม่คนเดียวพ่อก็ไม่มี ไอ้ตัวเธอก็คนหนึ่ง มีน้องคนกำลังเรียน ยากจน อยากจะขอเลขหวย ก็เลยบอกว่าไม่มีหรอกอีหนูไปหาหลวงพ่อเขียนซี แนะนำให้ไป เธอก็ไปตามนั้น พอไปถึงแล้ว ท่านก็เขียนให้สี่ชุดเหมือนกัน แบบเดียวกันนะ บอกว่าจะขอคราวเดียว แต่อีกคนหนึ่งไม่มีลาภ ท่านก็บอกว่าคนที่ตามมานี่น่ะไม่มีลาภ แต่อีหนู ถ้าคนนี้เขาเล่นอะไรละเอ็งเล่นตัวนั้นนะ เล่นตามเขา ถ้าเอ็งไม่เล่นตามเขาละก็เอ็งจะไม่ได้อะไรเลย จะขาดทุนในการเดินทาง แล้วท่านก็บอกด้วยว่าคนที่จะถูกน่ะ มีลาภหมื่นเดียวหมื่นกว่า ๆ เรียกว่าเธอมีลาภ ๒๐ บาท ไอ้ตัวที่จะถูกน่ะ ๒๐ บาท แต่ว่าตัวไหนท่านไม่บอก ท่านบอกแต่เพียงว่าตัวที่เอ็งจะถูกน่ะ แค่ ๒๐ บาทเท่านั้นแหละ ไม่ต้องไปเล่นเกินเล่นมันตัวละ ๒๐ บาท ถ้าตัวไหนเล่นเกิน ๒๐ บาท ตัวนั้นไม่ถูก แล้วก็คนนั้นที่ไปด้วยน่ะ เวลาเล่นจริง ๆ ปรากฏว่าไม่อยากเล่นไอ้ตัวที่ถูก เพื่อนก็เลยบอกว่า เอ้า หลวงพ่อสั่งมาแล้วว่าฉันเล่นอะไรแกต้องเล่นตัวนั้น ก็เลยตามไอ้ตัวที่ถูกเขาไป ๕ บาท ในที่สุดไอ้ตัวที่อีหนูคนนั้นเล่น ๒๐ บาท ก็ถูก เพื่อนก็เลยพลอยถูกด้วย ๕ บาท

นี่แหละ บรรดาท่านผู้ฟัง เรื่องหวยน่ะ พระรู้ได้จริง ๆ มี แต่เมื่อรู้หวยแล้วท่านก็รู้ลาภของคนรู้บุญของคนด้วย ฉะนั้น คนที่จะถูกหวยหรือไม่ถูกหวย พระที่ได้ญาณพิเศษท่านรู้ แล้วโปรดอย่าเหมา อย่าคิดว่าพระเป็นโจรปล้นเจ้ามือเลยนะ พระรู้ได้แต่เล่นไม่ได้ เพราะความโลภถ้ายังมีอยู่เพียงใด เลขหวยก็มองไม่เห็นเพียงนั้น ถ้าเห็นก็เห็นเป็นหวยปลอม บางครั้งก็ถูกบางครั้งก็ผิด ถ้าหากว่าหวยจริง ๆ หวยดี ๆ ก็ต้องจิตบริสุทธิ์

เอาละ เรื่องของหลวงพ่อเขียนก็ระงับกันแค่นี้นะ รู้กันว่าพระรู้หวยได้แล้วรู้ว่าคนจะรวยได้ หรือไม่ได้เหมือนกัน

ต่อไปก็มาคุยกันเรื่องพระครูธรรมาภิราม เป็นเรื่องเกล็ด

๔๓. พระครูธรรมาภิราม

พระครูธรรมาภิรามองค์นี้ เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อปาน วัดบางนมโค อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา องค์นี้ชอบเล่นฤทธิ์ ชอบนัก ไอ้เรื่องแสดงฤทธิ์แสดงเดชน่ะชอบ ทำหน้าให้เป็นผู้หญิงบ้าง หน้าให้เป็นผู้ชายบ้าง หน้าสวยบ้าง หน้ายักษ์บ้าง แบบนี้

เพียงแค่แกเสกแป้งผัดหน้า หน้าแกจะเปลี่ยนไปทันที แล้วก็เปลี่ยนอย่างเห็นได้ชัด เขาเรียกว่าเรียนพรหมสี่หน้า แต่ความรู้ของแกเยอะ องค์นี้จิปาถะ บอกไม่ถูก เรื่องคาถาอาคมนี่เก่งจริง ๆ ดีทุกด้าน แต่ว่ามีดีพิเศษอยู่อย่างหนึ่งนั่นก็คือเรื่องเล่นโชว์ชาวบ้านได้แก่การแต่งหน้าแบบหนึ่ง อีกแบบหนึ่งก็แขนสั้นแขนยาว ไอ้แขนสั้นแขนยาวน่ะชอบเล่นเป็นปกติ บางทีแกนั่ง ๆ อยู่แกหยิบอะไรไม่ถึงแกก็เอามือตบ ๆ แขน แล้วแกก็ร้องว่ายาว ๆ ๆ ในที่สุดแขนแกก็ยาวยาวจนกระทั่งหยิบของอันนั้นถึง แกขี้เกียจใช้ชาวบ้านเวลาอยากจะดูแขนสั้นแขนยาวแกก็ชอบทำให้ดู ไอ้นี่เป็นเรื่องจริง ไม่ใช่ว่าตาสีตาสาเท่านั้นนะที่รู้ว่าพระครูธรรมาภิรามเป็นคนทำแขนสั้นแขนยาวได้ ใครๆ ก็ดูได้ถ้าปรารถนาจะดู ท่านทำให้ดูเสมอ ถ้าจะถามว่านี่เป็นวิชาอะไรก็บอกได้ว่าเป็นวิชาสมาธิ สมาธิอะไรก็ช่าง จะเป็นกสิณหรืออะไรก็ช่าง ถ้ากำลังสมาธิดีก็ทำได้ ถ้าอยากจะทำกันนะ แต่มันก็ไม่มีอะไรทำให้ชาวบ้านดีขึ้นมาหรอก นอกจากว่าจะทำให้ดูแบบเล่นกลเท่านั้น

ตานี้เรื่องพระครูธรรมาภิรามนี่ท่านเก่งหลายอย่าง ไม่พูดกันดีกว่า ท่านอยู่วัดใหญ่จังหวัดนครปฐม ใคร ๆ ก็รู้จักว่าพระครูธรรมาภิราม เวลานี้ตายไปแล้ว แต่ว่าคุณงามความดีหรือเกียรติคุณยังปรากฏ ถ้าอยากจะรู้ว่าท่านดียังไงละ ไปถาม ๆ คนแถวนั้นเขาดูเขาคงจะรู้

๔๔. อาจารย์สร้อยบิณฑบาต

อาจารย์สร้อยนี่อยู่จังหวัดสระบุรี เป็นพระพิเศษ บวชอยู่ในถ้ำตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ เพราะพระในถ้ำชอบกับพ่อและแม่ เคยไปเยี่ยมที่บ้านบ่อย ๆ ต่อมาไปเยี่ยมที่บ้านท่าน ท่านรักพระองค์นั้น คล้าย ๆ กับปดิษฐสามเณรรักพระสารีบุตร ก็ตามพระมาอยู่ในถ้ำ หนังสือสักตัวก็ไม่ได้เรียน ในถ้ำไม่มีการสอนหนังสือกัน พระก็สอนแต่ภาวนา ในที่สุดท่านอยู่มากี่ปีก็ไม่ทราบ มาพบท่านตอนอายุแก่แล้ว ที่พบก็เพราะท่านมาป่วยที่กรมแพทย์ทหารเรือ เวลาป่วย ตอนเช้า ท่านมีบาตรของท่านมาลูกหนึ่ง ไปยืนเอาบาตรแขวนไว้ที่ต้นมะฮ็อกกานี ข้างภายในประตูเข้ากรมแพทย์ทหารเรือ เวลาเข้าไปไอ้ต้นนี้มันจะอยู่

ซ้ายมือ ชิดประตู ต้นใหญ่มาก ยืนหลับตาประเดี๋ยวก็เอาบาตรมา ตามปกตินายทหารประจำตึกเขาจะเก็บบาตรไว้แล้วเขาจะเช็ดจะขัดจะถูเป็นอย่างดี พอเช้าท่านจะมาเอา เขาตรวจดูว่าไม่มีอะไรเขาก็ส่งมาให้ เวลาท่านเอาบาตรไปแขวนท่านก็ยืนหลับตา คนเขาผ่านไปผ่านมา มันไม่ใช่บ่านี่ คนเดินกันไขว่เทียว ตอนเช้า ทุกคนก็เห็นว่าท่านยืนหลับตาเฉย ๆ บาตรก็แขวนที่กิ่งมะฮ็อกกานี สักประเดี๋ยวหนึ่งท่านก็กลับ สะพายบาตรกลับไปส่งให้นายทหารหัวหน้าตึก ก็ปรากฏว่ามีข้าวประมาณ ๒-๓ ทัพพี แล้วมีดอกไม้แปลก ๆ ๑ ดอกทุกวัน ดอกใหญ่เกือบจะเต็มบาตร แต่ไม่รู้ว่าดอกอะไรไม่มีใครรู้จัก แบบนั้นทุกวัน

สำหรับท่านอาจารย์สร้อยนี่ ปรากฏภายหลังว่ารู้ภาษาได้ทุกภาษา มีนายทหารมาพูดแบบนั้น แล้วพูดถึงปฏิปทาบางอย่างของท่าน ดู ๆ แล้วคล้ายจะไม่ใช่พระธรรมดา ที่ว่าไม่ใช่พระธรรมดาคือคิดเกรงไปว่าพระองค์นี้จะเป็นพระอริยเจ้า แต่เวลานั่งพูดนั่งคุยกับใคร ท่านไม่ได้นั่งหลับตาปี๋ ทำท่าเป็นคนเคร่งครัดมัธยัสถ์ไม่ใช่ยังงั้น แสดงตัวเป็นกันเองตามปกติ พูดแบบกันเองธรรมดา ๆ แต่ว่าทรมานเอานายทหารไม่กินเหล้าไปหลายคน คำว่าทรมานในพระพุทธศาสนานี่ไม่ใช่ทรมานให้ลำบาก คือว่าพูดให้เข้าใจ พูดให้เชื่อ ชี้แจงเหตุผลให้เข้าใจชัด อย่างนี้ ศัพท์ทางพระพุทธศาสนาเรียกว่าทรมาน คำว่าทรมานคือให้เขาฝืนใจตัวเอง เคยดื่มเหล้าแล้วก็ไม่ดื่ม มันก็ยาก ๆ อยู่เหมือนกัน ในเมื่ออดทนต่อความอยาก ต่อต้านต่อความอยาก มันก็เป็นการทรมาน ปฏิปทาของท่านดีนายทหารรักมาก วันหนึ่งนายทหารมาเล่าให้ฟัง ก็เลยบอกเขาว่าฉันสงสัยเหลือเกินละว่าพระองค์นี้จะเป็นพระอริยเจ้า

สำหรับพระอริยเจ้านี้ มีอยู่ ๔ ประเภทด้วยกัน ว่ากันเฉพาะพระอรหันต์คือมีสุขวิปัสสโก เตวิชโช ฉลภิญโญ ปฏิสัมภิทัปปัตโต สำหรับพระอริยเจ้าที่เป็นพระสุขวิปัสสโก ประเภทนี้ไม่มีบทบาทอะไรทั้งหมด หมายความว่าละกิเลสได้แบบเงียบ ๆ ผีสางเทวดาท่านก็ไม่เห็น นรกสวรรค์ท่านก็ไม่เห็น แต่ว่าจิตสงัดจากกิเลส สำหรับท่านเตวิชโช อันนี้ได้ทิพยจักขุญาณ กับปุพเพนิวาสนุสติญาณ คือว่าสามารถจะเห็นผี เห็น

เทวดา เห็นสวรรค์เห็นนรก เห็นพรหมโลก เห็นนิพพานได้ตามอัธยาศัย แล้วก็สามารถระลึกชาติได้ ชาติของตัวเองเคยเป็นอะไรมาบ้างรู้หมด ต่อไปก็ฉลภิญโญ อภิญญา ๖ อันนี้แสดงฤทธิ์ต่าง ๆ ได้ สำหรับปฏิสัมภิทัปปบัตโต ก็แสดงได้อย่างกับท่านอภิญญา ๖ แต่มีกรณีพิเศษโดยเฉพาะ เอาอย่างที่แปลกที่สุดคือรู้ภาษาทุกภาษาโดยไม่ต้องเรียน นี่ว่ากันอย่างย่อ ๆ รู้ภาษาทุกภาษาทั้งหมดโดยไม่ต้องเรียน ภาษาคนภาษาสัตว์รู้หมด

ทีนี้ สำหรับหลวงพ่อสร้อยองค์นี้ อาตมาสงสัยว่าจะเป็นพระอรหันต์ ขั้นปฏิสัมภิทัปปบัตโต เอากันแค่สงสัยนะ ทั้งนี้ก็เพราะว่าอาตมาเองไม่ใช่พระพุทธเจ้า ไม่ใช่สัพพัญญูวิสัยจะได้ไปรู้อะไรต่ออะไรได้ตามอัธยาศัย ในเมื่อรู้เองไม่ได้ก็เลยต้องเดา อันนี้เป็นเรื่องธรรมดา เดาเล่นโก้ๆ ก็เลยบอกบรรดาท่านนายทหารว่าเอายังงี้ก็แล้วกัน สำหรับพระอรหันต์มี ๔ แบบ สำหรับแบบอื่นเราจะพิสูจน์ได้ด้วยการทดลองอย่างอื่น แต่องค์นี้ฉันสงสัยว่าเป็นปฏิสัมภิทาญาณ ลองดูนะ ไม่แน่นัก ถามว่าพวกคุณนี่น่ะพูดภาษาอะไรได้บ้าง เอาภาษาที่ถนัด บางคนก็บอกว่าภาษาอังกฤษผมเก่ง บางคนบอกว่าภาษาฝรั่งเศสภาษาเยอรมัน ภาษาจีนเพราะเคยเป็นลูกจีน แล้วก็ภาษาแขก บังเอิญมีนายทหารแขกอยู่คนหนึ่ง พูดภาษาแขกเร็วปรื๋อเรียกว่าได้กันหลาย ๆ ภาษา เมื่อได้กันแล้วซักซ้อมกันดีแล้วก็ส่งเข้าไปทีละคน คนไหนถนัดภาษาอะไร เข้าไปหาท่าน พูดภาษาแบบนั้น พูดภาษาที่ตนถนัด พอเขาเข้าไปพูด จะเป็นภาษาอะไรก็ตาม หลวงพ่อสร้อยตอบภาษานั้นได้อย่างชัดเจน คล้าย ๆ กับเป็นเจ้าของภาษาเอง ทุกภาษา ในที่สุดพวกนายทหารถามว่าหลวงพ่อเรียนมาจากไหน ท่านบอกว่าท่านไม่ได้เรียน อยู่ในถ้ำนั่นเจริญสมาธิมันเกิดความรู้สึกขึ้นเอง เขาถามว่าในเมื่อเขาพูดภาษาอื่นหลวงพ่อมีความรู้สึกยังไง ท่านก็บอกว่ามีความรู้สึกเหมือนเขาพูดภาษาไทย เวลาที่จะตอบไปก็เหมือนกัน มีความรู้สึกว่าตอบเป็นภาษาไทย

นี่แหละ ท่านผู้พึ่ง สำหรับท่านอาจารย์สร้อย มีกรณีพิเศษ แปลกแบบนี้แล้วต่อมาพวกนายทหารแจ้งให้ทราบว่าท่านกำหนดเวลาตาย ท่านบอกว่าใครจะเอาอะไรก็เอาท่านจะตายเดือนนั้นเดือนนี้ ถ้าจะต้องการอะไรให้ไปหาท่านก่อน คนที่ไปก็ได้ของดีพิเศษมาทุกคน คือว่ามีคำสั่งมอบหมายสมบัติชิ้นสำคัญนั่นก็คือ ให้รู้จักเป็นคนมีจิตเมตตา

ให้มีเมตตาเป็นปกติ มีกรุณา มีมุทิตา มีอุเบกขา แล้วก็มีการให้ทานการสงเคราะห์ รู้จักรักษาศีล สำหรับศีลอย่าให้ขาดตลอดชีวิต แล้วให้รู้ตัวอยู่เสมอว่าเราจะตาย นี่สมบัติชิ้นสุดท้ายที่หลวงพ่อสร้อยมอบให้แก่บรรดานายทหารที่มีความเคารพในท่าน และเมื่อพวกนายทหารได้รับมาแล้วก็มาบอกให้อาตมาทราบ อาตมาก็บอกว่านั่นเป็นของดีที่สุด ที่คุณจะไปเอาพระเอาตะกรุดอะไรนั่นก็ดีเหมือนกัน ถ้าหากพวกคุณแขวนพระไว้แต่คุณประพฤติตัวเป็นโจร พระท่านก็ไม่เอาด้วย เพราะหากว่าพระเป็นโจร พระก็ศีลขาด ถ้าหากว่าคุณเอาพระแขวนคอไว้แล้วใจคุณเป็นพระ หรือว่าคุณไม่มีพระแขวนคอ แต่ว่าใจคุณเป็นพระ ถึงแม้ว่าร่างกายคุณเป็นฆราวาสแต่ใจคุณเป็นพระแล้ว ก็ชื่อว่าคุณเป็นพระทั้งตัว พระนี่แปลว่าผู้ประเสริฐ คือไม่เลว ดีที่สุด เวลานี้คุณได้ของดีจากพระที่ดีมาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าท่านเป็นพระอรหันต์จริง นี่อาตมาก็ไม่ได้รับรองกับเขาเพราะว่าไม่ใช่พระพุทธเจ้า ถ้าหากว่าท่านเป็นพระอรหันต์จริงก็ชื่อว่าคุณมีโอกาสพิเศษอย่างยิ่ง การไหว้พระอริยเจ้า ๑ ครั้ง ดีกว่าไหว้ฉันแสนครั้ง ทั้งนี้เพราะอะไรเพราะพระอริยเจ้าขั้นอรหันต์ท่านบริสุทธิ์ทั้งหมด ไอ้ฉันนี่น่ะมันยังดำ ๆ ด่าง ๆ อยู่มาก มันอาจจะดำมากกว่าขาวก็ได้ เป็นอันว่าเรื่องราวของหลวงพ่อสร้อย ก็ยุติกันเพียงนี้นะ แต่ความจริงการพูดนี่เป็นการต่อขณะที่พูดนี่เป็นวันที่ ๔ ของกุมภาพันธ์ เพราะเมื่อวันที่ ๓ พูด ๆ ไปปรากฏว่าไฟฟ้าดับเฉย ๆ ผ่านมาประมาณครึ่งชั่วโมงเศษ ๆ ไฟฟ้าดับ ดับเพราะอะไร มาสืบข่าวได้ทราบว่าทางจังหวัดอุทัยธานีเขาเปลี่ยนสายกัน แต่ว่าระบบไฟฟ้าที่นี่แปลก ไอ้ต้นคัทเอ้าท์มันอยู่ที่หลังอำเภอมโนรมย์ เวลาจะทำงานที่อุทัยธานีก็ดับไฟ ไฟที่อำเภอมโนรมย์ก็เลยดับไปด้วยไฟระหว่างทางก็พลอยดับ ถ้าหากว่าเป็นคนโง่ ๆ อย่างอาตมานี่ อาตมาก็จะทำคัทเอ้าท์ตัดเฉพาะในเขตอุทัย แล้วตัดเฉพาะตอนไว้ ถ้าต้องการจะเปลี่ยนตอนไหน จะทำตอนไหนก็ยกคัทเอ้าท์ ดับ เฉพาะตอนนั้น แต่นี่ทางหน่วยราชการเขาเป็นชั้นโทชั้นเอกกัน เขาฉลาดกว่าอาตมา เขาเลยดับหมด เรียกว่าจังหวัดอุทัยทั้งจังหวัด เขตชัยนาทอีกหนึ่งมโนรมย์อีก ๑ อำเภอ ดับไปด้วย เรื่องแรงงานต่าง ๆ ที่ใช้เครื่องยนต์ เมื่อมีไฟฟ้าก็เปลี่ยนมาใช้ระบบไฟฟ้า ก็เลยเป็นอัมพาตไปตามๆกัน นี่เรื่องของหน่วยราชการท่านมีความฉลาดอย่างนี้ บรรดาประชาชนก็เลยโง่ไปตาม ๆ กัน

อย่าไปนั่งนินทาเขาเลย มาต่อให้ครบชั่วโมง มันคนละวัน
ตานี้มาเรื่องของท่านวัดพระบาทตากผ้า

๔๕. ท่านวัดพระบาทตากผ้า

ท่านวัดพระบาทตากผ้านี่อาตมาไปเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ไปคราวนั้นก็มีเจ้าคุณภาวนาภิรามเถระ พระครูวิชาญชัยคุณ พระอาจารย์ใส แล้วก็อาตมา สององค์คือ เจ้าคุณภาวนาภิรามเถระกับพระอาจารย์ใส เป็นอาจารย์ยุบ ๆ พอง ๆ ก็เรียกว่าพอง ๆ ยุบ ๆ บางทีก็ยุบไม่พอง บางคราวก็พองไม่ยุบ ท่านว่ายังงั้น แต่สำหรับพระครูวิชาญชัยคุณกับอาตมานั้นไม่ได้พองไม่ได้ยุบ เพราะอะไร ถือกรรมฐาน ๔๐ เป็นสำคัญ ไม่ได้เรียนกรรมฐานแบบเบสิค ท่านสององค์ท่านเคยด่าหาว่าเป็นเถรส่องบาตร ไม่ปฏิบัติตนให้ทันสมัย ก็เลยตามใจท่าน มันเป็นปากของท่านนี่ ท่านจะด่าก็ตามใจ เรื่องอะไรที่เราจะไปยุ่ง ด่ามากเท่าไรก็เหนื่อยมากเท่านั้น ด่ามากเท่าไร ก็ซวยมากเท่านั้น ไม่เห็นจะมีอะไรดีขึ้น เราเป็นคนถูกด่าเราไม่ซวย เพราะเราไม่ได้รับด่า เมสัมมุขขา สัพพาหะระติ เตสัมมุขขา ถ้าเราไม่รับเสียอย่างเดียว อะไรที่เขาส่งมาเฉพาะหน้า มันก็กลับไปหาเขาตามเดิม หมดเรื่องกัน

เดินทางไปด้วยกัน ๔ องค์ ไปพักอยู่ที่บ้านคุณแม้นเทพ ศุภนคร สรรพากรจังหวัด ผู้นี้ชอบกันเพราะเคยเป็นสรรพากรจังหวัดชัยนาท พอไปถึงก็คุยกันตามอัธยาศัย คุยกันไปคุยกันมาก็ถามเขาว่าที่นี่มีพระดีที่ไหนบ้าง ความจริงพระน่ะมีเยอะ แล้วกลางคืนไปพักอยู่วัดศรีบุญยืน สมัยนั้นเจ้าคณะจังหวัดอยู่ที่นั่น คุยกันได้ทราบว่าวัดพระบาทตากผ้าชื่อของท่านน่ะ ท่านเป็นพระครูอะไรไม่ทราบจำไม่ได้ เขาเรียกกันว่าครูบาปี ใช่หรือไม่ใช่ก็ไม่ทราบ ชาวบ้านเขาเรียกกัน อาจจะผิดตัวก็ได้ เขาก็บอกว่าพระองค์นั้นดี พวกผู้ชายนะ แต่บรรดาพวกผู้หญิงบอกไม่เป็นเรื่อง พวกฉันนี่นะไปทอดผ้าป่าถวายตั้งหมื่นบาท ท่านออกมานั่งหลับตาปี๋ เราพูดคำท่านก็พูดคำ เราไม่พูดท่านก็นิ่งเสีย ไม่เห็นจะมีการโอภาปราศรัยอะไรเลย นี่นัตถิโลเก อนินทิโต พระพุทธเจ้าท่านว่าแล้ว คนที่ไม่ถูกนินทาเลยไม่มีในโลก ท่านองค์นี้โดนเข้าแล้ว ก็เลยถามว่าเวลาไปคุยน่ะ คุยเรื่องอะไร

เขาก็บอกว่าคุยเรื่องธรรมดา ก็คิดในใจเองน่ะ มีความรู้สึกในใจเอง ว่าพระองค์นี้น่ากลัวจะเป็นพระสำคัญอยากจะลองไปดู ก็เลยบอกเขาบอกอยากจะไปเที่ยว เขาก็ค้าน บรรดาพวกผู้หญิงค้าน บอกอย่าไปเลย ไปแล้วก็ไม่ได้คุยอะไรหรอก ท่านก็ออกมานั่งหลับตาปี๋ตามเดิมน่ะแหละ เอาเงินไปให้ตั้งหมื่นไม่คุย นี่เราไปหาท่านเฉย ๆ ท่านจะคุยอะไร อาตมาก็เลยพูดแบบเล่น ๆ ถามว่าแก่หรือหนุ่ม บอกว่าแก่แล้ว อายุประมาณ ๖๐ บอกดีแล้ว แก่ยังงั้นดีเห็นท่าจะสู้ฉันไม่ได้หรอก ฉันหนุ่มกว่า ถ้าไม่พูดต้องเอาไม้ทิ่มปากให้พูดให้ได้ พูดเล่น ๆ ไปทำจริงก็เข้าตะราง แต่ว่าไม่น่าจะเป็นข่าว ข่าวระบือไปทั่วจังหวัดในชั่วเวลา ๒ ชั่วโมง เขาลือกันว่า อาตมาจะไปบังคับให้ท่านวัดพระบาทตากผ้าพูด ถ้าไม่พูดจะเอาไม้ทิ่มปาก เป็นยังงั้นไป กลายเป็นนักเลงโตไป ก็เอา เขาลือแล้วก็แล้วกันไป มีคนมาถามก็บอกว่าพูดเล่น ๆ หรอก ในเมื่อท่านไม่พูดจะไปบังคับท่านให้พูดได้ยังไง ตานี้พวกนั้นเขาเลยอยากจะลองดูว่าเวลาไปจริง ๆ ท่านจะพูดหรือไม่พูด เอาเข้าแล้ว นี่ เรื่องของคนละมันเป็นอย่างงี้นะ ท่านผู้ฟัง เรื่องของคนน่ะมันอดยุ่งไม่ได้ พูดเล่น ๆ ก็หาว่าเป็นเรื่องจริง เวลาไปเข้าใจว่ารถคันเดียวหมด ที่ไหนได้ รถติดตามเกือบ ๑๐ คัน เต็มวัดเต็มวา พอไปถึงแล้วก็ไปเดินดูรอบ ๆ เพราะวัดนั้นครูบาศรีวิชัยท่านสร้างอะไรต่ออะไรไว้มาก รู้สึกว่าผลการก่อสร้างของท่านเป็นหลักฐานดีมาก น่าสรรเสริญ พระคุณเจ้าองค์นี้น่าเคารพมาก หลวงพ่อปานเรียกพระทองคำ สำหรับครูบาศรีวิชัยนะ ก็มัวไปดูเพลินไป บรรดาฆราวาสทั้งหลายก็เข้าไปในห้องรับแขก ท่านมีห้องรับแขกพิเศษออกมาตั้งห่างจากกุฏิ

สักครู่หนึ่งคุณแม้นเทพก็เข้ามาบอก บอกว่าท่านขอรับ เข้าไปเถอะ ถามว่าทำไม มาแล้ว ถามมาว่ายังไงล่ะ นั่งหลับตาปี๋น่ะซีไม่พูดกับใครเลย หลับตาเฉย ๆ นั่งหลับตาปี๋ ใครพูดด้วยก็พูดไม่พูดท่านก็หลับตา คุณแม้นเทพบอกว่า ออกมานั่งประมาณ ๑๐ นาทีเศษ ๆ พูดคำเดียว ถามว่ามาธุระอะไร เท่านั้นก็หลับตาเลย ใช้ได้ นี่พอเขามาบอกก็รู้สึกหนักใจว่า พระองค์นี้พอเข้าไปพ่อจะหลับตลอดหรือเปล่าไม่ทราบ พอเข้าไป ๔ องค์ ไปกราบนมัสการท่านในฐานะที่ท่านเป็นเจ้าของถิ่นแล้วก็เป็นพระอาวุโส ในคณะที่ไปทั้งหมด บางองค์ก็จะมีอายุแก่กว่าท่าน แต่พรรษาอ่อนกว่า นี่เป็นประเพณีของพระในพระพุทธศาสนาถือเป็นระเบียบ

ในเมื่อไหว้ท่านท่านก็ไหว้ ยกมือรับไหว้ ท่านก็ยิ้ม ถามว่ามาธุระอะไร ตอบว่ามานมัสการ ได้ยินข่าวว่าหลวงพ่อนะเป็นคนไม่อยากพูด มีคณะผู้หญิงทั้งหลายเขารายงานให้ฟังว่าเอาผ้าป่ามาทอดตั้งหมื่นบาท แต่ก็ไม่ค่อยจะพูดกับเขา เพราะว่าเขาถามคำหลวงพ่อก็พูดคำ ท่านก็ยิ้ม บอกพูด วันนี้พูด ถามว่าทำไมจึงพูดล่ะขอรับ บอก ไม่พูดได้รึเดี๋ยวเขาจะเอาไม้ทิ่มปากฉันเข้าจะว่ายังไงล่ะ ฉันแก่กว่าฉันสู้ไม่ได้ พวกนั้นหัวเราะครื้นทันที อันนี้เลยนึกว่าใครย่องเข้าไปบอกท่านก่อน เวลากลับมาสอบแล้วปรากฏว่าไม่มีใครบอก เขาถึงได้หัวเราะ แปลกใจว่าท่านรู้ได้ยังไง เราพูดกันที่ตัวจังหวัดลำพูน ท่านอยู่ที่สันป่าตองมันไกลกันตั้งเยอะ วิ่งรถไปตั้งหลายนาที ต่อแต่นั้นไปก็เรียนถามท่านว่าหลวงพ่อปฏิบัติพระกรรมฐานสายไหน ท่านก็บอกว่าท่านปฏิบัติพระกรรมฐานสาย ๔๐ กรรมฐาน ๔๐ เพราะเป็นมาตรฐาน เท่านี้เอง คราวนี้เลยพูดคนเดียวเลย อธิบายกรรมฐาน ๔๐ แจ๋ว พูดเข้าใจง่ายทุกอย่าง พูดไปพูดมาพูดมาพูดไป ทีนี้ใครนึกอะไรขึ้นมาในใจล่ะ พอใครนึกอะไรขึ้นมา ท่านหันหน้าไปหาคนนั้น พูดเรื่องที่เขานึก คนนี้นึกอย่างนี้ท่านก็พูดเรื่องอย่างนี้ ไอ้ที่รู้ว่านึกน่ะ ไม่ใช่อาตมารู้เป็นกรณีพิเศษนะ เวลากลับมาแล้วคุยกัน บอก แหม อีวันนี้นึกไม่ได้พอนึกสงสัยแบบนี้ ท่านหันมาพูดทันที พวกผู้หญิงเขาว่า แล้วพวกโน้นนึกยังงั้น หันพูดอย่างนั้นทันที ตานี้เวลาที่ท่านพูดพลินไป อาตมาเองก็เป็นพวกกิ้งก่าได้ทองเหมือนกัน นี่ตัวเองนะ ท่านหันไปพูดกับคนโน้นบ้างคนนี้บ้างตามอารมณ์ที่เขานึก ดูท่านพูดคนเดียวไม่หยุดปากเลย ส่งกันอยู่ประมาณ ๖ ชั่วโมง ก็เลยนึกในใจว่าพระองค์นี้ได้อะไรหนอ อยากจะรู้จิต อยากรู้อารมณ์จิตว่าท่านได้อันดับไหน นึกเท่านั้นแหละหันขวับมาฉะเข้าเลย บอกไอ้คนเรานี่แปลกนะ เห็นคนอื่นเขาได้ก็นึกว่าตัวเองจะได้บ้าง ท่านก็พูดเรื่อยเฉื่อยไป พูดตามอารมณ์ที่อาตมานึก นึกในใจว่าเอ๊ะ เจอะเสือเข้าแล้ว ทีแรกนึกว่าจะพบคนใบ้ ที่ไหนได้มาพบคนพูดได้ ยังแถมตาดีเสียด้วย นึกในใจอีตอนนั้นความจริงท่านกำลังพูดกับคนอื่น ท่านก็หันขวับมาอีก บอกตามธรรมดาของคนมันก็เป็นยังงั้นแหละ ยังไม่ถึงเวลาจะพูดมันก็ไม่พูด ไม่ถึงเวลาจะใช้ตามันก็ไม่ใช้ ถ้าถึงเวลาพูดก็ใช้ปากให้เป็นประโยชน์ ถึงเวลาจำเป็นต้องรู้ต้องเห็นก็ใช้ตาให้เป็นประโยชน์ ท่านก็ว่าต่อไป พูดแล้วก็หัวเราะ

เป็นอันว่าวันนั้นคุ้มค่า ค่าของผลที่จะได้เป็นเงินเป็นทองละ ไม่คุ้มกับเสียงท่านหรอก แต่คุ้มค่าสำหรับคนที่ไปถวายผ้าป่า ๑ หมื่นบาทไว้ พูดใช้หนี้พอเลย เลยไปเสียหน่อยด้วยซ้ำ เพราะเวลา ๒ ชั่วโมงพูดคนเดียว แล้วต่อมาอาตมาก็หันไปดูบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท นึกว่าเวลานี้ท่านพูดแล้วใครจะมาทอดผ้าป่าอีกไหม นึกเท่านี้ท่านหันขวับมาเลย บอกเรื่องชาวบ้านเป็นเรื่องศรัทธาของเขา เราไม่ต้องไปเกี่ยวนะ เราเป็นพระ ท่านก็พูดเฉยๆ ว่าใครเขาจะทำบุญหรือไม่ทำบุญก็เป็นเรื่องของเขา เมื่อเขาทำแล้วเขาจะพอใจในเราหรือไม่พอใจ ก็เป็นเรื่องของเขา เพราะเรื่องบุญเรื่องกุศลเงินทองที่เขามาให้เรานี่ เขาไม่ได้ให้เรา เขาถวายพระพุทธเจ้า คือว่าเขาอุทิศไว้ในพระพุทธศาสนา ว่าเข้านั่น เป็นอันว่าวันนั้นสร้างศรัทธาเต็มที่

ตานี้ ท่านก็มาพูด เพราะว่าอาจารย์ยุบหนอพองหนอมีไป ๒ องค์ พูดไปพูดมาพูดมาพูดไป อาจารย์หนอก็งัดหนอขึ้นมา ท่านก็หันขวับเข้าไป บอกว่าเรื่องหนอนี่มีความสำคัญ วิชาหนอนี่เป็นวิชาดี แต่คนเข้าใจถึงวิชาหนอไม่มีท่านว่ายังงั้น ท่านก็เลยคุยให้ฟังว่าวิชาหนอเขามาใหม่ๆ เขาเกณฑ์ท่านไปฝึกเหมือนกัน ไปเรียนพระกรรมฐานกับเขา ๑ พรรษา วันนั้นปรากฏว่ามีเณรองค์หนึ่ง นั่งตัวแข็ง เณรองค์นั้นในปัจจุบันก็อยู่ใกล้ๆ บ้านของท่าน สึกแล้วเป็นขโมยลักควาย ที่บรรดาคณะอาจารย์บอกว่าได้ผลสมาบัติ เอะอะโวยวายตึงตังกัน อาจารย์ผู้ใหญ่อำนวยการก็เหมือนกัน แต่ว่าอาจารย์ฝ่ายพม่าค้านบอกว่าดูกันก่อน อันนี้เห็นจะไม่ใช่ผลสมาบัติ อาจจะเป็นปฐมฌานหยาบ แต่ว่าท่านอาจารย์ใหญ่กับผู้อำนวยการบอกว่าเป็นผลสมาบัติ ในที่สุดที่พิสูจน์กันแล้วก็ไปไหนต่อไปไหน เอาเณรนั่นไปแสดงที่ไหน ก็ว่ากันตอนนั้นตึงตังโครมครามกันมาก ท่านก็ให้ความเห็นว่า ผลสมาบัตินี้ถ้าจะได้ต้องได้ตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป ถ้ายังไม่เป็นพระอริยเจ้าเขาไม่เรียกผลสมาบัติ เขาเรียกโลกียสมาบัติ ผลสมาบัติก็คือโลกุตตรสมาบัตินั่นเอง เมื่อได้ผลสมาบัติแล้ว กรรมฐานไม่เสื่อม ท่านก็คุยต่อไปว่าเวลานี้เจ้าเณรที่ได้องค์แรกมันเสื่อมแล้ว ถามว่าเสื่อมเพราะอะไรขอรับหลวงพ่อ ท่านก็บอกว่าเสื่อมเพราะมันสึก บ้านมันอยู่ข้างวัดนี้แหละ เวลานี้ลักควายเขาเก่งที่สุด เป็นหัวขโมยที่สำคัญที่สุด นี่แหละผลสมาบัติ คือพระอริยเจ้าของกลุ่มหนอ มีความเข้าใจผิด เวลานี้อาจมีความเข้าใจถูกแล้วก็ได้นะ นั่นเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ นี่เล่าสู่กันฟัง

เอาละท่านผู้ฟัง เรื่องของครูบาบี้ ใช่หรือไม่ใช่ก็ไม่ทราบ เป็นอันว่าเรื่องของท่านวัดพระบาทตากผ้าก็แล้วกัน ท่านพระครูอะไรก็ไม่ทราบ ตานี้อยากจะทราบประวัติของท่านว่าท่านมีความเป็นมายังไง ท่านก็คุยให้ฟัง ว่านับตั้งแต่บวชใหม่ ๆ ท่านออกธุดงค์ตลอดเวลา มีย่ามลูกหนึ่ง มีบาตรลูกหนึ่ง ไม่มีกลดเดินเข้าป่าไปเรื่อย ถึงเวลาเข้าพรรษาใกล้วัดไหน อาศัยจำพรรษา ๑ พรรษา ถ้าไม่ใกล้วัดก็เข้าถ้ำ ออกพรรษาแล้ว ฝนหมดแล้วก็เดินต่อไป จนกระทั่งอายุ ๕๕ ปี เขาเกณฑ์ให้ท่านมาเป็นเจ้าอาวาสวัดพระบาทตากผ้า จึงได้เข้ามา ก็กราบเรียนถามท่านว่า รู้จักหลวงพ่อปานวัดบางนมโคไหม ท่านยิ้มบอก รู้จัก รู้จักดี พระองค์นี้เก่ง แล้วกรรมฐานของเราก็เป็นสายเดียวกัน ก็กราบเรียนถามท่านว่าพระกรรมฐานแบบใหม่กับแบบเก่า อย่างไหนหลวงพ่อเห็นว่ามีความสำคัญกว่ากัน ท่านก็ตอบแบบนักปราชญ์ว่าสำคัญเท่ากัน คือ พระกรรมฐานน่ะดีทั้งนั้น แต่คนเท่านั้นแหละจะดีเท่ากรรมฐานหรือไม่ ถ้าความเข้าใจของอาจารย์ตอนนี้ซีมันจะยุ่ง มันยุ่งกันตรงอาจารย์นะ ไม่ยุ่งกันอีตอนที่ว่าพระกรรมฐานนะดีหรือไม่ดี ถ้าอาจารย์เข้าไม่ถึงพระกรรมฐานละก็ ยังไงๆ ก็เอาดีไม่ได้ เป็นอันว่าเรื่องของวัดพระบาทตากผ้าก็ขอผ่านไป

(หมายเหตุของผู้ถอดเทป เข้าใจว่าจะเป็นพระครูพรหมจักรสังวรณ์)

๔๖. พระองค์ที่ ๑๐

เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๗ สงครามโลกเห็นจะยังไม่เลิก อาตมาก็เป็นพระนักเทศน์ กำลังเป็นพระนักเทศน์อยู่ วันหนึ่งชาวราชบุรีเขานิมนต์ไปเทศน์ วันรุ่งขึ้นเขาก็นิมนต์ไปฉลองบ้าน เขาปลูกบ้านใหม่ ก็ไปสวดมนต์เย็น ตอนนั้นยังเก่งอยู่ ตอนนี้ใครนิมนต์สวดมนต์เย็นไม่เอาแล้ว เขานิมนต์พระ ๙ องค์ เจ้าคุณธรรม เข้าใจว่าเสนานี วัดสัตนารถเจ้าคณะจังหวัดราชบุรีเป็นหัวหน้า เมื่อเวลาไปถึงบ้านเขาตอนเย็น ปรากฏว่ามีพระนั่งอยู่แล้ว ๑ องค์ อายุอานามเห็นจะไม่แก่กว่าอาตมา (แล้วตอนนั้นอาตมายังไม่ถึง ๓๐) หน้าตายังหนุ่มมาก ผิวพรรณสวยหน้าตาอิ่มเอิบ ทรวดทรงดีมาก ถ้าจะจัดเป็นผู้ชายสวยก็เห็นว่าจะสวยได้พอดี เรียกว่าสวยหาตัวจับยาก หน้าตาอิ่ม ผิวค่อนข้างเหลือง มองดูแล้วชอบใจ พระทุกองค์ก็ชอบใจ ท่านนั่งอยู่ต้นเพื่อน เจ้าคุณธรรมเสนานีสมัยนั้นก็อายุ ๕๐ เศษ หน้าตาแก่กว่าพระองค์นั้นเยอะ แต่ว่าเวลาเจ้าคณะจังหวัดขึ้นไปท่านไม่ถอยที่

ให้ ท่านนั่งแล้ว เจ้าคุณธรรมเสนานีเป็นพระดี ท่านก็นั่งรองลงมา พวกเราก็นั่งรองต่อมาตามลำดับ แต่ปรากฏว่าพระเขานิมนต์มา ๙ องค์ เป็น ๑๐ องค์ทั้งท่าน ถึงเวลาสวดมนต์ท่านสวดเสียงเพราะจริงๆ ฟังแล้วจับใจมีกังวาน ฟังรู้สึกใจมันชื่น ๆ ชอบกล เสียงไม่เหมือนแร้ง ไม่เหมือนกา แหบ ๆ เหิบ ๆ อย่างอาตมาหรอก ฟังเสียงนวล ๆ สวดมนต์เสร็จท่านก็กลับ เราก็กลับ พอรุ่งขึ้นเช้าท่านก็ไปอีก ไปนั่งก่อน ตานี้เวลาฉันข้าวอยู่ ท่านเจ้าคุณธรรมเสนานีก็สงสัย คือพระองค์นี้หน้าตาหนุ่ม แล้วทำไมนั่งข้างหน้า มันควรจะนั่งข้างหลัง คุยกันไปคุยกันมา ฉันข้าวก็ค่อย ๆ คุยกัน เจ้าคุณธรรมเสนานีก็เลยถามว่าท่านขอรับ ผมขออภัยเถอะ ท่านบวชมากี่พรรษาแล้ว ท่านก็เลยบอกว่า ไอ้พรรษานี่มันนับไม่ค่อยได้หรอก เดี๋ยวดูใบสุทธิก่อน ท่านก็ล้วงย่ามลงไป เอาใบสุทธิออกมาส่งให้ ปรากฏว่าในใบสุทธินั้นบอก พ.ศ. เมื่อเอาเลขลบกันลงไปแล้ว เป็นเวลา ๓๐๐ ปีเศษ เป็นอันว่าท่านบวชมาแล้วน่ะ ๓๐๐ ปีเศษนะ ไม่ใช่อายุเกิด เจ้าคุณธรรมเสนานี ก็ส่งใบสุทธิให้พระทุกองค์อ่าน เมื่อพระทุกองค์อ่านแล้ว ก็ไม่สงสัย พอฉันเสร็จให้พรเสร็จเรียบร้อยแล้วท่านก็ลากลับก่อน ท่านลาญาติโยมทุกคนเดินลงบันไดไป บ้านนั้นนะเป็นบ้านของนายสารี เปาเล้ง ลืมบอกไป คลองแพงพวย พอท่านเดินไปถึงบันได ท่านเจ้าคุณธรรมเสนานีก็ถามว่ารู้จักพระองค์นี่ไหม นิมนต์มาจากไหน เจ้าของบ้านก็บอกว่าไม่ได้นิมนต์ก็เลยให้คนลงไปดูว่า ท่านเดินไปทางไหน ถ้าเดินไปทางวัดไหนแล้วจะไปถามพระวัดนั้นพอดีท่านลงบันไดลับตัวไปพอดี บ้านอยู่กลางทุ่ง ถ้าพระจะเดินไปสักชั่วโมงยังเห็นตัวสบาย ๆ คนข้างบนเดินลงไปถามข้างล่างว่าพระไปไหนดูกันแล้วทั้งหมด ปรากฏว่าไม่เห็นพระองค์นั้นเลย ไม่ทราบว่าพระองค์นั้นไปไหนระยะเวลาสัก ๓ นาที เท่านั้นแหละที่พูดกัน อาจจะเป็น ๒ นาที หรือนาทีเศษ ๆ ก็ได้ พูดกันเพียงว่าพระองค์นี้มาจากไหน ใครนิมนต์มา เจ้าของบ้านก็บอกว่าไม่ได้นิมนต์ ท่านมาเอง เท่านี้แหละ ท่านเจ้าคุณธรรมเสนานีก็บอก ไปดูซิท่านเดินไปทางวัดไหน เราจะได้ไปถามวัดนั้น ว่าพระองค์นี้มาจากไหน ในจังหวัดนี้ฉันก็เคยเป็นเจ้าคณะจังหวัด ไม่เคยเห็นพระแบบนี้เลย จริยาน่าเลื่อมใสมาก รูปก็สวย เสียงก็เพราะ ว่าหนังสือดีมาก แต่ว่ากลางวันแสก ๆ ทุ่งโล่ง ๆ มองไม่เห็นก็กลายเป็นเรื่องอัศจรรย์

นี่เรื่องของพระองค์ที่ ๑๐ นี่จะเป็นพระอะไรก็ช่าง จบกันแค่นี้นะ

๔๗. หลวงพ่อขี้งัว

หลวงพ่อขี้งัวนี่ ในระหว่างนั้นแหละ ประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๗–๒๔๘๘ เหตุอัศจรรย์เกิดขึ้นในระยะนั้น ในเขตอำเภอ ๒ พี่น้อง กับเขตอำเภอบางปลาม้า ได้ยินข่าวเล่าลืออยู่เสมอว่า มีพระพิเศษมาเที่ยวนั่งอยู่ตามกลางทุ่ง ห่มจีวรกลัก แล้วก็มีย่ามลูกใหญ่ บางทีเอาผ้าคลุมโปง เวลาเดินไปที่ไหนเจอะขี้งัวเหลว ๆ ก็หยิบใส่ย่าม แล้วนั่งซุ่ม ๆ เวลาเด็กเลี้ยงงัวเลี้ยงควายเห็นเข้า เดินเข้าไปใกล้ท่านก็เดินหนีเสีย ทีนี้เจ้าพวกเลี้ยงงัวเลี้ยงควายนี่ก็เป็นคนไม่ค่อยจะเหมือนคนเหมือนกัน บางคราวมันก็นึกฮึต ๆ ขึ้นมา มันนึกว่าเป็นพระบ้าพระบอมันก็วิ่งไล่กวด ท่านก็วิ่งหนี แล้ววิ่งไปได้ไม่นาน ทั้ง ๆ ที่เป็นกลางวันแล้วก็กลางทุ่ง ปรากฏว่าไม่เห็นพระองค์นั้น ทำแบบนี้กันอยู่หลายวัน

วันหนึ่งเจ้าภาพนิมนต์อาตมาไปเทศน์ที่ตำบล ๒ พี่น้อง ที่บ้านบางสะแก แล้วก็วัดบางสะแกหรืออะไรนี่ ไอ้วัดนั้นไม่ทราบว่าชื่อวัดอะไร แต่กลุ่มบ้านนั้นเขาเรียกว่าบ้านบางสะแก เมื่อเวลาเทศน์จบก็ต้องค้างคืน เพราะเขานิมนต์ฉันเช้า ค้างกันอยู่ ๓ องค์ด้วยกัน ไปเทศน์ ๓ องค์ เวลากลางคืนก็มาค้างที่บ้าน พอตกกลางคืนเขาก็พูดให้ฟังถึงความมหัศจรรย์ของพระองค์นั้น บอก จะไปหาว่า ท่านเป็นพระบ้าพระบอมันก็ไม่ได้ความจริงรู้สึกว่าจะเป็นพระที่มีความสำคัญอยู่ เมื่อเวลาเขาพูดให้ฟัง อารมณ์จิตมันคิดอยู่อย่างหนึ่ง นี่ไม่ใช่อาตมาเป็นหมอดูนะ หรือว่าไม่ใช่เป็นพระมีฌาน มีญาณพิเศษอะไรเป็นพระธรรมดานักบวชที่ใช้อะไรไม่ค่อยจะได้ นี่แหละ เรียกว่าขาว ๆ ดำ ๆ ดำ ๆ ขาว ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ เอาเรียบร้อยอะไรไม่ได้ บางทีก็เป็นพระ บางทีก็เป็นคน บางอารมณ์ก็เป็นเปรต บางคราวก็เป็นสัตว์นรกไปก็มี นี่ พระแบบนี้เชื่อถืออะไรไม่ค่อยได้ เอาดีไม่ได้ จะไปเชื่อได้ยังไง พระมันบวชมาจากคนนี่ บางทีก็เลวกว่าชาวบ้านเสียอีก บางครั้งเห็นชาวบ้านเขามีปฏิปทาดี รู้สึกเลื่อมใสในเขา นี่เป็นยังงั้น อัตนา โจทยตานัง พระพุทธเจ้าสั่งสอนให้เตือนตัวเอง นี่บางทีไปนั่งเตือนชาวบ้านเขาเพลินไปเลยลืมเตือนตัวเอง อย่างนี้พระยายมยิ้ม ชอบ ยังไง ๆ ก็คงได้เป็นลูกศิษย์พระยายมแน่ ถ้าไม่กลับตัวให้ดีกว่านี้ เอ้าเล่าเรื่องของพระองค์นั้นต่อไป

เมื่อเขาเล่าเรื่องให้ฟัง ความรู้สึกมันเกิดขึ้นมาว่า พระองค์นี้ต้องเป็นพระอริยเจ้า และอย่างเลวที่สุดก็ต้องเป็นอภิญญา ๖ พระอภิญญา๖ นี่มีหูทิพย์ ตั้งแต่อภิญญาและปฏิสัม-ภิทาญาณนี่ พูดอะไรไม่ได้ได้ยิน สำหรับพระวิชชาสามนี่ต้องใช้ญาณเป็นเครื่องกำหนดรู้ ถ้าไม่กำหนดจิตเพื่อรู้ไม่รู้ ถ้ากำหนดจิตเพื่อรู้จริง ๆ ใครเขาพูดทิ้งไว้ตั้งหลาย ๆ ปีก็รู้ว่าเขาพูดว่ายังไง นี่มันคนละอย่าง พระวิชชาสามเหมือนกับคนมีตำรา ต้องเปิดตำราจึงรู้ แต่พระอภิญญา ๖ ขึ้นไป ไม่เหมือนกับคนมีตำรา เหมือนคนที่รู้เอง พูดที่ไหนก็ไม่ได้ นินทาไม่ได้ นินทาเมื่อไรรู้เมื่อนั้น ก็เลยบอกเจ้าของบ้านว่า ทดลองกันดีกว่าว่าพระองค์นั้นจะเป็นพระอะไร กรุณาเอาธูปไปจุดสัก ๕ ดอก ไปปักไว้ที่นอกชานกลางแจ้ง เขาก็ปฏิบัติตามนั้น ก็เลยพูดดัง ๆ ว่าพระองค์นั้น ถ้าหากว่าเป็นพระอริยเจ้าจริง พรุ่งนี้ตอนเช้าก็โปรดมาพบที่บ้านนี้ เพราะชาวบ้านพร้อมทั้งพระ คือคณะอาตมาด้วย ต้องการนมัสการ ถ้าหากว่าไม่ใช่พระอริยเจ้าก็จงอย่ามา ทีนี้ก็ไม่ยาก ถ้าไม่ใช่พระอริยเจ้าก็รู้ไม่ได้ พูดเท่านั้นชาวบ้านเขาก็ตั้งใจพนมมืออธิษฐานเหมือนกัน เพราะนั่งอยู่หลายสิบคน บ้านใหญ่มาก เขาก็เลยพูดตาม ทุกคนเขาว่าตามแล้ว เขากราบไปที่ธูปเท่านั้นเอง คุยกันไปดึกประมาณ ๒๔ น. ต่างคนต่างก็ลากลับ พระก็นอน ชาวบ้านก็นอน หรือใครจะไม่นอนบ้างก็ไม่ทราบ

ถึงเวลาเช้าตรู่เวลาประมาณ ๖ น. ได้ยินเสียงเอะอะโวยวายมาทางหลังบ้าน เสียงโวย ๆ ว่าใครวะ ใครมันท้ากูตีวะ มันเก่งจริงมันลงมาซิหว่า ไอ้คนเก่งจริงไม่ต้องไปท้ากันกลางคืนโว้ย เสียงเอะอะมา แล้วมาที่หน้าบ้านหลังนั้น มายืนกวักมือท้า เหวย ๆ บอกเฮ้ยใครวะเมื่อคืนมันท้ากูตีวะ เก่งจริงโดดลงมาซีหว่า กูคนเดียวละ พวกมึงเท่าไรก็ตามมาตีกะกู เป็นอันว่ามาแล้ว แต่ก็มาแบบนักเลงโต อาตมากับเพื่อนก็เลยลงไปข้างล่างยกมือไหว้บอกว่านิมนต์ขึ้นข้างบนเถอะขอรับ ทำแบบนี้ไม่มีผลหรอก ชาวบ้านเขาจับได้แล้ว อย่ามาปลอมแปลงเป็นคนบ้าเลย จะทำให้ชาวบ้านเขาบ้าไปด้วย ท่านนิ่งประเดี๋ยวมองหน้าเอาผ้าที่เคียนศีรษะลง ผ้าจีวรน่ะ เคียนศีรษะเสียใหญ่เบ้อเร่อเชียว เอาลง ลงแล้วก็ห่มเป็นปริมณฑลเรียบร้อย แล้วก็เดินขึ้นบ้านแบบสงบ นั่งเฉย ยิ้มแฉ่ง

ตอนนี้นั่งดูแล้ว สีเปลี่ยน เปลี่ยนจากดำเป็นค่อย ๆ ขาวไปทีละน้อย ๆ จนท่านขาวแล้วก็ออกเหลือง หน้าตาอิ่มเอิบ ชาวบ้านเขารู้กันเร็วจริง ๆ ประเดี๋ยวเดียวคนเต็มหมด

ทุกคนมาถึงแล้วก็มากราบแบบสนิท ท่านก็ยิ้มแย้มแจ่มใส คุยด้วยดี ก็เป็นอันรู้กันแล้วว่าพระองค์นี้เป็นพระอริยเจ้า ตั้งแต่ขั้นอภิญญา ๖ ขึ้นไป แต่จะเป็นขนาดไหนไม่รู้ จะเป็นปฏิสัมภิทาญาณหรือเปล่าก็ไม่ทราบเหมือนกัน เพราะอธิษฐานไว้แบบนั้น

เวลาท่านฉันข้าวเสร็จ ท่านก็ให้พร เสียงเพราะมาก เวลาให้พรเสร็จท่านก็บอกว่าใครมีสำรับกับข้าวมาถวายพระบ้าง ให้เอาถ้วยไปล้างให้สะอาดคนละลูก รายละลูกแล้วส่งมาให้ท่าน ทุกคนปฏิบัติตาม ส่งถ้วยไปแล้วท่านก็ควักขี้วัว ในย่ามของท่านเต็มไปหมดใส่ถ้วยเต็มเอาฝาปิดแล้วก็ส่งให้ บอกเอาไป พวกเอ็งจะได้ค้าขายหากินดี ไปพูดอะไรกับใครก็ตาม สีปาก เอาขี้วัวนี่น่ะสีปากแล้วพูด ชาวบ้านรักชาวบ้านชอบ ว่าเข้าแบบนั้นชาวบ้านก็คงจะสะอึก พอเสร็จเรียบร้อยแล้วท่านก็ลากลับ เวลาลากลับ ท่านเดินลงไปบันได พอพ้นบันไดลงไป ปรากฏว่าคนข้างล่างก็ไม่เห็นท่าน คนข้างล่างไม่เห็นท่านลงไปแต่คนข้างบนเห็นท่านลง เป็นอันว่าข้างบนก็ไม่มี ข้างล่างก็ไม่มี หายไปเสียแล้ว ชาวบ้านเขาก็บอกว่าของในถ้วยนี่น่ะ เขาไม่เรียกว่าขี้วัว ก็ดีเหมือนกัน ถ้าไปเรียกขี้วัวเข้ามันจะเป็นขี้วัวเพราะอำนาจฤทธิ์ของท่าน ถามว่าของในถ้วยนี่จะทำยังไง ก็บอกว่า ประเดี๋ยวก่อนซี สำรวจดูก่อน จริยาของท่านไม่เหมือนพระอื่นนะ เวลาท่านมาท่านแสดงรกรักรุงรังแสดงท่าเอะอะโวยวาย แต่เวลาเราพูดดีเข้า ท่านเรียบร้อยดีเสียกว่าพวกฉันเสียอีก กิริยาน่ารักน่าไหว้ น่าบูชา ทีนี้ขี้วัวนี่ก็เหมือนกัน มันจะเป็นเหมือนท่านเวลาท่านควักออกมาจากย่ามมันอาจจะเป็นขี้วัว เหมือนกับท่านเดินมาทีแรก คือท่าทางเอะอะโวยวาย ตานี้เวลาท่านกลับไปเรียบร้อย เข้าใจว่าขี้วัวจะเป็นอย่างอื่น ถ้าหากขี้วัวเป็นขี้วัวตามเดิม ก็แสดงว่าพระองค์นี้ ไม่ใช่พระอรหันต์ขั้นฉฬภิญโญขึ้นไป ถ้าหากขี้วัวนี่เป็นอย่างอื่น ก็แสดงว่าเป็นพระอรหันต์ขั้นฉฬภิญโญ ขั้นอภิญญา ๖ ขึ้นไป พอว่าเท่านั้นชาวบ้านต่างคนต่างก็เปิดฝาถ้วยดู เจ้าขี้วัวทั้งหมดกลายเป็นสีผึ้งสีปาก หอมกรุ่น เรียกว่าหอมมากกว่าสีผึ้งธรรมดา เรื่องนี้ก็จบกันเท่านี้ แล้วเขาจะไปใช้สีผึ้งทำอะไรมันเรื่องของเขา ท่านสั่งแล้ว

ทีนี้ ต่อมาก็มีอีกองค์หนึ่ง ควรจะเล่าให้ฟัง

นายพ่วง เพื่อนกับนายอิน นายอินคนนี้เขาเป็นญาติกับอาตมาเคยเป็นทหาร นายพ่วงนี่ เป็นเพื่อนกัน อาตมารู้จักนายพ่วงได้ก็เพราะอาศัยนายอิน นายพ่วงนี่อยู่ตำบลบางซอ อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

ตานี้มีพระองค์หนึ่ง วันหนึ่งตาพ่วงนี่แกทำไร่อ้อย แกอยู่กลางไร่มีพระองค์หนึ่งเดินมา ขณะนั้นเป็นเวลาใกล้จะเข้าพรรษาคือเป็นวันเข้าพรรษาแล้ว ตาพ่วงแกเห็นเข้าแกก็ถามหลวงพ่อจะไปไหนครับ ท่านก็ตอบว่า ไม่รู้จะไปไหน เพราะว่าอยู่วัดกับใครเขาไม่ได้ อยู่วัดไหนวัดนั้นเขาก็ไล่ อยู่กับเขาไม่ได้ก็เดินหาที่อยู่ยังไม่มีที่อยู่ ตาพ่วงแกมีกระท่อมสำหรับเฝ้าอ้อยอยู่หลังหนึ่ง ก็นิมนต์ท่าน บอกนิมนต์หลวงพ่อจำพรรษาอยู่ที่นี่เถิดขอรับ กระผมจะส่งเอง เรื่องอาหารการบริโภค ผ้าผ่อนท่อนสไบ ยารักษาโรค ทุกอย่างที่หลวงพ่อต้องการ ตามสมณวิสัย ผมจะถวายเอง หลวงพ่อไม่ต้องไปหาวัดอยู่หรอกขอรับ พระแถวนี้ก็พระทั้งนั้นแหละขอรับ แต่รู้สึกว่าพระอยู่ข้าง ๆ พระ แกว่ายังงั้น บวชแล้วก็แค่นั้นแหละขอรับ ไม่ได้สร้างความเจริญให้แก่ตัวมุ่งหน้าแต่จะหาลาภหายศกัน อยากจะเป็นพระครู อยากจะเป็นเจ้าคุณ อยากจะเป็นสมภาร อยากจะเป็นใบฎีกา สมุห์ปลัดวิ่งเต้นกันให้มันยุ่งไปหมด ลงท้ายลูกวัดก็เอาถ่านไม่ได้ ผู้หญิงยิงเรือผ่านไม่ได้ ยักคิ้วหลิ่วตา เวลามาบิณฑบาตก็ไม่น่าจะเลื่อมใส ไม่น่าไหว้ ไม่น่าบูชา แต่ก็จำจะต้องทำบุญเพราะหาพระที่ดีทำบุญไม่ได้ ฉะนั้น ขอนิมนต์หลวงพ่ออยู่ที่นี่เถอะขอรับ ท่านก็เลยอยู่

ก็อยู่กับตาพ่วงมาตลอดปี ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ๑ พรรษาผ่านไป ทีนี้พอพรรษาที่ ๒ ปีนั้นน้ำท่วมไร่อ้อย หลวงพ่อก็อยู่เกาะ ตาพ่วงก็ดี เอาไม้ลูกบวบไปทำแพให้ ๒ ลูก สำหรับจะผ่อนคลายออกมาเดินเล่น เอากระดานปูเข้า

วันหนึ่งเป็นเวลาเดือน ๑๒ ท่านก็เลยบอกว่าพ่วงเอ๊ย จะต้องการอะไรจากพ่อก็เอาเสียเถอะนะ ต่อไปพ่อจะต้องขอลาเจ้าละ ตาพ่วงก็บอกว่าหลวงพ่อครับ ฤดูน้ำ น้ำยังมากอยู่หลวงพ่อจะไปยังไง ท่านก็บอกว่าไม่เป็นไร จะเอาอะไรก็เอาเสียนะ พ่ออยู่ไม่ได้จะต้องขอลาเจ้า ตาพ่วงก็ค้านแบบนั้น แต่ก็ไม่ได้ขออะไร

มาวันหนึ่ง ปรากฏว่าเจ้าภาพเขาจะแต่งงานลูกสาวเขา สองรายด้วยกัน บ้านเหนือกับบ้านใต้ แล้วฤกษ์ที่เขาหาได้ก็เป็นวันเดียวกัน เวลาเดียวกัน คือเวลาเช้าวันเดียวกัน เขามานิมนต์ท่านทั้งสองราย ท่านรับนิมนต์ทั้งสองราย ท่านรับนิมนต์แล้วท่านก็ไม่ได้บอกกะตาพ่วงว่าจะไปฉันเช้าบ้านไหน เพราะท่านอยู่กลางเกาะน้ำแถบนั้น ไม่มีเรือท่านก็ไปไม่ได้ ในเมื่อถึงเวลาแต่งงานเข้าจริง ๆ ปรากฏว่าท่านไปฉันทั้งสองบ้าน แต่ความ

จริงไม่ได้ฉัน ๒ บ้านเท่านั้น ฉัน ๓ บ้าน ที่กระท่อมนั่น ตาพ่วงนำอาหารไปถวาย ท่านก็อยู่ที่นั่น แล้วบ้านเหนือบ้านใต้ที่เขาแต่งงานกัน ท่านก็ไปฉันทั้งสองบ้าน เป็นอันว่าเวลาเดียวกันท่านไปฉัน ๓ บ้าน เป็นพระ ๓ องค์ เพราะมันเวลาเดียวกัน เรื่องราวก็ชักจะยุ่งกันใหญ่

ตานี้ คนเขามาถามตาพ่วงบอก เอ๊ะ หลวงพ่อแกไปฉันบ้านเหนือรึ ตาพ่วงก็บอกเปล่า ฉันที่กระท่อมนี่ ข้าเอาอาหารไปถวายท่านนี่นะยังอยู่ ไอ้บ้านใต้ก็มายืนยันบอกเอ๊ะ หลวงพ่อแกไปฉันที่บ้านใต้เขานี่ เวลาเดียวกันตาพ่วงก็บอก เอมันจะยังไงกันพ่อคุณบ้านเหนือก็ไป บ้านใต้ก็ไป แล้วก็เวลาเช้าที่เขาถวายอาหารกันนี่ ฉันก็เอาอาหารมาถวายหลวงพ่อของฉันอยู่ตรงนี้นี่นะ แล้วมันจะเป็น ๓ องค์ ขึ้นมาได้ยังไงล่ะ ในที่สุดตาพ่วงก็ไปถามหลวงพ่อ หลวงพ่อก็ไม่ได้ตอบว่ายังไง หัวเราะหึ หึ เป็นแต่เพียงบอกว่าพ่วงเอ็งต้องการอะไรก็บอกพ่อนะ พ่อจะให้ พ่อจำเป็นจะต้องไป อยู่ไม่ได้ มันถึงเวลา ตาพ่วงก็ค้านว่าหลวงพ่อจะไปก็ไปได้ขอรับ ให้น้ำแห้งเสียก่อน เวลานี้น้ำยังมาก ท่านก็เฉย

วันรุ่งขึ้นตอนเช้า ตาพ่วงเอาข้าวไปถวายตามปกติ ปรากฏว่าพระองค์นั้นตายแล้วตายเสียฉิบ มีตะกรุด มีสีผึ้งสีปากไว้ให้ มีจดหมายเขียนไว้ให้ บอกตะกรุดนี้เอาไว้ป้องกันตัว พ่วงเอ็งเป็นคนดีมาก เอาตะกรุดนี่ไว้ป้องกันตัว แล้วฐานะเอ็งไม่ค่อยดีจงเอาสีผึ้งนี้สีปากเวลาขายของ จะขายของดี

เป็นอันว่าพระประเภทนี้พอมีอยู่ ถ้าพระประเภทนี้นะอยู่ที่ไหน บรรดาพระจัญไรทั้งหลายรังเกียจ เพราะอะไร เพราะปฏิปทาไม่เหมือนกัน พระอริยเจ้านี่เป็นที่รังเกียจของพระปุถุชนคนธรรมดาที่หนาไปด้วยกิเลส นี่เป็นเรื่องจริง ๆ มีหลายองค์ เรื่องนี้ขอยุติเพียงนี้

๔๘. พระครูสุวรรณพิทักษ์บรรพต

อันนี้ เรามาเลี้ยวเข้าจังหวัดพระนครเสียหน่อย มากรุงเทพฯ นะ ก็ดีเข้ากรุงเทพฯ กันเสียที อ้อ เรื่องของกรุงเทพฯ ยังมีพระอีกองค์หนึ่งนะ พระกรุงเทพฯ น่ะ หลวงพ่อนาค

พระครูสุวรรณพิทักษ์บรรพต คณะ ๑๑ วัดสระเกศ พระองค์นี้หลวงพ่อปานเคารพมาก แล้วก็สรรเสริญมากว่าเป็นพระดี ท่านเคยสั่งว่าเวลาฉันตายแล้วนะ เวลามีอะไรขัดข้องก็มีหลวงพ่อพระครูสุวรรณพิทักษ์บรรพตนี่แหละพอที่จะเป็นที่พึ่งได้ ท่านสั่งไว้หลายองค์ แต่ละองค์ก็มีอายุมาก ๆ เกรงว่าจะตายไป องค์โน้นตายเสียแล้วจะได้อาศัยองค์นี้ ท่านว่ายังงั้น ทีนี้ตอนที่หลวงพ่อปานตายแล้ว อาตมาก็ไปนมัสการท่าน องค์นี้เรื่องไม่มาก หูท่านหนัก เวลาพูดก็ต้องพูดดัง ๆ ไอ้เราเป็นคนเคารพคนแก่อยู่แล้ว จะพูดดังก็เกรงใจ เกรงจะหาว่าเป็นการเหยียดหยามคนแก่ แต่ท่านก็เกณฑ์ให้พูดดัง ๆ ถ้าพูดไม่ดังท่านก็ไม่ได้ยิน เวลาไปหาท่าน ปรากฏว่าอายุ ๙๓ ปีแล้ว

ครั้งแรกท่านถามก่อนว่ามาจากไหน ก็กราบเรียนท่านว่ามาจากวัดบางนมโคขอรับความจริงตอนนั้นเข้ามาอยู่กรุงเทพ ฯ แล้ว เกล้ากระผมเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อปาน ท่านก็ยกมือขึ้นป้อง ร้องว่า อ๋อ ไอ้ลูกศิษย์ท่านปานเรอะ ไอ้ลิงดำใช่ไหม เอาเข้าแล้ว ไม่รู้ว่ารู้จักยังไง เลยกราบเรียนถามท่านว่ารู้จักยังไงขอรับ ตอบว่าข้ารู้ อาจารย์แกเขาเคยบอกให้ฟัง เรื่องนี้เล่าไว้ตอนต้นหรือเปล่าก็ไม่ทราบ เพราะที่พูดนี่ไม่ได้เขียนก็ไม่ทราบว่าพูดแล้วหรือยัง ตอนนี้ก็เลยขอย่อเรื่องเอาสั้น ๆ เป็นอันว่าไปคราวนั้นก็เอาชื่อของอาจารย์ทั้งหลายที่เก่งในทางไสยศาสตร์ ลงเลขลงยันต์ คงกระพันชาตรี เหนียวแบบนั้นเหนียวแบบนี้ มีลูกศิษย์ลูกหามากไปถวายท่าน บอกว่าพระทั้งหมดนี้ ๑๐ องค์กว่า ๆ เวลานี้ตายแล้วขอรับ เกล้ากระผมอยากทราบว่า พวกนี้ตายแล้ว ไปสวรรค์ ไปพรหม ไปนิพพานหรือไปนรก ท่านบอก เออดีเหมือนกันว่ะ ถามงี้ก็ดี ไม่ค่อยมีใครมันถามหรอกว่าไอ้นรกนี่ข้าไปเที่ยวเสมอ แต่อเวจีไม่ได้ลงสักที เห็นไฟมันพลุ่ง ๆ ขึ้นมา อยากจะไปดูให้เห็นพอจะไปก็พอดีสว่าง เขาไปตามบอกสว่างเสียแล้ว นี่เป็นหน้าที่ของเทวดาอิน เทวดาอินแกอยู่ที่ทางสี่แพร่ง ทางไปนรก ไปพรหม ไปสวรรค์ แล้วก็มามนุษย์ แกมีหน้าที่คอยตามพระหรือฆราวาสที่ได้ฌานที่เพลินไป ไม่กลับตามเวลา ตามให้กลับว่าเวลาจะสว่าง

ท่านได้รับบัญชีไว้แล้ว ท่านก็บอกเอายังงี้นะ พรุ่งนี้มาใหม่ข้าจะบอกให้ฟังว่าเขาจะไปทางไหนกัน ก็เลยกลับ เมื่อกลับมาแล้ววันรุ่งขึ้นเช้าก็ไปใหม่ พอไปแล้ว ท่านก็รายงานให้ทราบ ท่านบอกว่า เออ อาจารย์พวกนี้ว่ะ เมื่อคืนนี้ข้าไปดูมาแล้ว ไม่เห็นมี

นี่บนสวรรค์ น่ากลัวจะดันไปนรกหมดแล้ว ทั้งนี้เพราะอะไร ท่านก็เลยบอกว่า เพราะเจตนาเขาไม่เหมือนเรา เวลาเขาให้ของใครเขาก็บอกว่า นี่เหนียวยังงั้น ฟันไม่เข้า ยิงไม่ออก แทงไม่เข้า ตีไม่แตก ไปยุให้คนมันทำชั่ว ไปยุให้คนเป็นนักเลง เมื่อคนมันหนังเหนียวแล้วมันก็ไปข่มเหงชาวบ้านเขา ไปปล้นเขา ท่านอาจารย์ก็กลายเป็นต้นตอ ก็เป็นผู้อำนวยการกระทำความชั่ว แล้วเจตนาที่แจกของเหล่านั้นก็เป็นเจตนาชั่ว คือตั้งราคาเป็นสำคัญของชิ้นนั้นราคาเท่านั้นของชิ้นนี้ราคาเท่านี้ เพราะมันเหนียว มันคงกระพัน ลงทุนบาทหนึ่งก็เรียกราคาเป็นร้อยเป็นพัน แบบนี้ เจตนาก็ไม่ใช่เจตนาของพระ ไม่ได้ปฏิบัติตนอย่างพระ ขณะที่บวชอยู่ก็จิตไม่เป็นพระ นี่มันก็เป็นทางลงนรกลงไปแล้ว พอจิตไม่เป็นพระเท่านั้นมันก็ลงนรกแล้ว แล้วต่อมาก็มาเป็นหัวหน้าโจรเข้าอีก แจกของเหนียว พอเจ้าพวกนั้นเป็นนักเลงไปข่มเหงชาวบ้าน เพราะอาศัยหนังเหนียวจากอาจารย์ให้ของ ไปปล้นสะดมเขา ไปแย่งชิงวิ่งราว เพราะอาศัยมีความเชื่อมั่นของดีจากอาจารย์ เป็นอันว่าท่านอาจารย์ก็มีส่วนร่วมลงนรกเป็นวาระที่ ๒ เรียกว่ามีสมบัติ ๒ ชิ้น พอที่จะนำลงนรกได้แบบสบาย ๆ เป็นอันว่าเรื่องราวของท่านสุวรรณพิทักษ์บรรพตก็ขอย่อไว้แค่นี้นะ

ต่อไปเรื่องท่านอาจารย์ซัววัดสาสี อำเภอบางปลาม้าเล่นโป

๔๙. ท่านอาจารย์ซัว

เรื่องอาจารย์ซัวเล่นโปนี่ ความจริงท่านไม่ได้เล่น มีนักเล่นโปเจ้ามือโปหลายคน เอาว่าคนเล่นโปก็แล้วกัน ลูกค้าชอบมาขอน้ำมนต์โปท่าน ความจริงไอ้การพนันนี่ พระท่านไม่ได้สนับสนุน ในเมื่อมาขอท่าน ท่านมีน้ำมันมะพร้าวอยู่ขวดหนึ่งท่านบอกว่า อีนี่น่ะ น้ำมันทาโป ท่านไม่ได้บอกว่าโปมันจะต้องออกยังงั้นยังงี้ เขาถามว่าออกแบบไหน ท่านบอกไปทามันก็แล้วกัน ไปทาคราวไรก็ปรากฏว่าโปกินหมด กินกันมาเป็นปีน่ะแหละ คนก็ชอบมาขอท่าน ท่านก็ให้น้ำมันมะพร้าวไป ไม่ได้เสก จะหาว่าท่านหลอกลวงก็ไม่ได้ ท่านไม่ได้โฆษณาขายของ แล้วเงินท่านก็ไม่ได้ กลับเสียสตางค์ค่าน้ำมันมะพร้าว

ทีนี้ วันหนึ่งเจ้ามือโปเขานั่งเรือมา ท่านอยู่แพ เขาร้องเรียกอาจารย์ซัวครับ อาจารย์ซัว ท่านนั่งอยู่หน้าแพ ถามว่าธุระอะไร เขาก็บอกว่าน้ำมันโปของท่านนะ อย่าให้

คนไปเลยขอรับ ผมจะแย่เสียแล้ว นี่แสดงว่าเขารู้ว่าคนมาเอาน้ำมันจากท่านเขาก็รวยทุกคราว เขาเยาะเย้ยท่าน ท่านก็ยิ้มๆ ถามว่าวันนี้ไปเล่นที่ไหนเล่า เขาก็ตอบว่าตำบลสบเพลิงขอรับ บ้านคนนั้นบ้านคนนี้ ก็บอก เออ เดี๋ยวจะตามไปนะ ชักไม่ชอบใจแล้วแต่ว่าหน้ายิ้ม เมื่อเขาไปแล้วท่านก็เรียกน้องชายมา ชื่อประเสริฐ บอกประเสริฐเอ้ย ไปเอาเรือมาทีเป๊ะ ประเดี๋ยวหลวงพี่จะไปสบเพลิง ไปดูเขาเล่นโป น้องชายก็เอาเรือมาแจวตามไป สมัยนั้นเรือยนต์มันหายาก ปีหนึ่งจะเห็นเรือยนต์สักลำหนึ่ง พอถึงใกล้บ้านที่เขาจะเล่นโป ก็ไปจอดบ้านข้างๆ กัน ขึ้นไปบนบ้านนั้น มีสะพานทอดถึงกัน เมื่อขึ้นไปแล้วก็ให้น้องชายไปดูซิว่าโปมันออกอะไรคราวนี้ พอเห็นว่าโปออกอะไรแล้วเขาก็มาบอกท่าน ท่านก็ส่งสตางค์ให้ ๑๐ บาท บอกคราวนี้เอ็งไปเล่นไอ้ตรงนั้นนะ น้องชายก็ไปเล่นออกตามนั้น ก็กลับมาบอกท่านว่าได้ครับไม่เสีย ท่านก็บอกว่าอีคราวนี้ไปเล่นตรงนั้นนะ น้องชายก็ขยันเดินหน่อยเพราะบ้านมันติดกัน ครั้งที่สอง นายประเสริฐก็ถูกอีก ได้ ต่อมาตั้งแต่นั้นชาวบ้านรวมหัวกันเลย เห็นนายประเสริฐเล่นตรงไหน เล่นตรงนั้น สองทีเท่านั้นเอง เจ้ามือเสียหายยับเยิน ทองหยองของลูกเมียที่ติดมาด้วยก็ต้องแกะออกใช้เขาเรือที่มาก็ต้องตีราคาเป็นเงิน เพราะไม่มีเงินชำระ เป็นอันว่าคราวนั้นเจ้ามือหงายท้องสิ้นท่า แล้วต่อมาเจ้ามือก็มาหาท่าน ขออภัยแล้วบอกอย่าให้อีกเลย บอน นี่ฉันไม่ได้ให้น่าความจริงอีตอนก่อน แกไม่ควร เขามาขอน้ำมันโปฉัน ฉันไม่เคยทำฉันให้น้ำมันมะพร้าวมันไป มันก็ไปเล่นกัน แกก็ได้อยู่แล้วตามยถากรรม เรื่องนี้ฉันไม่เกี่ยว ถ้าแกไม่มาเยาะมาเย้ยฉันละก็ ฉันก็ไม่แสดงให้ปรากฏ นี่ฉันแสดงให้แกรู้เท่านั้นนะ ยังไม่ถึงกับลงโทษแก ถ้าหากว่าฉันจะลงโทษแกละก็ มันจะยิ่งกว่านี้ นี่เอากันแค่รู้ แค่ทองหมด แค่เรือหมดก็ใช้ได้ พอหรือยัง ถ้าไม่พอจะแสดงให้ดูอีก เจ้านั้นกราบเป็นการใหญ่ ขออภัยว่าจะไม่ดูถูกดูหมิ่นต่อไป เรื่องนี้ก็จบเพียงเท่านี้

นี่เห็นหัวข้อเขียนเรื่อง อาจารย์ทิม ๖๐ บาท เรื่องนี้ไม่พูดหรอกนะ เพราะว่าไม่มีตัวตน ยืนยันมันลำบาก รู้กันไว้เองก็แล้วกัน มาพูดกันถึงหลวงพ่อนาค

๕๐. เจ้าคุณเทพสิทธินายก วัดระฆัง

เจ้าคุณเทพสิทธินายกหลวงปู่นาค วัดระฆัง เป็นคนดีในกรุงเทพฯ ในระยะใกล้ ๆ หลวงปู่นาค วัดระฆัง นี่เคยรู้จักกับอาตมามาหลายปี เอาขั้นรู้จักนะ ไม่ใช่ดันไปเป็นเพื่อนกับท่าน

ครั้งหนึ่ง ท่านไปที่วัดบางซ้ายนอก อำเภอเสนา จังหวัดอยุธยา เดี๋ยวนี้เขายกขึ้นเป็นอำเภอบางซ้ายแล้ว อาตมานอนหลับ พอท่านไปถึงท่านก็ไปจับขากระตุก พอลุกขึ้นมาเห็นเป็นหลวงพ่อนาค เลยรีบลุกขึ้นกราบ แล้วปูพรมให้ท่าน อาตมาก็ไม่ใช่พระวัดนั้น ไปจะไปเทศน์ ถึงเวลากลางคืนเขานิมนต์ท่านไปปลุกพระ ปูพรมแล้วท่านก็นั่งแล้วก็มีพระมหาไว พระครูอดุลย์ อดุลย์วรวิทย์หรืออะไรก็ไม่ทราบ อดุลย์ก็แล้วกันมหาไวเจ้าคณะอำเภอบางซ้ายคนปัจจุบัน หยิบพระให้องค์หนึ่งเป็นพระทำใหม่ ถามว่าพระองค์นี้เขาปลุกเสกใช้ได้ไหมขอรับ พอท่านหยิบปั๊บท่านก็บอกเลย บอกว่าพระที่ปลุกเสกพระองค์นี้น่ะรูปร่างขาว ๆ ท้วม ๆ ใช่ไหม อายุประมาณสัก ๓๐ ปี พระครูอดุลย์ก็บอกว่าใช่ ท่านบอกว่า อือ เขาเก่งเหมือนกันนะ เขาเก่งเหมือนกัน ทำหนักไปในด้านคงกระพันชาตรี นี่เป็นจุดหนึ่งของหลวงพ่อนาคนะ เราเล่ากันจุดเล็ก ๆ ก็แล้วกัน

จุดที่สอง ร้อยเอกไพบูลย์ นายทหารช่าง ช. พัน. ๑ สมัย ปี พ.ศ. ๒๕๐๒ หรือจะเป็น ๒๕๐๓ ก็ไม่ทราบ ปีนั้นอาตมาไปพักพื้นที่วัดชิโนรสาราม จังหวัดธนบุรี หลังกองเรือเล็ก กองทัพเรือ ร้อยเอกไพบูลย์ก็ไปบวชอยู่ด้วย เวลาบวชก็อยากเจริญกรรมฐานก็สอนให้ตามแบบฉบับเท่าที่รู้ ความจริงก็ไม่ได้รู้มากนัก พอรู้บ้าง ไอ้รู้บ้างก็ไม่ใช่ว่ารู้ดี เท่าที่มีความรู้ก็สอนไป

แกนั่งปั๊บคืนแรก เห็นคน ๓ คน มายืนดำ ตัวใหญ่อยู่ข้าง ๆ ความจริงอาตมานั่งอยู่อีกห้องหนึ่งก็เห็นเหมือนกัน รู้ว่าเพื่อนเก่าของร้อยเอกไพบูลย์มาเยี่ยม เพราะตัวแกดำ ๆ แกเคยเป็นกุมภัณฑ์ ตอนเช้าแกก็รายงานเรื่องการเห็นให้ทราบ ไม่เป็นไรหรอกเพื่อนเขามาคุ้มครอง แกก็กลัว คืนที่ ๒ ที่ ๓ แกก็ยังแสดงความกลัว ก็เลยนึกว่านี่ท่าจะไม่เป็นเรื่อง ถ้าขืนกลัวหนัก ๆ ประสาทจะแย่ ดีไม่ดีจะเป็นบ้าเอา พูดเท่าไรแกก็ไม่

เชื่อแล้ว ก็เลยบอกว่าเอายังงี้ก็แล้วกัน คืนที่ ๔ นี่ หาดอกไม้ธูปเทียนเข้าไปหาหลวงพ่อนาค วัดระฆัง เพราะในพรรษาตอนนั้นท่านสอนพระกรรมฐาน ตอนค่ำก็ไปนมัสการท่านก่อนสองทุ่ม เวลาสองทุ่ม ท่านลงมือให้นักปฏิบัติกรรมฐานเจริญกรรมฐาน

เวลาทุ่มเศษ ๆ ก็ไปพบท่าน เลยบอกร้อยเอกไพบูลย์ เป็นพระแล้ว เข้าไปนมัสการ พอส่งพานให้ท่าน พอกราบเงยหน้าขึ้นมาท่านก็บอกเลย จะไปกลัวทำไมผี ไอ้ ๓ คน ที่มันมายืนอยู่ข้าง ๆ นี่มันเพื่อนเก่าของเรานี่ เขามายืนอารักขารักษาความปลอดภัยให้ ไม่น่าจะกลัว ต่อจากนี้ไปไม่ต้องกลัวนะ เรามีครูบาอาจารย์ (เวลานั้นถือฉันเป็นครู) ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งหมด เราจะได้ดีนะ ทำให้ดีเราจะได้ดี นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ท่านรู้ เอาเรื่องที่ท่านรู้โดยไม่ต้องบอกมาคุยกัน ท่านจะรู้เพราะอะไรก็ช่าง

ตานี้มาอีกเรื่องหนึ่ง เรื่องรถนายทหารหาย นายทหารคนนี้ก็เป็นนายทหารผู้ใหญ่แล้ว ไม่เอาชื่อมาคุยดีกว่า เป็นอันว่าเรื่องก็มาจากร้อยเอกไพบูลย์ เหมือนกัน ร้อยเอกไพบูลย์ มารายงานให้ทราบบอกรถจ้าวนายหาย ไปดูหนังที่โรงหนังคิงส์หรือแกรนด์ก็ไม่ทราบ เป็นรถประจำตำแหน่ง ไม่ทราบว่าไปไหน เขาบอกให้ดูให้ด้วย เลยบอกว่าถ้าหลวงพ่อนาคยังมีชีวิตอยู่ ฉันจะไม่ยอมพยากรณ์ เข้าของดี ๆ มีค่าสูงยังมีอยู่ละก็ไอ้ของญี่ปุ่นไม่น่าจะขาย ไม่น่าจะโฆษณา อ้าว ไม่ได้แอนตี้ของญี่ปุ่นกะเขานา นี่เปรียบเทียบให้ฟัง ของเยอรมันทำของแข็งแรง ของญี่ปุ่นทำของไม่แข็งแรง ขายราคาถูก ก็แบบความรู้ของอาตมากับความรู้ของหลวงพ่อนาค ความรู้ของหลวงพ่อนาคเหมือนของเยอรมัน แข็งแรงมั่นคง ของดีจริง ๆ ไอ้ของอาตมานี่มันของญี่ปุ่นใช้อะไรไม่ค่อยได้ บางทีมันก็ดีแต่ไม่ดีเสียมากกว่าดี ก็เลยบอกว่า ถ้าหลวงพ่อนาคยังมีชีวิตอยู่ ฉันไม่ดูให้แก แกไปหาหลวงพ่อนาค ก็ไปหาหลวงพ่อนาคกัน พร้อมกับจ้าวนายของเขาเอาดอกไม้ธูปเทียนไป พอประเคนดอกไม้ธูปเทียน ๒ คน ก็กราบ กราบพอเงยหน้าขึ้นมาท่านก็พูดเลยว่า ไอ้รถของคุณน่ะ ไม่ต้องไปวิตกกังวลหรอก พรุ่งนี้เวลาประมาณสักบ่าย ๕ โมง จะมีตำรวจเอามาส่งให้ ตำรวจเขาจับไว้ ทางด้านสายเหนือของจังหวัดพระนคร ไม่เป็นไรไม่ต้องเสียอะไรมาก จะเสียก็เหล้ายาปลาปิ้งเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้นแหละ เลี้ยงดูกันตามสมควร คือเราขอบใจเขา พอพูดจบท่านก็ถามว่าเออ ขอโทษเถอะไอ้ฉันมันคนแก่พูดเลอะเทอะไป

นี่มาธุระอะไรกันนี่ พอเท่านั้นแหละ พ่อเจ้าประคุณ ๒ คน ก็บอกว่าจบเรื่องแล้วขอรับหลวงพ่อ เรื่องนี้ก็มีแค่นี้นะ ฟังแค่นี้แล้วก็คิดไว้ด้วยว่าท่านรู้แบบไหน นี่ไม่บอกให้ฟังเพราะเป็นเรื่องเล่าให้ฟัง

แล้วก็มีอีกตอนหนึ่ง นายตำรวจสมัยคุณเผ่า เวลานี้ยังรับราชการอยู่ เป็นนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่แล้วไม่ออกชื่อหรอก ประเดี๋ยวแกจะว่าเอา ออกชื่อไม่ได้ สมัยนั้นเป็นร้อยตำรวจโท พระของแกหาย พระพุทธรูปขนาด ๕ นิ้ว ราคาก็ร้อยกว่า ๆ แต่ว่าคนไปล้วงคองูเขียวตายเข้านี่มันโมโห ที่เรียกว่างูเขียวตายเพราะอะไร เพราะเวลานั้น แกไปรับราชการไปทำงาน ไปอยู่เวรที่โรงพัก ทีนี้พระอยู่ที่บ้าน คนขโมยที่บ้าน จะหาว่าแกเผลอเรอไม่ระมัดระวังไม่ได้ เพราะแกไม่ได้อยู่ ก็เหมือนกับงูเขียว แต่ว่าตายแล้ว เพราะบ้านมันจะคุ้มครองอะไรได้

เมื่อพระแกหายก็มาถาม แกถามว่าพระของผมใครลักเอาไปขอรับ ก็เลยบอกว่าคุณคุณจะมาถามอะไรฉัน ในเมื่อพระของคุณหาย แล้วอีกประการหนึ่งท่านที่มีความรู้ดีกว่าฉัน คือหลวงพ่อนาค ถ้าคุณอยากจะรู้คุณไปถามหลวงพ่อนาคก็แล้วกัน แล้วคุณจำไว้นะถ้าหากว่าหลวงพ่อนาคยังมีชีวิตอยู่เพียงใด ถ้าหากว่าคุณมีความขัดข้องใด ๆ ก็ตาม ถ้ามาถามฉัน ฉันจะไม่บอก เพราะว่าหลวงพ่อนาคดีกว่าฉันหลายล้านเท่า ไปหาหลวงพ่อนาคก็แล้วกัน เป็นอันว่าแกก็ไปหาหลวงพ่อนาค

พอเอาดอกไม้ธูปเทียนไป ก็กราบ เจตนาของแกมีอยู่ว่า ถ้าแกรู้ตัวเมื่อไรแกจะยิงทิ้งทันที ในฐานะที่ย่องมาล้วงคองูเขียวตาย คือบ้านคำว่างูเขียวในที่นี้หมายถึงบ้านแล้วก็ตาย เพราะบ้านมันพูดไม่ได้มันเลื้อยไม่ได้ เหมือนกับงูเขียวตาย ไม่มีพิษ แต่ว่าเจ้าของพระเป็นงูเห่าแล้วก็มีพิษมาก อาตมาก็ทราบเจตนาของแก สีหน้าของแกบอกอาการของแกบอก คิดว่าอีตานี้ถ้ารู้ตัวเมื่อไรแกยิงทิ้งแน่ เพราะสมัยนั้นเป็นสมัยยิงทิ้ง

แกกราบลงไป ๓ วาระ พอเงยหน้าขึ้นมา หลวงพ่อนาคหรือท่านเจ้าคุณเทพสิทธินายก องค์เดียวกันก็บอกว่า คุณ คุณจะไปฆ่าจะไปแกงเขาทำไม คุณคิดจะไปฆ่าเขานะประโยชน์มันดีที่ไหน พระพุทธรูปองค์เดียวราคา ๑๐๐ กว่าบาท เวลานี้คุณเป็นร้อยตำรวจโทกินเงินเดือนเท่าไร แล้วต่อไป ถ้าคุณยังไม่ออกคุณอาจจะได้เลื่อนยศเป็นนายพัน

นายพลก็ได้ แล้วเงินเดือนมันเดือนละเท่าไร ถ้าคุณไปฆ่าเขาตายบังเอิญเขาต่อสู้ หมายความว่าญาติของเขาฟ้องร้องขึ้นมา คดีถึงโรงศาลคุณก็จะติดคุกติดตะราง เมื่อเวลาคุณติดคุกติดตะรางน่ะ เงินเดือนจะได้หรือเปล่า เงินเดือนมันก็ไม่ได้ ศักดิ์ศรีของคุณก็เสียไป อนาคตก็ถูกบั่นทอน แล้วลูกเมียข้างหลังก็จะมีแต่ความลำบาก จะหากินเองมันจะสะดวกที่ไหน นี่คุณคิดไม่ถูกนี่ พระราคา ๑๐๐ กว่าบาท แล้วคุณคิดจะฆ่าเขานอกจากนั้นคุณตายแล้ว คุณยังจะต้องตกนรกอีก เมื่อเราอยากได้พระใหม่ เราก็ไปซื้อมาใหม่ มันก็หมดเรื่องกันไป ท่านพูดมากกว่านี้นา แนะนำถึงเรื่องสวรรค์เรื่องนรกอยู่นาน ประมาณค่อนชั่วโมง

เมื่อพูดจบ ท่านก็ถามว่าขอโทษเถอะคุณ คุณมาธุระอะไร ฉันน่ะเป็นคนแก่นะพูดเลอะ ๆ เลือน ๆ แบบนี้ บางทีใครเขามาก็พูดส่งเดชไปตามอารมณ์คนแก่นะคุณนะอย่าถือสาหาความกับคนแก่เลย พ่อเจ้าพระคุณ ร้อยตำรวจโทคนนั้น เวลานี้เป็นนายพันแล้ว ใครก็ช่างแกก็เลยกราบไปอีก ๓ ครั้ง บอกหลวงพ่อขอรับ เรื่องที่ผมต้องการจะรู้น่ะจบไปแล้วขอรับ ที่หลวงพ่อพูดน่ะ ตรงตามความเป็นจริง ท่านก็บอก เอ๊ะ ยังงั้นเรอะขอโทษเถอะ ไอ้ฉันคนแก่มันก็พูดส่ง บางทีนั่งอยู่คนเดียวมันก็พูดนาคุณนา ไม่ได้พูดแต่กับคุณหรอก เวลาเห็นใครเขามาบางทีมันก็นึกอยากจะพูดส่งไปยังงั้นแหละ แต่หลายคนเขาก็พูดว่าไอ้ที่พูดน่ะมันตรงตามความเป็นจริง ไอ้ธุระที่เขามามันก็หมดไป ฉันว่ามันก็เป็นเรื่องบังเอิญนะ นี่เป็นเรื่องของหลวงพ่อนาคตอนหนึ่งนะ ท่านผู้ฟัง ท่านจะคิดว่าหลวงพ่อนาคท่านรู้เรื่องยังงี้ได้ด้วยอะไร ด้วยญาณหรือเดาก็ตามใจเถอะ ไม่ได้ว่าอะไรนะนี่มาเล่าสู่กันฟังเท่านั้น

ตานี้มาคุยกันต่อไปถึงเรื่องของหลวงพ่อนาค ก็คือพระลงอเวจี พระองค์นี้ก็ออกชื่อไม่ได้เหมือนกัน ถ้าออกชื่อเมื่อไรอาตมาเห็นจะติดตะรางเมื่อนั้น เพราะลูกศิษย์เยอะเหลือเกิน พระที่วัดไหน จังหวัดไหน ก็ไม่บอกอีกเหมือนกัน ถ้าใครขืนเดา เดาผิดแล้วจะมาโทษกันไม่ได้นะ ไม่ยอมรับ บอกไว้ก่อนนะว่าไม่ยอมรับ เรื่องนี้ไม่รับ ใครอย่ามาถามเลยยันตาย ไม่พูดหรอก ถ้าขืนพูดเมื่อไรมันตายก่อนเวลา ไม่เอาแล้วเรื่องจริง

เรื่องก็มีอยู่ว่าวันหนึ่งมีอาจารย์วิปัสสนา สมัยโน้น สมัยยังไม่ถึงกึ่งพุทธกาล ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังมากสมัยนั้น สมถะ วิปัสสนาเพิ่งจะก้าวขึ้นสู่ระดับตาของชาวโลก ความจริงสมถวิปัสสนามาตรฐานนี่มีมานานแล้ว ตั้งแต่พระพุทธเจ้าทรงอุบัติ หรือก่อนพระพุทธเจ้าทรงอุบัติ แล้วพระพุทธเจ้าก็มาคิดใหม่ ค้นคว้าใหม่ ได้อริยสัจแล้วก็สอนกันเรื่อยมา ยังระบบนิพพาน ต่อมาเมื่อพระพุทธเจ้านิพพานแล้วก็สอนกันเรื่อยมา แล้วมาหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ก็เกิดมีวิปัสสนาเบสิคเกิดขึ้นอีกหน่วยหนึ่ง แต่ท่านก็เรียกว่าวิปัสสนาเหมือนกัน อันนี้สำหรับผลอาตมาจะไม่พยากรณ์ เพราะว่าไม่ได้เข้าไปร่วมสำนักจะถือว่าไม่มีผลน่ะไม่ได้ ความจริง การเจริญวิปัสสนาย่อมเป็นไปตามอัธยาศัยของบุคคลจะทำให้เหมือนกันน่ะมันไม่ได้ แบบเดียวกัน แต่พลิกแพลงไปคนละจังหวะกัน เหมือนกัน ได้ผลดีเหมือนกัน อย่าไปโทษกันนะ นักวิปัสสนา ถ้าทำไม่เหมือนกันละอย่าไปว่าเขาผิด อย่าไปว่าเขาถูก ปล่อยเขา เพราะเรื่องผลมันเป็นปัจจัตตัง รู้เอง แล้วการบรรลุมรรคผล มีกิริยาไม่เหมือนกัน อย่างแม่ชีคนหนึ่ง ไม่ใช่นางภิกษุณี ฟังเทศน์มาเกือบล้มเกือบตายไม่ได้อรหัตผล พอกลับมาถึงกระท่อม ตักน้ำล้างเท้าก่อนจะขึ้นกระท่อม น้ำไหลไปแล้วก็หยุด แล้วก็มองดูน้ำ นึกว่าชีวิตเรากับน้ำมีสภาพเหมือนกัน เมื่อมีการเคลื่อนไปในที่สุดก็หยุด ไม่ช้าเราก็ตายเราจะเกิดสักกี่ชาติก็มีสภาพเป็นแบบนี้ เท่านี้ท่านก็บรรลุอรหันต์ พระบางองค์ฟังเทศน์เกือบตายไม่ได้สำเร็จอรหันต์ ไปนั่งดูพยับแดด พอตอนเย็นพยับแดดหายไป สำเร็จอรหันต์ เห็นเป็นอนัตตาเทียบกับตัว นี่การเป็นอรหันต์บรรลุมรรคผล มีจริยาท่าทางไม่เหมือนกัน แต่กำลังจิตเหมือนกัน ฉะนั้นอาการของการเจริญวิปัสสนาแต่ละสำนักไม่เหมือนกัน แต่ถ้าใช้กำลังจิตถูกต้อง ตรงกับที่พระพุทธเจ้าแนะนำ ก็เป็นอันว่าใช้ได้ ฉะนั้นวิปัสสนาแบบเบสิค แบบไหนก็ช่าง ใครเป็นอาจารย์ก็ช่าง ใครเป็นต้นคิดก็ช่าง ไม่พูดให้ฟัง ท่านจะมีผลเป็นยังไง ท่านก็สอนกับท่านผู้เจริญเท่านั้นจะทราบผล พวกเราทุกคนภายนอกจะรู้ผลไม่ได้ ฉะนั้นอย่าไปประณามกัน ว่าของคนนั้นไม่ดีของคนนี้ไม่ดี ดีเหมือนกัน อย่างน้อยที่สุดก็ดีที่เคยเจริญ มีจิตตกอยู่ในสันโดษ ถ้าว่านั่งทำตัวเป็นตัวเองอยู่สักพักหนึ่งก็ยังดี ดีกว่าไม่ได้ทำเลย

ตานี้ มาว่ากันถึงท่านอาจารย์ผู้นี้ ท่านเป็นอาจารย์สอนวิปัสสนาแบบเบสิค สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ท่านเริ่มต้นก่อน หรือใครจะก่อนท่านก็ไม่ทราบ รู้ว่าองค์นี้มีชื่อเสียง

พุ้งขจรไปมาก ต่อมาท่านก็ตาย เรื่องธรรมดาตาย ไม่ใช่ของผิดธรรมดา คนเกิดมาแล้วไม่ตายไม่มี เมื่อตายแล้วเขาก็ทำศพ มีนายทหารเรือหลายคนไปนั่งอยู่ แล้วมีนายทหารเรือบางท่านบวชเป็นพระ อาตมาก็ย่องไปกับเขาเหมือนกัน แต่ว่าไม่ได้ไปในฐานะบังสุกุลหรือพระเทศน์ ไม่ได้สตางค์คราวนั้น ผีพระองค์นี้ไปแล้วก็จน ไม่ได้เงินมา ก็มีหลายพันผีที่ไปแล้วได้เงินมา แต่เพราะอาศัยได้เงินผีได้ของผีมาใช้ เลยไม่ช้าอาตมาก็เป็นผีเหมือนกัน เพราะดันไปใช้ของผีเข้า กินข้าวในงานผี ใช้ผ้าเขาเผาผี เขาถวายผ้าไตรเงินในงานของผีเขาติดกัณฑ์เทศน์ ค่ามาติกา บังสุกุลเขาถวาย ขืนใช้เข้าไปชื่อผีมันก็ติดมากลายเป็นผีไปหลายครั้งแล้ว

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๕ หามตัวเข้าโรงพยาบาล ไม่กินข้าวไม่กินน้ำมา ๙ วัน เกือบเป็นผี แต่ความจริงถ้าเป็นผีเสียตอนนั้นน่ากลัวมันจะสบาย เพราะอะไร เห็นที่อยู่สวยแจ๋วเทียว สวยกว่าการตายทุกครั้งหมด แต่คราวนี้ไม่ทันตาย ใจมันเห็น แหมมันสวยจริง ๆ อยากไปอยู่จัง ช่างเถอะจะไปอยู่เมื่อไหร่ก็ช่าง ไม่ดิ้นรน เพราะมีความหวังอยู่แล้ว

ตานี้ เมื่อพระองค์นั้นตาย อาตมาก็ไป ในฐานะไปเผาพระ มีนายทหารเรือคนหนึ่ง ตอนนั้นเป็นเรือเอก ชื่อเรือเอกเสงี่ยม จำนามสกุลไม่ได้เสียแล้ว แกบวชพระแล้วก็นั่งอยู่ใกล้หลวงพ่อนาค พอนั่งใกล้ ๆ แล้วก็ถามหลวงพ่อนาคว่า หลวงพ่อนาคขอรับ ท่านองค์นี้ตาย เขาจัดศพเป็นงานใหญ่ หลวงพ่อมีความรู้สึกเป็นยังไงขอรับหลวงพ่อนาคก็บอกว่าเอ๊อะ ข้าจะมีความรู้สึกยังไง ก็ในเมื่อคนมันไปอเวจีเสียแล้ว อาตมานั่งรองลงมาข้างท้ายก็สงสัย ท่านบอกว่าคนนี้ไม่ใช่พระ ก็ยกมือพนมกราบเรียนถามท่านว่า หลวงพ่อหมายถึงใครขอรับ คำว่าคนไปอเวจีน่ะ ท่านก็เลยตอบว่า ไอ้คนที่เขาจัดงานศพวันนี้น่ะซิไปอเวจี ก็เลยกราบเรียนท่านว่า หลวงพ่อเป็นพระนะขอรับ ไม่ใช่คน ท่านบอกว่าพระเมื่อไร ข้าเรียกคนนี่ยังสูงไปแล้วนา แต่ความจริงมันเป็นสัตว์นรกมาตั้งแต่ก่อนตาย ไอ้คนเราจะตาย จะเป็นพรหมต้องเป็นพรหมก่อนตาย ถ้าจะเป็นเทวดาก็ต้องเป็นเทวดาก่อนตาย จะเป็นสัตว์นรกก็เป็นสัตว์นรกก่อนตาย ใครจะไปนิพพานก็เข้าถึงนิพพานก่อนตาย ก็เจ้านี่มันเป็นสัตว์นรกก่อนตาย นี่ไปอเวจีแล้ว เสร็จกัน แล้วท่านก็เผา

เมื่อเขาเผาเสร็จ เอาดอกไม้จันทน์ไปใส่แล้วก็กลับมา กลับมาที่กุฏิ พวกคณะนายทหารเรือด้วยแล้วก็มีคนหลายคนตามหลวงพ่อนาคมา เมื่อท่านนั่ง พวกเราก็กราบอีกวาระหนึ่ง เพราะมีความเคารพเต็มที่ สำหรับหลวงพ่อนาคนี่ อาตมามีความเคารพเต็มที่ หมายความว่า เคารพหมดตัว ไม่มีเหลือ ไม่เคยนึกตำหนิว่า ตรงไหนของท่านไม่ดี ไอ้ร่างกายน่ะไม่ดีจริง แต่ด้านจิตใจของท่านดีจริง ๆ หายาก ไหว้มานานเรียกว่าไหว้ตั้งแต่ก่อนออกจากกรุงเทพ ฯ ไปอยู่ต่างจังหวัด องค์นี้เต็มใจไหว้ แต่บางคนที่มียศใหญ่ บางทีไหว้นิ้วเดียว ยกมือขึ้น ๑๐ นิ้ว แต่ว่าให้นิ้วเดียว ทั้งนี้เพราะว่าอะไร เพราะว่าเกรงใจยศใหญ่แต่ใจสกปรก สำหรับท่านที่มียศใหญ่แต่ใจสะอาดก็มีเยอะ อันนี้ไหว้หมด ๑๐ นิ้ว แล้วก็แถมหัวด้วย เป็นอันว่าเมื่อท่านมาแล้ว ถึงกุฏิก็กราบ กราบแล้วก็คุยกัน คุยหลายเรื่อง แต่ไม่ใช่เรื่องพระองค์นั้น คุยไปคุยมาก็เลยถามว่าหลวงพ่อขอรับ หลวงพ่อตายแล้วไปไหน ท่านมองหน้า แล้วบอกไอ้เจ้านี่ปากมันไม่เหมือนชาวบ้านเขาแฮะ ถามได้ว่าตายแล้วไปไหน ข้าจะไปรู้หรือหว่า นี่ข้ายังไม่ตายนี่ เลยกราบเรียนท่านว่าคนอื่นเขาตายหลวงพ่อรู้นี่ว่าไปอเวจี แล้วหลวงพ่อตายแล้วหลวงพ่อจะไปไหนล่ะ ท่านก็บอกข้ายังไม่ตายนี่ ข้ายังไม่รู้ บอก ต้องรู้ขอรับ หลวงพ่อบอกนี่ ว่าตายแล้วจะไปเป็นพรหมก็ต้องเป็นพรหมก่อนตาย ถ้าจะเป็นเทวดาก็ต้องเป็นเทวดาก่อนตาย ถ้าจะไปนิพพานก็ต้องเห็นนิพพานก่อนตาย จะลงนรก อบายภูมิ เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ก็ต้องถึงสภาพอย่างนั้นก่อนตาย ตานี้ผมถามหลวงพ่ออีก ก่อนตายนี่หลวงพ่อไปไหน แล้วก็เวลาตายแล้วหลวงพ่อจะไปไหน ท่านก็นั่งมองหน้า บอก แหม ไอ้นี่มันปากตะไกรจริง อาจารย์มันถึงเรียกไอ้ลิงดำ มันไม่ใช่ปากคน ปากลิง บอกดีขอรับปากลิงกินได้ทุกอย่าง ท่านก็หัวเราะชอบใจ บอกเอางี้ก็แล้วกันนะ ถามว่าเอาไงขอรับ เอางี้ เจ้าคุณธรรมพี่ชายข้านา คำว่าพี่ชายอาจจะไม่ใช่พี่ตัวก็ได้ เพราะว่าเป็นคนรุ่นก่อน เรียกว่าบวชก่อนเจ้าคุณธรรมนี่ เวลาท่านจะตาย ท่านเจ็บหนัก ท่านได้อรหัตผลตอนนั้น แล้วก็เวลาท่านตายท่านก็เลยไปนิพพาน แล้วข้าไปไหนข้าไม่รู้ว่ะ เวลาตายข้าจะไปไหนข้าไม่รู้ ก็เลยกราบเรียนท่านว่าคนที่จะรู้ว่าคนอื่นได้ฌานสมาบัติขนาดไหนก็ดี หรือเป็นพระอริยเจ้าอันดับไหนก็ดี ถ้าตัวเองเข้าไม่ถึง ตามพระไตรปิฎกท่านบอกว่าไม่รู้ เหมือนกับคน

เรียนหนังสือ คนเรียนประถมปีที่ ๑ จะไปรู้เรื่องของประถมปีที่ ๔ ไม่ได้ พวกเรียนประถมปีที่ ๔ จะรู้เรื่องของชั้นมัธยมไม่ได้ คนที่เรียนชั้นมัธยมจะไปรู้เรื่องตามหลักวิชาการของคนที่เรียนมหาวิทยาลัยไม่ได้ นี่กฎของความจริงเป็นยังงี้ แล้วถ้าหลวงพ่อไม่เป็นอรหันต์ แล้วจะรู้ว่าเจ้าคุณธรรมเป็นพระอรหันต์ได้ยังไง ท่านบอกกูก็ไม่รู้โว้ย ก็นึกเอายังงั้นนี่หว่า นึกว่าท่านเป็นพระอรหันต์อีตอนใกล้จะตาย พ่อเล่นไม่ตายแบบนี้ พ่อเอาหัวชนเอาเฉย ๆ

ก็เป็นอันว่าเรื่องของหลวงพ่อนาคสำหรับวันนี้นะยุติกันเพียงเท่านี้ ต่อไปนี้เริ่มชั่วโมงใหม่

วันนี้วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ตอนเที่ยงวันนี้จะไปหาหมอ บอกไว้ด้วย ร่างกายมันไม่ค่อยดี ช่างมันเถอะ แต่ว่าท่านเจ้ากรมเสริมแกเอาการบ้านมาให้ก็เลยทำส่งไป ทำการบ้านแบบนี้ ความจริงมันก็เป็นปฏิปักษ์กับโรคที่มันเป็นอยู่เหมือนกัน แต่ก็ไม่เป็นไร มันใกล้จะจบแล้วก็ดี เจ้ากรมเสริมเป็นคนช่างจำดีมาก ไอ้เรื่องแบบนี้มันเรื่องเบาสมอง ฟังแล้วไม่ต้องคิด อ่านแล้วไม่ต้องคิด เป็นนิทานเล่าสู่กันฟัง

เรื่องหลวงพ่อนาค เขียนไว้อีกข้อเดียว คือเรื่องดูใจเวลาปลุกพระ นี่เรื่องมันเกี่ยวพันกับอาตมา ต้องขอประทานโทษบรรดาท่านผู้อ่านหรือท่านผู้ฟัง เมื่อฟังแล้วอ่านแล้วก็อย่าคิดว่าอาตมาเป็นผู้วิเศษ อย่าคิดยังงั้นนะ จงคิดเสียว่าอาตมาก็เป็นเถรหัวล้านธรรมดา ๆ ไม่มีอะไรดีกว่าท่านผู้ฟัง เกิดแล้วก็แก่ แก่แล้วก็เจ็บ เจ็บแล้วก็ตาย กินแล้วก็ขี้ ตื่นแล้วก็หลับ ธรรมดา ปวดเมื่อยไม่สบาย ปวดฟันตาผ้าหูฟางเหมือนกัน พูดจาเอะอะโวยวายหยาบคายก็ได้ พูดนิ่มนวลก็ได้ ทำท่าเป็นผู้ดีก็ได้ ทำท่าเป็นสิงห์หน้าพลับพลาก็ได้ ทำเป็นหมาเห่าชาวบ้านก็ได้ เป็นทุกอย่าง ไอ้ที่ทำอย่างนั้น เพราะใจมันเป็นอย่างนั้น ไม่เหมือนหลวงพ่อนาค ท่านดีจริง ๆ เลยยอมรับนับถือท่าน

มาครั้งหนึ่ง ที่วัดชิโนรสาราม ธนบุรี ตอนนั้น สมัยนั้น เจ้าคุณสุวรรณเวที (ทองดี) อดีตเป็นพระของวัดระฆังมาเป็นเจ้าอาวาส ท่านก็ทำพิธีพุทธาภิเศก ปลุกพระเรียกว่าบวชพระพุทธเจ้า พระเครื่องนี่เขาทำรูปเปรียบพระพุทธเจ้าบ้าง บางทีก็ทำรูปเปรียบของพระสงฆ์ แต่วันนั้นทำรูปเปรียบเฉพาะพระพุทธเจ้า ก็เลยเรียกว่าไปบวช

พระพุทธเจ้ากัน ปลุก ไม่ใช่บวชกระมัง ท่านกำลังหลับ ไปปลุกให้ตื่น ท่านที่มีหน้าที่ปลุกเขานิมนต์มา ๙ องค์ พระอะไรบ้างก็ไม่ทราบ แต่เท่าที่รู้จักมีอยู่หลายองค์ แต่พูดถึงอยู่ ๒ องค์ คือ หลวงพ่อนาค กับพระครูธรรมาภิราม พระแขนสั้นแขนยาวนครปฐม นอกนั้นที่รู้จักก็มีชื่อเสียงโด่งดังเหมือนกัน ในสมัยนี้ก็โด่งดัง สมัยนั้นก็โด่งดังอีก ๗ องค์ แต่ไม่พูดถึงหรอก คือพูดถึงไม่ได้ เดี๋ยวจะถูกด่า เวลาท่านปลุกพระ สำหรับพระครูธรรมาภิราม รู้จักอาตมาดี อาตมาเรียกหลวงน้า พอเจอะท่านเข้าก็คุยตามแบบฉบับ ทีแรกก็ทำท่าเป็นพระติ๋ม ๆ เพราะไม่เคยรู้จักใคร พออาตมาเข้าไปก็เลยออกท่าตามแบบฉบับ ออกท่าอะไรทราบไหม ท่าลิง ก็ไปยั่วท่านด้วยอาการต่าง ๆ ท่านก็ทำโน่นทำนี่ ชาวบ้านเขาก็เลยรู้สึกว่าท่านจะล่อกแล่กไปหน่อย ก็เลยบอกว่าหลวงน้า ไอ้แก้วน้ำน่ะมันอยู่ไกลผม หลวงน้าช่วยหยิบมาให้ทีเถอะ ท่านบอก เฮ้ย แขนกูหยิบไม่ถึงนี่หวา ก็เลยบอก เอ๊อะ พระจะปลุกพระนี่ เอาพระที่ไม่มีฤทธิ์มามันก็เสีย เสียของเปลืองที่ ไม่เอา ถ้าหยิบแก้วน้ำไม่ได้ก็นิมนต์กลับวัด ไม่มีประโยชน์ พระแบบนี้ ความจริงตอนนั้นพระคณาจารย์หลายองค์ก็นั่งอยู่ด้วย แต่เราไม่เกี่ยว เราคุยกับน้าชาย ท่านบอกไอ้นี่มันดูผิดคนนี่หว่า หนอยแน่มันดูถูกนี่หว่า หาว่ากูหยิบไม่ได้เรอะ ก็ตอบว่าไม่ได้ดูถูก แต่ว่าหยิบไม่ถึง นิมนต์กลับวัดเลย เอามารกที่ พระประเภทนี้ เสียศักดิ์ศรีครูบาอาจารย์ นี่เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อปานนะ แล้วก็เป็นหลานชายหลวงพ่อปานด้วยนะ ไม่ใช่ลูกศิษย์อย่างเดียว มองหน้าเป๋ง บอก เออ มึงดูถูกกู กูก็เอาได้วะ เรื่องอะไร ท่านก็ยื่นแขนซ้ายออกไปมันก็ไม่ถึง เลยเอาแขนขวาตบตรงข้อศอก บอกแขนยาวออกไปซิหว่า ไอ้แขนมันค่อย ๆ ยาวออกไป ๆ ความจริง ไอ้แก้วน้ำตั้งอยู่ห่างสุดแขนท่านสักเมตรหนึ่งเห็นจะได้ หรือเมตรเศษ ๆ ในที่สุดท่านก็หยิบแก้วน้ำมาส่งให้ คนพวกนั้นมองกันตาตั้งหมด แปลกใจว่าพระทำได้ ท่านก็บอก ไอ้นี่มันเป็นยังงี้ละ ถ้าไปเจอะมันเข้าทีไรมันทำเสียผู้ใหญ่ทุกทีแหละ มันให้เล่นอย่างโน้นเล่นอย่างนี้ ไม่เล่นมันก็ว่า เราจะให้มันทำมั่งมันก็บอกว่ามันลูกศิษย์รุ่นหลัง มันเล็กกว่า มันไม่ทำ นี่ให้มันทำอะไรซี มันไม่ทำหรอก แล้วมันก็ไม่ทำจริง ๆ เพราะอะไร เพราะว่า หลวงน้า คือหลวงพ่อปานนะ ท่านเรียกหลวงน้า หลวงน้าท่านสั่งมันไว้ ห้ามไม่ให้ทำ มันก็เลยเลิกทำไอ้นี่ เคารพคำสั่งครูบา

อาจารย์จริง ๆ ไอ้เราไม่ถูกจำกัดนี่ มันก็เลยใช้ให้เราทำอะไรต่ออะไรเรื่อยไป ชาวบ้านเขาถามว่าไม่โกรธมันรึ ลูกหลาน บอก โกรธมันยังไงไปด่ามันเข้าซี ดีไม่ดีมันล้วงย่ามเอาสตางค์หมด ไม่ได้หรอก ไปด่งไปด่ามันไม่ได้หรอก ถ้ามันจะว่าอะไร จะใช้อะไรก็ต้องตามใจมัน เดี๋ยวมันไม่ชอบใจมันก็หยิบก็ล้วงเอาตามพอใจ เขาก็ถามว่าไม่บาปเรอะ มันจะบาปยังไง มันลูกมันหลาน มันเอาไปแล้วก็เลยนึกให้มันไปเลย ไม่เอาโทษเอาโพยกับมัน นี่เล่าเรื่องตอนต้นนะ สำหรับครูธรรมาภิราม

ทีนี้ถึงเวลาปลุกพระจริง ๆ เก้าองค์เข้าไปนั่ง อาตมาเองคิดในใจ ว่าเราก็ไม่มีความรู้อะไร ความดีด้านสมาธิก็ไม่มีดีอะไร เพราะเป็นคนธรรมดา ๆ เป็นพระเดินผ่านหน้านรกไปผ่านหน้านรกมา เดินห่างนรกอยู่ครึ่งนิ้วเท่านั้นเอง ถ้าเผลอเมื่อไรหัวก็ทิ่มนรกเมื่อนั้น ก็เลยนึกในใจว่าเอาพระ ๙ องค์นี้องค์ไหนมีอานุภาพมากบ้าง อยากรู้ก็เลยเข้าไปในโบสถ์ เขาปลุกในโบสถ์ ไปนั่งอยู่ท้ายอาสนสงฆ์ สำหรับพระที่ปลุกพระเขาทำเก้าอี้ให้นั่ง เอาไม้ไผ่มาทำเก้าอี้ เขาบอกว่าถ้าปลุกด้วยเก้าอี้ไม้ไผ่มันขลังดี ไอ้นั่นเรื่องของอุปาทาน ไม่เกี่ยว เรื่องของคนคิด

เมื่อไปนั่งอยู่ท้ายอาสนสงฆ์ตั้งจิตอธิษฐาน อาราธนาบารมีพระพุทธเจ้า คือมองดูพระประธานเป็นกำลัง ขอบารมีพระพุทธเจ้าได้โปรดสงเคราะห์ ข้าพระพุทธเจ้าอยากจะดูอานุภาพจิตของพระแต่ละองค์ที่มานั่งปลุกพระวันนี้ ถ้ากระแสจิตของบุคคลใด มีขนาดใดเท่าใด มีอานุภาพอย่างไรก็ขอให้ปรากฏแก่อารมณ์ของข้าพระพุทธเจ้า นึกเท่านี้นะอธิษฐานเอาตามเรื่อง ตามเรื่องของคนที่ไม่มีฌานสมาบัติชั้นดีอย่างเขาหรืออาจจะไม่มีเลย พออธิษฐานเท่านั้นก็จับลมหายใจเข้าออก ทำจิตสงบนิดหนึ่ง ก็เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ นี่เป็นอำนาจของพุทธานุภาพจริง ๆ นะ ไม่ใช่ความดีของอาตมา เห็นกระแสจิตของพระทุกองค์ใสแจ๋ว เหมือนกับเห็นของในเวลากลางวัน สำหรับกระแสจิตหลวงพ่อนาคนี่พุ่งออกมาใหญ่เหลือเกิน คลุมเครื่องรางของขลังทั้งหมด เรียกว่าแสงสว่างของจิตแทรกลงไปในเครื่องของขลังอยู่ที่ผิวด้านหน้า ยันข้างล่างสุด เรียกว่าคลุมหมด อาบลงไปหมดเลย โพลงสว่างชัด ของพระครูธรรมาภิราม พุ่งออกมาเหมือนหอก เป็นกระแสเล็กแต่พุ่งแรงมาก แสดงว่าพระครูธรรมาภิราม เป็นพระนักเลง ชอบคงกระพันชาตรี ของหลวงพ่อนาคนี่

เต็มไปด้วยอำนาจพระพุทธบารมีจริงๆ มีความเยือกเย็นสบายๆ ยังไงชอบกล แต่พระอีก ๙ องค์ มองดูไปแล้วกระแสจิตไม่ได้ออกมา เหมือนกับเทียนจุดริบหรี่ๆ ปั๊กอยู่ในอกนั่นเองอยู่เฉยๆ เป็นดวงนิดหนึ่ง แล้วก็อยู่ในอกเฉยๆ ก็นั่งดูอยู่ยังงั้นจนกว่าเขาจะเลิกปลุกกัน

เมื่อถึงเวลา ๒๓ น. เศษๆ ก็หมดสัญญาณการปลุก ความจริงการปลุกพระนี่ ไม่ต้องใช้เวลามาก ถ้าใช้เวลามากแล้วไม่มีผล ควรจะให้พระกำหนดกันเอง ปลุกพร้อมกัน ใครเต็มเมื่อไรก็พักผ่อนได้เมื่อนั้น แต่ยังไม่ลุกออกมา ยังงี้จะดีมาก แล้วเวลาปลุกพระก็ไม่ควรนิมนต์พระมาสวด จะสวดอะไรก็สวดกันเสียก่อน เพราะเวลาปลุกพระ ต้องใช้กำลังสมาธิสูงมาก ถ้าพระได้สมาบัติยังต่ำหรือโยเยอยู่ ยังไม่มั่นคงนัก จิตจะส่ายไปตามกระแสสวด ผลจะไม่ดี แต่ว่าที่ทำกันเวลานี้ ก็มีพระสวดพุทธาภิเศกควบไปด้วย เขาเอาแบบมาจากไหนก็ไม่รู้เหมือนกัน ไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ว่าเอาแบบมาจากไหน แต่ว่ามันจะดีหรือไม่ดีแค่ไหนก็ตามเรื่อง หากมีพระกำลังจิตดีก็ใช้ได้ ถ้าพระกำลังจิตไม่ดีก็เลยนั่งหลับตาอีตอนนั่งหลับตาใครจะรู้ว่าทำอะไรบ้าง บางวัดก็เกณฑ์กันตลอดรุ่งไม่เห็นมีประโยชน์ เคยไปร่วมกับเขาเหมือนกัน ถ้าเกณฑ์ตลอดรุ่งดีไม่ดีก็นั่งหลับเลย

ตานี้ พอเขาเลิกทำพิธี พระอาจารย์ทุกองค์ก็ลงมา พอลงมาเสร็จท่านก็ไปนั่งกันตามหน้าอาสนสงฆ์แต่ไม่ถึงท้าย อาตมานั่งอยู่ทางท้ายกับพระสมุห์สมบูรณ์ พอลงมานั่งกันเรียบร้อย หลวงพ่อนาคก็บอกนี่ท่านพวกนี้รู้ไหม ไอ้ขโมยมันมานั่งขโมยอยู่ พระพวกนั้นก็ทำหน้าล่อกแล่กๆ มีพระครูธรรมาภิรามองค์เดียวยิ้ม หันมายิ้มด้วยแสดงว่าท่านรู้ ก็เลยยิ้มกับท่าน แต่หลวงพ่อนาคท่านก็ทำเฉย ทำไม่รู้ไม่ชี้ บอกท่านทั้งหลายรู้หรือเปล่า ไอ้ขโมยมันมานั่งขโมยอยู่ ท้ายอาสนสงฆ์ แล้วก็มีญาติโยมคนหนึ่งถามว่าขโมยอะไร ถาม ขโมยอะไรเจ้าคะหลวงพ่อ ท่านก็บอก มันไม่ได้ขโมยอะไรหรอก มันมานั่งขโมยดูใจพระปลุกพระ ไอ้ขโมย มันนั่งอยู่ท้ายอาสนสงฆ์

ตานี้เวลาที่ท่านลงมาแล้วเขาขอพระท่าน ท่านก็แจก เวลาท่านแจกไปขอท่านมั่ง ท่านไม่ให้ บอกไอ้นี่ขโมย ไม่ให้ละ ทำเป็นนี่ ทำได้อย่างที่เขาทำนี่ ทำได้ไปทำเอาเองซี ท่านไม่ให้ ก็มีพระหลายองค์ท่านมองหน้า ท่านก็เลยบอกว่าไอ้นี่แหละขโมย ขโมยดูใจ

พระทุกองค์ มันรู้ ว่าใจพระองค์ไหนเป็นยังไง นี่มันทำได้นะพระนี่ มันทำได้ ทำได้คล้ายๆ ข้าแหละ แต่ไอ้ข้ากับมันใครดีกว่ากันข้าไม่รู้หรอก แต่วันนี้ท่านผู้ฟังจำไว้นะ ว่าอาตมาไม่ดีเท่าหลวงพ่อนาค แล้วก็ดียังไม่ใกล้หลวงพ่อนาค ยังไกลอยู่นะ เพราะยังเป็นปุถุชนคนธรรมดา ยังเป็นคนปวดอุจจาระ ปวดปัสสาวะ มีหนาว มีร้อน มีเมื่อย มีหิว มีกระหาย รู้เปรี้ยว รู้เค็ม รู้เผ็ด แล้วมีอารมณ์ เสียงดังบ้าง ดุบ้าง ด่าบ้าง ว่าบ้าง คำสุภาพบ้าง ยิ้มแย้มแจ่มใสบ้าง หน้าบึ้งขึงจอบ้าง อย่างนี้อย่าชมกันว่าดีนะ เป็นอาการของคนเลว แต่มันยังอยากจะเลวอยู่ก็ปล่อยไป ตายเมื่อไร เลิกเมื่อนั้น

เป็นอันว่าเรื่องของหลวงพ่อนาค ยุติกันเพียงเท่านี้ แต่ก็ยังไม่เลิกพูด เวลามันยังไม่หมด วันนี้เห็นจะสรุปงานกันได้แล้วนะเพราะว่าเทปเหลือนิดเดียว

๕๑. เข้าทรง

วันนี้มาว่ากันถึงการเข้าทรงหลวงพ่อสุข วัดปากคลองมะขามเฒ่า คือว่าสมัยปี พ.ศ. ๒๕๐๙ ปีนั้นไปสอนพระกรรมฐานที่วัดสะพาน หน้าจังหวัดชัยนาท มีนาวาอากาศโท อาทร โรจนวิภาต สมัยนั้นเป็นเสนาธิการ บน. ๔ ยศสมัยนั้นนะ เวลานี้เป็นนาวาอากาศเอกพิเศษแล้ว พ.ศ. นี้ แกก็นำคณะไปเจริญพระกรรมฐานด้วย มีนายทหารหลายคนและคุณตุ๋ย ภรรยา หรือคุณศิริรัตน์ โรจนวิภาตด้วย เรื่องการเจริญพระกรรมฐานก็สอนกันไปตามเพลง แต่ทว่ามีเรื่องอยู่เรื่องหนึ่งคือการเข้าทรงผสม มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อกิมลุ้ย อยู่จังหวัดชัยนาท แกเคยเข้าจ้าวเข้าทรง มาวันหนึ่ง คณะพวกนี้มากัน หลวงพ่อสุขก็มาเข้าทรง ความจริงไม่ได้เชิญ กำลังนั่ง ๆ คุยกันอยู่ยังงี้แหละ มาถึงก็เข้าปุบปั๊บ ถามว่าใครบอกว่าหลวงพ่อสุขวัดปากคลองมะขามเฒ่า ก็เลยบอกว่า ถ้าหลวงพ่อสุขจริง ๆ ต้องมีปาฏิหาริย์ เพราะว่าหลวงพ่อสุขเป็นพระอภิญญา ท่านก็เลยแสดงปาฏิหาริย์ให้ดู ไปดูพระอาทิตย์กัน เวลาประมาณเที่ยงหรือบ่ายโมง ให้ทุกคนไปยืนจ้องพระอาทิตย์ ท่านเอาน้ำมันก๊าดไปขวดหนึ่ง เอาฝอยมาสุมๆไฟเข้าแล้วให้ดูไฟ พอดูไฟเสร็จให้มองดูพระอาทิตย์ บอกว่าจะไม่แสบตา ไม่เคืองตา ทุกคนบอกว่าเป็นยังงั้นจริง ๆ เห็นพระอาทิตย์สีเหลืองคล้าย ๆ พระจันทร์นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์

ทีนี้ คนไปดูก็ไม่ครบ อาตมาก็ไม่ได้ไปดูด้วย ท่านกลับมาอีก ให้ทุกคนเอามือวัดศอกของตัวเอง ที่ตานกแก้ววัดออกไป ได้ ๒ คืบพอดี ทุกคนวัดเองนะ แขนของใครใครวัด ท่านบอกว่าต่อจากนี้ไปจะให้แขนยาว เอ้า วัดใหม่ แขนมันยาวแล้ว ทุกคนก็เห็นแขนปกติ แต่วัดเข้าจริงๆ สองคืบไม่ถึง มันยาวออกไปอีกประมาณ ๗-๘ นิ้วฟุต ไม่ใช่นิดหน่อย ต่างคนต่างวัดเองนะ แขนของตัวเอง ไม่ใช่แขนของคนทรง ตานี้ท่านก็บอกว่าต่อไปนี้จะให้แขนสั้น วัดเข้าจริงๆ ๒ คืบ ไอ้คืบมันเลยไปไหนๆ เลยขนาดหลายนิ้วฟุต ๕-๖ นิ้วฟุตเหมือนกัน นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ของการทรง ความจริงไอ้ที่ทรงจริงๆ มันมีทรงไม่จริงมันก็มี แล้วต่อมาท่านก็แสดงปฏิหาริย์อีกอย่างหนึ่ง คือให้ไปเอาหัวหอมที่เขาทำครัวมา แล้วก็วางเข้าเอาฝากระป๋องวางทับ หัวหอมหัวเดียวนะ หลายหัวก็ได้แต่ให้เอา ๑ หัว กับฝากระป๋อง ๑ ฝา แล้วให้เอามือแตะฝากระป๋อง ปรากฏว่าหัวหอมหมุนจี๋เป็นลูกข่าง แล้วจะอธิษฐานให้มันเดินวนไปทางไหนก็ได้ นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์มาก เรากดของเราเองนะ ท่านไม่ได้กดฝากระป๋อง พวกที่มาน่ะ หาหัวหอมมาได้เอาฝากระป๋องวางทับเอานิ้วชี้แตะลงไปบนฝากระป๋อง ปรากฏว่าหัวหอมหมุนเหมือนลูกข่าง จะให้นานเท่าไหร่ก็ได้นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ ที่นำเรื่องนี้มาพูด เพื่อแสดงว่าการเข้าจ้าวเข้าทรงน่ะของจริงๆ น่ะมี แต่ไอ้ที่ปลอมกันเสียก็คงจะมาก ที่เลอะเทอะนะ คงจะมีมากเหมือนกัน

ในระยะนั้นเอง พอหลวงพ่อสุขออกไป ปรากฏว่าหลวงพ่อปานมาเข้าทรง แล้วก็ใช้เด็กลูกชายของนาวาอากาศโท อาทร โรจนวิภาต ยศเวลานั้น มาขอพระของหลวงพ่อปานกับอาตมา บอกว่าพระมีอยู่ในย่าม ความจริงย่ามน่ะไม่มีพระเลย รู้ตัว ถ้าจะหลงอยู่โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระของหลวงพ่อปานแล้วไม่มีจริงๆ พระอื่นก็ไม่มีเพราะตามปกติไม่ค่อยได้ใส่ไว้ ถ้าใส่พระไว้แล้วพวกก็ขอตามลู่ตามทาง เป็นการดูหมิ่นพระรัตนตรัย ก็เลยไม่ใส่ใครอยากจะได้ก็มาที่วัด ถ้ามาไม่ถูกจังหวะ ทำท่าเป็นนายพระ ก็ไม่ให้เหมือนกันถ้ามีความเคารพต่อพระรัตนตรัยก็ให้ และไม่ได้ตั้งราคานี่ เรื่องของพระมีความรู้สึกเป็นยังงี้ ให้เด็กมาขอก็บอกไม่มี ไอ้เด็กก็กลับไปบอกว่าไม่มี ท่านบอกมีซี ในย่ามน่ะมี บอกด้วยว่ามีอยู่ในลิ้นย่าม ความจริงลิ้นย่ามนี้ล้วงวันยังค่ำ เพราะเอาของใส่ไว้ในนั้น แล้วก็ไม่ใช่ที่เก็บพระ ถ้าเอาพระใส่ไว้ ต้องไว้อีกจุดหนึ่งแล้วต้องห่ออะไรไว้ ไม่ให้ปนกับของ

อย่างอื่น พอล้วงลงไป ปรากฏว่ามี เสียท่าท่าน ตานี้ก็เลยเดินไปหา รู้สึกอัศจรรย์เข้าไปหา แล้วถามท่านว่าทำไมจึงมีพระ ตอบว่าฉันเอามาใส่ไว้ หมดเรื่องกัน

ตานี้เป็นเรื่องของคนทรง คนทรงนี้ไม่รู้ภาษาหนังสือไม่เคยเรียน ปกติธัมมะธัมโมไม่รู้อะไร วันนั้นท่านนั่งเทศน์ คนทรงเทศน์ เห็นจะเป็นหลวงพ่อช่วยเทศน์ เทศน์สอนด้านธรรมะ เทศน์ได้ดีเหลือเกิน ว่าภาษาบาลีชัดถ้อยชัดคำ แล้วก็แปลสละสลวยคล้ายกับท่านมีชีวิตอยู่ แล้วก็การอธิบายธรรมะเข้าใจชัด เหมือนกับท่านมีชีวิต ก็เลยทำให้อาตมาไม่สงสัย คิดว่านี่วิญญาณของหลวงพ่อปานคงมาสิงเขาแน่ ในที่สุดเขาก็ลาออกไป แต่การเชิญไม่ได้นะ ขณะใดที่เชิญท่านมาเข้าทรง ปรากฏว่าไม่มีผล เวลาจะมาท่านก็มาของท่านเอง เวลาจะกลับท่านก็กลับของท่านเอง การเชิญนี่ไม่ได้ผล นี่ว่ากันถึงการเข้าทรง

๕๒. การเข้าทรงกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์

มีคนแก่คนหนึ่ง แกไปเยี่ยมคนนี้เห็นจะเป็นคนใจอ่อน ปรากฏว่ามีการเข้าทรงขึ้น กลางวันเวลาเที่ยงเศษ ๆ ตามประวัติ ท่านกรมหลวงชุมพรท่านชอบสุรา แต่ว่าชอบไอ้เป้น่ะ น้ำตาลเมา ท่านก็สั่งให้หาไอ้เป้ บอกหาไม่ได้ ก็เลยไปซื้อแม่โขงมา ๒ ขวดใหญ่ ๆ เอามาลองดู ถ้ากรมหลวงชุมพรจริง ๆ ก็ต้องดื่มได้แล้วก็ไม่มีโซดา ท่านก็เรียกนายทหารหลายคนให้ไปดื่มกับท่านที่นั้น นายทหารก็บอกกำลังเที่ยงไม่ไหว ท่านบอกกินเถอะ ไม่ต้องเติมโซดา ไม่เมาหรอก จืดเป็นน้ำท่ารินใส่แก้วให้ คนทรงรินนะ หมายความว่ากรมหลวงชุมพรเข้าสิงอยู่ พวกนายทหารดื่มกันหลายคน ปรากฏว่าไม่เมาเลย ไม่มีรสเป็นเหล้าอยู่เลย เหมือนกับน้ำจืด ๆ สักประเดี๋ยวท่านก็รินมาใหม่ บอกอีตอนนี้เมาละ อย่ากินมากนะ ลองจิบดูซิ พระเขาจะว่าเอา นี่ข้าบอกให้รู้ ไอ้เหล้าน่ะ ให้เมาก็ได้ไม่เมาก็ง่าย พวกนายทหารจิบเข้าไปหน่อยบอกชักมึนศีรษะ กลางวัน ๆ ก็เลยถอนตัว ท่านก็เลยบอกว่า เท่านี้แหละ พวกนายทหารกลับไปนั่งได้ แล้วสุราที่เหลืออยู่ทั้งหมดท่านก็ล่อเพียว ๆ เลย ทั้ง ๒ ขวด ไอ้ขวดแรก ยุบไปนิดหน่อย ๒ ขวดหมดเลย

พอถามกันว่ามาธุระอะไร ก็ตอบไม่ได้ทำธุระอะไรหรอก เห็นทำดีกัน ก็เลยมาเยี่ยม ถามว่ามาเยี่ยม ทำไมมากินเหล้าในเขตวัด ท่านบอกอยากเลี้ยงท่านนา ก็บอก นี่ไม่ได้เลี้ยงนา มาขอนี่ ท่านก็บอกว่าอยากให้ท่านก็กิน ถาม ที่ดื่มนี้เพื่อประโยชน์อะไร ท่านก็บอกว่าทำให้รู้ว่าอีคนทรงมันกินไม่ได้ ถ้ามันขืนกินแบบนี้มันก็ตาย แต่นี่ให้เห็นว่าผมมาจริง ๆ นี่เป็นการแสดงเท่านั้นอย่างอื่นไม่ต้องพูดกัน

๕๓. จ้าวแก้วจินดา

ท่านจ้าวแก้วจินดา นี่อยู่บ้านบางกะทิง อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เวลานั้นอาตมาอยู่ที่วัดบางนมโค มีคนเขาไปหากัน ไปหาแล้วก็มาบอกให้พึ่งทุกทีว่าจ้าวแก้วจินดาอยากพบ ตอนนั้น อาตมากำลังเป็นกระทิงเปลี่ยว ล่าจ้าวเข้าทรงมีเพื่อนอยู่ ๒-๓ องค์ ถ้าใครเขาเข้าทรงที่ไหนว่ามีชื่อเสียงมากละเป็นไปแน่ ไอ้ไปน่ะ ไม่ใช่ไปทำไม ไปจับผิดเขา ไอ้จิตเลวมันมีมาก เรียกว่าความเลวมันยังสิงอยู่ในใจมาก อยากจะไปดูว่าจริงหรือไม่จริง แต่ว่าที่มีชื่อมีเสียงจริง ๆ ไปทีไรแพ้เขาทุกที เจ๊งกลับมา สู้เขาไม่ได้

ทีนี้สำหรับจ้าวแก้วจินดานี่ ไม่ได้ตั้งใจจะไปลอง มีชื่อเสียงมาก แต่ว่าท่านสั่งให้ไป หลายคราวเข้าก็ชักรำคาญ คิดว่าจ้าวนี่มันดีแค่ไหน ทรงก็ทรงไป ดันมากวนใจพระ ดีละ จะได้รู้กัน ก็ไปชวนเพื่อนอีก ๒ องค์ พระแบบขนาดไม่เต็มบาทเหมือนกัน สองสลึงก็ไม่ค่อยเต็ม เป็นอันว่าสามองค์รวมกันแล้วไม่ได้สลึงดีกว่า

ไปด้วยกันก็ปรึกษาหารือกัน ว่าเราจะไปพิสูจน์แบบนั้นแบบนี้ พูดคุยกัน คุยที่กุฏิว่าไปถึงแล้วเราจะพิสูจน์แบบไหนก็ว่ากันไป พอไปถึงบ้านนั่งเรือยนต์ไป เวลานั้นเป็นฤดูน้ำท่วม เห็นจะเป็นเดือนสิบ เดือน ๑๑ ไปถึงประมาณ ๕ โมง คนทรงกำลังทำปลา จะแกง อยู่ที่ชานบ้าน ไอ้ชานบ้านก็น้ำเปียมเต็มทีใกล้จะท่วมอยู่แล้ว พอเห็นเรือบ่ายเข้าไปเท่านั้น แกก็รีบล้างมือวิ่งเข้าห้อง พอเข้าไปในห้องแต่งตัวออกมาใหม่ เป็นแบบเครื่องทรงของจ้าว จ้าวเข้าทรงนะ ไม่ใช่เจ้าฟ้า ออกมาร้องเรียกบอกนิมนต์ขอรับ ๆ แหม ผมคอยท่านอยู่ตั้งแต่ตอนบ่าย เห็นท่านนั่งปรึกษาหารือกัน ผมดีใจมานั่งคอยอยู่

ท่าทางเป็นผู้ชาย องอาจปูเสื่อให้นั่ง ก็นั่งกันคนละอาสนะ ตามปกติเวลาเข้าทรง ท่านมีเตียงและมีเบาะ วันนั้นไม่ยอมนั่งบนเตียง บนเบาะ บอกจ้าวหรือเทวดาจะนั่งเหนือพระไม่สมควร แต่พระบางองค์ก็นั่งเหนือได้เหมือนกัน ท่านว่ายังงั้น แล้วพระพวกท่านนี่ผมไม่นั่งเหนือหรอก เขาว่างั้น เพราะว่าศักดิ์ศรีใหญ่ ชักยิ้ม ๆ ไปโดนจ้าวยอเข้าชักยิ้ม

พอนั่งลงปุบแกก็พูดเลยว่าก่อนที่ท่านจะมาน่ะ ท่านปรึกษากัน องค์นั้นพูดว่ายังงั้น องค์นี้พูดว่ายังงี้ แล้วท่านก็พูดเรื่องราวทั้งหลายเหล่านั้นที่เราปรึกษากัน คล้าย ๆ กับเอาถ้อยคำของเราไปอ่านให้ฟัง หมดเลยไม่เหลือพอฟังเท่านั้นกำลังใจก็ตก มีความรู้สึกว่านี่เขาเข้าจริง เขารู้จริง พอพูดจบท่านก็ถามว่าจะพิสูจน์หรือยัง ก็เลยบอกว่าไม่ต้องพิสูจน์แล้ว เท่านี้พอเท่านี้น่ะพอ จะต้องไปพิสูจน์ทำไม ในเมื่อท่านรู้เรื่องที่ข้าพเจ้าพูดได้ และพูดอยู่ที่อื่นไม่ใช่ที่นี่ แล้วพูดได้ถูกต้องคล้าย ๆ กับลอกเอาถ้อยคำที่พูดมาพูดให้ฟัง อย่างนี้ใช้ได้ น่านับถือแล้วแกก็ถามว่านับถือหรือยัง บอก ยัง เป็นแต่เพียงน่านับถือเท่านั้นมันต้องดีกว่านี้อีก ก็เลยนั่งคุยกันไป คุยกันไปตามเรื่องตามราวจนกระทั่ง ๒๔ นาฬิกามันสองยามแล้ว แกบอกแกอยากกินเหล้า มาเจอะจ้าวกินเหล้าเข้าอีก ก็เลยว่าแกว่า มาอยากกินเหล้าอะไรตอนนี้ หัวค่ำทำไมไม่อยากกิน มาอยากกินตอนดึกชาวบ้านเขานอนกันหมดแล้ว แกบอกว่าไม่นอนหรอก มีอยู่บ้านหนึ่งไม่หลับ บ้านมันขายเหล้า อยู่แพนู่น ท้ายคุ้งนู่น ความจริงมองไม่เห็น มันยังจุดตะเกียงอยู่แพเดียว ให้คนขับเรือไปเอามามันมีอยู่ ๔ ขวด ไปเอามาให้หมด ก็เลยเอาสตางค์ให้คนขับเรือไป บอกวิ่งเรือไปทางด้านนี้ ถ้าเห็นแพจุดตะเกียงอยู่ มีแพเดียวนะ ถ้าจุด ๒ แพไม่ต้องแวะ ถ้ามีแพ ๆ เดียวจุดตะเกียงอยู่ แวะเข้าไปไปซื้อเหล้ามา ถ้าเขาบอกว่ามี ๔ ขวดซื้อมา แม่โขง ถ้าเขาบอกว่ามีมากกว่านั้นหรือน้อยกว่านั้นไม่ต้องซื้อมา ท่านชอบใจ บอกลองผมเรอะ ตอบว่าไม่ได้ลอง เห็นว่ายังงั้นนี้ มันก็เป็นการลองกัน เจ้าคนเรือไปซื้อปรากฏว่ามี ๔ ขวดจริง ๆ แม่โขงที่มีน้ำอยู่ มีอยู่ ๔ ขวด สุราอย่างอื่นมีมันก็ไม่เอามา เอาแต่แม่โขงมา ๔ ขวด

พอมาถึง ท่านก็บอกแหมมันอยากน้ำมานาน เปิด ๑ ขวด ดื่มหมด ขวดที่ ๒ ดื่มหมด ขวดที่ ๓ ดื่ม ขวดที่ ๔ ดื่ม หมดไม่เหลือสักขวดไม่มีโซดาปน ถามว่าไม่เมารึ ตอบว่าไม่เมาหรอก ถามว่าเป็นเทวดากินเหล้าทำไม บอก ไอ้ที่กินนี่น่ะ หลอกให้ท่าน

เสียสตางค์ เล่นยังงั้นแหละอยากมาลองนี่ ก็เลยเอาค่าจ้างลองเสีย ถามว่าแล้วได้ผลเป็นยังไง ตอบว่าก็จะได้รู้ซีว่าอีคนนี้มันไม่ได้ปลอม ผมมาจริง ๆ ถ้ามันปลอมเข้า มันกินเหล้าแบบนี้มันก็ตายแล้ว จะนั่งพูดแบบนี้ไม่ได้ นั่นเป็นการพิสูจน์จุดหนึ่ง

คุยไปคุยมา คุยไปถึงเวลา ๒ นาฬิกา ท่านบอก เดี๋ยว ๆ หยุดประเดี๋ยวเขามารายงาน ก็หันหน้าไปข้างหลังถามว่าใคร เอ๋อ ชื่อเจ้าอะไร ลืมชื่อเสียอีกแล้ว อีตาคนนี้เคยคุยให้เจ้ากรมพึ่ง ลืมชื่อ ตอนนี้มันนึกไม่ออกนะ ถาม ชื่อเจ้านี่รึ ตายเมื่อไหร่ ตี ๑ ครึ่งรึ แล้วไปไหน เป็นโรคอะไรตาย ท่านถามยังงั้นนะ อ้อ ๆ เราได้ยินเสียงคล้าย ๆ คนพูดโทรศัพท์ได้ยินเสียงฝ่ายเดียว อ้อเจ้าจู ๆ เจ้าจูเรอะ อ๋อ เป็นโรคอะไรตาย ตายเมื่อไร ตี ๑ ครึ่งเรอะ บ้านอยู่ที่ไหน อ๋อ ตำบลบางปลาหมอ อำเภอบางบาล เหลอ อ้อเอาไปให้พระแก้วพระกาฬไว้ก่อนนะ ประเดี๋ยวข้าจะไปถ้าเขาถามละบอกว่า เวลานี้ข้าคุยกะพระลูกชายพระอินทร์อยู่ ท่านว่ายังงั้น เดี๋ยวข้าจะไป เขามาลองดีข้า ข้ามีดีสู้กะเขาเดี๋ยวสู้กันก่อน พอท่านหันหน้ากลับมาก็เลยถามท่านว่าใครตาย บอกไอ้จู ตำบลบางปลาหมอน่ะ ชอบกะท่านมันตายแล้วเมื่อเวลาตี ๑ ครึ่ง มันก็ทำความดีไว้มาก สร้างวัดสร้างวาไว้เยอะ มันเคยเอาสตางค์ไปช่วยท่านทำไม่ใช่รึ บอกใช่ คนนี้ใจบุญเวลานี้เขานำไปสวรรค์แล้ว ประเดี๋ยวจะไปชำระ ถามชำระอะไร ตอบไม่ชำระอะไรหรอก มันควรจะอยู่ที่ไหนน่ะซี ไปจัดให้มัน มันจะได้ไม่ทะเลาะกัน ถามสวรรค์เขาต้องมีการจัดเหมือนกันเรอะ ท่านก็บอกว่า ต้องมี การจัดถ้าคนเขามีบุญมากจริง ๆ มีที่โดยเฉพาะก็ไม่ต้องจัดถ้าไม่แน่นอนนักก็ต้องจัดเหมือนกัน แต่ก็ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งกันเหมือนเมืองมนุษย์ ท่านก็บอกผมลากลับละนะ มันตี ๒ กว่าแล้ว เดี๋ยวทางโน้นเขาจะคอย นิมนต์ท่านกลับเถอะ ความจริงท่าน ๓ องค์นี่ กลับไม่ถึงวัดหรอก เดี๋ยวก็ไปสืบเรื่องไอ้จูตายอีก แหมรู้เสียด้วย พอท่านบอกเท่านั้นก็นึกแล้วว่าจะไปแถวนั้น มันมีทางลงได้อีกทางหนึ่ง ขามามาทางตลาดบ้านแพน ขาลงนี่ลงทางวัดบางปลาหมอลงได้ แล้วก็เลี้ยวขึ้นไปวัด เพราะมันเป็นเกาะอยู่ตรงนั้น

เมื่อท่านออกจากทรง คนทรงก็มีสภาพปกติ ไม่เห็นเมา แล้วก็ลากลับ บอกคนเรือให้กลับเรือไปทางคลองมโนราห์ ออกทางวัดบางปลาหมอ พอถึงตอนปลาย ๆ คลองก็ถึงบ้านตาล แล้วก็มีบ้านผู้ใหญ่สินอยู่ตรงข้ามบ้านนั้นมีปี่พาทย์ ๒ เครื่อง เครื่องไทยกับ

เครื่องมอญ สายนั้นถ้าใครเขาตายก็เอาเครื่องมอญบรรเลง แล้วก็ตีเพลงมอญตลอดเวลาจนกว่าจะเผาเสร็จ นี่เป็นระเบียบ ก็เลยไปจอดบ้านผู้ใหญ่สืน เรียกน้าสิน ๆ หลับหรือยัง แกบอกว่าตื่นแล้วขอรับ หลับไปตั้งแต่หัวค่ำ ตื่นเมื่อกี้นี้เอง ก็เลยบอกแกว่า อาศัยนอนสักคืนซิ ความจริงไม่ได้ตั้งใจจะอาศัยนอนแกถามว่าไปไหนมา บอกว่าไปบางกะทิงมา กลับมาดึกไปหน่อยจะไปวัดเขาก็ปิดประตูใส่กลอนกันหมดแล้ว จะไปเรียกเขาก็ลำบาก ขออาศัยนอนหน้าบ้านนี่ แกบอกว่านิมนต์ขึ้นไปนอนบนบ้าน บอกไม่ต้องหรอกเรือใหญ่ นอนในเรือนี่แหละ เช้ามืดจะไป เพราะเป็นในพรรษา เช้าตรู่ประมาณตี ๔ ถ้าน้าตื่น ละปลุกด้วยนะ ถ้าฉันตื่นก่อนฉันจะไปก่อน ถ้าเห็นฉันตื่นสายไปใกล้สว่างละปลุกด้วย เพราะเรือวิ่งจากบ้านผู้ใหญ่สินมาที่วัด ๑๐ นาทีก็ถึง

เมื่อเรือจอดเรียบร้อยแล้ว ความประสงค์อยากจะสืบเรื่องตาจูตาย ก็เลยถามว่า เจ้านง ไปไหนล่ะ เจ้านงน่ะเป็นลูกเขยผู้ใหญ่สิน เป็นคนคุมปี่พาทย์ ปี่พาทย์จะไปบรรเลงที่ไหน เจ้านงก็เป็นคนคุมไป แกก็เลยบอกว่าไอ้นงมันอยู่ที่ไหน มันข้ามไปฝั่งโน้น ไอ้จูดันเสือกตายเสียเมื่อตี ๑ กว่า ๆ แหมพอตายแล้วมันจะมาขนเครื่องตอนเช้าก็ไม่ได้ มันดันจะต้องมาบรรเลงกันตอนดึกตอนดื่นถึงตี ๒ มันขนกันสักครู่นี้เองแหละ พึ่งไปมันขนกันเสร็จแล้วก็ตั้งวงเพิ่งตีจบไปก่อนหน้าท่านมาถึงสัก ๕ นาที พิณพาทย์ที่นั่นเขามีระเบียบ บรรเลงไปเพลงหนึ่งแล้วเว้นได้ ๑๐ นาที จึงบรรเลงต่อ เว้นไว้แต่เจ้าภาพจะมีงานสวดหรือว่ามีงานเทศน์ อย่างนั้นพิณพาทย์จะไม่บรรเลง จะหยุดอยู่ ถ้าในยามว่างก็หยุดแค่ ๑๐ นาที บรรเลงเพลง ๑๐ นาที บรรเลงครั้งหนึ่งเป็นเพลงมอญ เวลาพูดจบก็พอดีเสียงปี่พาทย์มอญขึ้นพอดี เป็นอันว่าตาจูตาย ตายแน่ คุยกันไปคุยกันมาเวลามันก็ใกล้จะตี ๔ ไม่ได้นอน เลยลาท่านผู้ใหญ่สินกลับวัด

เรื่องจ้าวแก้วจินดานี่ก็มีความจริง แล้วต่อมามีน้องชายเป็นลูกของน้า เป็นญาติกันห่างๆ อยู่จังหวัดสุพรรณบุรี ชื่อนายชั้นเจ้านี่ป่วย เจ็บขาเดินไม่ได้มาหลายเดือน รักษาที่ไหนก็ไม่หาย หมอหลวงหมอราษฎร์ก็ไม่มีประโยชน์ รักษาไม่หายอาการปวดก็ไม่เบา เขาก็พามาที่วัด ถามว่ามีหมอที่ไหนรักษาดี ๆ บ้าง บอกแกก็รักษามาแล้วนี่ หมอทุกอย่างที่ฉันเห็นว่าดี เออ เอายังงี้ก็แล้วกัน ท่านแก้วจินดาท่านศักดิ์สิทธิ์ชาวบ้านเขาไปหากัน

แต่ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าท่านรักษาโรคนี้ได้หรือไม่ได้ ลองไปหากันดู วันรุ่งขึ้นก็เอาแกใส่เรือยนต์ไป ไปหาจ้าวแก้วจินดา ไปท่านก็รดน้ำมนต์ให้ คนทรงน่ะ เขาเข้าแล้วก็รดน้ำมนต์ให้ แล้วก็บอกด้วยรดน้ำมนต์ ๓ วัน แล้วไปหายที่บ้าน ความจริงรดน้ำมนต์มาแล้ววันหนึ่งอาการก็ไม่ดีขึ้น แต่ท่านบังคับให้ไปรด ๓ วัน วันที่ ๒ รดมาแล้วอาการก็ไม่ดี วันที่ ๓ ก็ไม่มีอะไรดีขึ้น แต่ท่านบอกว่าไม่ต้องมาอีก ให้กลับบ้านได้ ไปถึงบ้านก็หาย เลยนึกไม่ออกว่าคนมันยังขยับเขยื้อนไม่ได้ ถึงบ้านมันจะหายได้ยังไง แต่ว่าคำสั่งก็ต้องเป็นคำสั่ง ในเมื่อท่านสั่งแบบนั้นก็เลยพาไปส่ง วันรุ่งขึ้นวันที่ ๔ ก็เลยพาไปส่งบ้าน ฤดูนั้นเป็นฤดูเกี่ยวข้าว ลูกเมียเขาก็เกี่ยวข้าวมากองไว้ ไอ้เจ้านี่ก็มีอาการห่วงข้าว เพราะคนบนบ้านไม่มีใครเห็น พอเรือจอดถึงท่ามันก็ลุกปรู๊ดจากเรือวิ่งไปไล่ควายทันที นี่ตามธรรมดามันขยับเขยื้อนเดินไม่ไหวจริง ๆ แล้วเวลานั้น พอถึงบ้าน มันวิ่งไปไล่ควายได้ เมื่อไปแล้วเรียกลงมาถามว่าไม่เจ็บขารึ บอกเอ๊ะ ผมลืมไป ความเป็นห่วงของ ลืมไปคิดว่าตัวกำลังเจ็บขาอยู่ แต่ความจริงมันไม่มีความรู้สึกเจ็บเลย เวลาวิ่ง ถามว่าเดี๋ยวนี้เจ็บไหม มันบอกว่าไม่เจ็บแล้ว ตอนนั่งมาในเรือยังเจ็บไหม ? โอ้โฮยังขยับไม่ได้เลย เป็นอันว่าตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เจ้าชั้น ขาดีเลิกเจ็บ เป็นอันว่าการรดน้ำมนต์ของท่านมีผลจริง ๆ คือมีผลว่าพอถึงบ้านก็หาย อีตอนรดไม่หาย เรื่องนี้ก็จบเท่านี้แหละ เรื่องของท่านมาก

๕๔. จ้าวปล่องเหลี่ยม

จ้าวปล่องเหลี่ยม โน่น อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม วันนั้นไปเทศน์ในเขตใกล้ ๆ จ้าวปล่องเหลี่ยม ไปเทศน์ในเขตอำเภอสามพราน มีคนเขาพูดกันว่าจ้าวที่ปล่องเหลี่ยม ไอ้ปล่องเหลี่ยมอันนี้เดิมเป็นโรงน้ำตาลหรือโรงหนีบอ้อยอะไรก็ไม่ทราบ มีปล่องเป็นสี่เหลี่ยม โรงงานไม่มีแล้วมีความศักดิ์สิทธิ์มาก การไปเทศน์คราวนั้นก็ไปครบชุด ชุดล่าจ้าว ๓ องค์ด้วยกันพอดี พอได้ฟังเขาคุยตอนเที่ยงก็ปรึกษากัน มีเวลาว่างก่อนขึ้นธรรมาสน์ บอกวันนี้เทศน์แล้วลองไปดูไหม เพื่อน ๆ ก็บอกเออดีเหมือนกันแหละ ไหน ๆ ก็มาแล้วนี่ เขาคุยถึงความศักดิ์สิทธิ์ของจ้าว เรามาถึงแล้วไม่ต้องลงทุน ถ้ากลับไปถึงวัดแล้วมาใหม่ ต้องลงทุนมาก ตกลงกันว่า หลังจากเทศน์แล้วจะไป

เมื่อเทศน์จบ พักผ่อนดีแล้วก็เอาเรือยนต์วิ่งไป เขาบอกทิศทางให้ พอไปถึงเขตที่เขาชี้บ้านไว้ก็เข้าไป จ้าวก็ไม่เชิญเหมือนกัน เหมือนจ้าวแก้วจินดา คนทรงวิ่งเข้าไปในบ้าน แต่งเครื่องทรงออกมาปูเสื่อให้ผืนหนึ่ง แล้วตัวเองนั่งอีกผืนหนึ่ง พอนั่งลงไปแล้วเขาก็บอก แหม ผมคอยตั้งแต่เที่ยง เห็นเวลาก่อนขึ้นธรรมาสน์ ท่านปรึกษาหารือกันว่าจะมา ผมดีใจ เลยมาคอยท่าน เอาเข้าอีกแล้ว มาโดนดีเข้าอีกราย ในที่สุดก็หมดกำลังใจ คิดแล้วว่าสู้เขาไม่ได้แน่ แล้วท่านก็ถามว่าจะพิสูจน์อะไรเล่าครับ จะทดลองอะไร ความจริงคนทรงเป็นผู้หญิง แต่ใช้คำว่าครับ เหมือนผู้ชาย ก็เลยตอบว่าโยม แบบนี้ไม่พิสูจน์ ไม่ทดลองแล้ว รู้การปรึกษาหารือกัน เท่านี้พอ ท่านก็บอกว่ามันยังไม่เป็นหลักฐานนี่ขอรับ เอาของอะไรไปเป็นพยานสักอย่างเอาไหม ก็เลยบอกว่าสุดแล้วแต่โยม อาตมาน่ะไม่ประสงค์อะไร นอกจากความจริง ท่านบอก เรื่องความจริงแบบนี้ท่านไปพูดเขาอาจจะเชื่อแต่คงเชื่อไม่มาก เอาของไปด้วยนะ ท่านก็เลยให้ตัดกระดาษยาวนิ้วครึ่ง กว้าง ๑ นิ้ว สามชิ้น กระดาษขาว ๆ ก็ตัดตามท่านสั่ง บอกให้ตักน้ำมา ๑ ขัน ก็ตักมา บอกวางข้างหน้าท่าน ก็วางไว้ข้างหน้า เอากระดาษใส่ลงไป ก็ใส่กระดาษ ท่านบอกเอาผ้าบีด ก็เอาผ้าบีด เมื่อเอาผ้าบีดแล้ว ท่านก็นั่งคุยไปคุยมา ในที่สุด สักครึ่งชั่วโมง ท่านก็บอก ผมทำตะกรุดให้เรียบร้อยแล้วครับนิมนต์เปิดผ้าได้ ปรากฏว่าเป็นตะกรุดทองคำสามดอกลอยน้ำ ท่านบอก นิมนต์แจกองค์ละดอก เอาไปใช้ตามอัธยาศัย แล้วเมื่อนำตะกรุดนั้นมาแล้ว มาให้เจ๊กตรวจดู บอกว่าเป็นทองคำ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ นี่ม ๆ นี่เป็นความจริง

เอาละท่านผู้ฟัง เรื่องสำคัญ ๆ ที่จะพึงมีก็รู้สึกว่าหมดไปแล้ว สำหรับเรื่องราวต่าง ๆ ที่คุยมานี่ก็เป็นเรื่องจริงที่อาตมาผ่านมาเองเป็นส่วนใหญ่ รับรองว่าได้เห็นมาจริง ๆ นะ ไอ้ที่ไม่เห็นก็เล่าไว้ว่าได้ทราบจากคนอื่น ท่านทั้งหลายจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็เป็นเรื่องของท่าน ตอนต่อไปถ้าจะมีเรื่องอะไรบ้างก็ว่ากันไปเป็นชุด ๆ ที่เล่ามาแล้วถ้าไปลอกเป็นตัวหนังสือก็หลายสิบยก เพราะมันหลายชั่วโมง ก็มากพอแล้ว ขอยุติกันเพียงเท่านี้นะ ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคล สมบูรณ์พูนผลจงมีแด่ท่านผู้ฟังและผู้อ่านทุกท่าน สวัสดี.

เรื่องจริงอิงนิทานเล่ม ๓ โดย ฤๅษีลิงดำ